JEFFREY ARCHER

RAIUL

JURNALUL UNUI LORD ÎNTEMNIŢAT

* * *

Jeffrey Archer
Jurnalul unui lord întemniţat 3
North Sea Camp – Raiul

Titlul original: *Heaven - A Prison Diary Vol 3,* 2004
Traducere din limba engleză şi note StefiTodo, 2022
Coperta: Idbmax

Cuprins

ZIUA 89 – LUNI, 15 OCTOMBRIE 2001 9
ZIUA 90 – MARŢI, 16 OCTOMBRIE 2001 12
ZIUA 91 – MIERCURI, 17 OCTOMBRIE 2001 18
ZIUA 92 - JOI, 18 OCTOMBRIE 2001 25
ZIUA 93 – VINERI, 19 OCTOMBRIE 2001 31
ZIUA 94 – SÂMBĂTĂ, 20 OCTOMBRIE 2001 36
ZIUA 95 – DUMINICĂ, 21 OCTOMBRIE 2001 40
ZIUA 96 – LUNI, 22 OCTOMBRIE 2001 43
ZIUA 97 – MARŢI, 23 OCTOMBRIE 2001 47
ZIUA 98 – MIERCURI, 24 OCTOMBRIE 2001 49
ZIUA 99 – JOI, 25 OCTOMBRIE 2001 52
ZIUA 100 – VINERI, 26 OCTOMBRIE 2001 55
ZIUA 101 – SÂMBĂTĂ, 27 OCTOMBRIE 2001 59
ZIUA 102 – DUMINICĂ, 28 OCTOMBRIE 2001 61
ZIUA 103 – LUNI, 29 OCTOMBRIE 2001 64
ZIUA 104 – MARŢI, 30 OCTOMBRIE 2001 70
ZIUA 105 – MIERCURI, 31 OCTOMBRIE 2001 74
ZIUA 106 – JOI, 1 NOIEMBRIE 2001 78
ZIUA 107 – VINERI, 2 NOIEMBRIE 2001 81
ZIUA 108 – SÂMBĂTĂ, 3 NOIEMBRIE 2001 85
ZIUA 109 – DUMINICĂ, 4 NOIEMBRIE 2001 87
ZIUA 110 – LUNI, 5 NOIEMBRIE 2001 89
ZIUA 111 – MARŢI, 6 NOIEMBRIE 2001 93
ZIUA 112 – MIERCURI, 7 NOIEMBRIE 2001 96
ZIUA 113 – JOI, 8 NOIEMBRIE 2001 99
ZIUA 114 – VINERI, 9 NOIEMBRIE 2001 102
ZIUA 115 – SÂMBĂTĂ, 10 NOIEMBRIE 2001 106
ZIUA 116 – DUMINICĂ, 11 NOIEMBRIE 2001 108
ZIUA 117 – LUNI, 12 NOIEMBRIE 2001 111

ZIUA 118 – MARŢI, 13 NOIEMBRIE 2001 114
ZIUA 119 – MIERCURI, 14 NOIEMBRIE 2001 118
ZIUA 120 – JOI, 15 NOIEMBRIE 2001 120
ZIUA 121 – VINERI, 16 NOIEMBRIE 2001 124
ZIUA 122 – SÂMBĂTĂ, 17 NOIEMBRIE 2001 127
ZIUA 123 – DUMINICĂ, 18 NOIEMBRIE 2001 129
ZIUA 124 – LUNI, 19 NOIEMBRIE 2001 130
ZIUA 125 – MARŢI, 20 NOIEMBRIE 2001 133
ZIUA 126 – MIERCURI, 21 NOIEMBRIE 2001 136
ZIUA 127 – JOI, 22 NOIEMBRIE 2001 139
ZIUA 128 – VINERI, 23 NOIEMBRIE 2001 142
ZIUA 129 – SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2001 145
ZIUA 130 – DUMINICĂ, 25 NOIEMBRIE 2001 148
ZIUA 31 – LUNI, 26 NOIEMBRIE 2001 150
ZIUA 132 – MARŢI, 27 NOIEMBRIE 2001 153
ZIUA 133 – MIERCURI, 28 NOIEMBRIE 2001 157
ZIUA 134 – JOI, 29 NOIEMBRIE 2001 160
ZIUA 135 – VINERI, 30 NOIEMBRIE 2001 162
ZIUA 136 – SÂMBĂTĂ, 1 DECEMBRIE 2001 165
ZIUA 137 – DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE 2001 168
ZIUA 138 – LUNI, 3 DECEMBRIE 2001 169
ZIUA 139 – MARŢI, 4 DECEMBRIE 2001 173
ZIUA 140 - MIERCURI, 5 DECEMBRIE 2001 176
ZIUA 141 - JOI, 6 DECEMBRIE 2001 179
ZIUA 142 – VINERI, 7 DECEMBRIE 2001 180
ZIUA 143 – SÂMBĂTĂ, 8 DECEMBRIE 2001 182
ZIUA 144 – DUMINICĂ, 9 DECEMBRIE 2001 184
ZIUA 145 – LUNI, 10 DECEMBRIE 2001 186
ZIUA 146 – MARŢI, 11 DECEMBRIE 2001 188
ZIUA 147 – MIERCURI, 12 DECEMBRIE 2001 191
ZIUA 148 – JOI, 13 DECEMBRIE 2001 196
ZIUA 149 – VINERI, 14 DECEMBRIE 2001 200

ZIUA 150 – SÂMBĂTĂ, 15 DECEMBRIE 2001 203
ZIUA 151 – DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE 2001 204
ZIUA 152 – LUNI, 17 DECEMBRIE 2001 206
ZIUA 153 - MARŢI, 18 DECEMBRIE 2001 209
ZIUA 154 – MIERCURI, 19 DECEMBRIE 2001 213
ZIUA 155 – JOI, 20 DECEMBRIE 2001 217
ZIUA 156 – VINERI, 21 DECEMBRIE 2001 219
ZIUA 157 – SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE 2001 220
ZIUA 158 – DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2001 223
ZIUA 159 – AJUNUL CRĂCIUNULUI 225
ZIUA 160 – ZIUA DE CRĂCIUN 228
ZIUA 161 – BOXING DAY 231
ZIUA 162 – JOI, 27 DECEMBRIE 2001 234
ZIUA 163 – VINERI, 28 DECEMBRIE 2001 236
ZIUA 164 – SÂMBĂTĂ, 29 DECEMBRIE 2001 237
ZIUA 165 – DUMINICĂ, 30 DECEMBRIE 2001 239
ZIUA 166 – AJUNUL ANULUI NOU 2001 241
ZIUA 167 – ZIUA DE ANUL NOU 2002 242
ZIUA 168 – MIERCURI, 2 IANUARIE 2002 244
ZIUA 169 – JOI, 3 IANUARIE 2002 246
ZIUA 170 – VINERI, 4 IANUARIE 2002 249
ZIUA 171 - SÂMBĂTĂ, 5 IANUARIE 2002 251
ZIUA 172 - DUMINICĂ, 6 IANUARIE 2002 253
ZIUA 173 – LUNI, 7 IANUARIE 2002 254
ZIUA 174 – MARŢI, 8 IANUARIE 2002 255
ZIUA 175 – MIERCURI, 9 IANUARIE 2002 257
ZIUA 176 – JOI, 10 IANUARIE 2002 259
ZIUA 177 – VINERI, 11 IANUARIE 2002 261
ZIUA 178 – SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE 2002 262
ZIUA 179 – DUMINICĂ, 13 IANUARIE 2002 264
ZIUA 180 – LUNI, 14 IANUARIE 2002 266
ZIUA 181 – MARŢI, 15 IANUARIE 2002 268

ZIUA 182 – MIERCURI, 16 IANUARIE 2002 270
ZIUA 183 – JOI, 17 IANUARIE 2002 272
ZIUA 184 – VINERI, 18 IANUARIE 2002 274
ZIUA 185 – SÂMBĂTĂ, 19 IANUARIE 2002 276
ZIUA 186 – DUMINICĂ, 20 IANUARIE 2002 277
ZIUA 187 – LUNI, 21 IANUARIE 2002 279
ZIUA 188 – MARŢI, 22 IANUARIE 2002 281
ZIUA 189 - MIERCURI, 23 IANUARIE 2002 283
ZIUA 191 – VINERI, 25 IANUARIE 2002 285
ZIUA 192 – SÂMBĂTĂ, 26 IANUARIE 2002 289
ZIUA 193 – DUMINICĂ, 27 IANUARIE 2002 292
ZIUA 194 – LUNI, 28 IANUARIE 2002 293
ZIUA 195 – MARŢI, 29 IANUARIE 2002 295
ZIUA 196 – MIERCURI, 30 IANUARIE 2002 298
ZIUA 197 – JOI, 31 IANUARIE 2002 299
ZIUA 198 – VINERI, 1 FEBRUARIE 2002 301
ZIUA 199 – SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE 2002 304
ZIUA 200 – DUMINICĂ, 3 FEBRUARIE 2002 306
ZIUA 201 – LUNI, 4 FEBRUARIE 2002 307
ZIUA 202 – MARŢI, 5 FEBRUARIE 2002 310
ZIUA 203 - MIERCURI, 6 FEBRUARIE 2002 313
ZIUA 204 – JOI, 7 FEBRUARIE 2002 316
ZIUA 205 – VINERI, 8 FEBRUARIE 2002 318
ZIUA 206 – SÂMBĂTĂ, 9 FEBRUARIE 2002 319
ZIUA 207 – DUMINICĂ, 10 FEBRUARIE 2002 321
ZIUA 208 – LUNI, 11 FEBRUARIE 2002 323
ZIUA 209 – MARŢI, 12 FEBRUARIE 2002 325
ZIUA 210 – MIERCURI, 13 FEBRUARIE 2002 328
ZIUA 211 – JOI, 14 FEBRUARIE 2002 330
ZIUA 212 – VINERI, 15 FEBRUARIE 2002 333
ZIUA 213 – SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE 2002 340
ZIUA 214 – DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE 2002 342

ZIUA 215 - LUNI, 18 FEBRUARIE 2002.....343
ZIUA 216 – MARŢI, 19 FEBRUARIE 2002.....345
ZIUA 228 – DUMINICĂ, 3 MARTIE 2002.....347
ZIUA 231 – MIERCURI, 6 MARTIE 2002.....348
ZIUA 234 – SÂMBĂTĂ, 9 MARTIE 2002.....350
ZIUA 235 – DUMINICĂ, 10 MARTIE 2002.....351
ZIUA 236 – LUNI, 11 MARTIE 2002.....353
ZIUA 238 - MIERCURI, 13 MARTIE 2002 356
ZIUA 247 – VINERI, 22 MARTIE 2002.....358
ZIUA 249 – DUMINICĂ, 24 MARTIE 2002.....359
ZIUA 250 – LUNI, 25 MARTIE 2002.....360
ZIUA 257 – LUNI, 1 APRILIE 2002.....363
ZIUA 262 – SÂMBĂTĂ, 6 APRILIE 2002.....364
ZIUA 265 – MARŢI, 9 APRILIE 2002.....365
ZIUA 268 – VINERI, 12 APRILIE 2002.....367
ZIUA 269 – SÂMBĂTĂ, 13 APRILIE 2002.....369
ZIUA 278 – LUNI, 22 APRILIE 2002.....370
ZIUA 287 – MIERCURI, 1 MAI 2002 371
ZIUA 294 – MIERCURI, 8 MAI 2002 375
ZIUA 311 – SÂMBĂTĂ, 25 MAI 2002 378
ZIUA 313 – LUNI, 27 MAI 2002 381
ZIUA 314 – MARŢI, 28 MAI 2002 385
ZIUA 316 – JOI, 29 MAI 2002.....386
ZIUA 320 – LUNI, 3 IUNIE 2002.....390
ZIUA 325 - VINERI, 7 IUNIE 2002.....391
ZIUA 369 – LUNI, 22 IULIE 2002.....393
ZIUA 370 – MARŢI, 23 IULIE 2002.....394
ZIUA 371 – MIERCURI, 24 IULIE 2002.....395
ZIUA 373 – VINERI, 26 IULIE 2002 396
ZIUA 374 – SÂMBĂTĂ, 27 IULIE 2002.....397
ZIUA 377 – MARŢI 30 IULIE 2002.....399
ZIUA 382 – DUMINICĂ, 4 AUGUST 2002.....400

ZIUA 384 – MARŢI, 6 AUGUST 2002 402
ZIUA 386 – JOI, 8 AUGUST 2002 404
ZIUA 387 – VINERI, 9 AUGUST 2002 405
ZIUA 391 – MARŢI, 13 AUGUST 2002 406
ZIUA 393 – JOI, 15 AUGUST 2002 407
ZIUA 396 – DUMINICĂ, 18 AUGUST 2002 408
ZIUA 397 - LUNI, 19 AUGUST 2002 409
ZIUA 424 – DUMINICĂ, 15 SEPTEMBRIE 2002 410
ZIUA 434 – MIERCURI, 25 SEPTEMBRIE 2002 411
ZIUA 435 – JOI, 26 SEPTEMBRIE 2002 413
ÎNAPOI ÎN IAD 415
ZIUA 436 – VINERI, 27 SEPTEMBRIE 2002 417
ZIUA 437 - SÂMBĂTĂ 28 SEPTEMBRIE 2002 418
ZIUA 438 – DUMINICĂ, 20 SEPTEMBRIE 2002 421
ZIUA 439 – LUNI, 30 SEPTEMBRIE 2002 422
ZIUA 440 – MARŢI, 1 OCTOMBRIE 2002 427
ZIUA 443 – VINERI, 4 OCTOMBRIE 2002 430
ZIUA 444 – SÂMBĂTĂ, 5 OCTOMBRIE 2002 434
ZIUA 445 – DUMINICĂ 6 OCTOMBRIE 2002 436
ZIUA 450 – VINERI, 11 OCTOMBRIE 2002 437
ZIUA 457 – VINERI 18 OCTOMBRIE 2002 440
EPILOG 443
ZIUA 725 - LUNI, 21 IULIE 2003 446

ZIUA 89 – LUNI, 15 OCTOMBRIE 2001

2:30 p.m.

Indicatorul anunţă North Sea Camp, o milă. Pe măsură ce ne apropiem de intrarea în închisoare, primul lucru care mă frapează este că nu există porţi electrice, nici ziduri înalte şi nici sârmă ghimpată.

Sunt eliberat din cutia de transport şi intru la recepţie, unde sunt întâmpinat de un ofiţer. Domnul Daff are un zâmbet vesel şi un aer militar. Îmi promite că după Wayland, aici va fi mai mult ca la Butlins[1].

— De fapt, adaugă el, există un Butlins chiar în susul drumului, în Skegness. Singura diferenţă este că au un zid în jurul lor.

Aici, îmi explică domnul Daff, zidurile sunt înlocuite de apeluri – la 7:30, 11:45, 15:30, 20:15 şi 22:00, când trebuie să mă prezint la biroul de la penitenciar: un regim cu totul nou cu care trebuie să mă obişnuiesc.

În timp ce domnul Daff completează actele, eu îmi despachetez pungile de plastic de la închisoare. Îmi spune că nu voi avea voie să port decât haine de puşcărie, aşa că toate tricourile mele sunt luate şi puse într-o cutie de bunuri marcată ARCHER FF8282.

Dean, un îngrijitor al închisorii mă ajută. După ce toate bunurile mele au fost verificate, mă escortează în camera mea – vă rog să reţineţi, cameră, nu celulă. La NSC[2], deţinuţii au propria cheie şi nu există gratii la ferestre. Până acum totul este bine.

Cu toate acestea, din nou împart camera cu un alt deţinut. Colegul meu de cameră este David. Nu dă muzica mai încet când intru, iar o ţigară rulată nu-i părăseşte gura. În timp ce îmi fac patul,

[1] Lanţ de resorturi balneare din Marea Britanie (N.t.)

[2] North Sea Camp (N.t.).

David îmi spune că este un deţinut pe viaţă, a cărui condamnare iniţială a fost de cincisprezece ani. Până acum a executat douăzeci şi unu de ani, deoarece este considerat în continuare un risc pentru public, deşi se află într-o închisoare de categoria D. Infracţiunea sa iniţială a fost crimă – un atac asupra unui chelner care se holba la soţia sa.

4:00 p.m.

Dean (îngrijitorul de la recepţie) mă informează că domnul Berlyn, unul dintre guvernatori, doreşte să mă vadă. Acesta mă însoţeşte la biroul guvernatorului, unde sunt din nou primit cu un zâmbet cald. După o discuţie preliminară, domnul Berlyn spune că intenţionează să mă încadreze în departamentul de educaţie. Guvernatorul vorbeşte apoi despre problema faptului că NSC este o închisoare deschisă şi despre modul în care speră să se ocupe de presă. Încheie prin a spune că uşa sa este întotdeauna deschisă pentru orice deţinut, în cazul în care am nevoie de ajutor sau asistenţă.

5:00 p.m.

Dean mă duce la cină la cantină. Mâncarea arată mult mai bine decât cea de la Wayland şi este servită şi mâncată într-o sală centrală, mai degrabă ca la internat.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore şi mă simt epuizat. După ce termin, traversez pentru a mă alătura lui Doug în spital. El pare să cunoască bârfele la zi. Evident, va fi de nepreţuit ca informator. Ne aşezăm şi ne uităm la ştirile de seară pe scaune confortabile. Dean ni se alătură câteva minute mai târziu, în ciuda faptului că mai are doar câteva ore până să fie eliberat. Îmi spune că rufele mele au fost deja spălate şi duse în camera mea.

8:15 p.m.

Mă întorc pe jos în blocul din nord şi mă prezint la ofiţerul de serviciu pentru apelul nominal. Domnul Hughes poartă o şapcă cu vârf care seamănă cu cea a domnului Mackay din *Porridge*, iar el se bucură de comparaţie. Pare a fi un sergent-major feroce (douăzeci de ani în armată), dar în câteva clipe descopăr că este foarte moale. Deţinuţii îl plac şi îl admiră; dacă spune că va face ceva, face. Dacă nu poate, îţi spune.

Mă întorc în camera mea şi mă forţez să scriu încă o oră, în ciuda unei camere pline de fum şi a muzicii dată tare.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal. Un sfert de oră mai târziu sunt în pat şi adorm repede, fără să ţin cont de fumul şi de muzica lui David.

ZIUA 90 – MARŢI, 16 OCTOMBRIE 2001

5:30 a.m.

La Belmarsh m-au trezit alsacienii, la Wayland au fost ofiţerii care zornăiau cheile în timp ce-şi făceau rondul de dimineaţă, dar cum NSC se află la numai 100 de metri de coastă, aici zgomotul constant al pescăruşilor te face să deschizi ochii. Mai târziu, mult mai târziu, se adaugă mârâiturile înăbuşite ale porcilor, deoarece cel mai mare grup de rezidenţi de la NSC sunt porcii care trăiesc în ferma de 900 de acri a închisorii. Pun o pereche de boxeri negri peste lumina de deasupra capului meu pentru a mă asigura că David nu este trezit în timp ce eu îmi continui rutina de scris. El nu se mişcă. La şapte şi jumătate mă îndrept spre sala de duş de la capătul coridorului.

8:00 a.m.

Dean mă însoţeşte la micul dejun: terci de ovăz de luni până vineri şi cereale în weekend, îmi explică el. Eu mă mulţumesc cu un ou fiert foarte tare şi câteva felii de pâine prăjită arsă.

8:30 a.m.

Acomodarea. În prima săptămână la NSC, un deţinut îşi petrece timpul aflând cum funcţionează locul, în timp ce ofiţerii încearcă să descopere cât mai multe despre noul deţinut. Prima mea întâlnire este cu doctorul Walling, medicul închisorii, care îmi pune întrebările obişnuite despre droguri, fumat, băutură, boli şi alergii. După douăzeci de minute de examinare, de respiraţie, de cântărire şi de verificare a ochilor, urechilor, dinţilor şi inimii, singurul sfat al doctorului Walling este să nu exagerez la sala de sport.

— Încearcă să nu uiţi că ai şaizeci şi unu de ani, îmi reaminteşte el.

În timp ce părăsesc cabinetul, Doug, infirmierul spitalului, un prieten al lui Darren (Wayland, doar marijuana), îmi face semn să intru în salonul privat. Doug măsoară 1,80 metri şi are aproximativ 100 de kilograme, un cap plin de păr care abia începe să încărunţească, şi aş presupune că are în jur de 40 de ani. Secţia are opt paturi, dintre care unul este al lui Doug, deoarece cineva trebuie să fie rezident pe timp de noapte, în cazul în care un deţinut se îmbolnăveşte brusc. Dar ce slujbă; nu numai că Doug are o cameră de mărimea unui apartament de lux, dar are şi propriul televizor şi propria baie. Îmi spune că este închis pentru evaziune fiscală, dar nu dă detalii. Doug închide uşa regatului său şi îmi confirmă faptul că îngrijitor medical este cel mai bun job din închisoare. Cu toate acestea, el mă asigură că al doilea cel mai bun post din NSC este cel de îngrijitor la unitatea de gestionare a pedepselor (SMU). Doug îmi şopteşte că postul de la SMU se va ivi puţin peste patru săptămâni, când actualul titular, Matthew, va fi eliberat. Domnul New, ofiţerul superior – echivalentul domnului Tinkler de la Wayland – va lua decizia finală, dar Doug va pune o vorbă bună pentru mine.

— Orice ai face, adaugă el, să nu ajungi să lucrezi la fermă. Iarna nu e departe, aşa că, dacă nu te omoară mâncarea, te va omorî ferma. În timp ce plec, adaugă: Vino să bem ceva în seara asta. (Prin asta se referă la ceai sau cafea.) Am voie să am doi oaspeţi de la şapte la zece, iar tu vei fi binevenit.

Îi mulţumesc lui şi, în gând, bătrânului meu mentor Darren. *Pe cine cunoşti* este la fel de important în interior ca şi în exterior.

10:30 am

Cea de-a doua întâlnire este pentru a decide ce slujbă voi face cât timp voi fi la NSC. Mă îndrept spre unitatea de gestionare a pedepselor, o clădire care a fost în trecut casa guvernatorului şi care este situată la câţiva metri de poarta principală. Poteca care duce spre intrare este mărginită de flori roşii obosite. Uşa din faţă, de

culoare albastru deschis, ar avea nevoie de o zugrăvire; pare că este deschisă în mod regulat cu un şut, mai degrabă decât împinsă.

Prima încăpere în care intru are un aer ca într-o seră. Are o duzină de scaune din lemn şi un panou de afişaj acoperit cu pliante informative. Patru ofiţeri, inclusiv un domn Gough, care arată ca un profesor de şcoală pregătitoare, ocupă prima cameră de la parter. În timp ce îmi bifează numele, domnul Gough anunţă, cu un accent larg din Norfolk, că va vorbi cu toţi noii recruţi după ce toţi vor veni de la examenul medical. Dar cum doctorul Walling are nevoie de cincisprezece minute cu fiecare nou deţinut, s-ar putea să stăm aici o perioadă de timp. În timp ce aştept nerăbdător în seră, îmi dau seama cât de murdară este camera. La Wayland, podelele străluceau de la lustruirea lor zilnică, iar dacă stăteai nemişcat mai mult de câteva clipe, cineva te vopsea.

În cele din urmă, apar toţi cei şapte nou-sosiţi. Domnul Gough ne urează bun venit şi începe prin a ne spune că, întrucât majoritatea deţinuţilor petrec mai puţin de trei luni la NSC, ofiţerii urmăresc ca timpul nostru să fie cât mai civilizat posibil, în timp ce ne pregătesc pentru întoarcerea în lumea exterioară. Domnul Gough explică faptul că de la NSC oricine poate fugi. Este uşor, deoarece nu există ziduri care să te ţină înăuntru.

— Dar dacă vă decideţi să ne părăsiţi, vă rugăm să nu uitaţi să vă lăsaţi cheia de la cameră pe pernă.

Nu glumeşte.

Apoi ne povesteşte despre un tânăr care a fugit cu şaisprezece ore înainte de a fi eliberat. A fost prins în Boston în dimineaţa următoare şi transferat la o închisoare de categoria C, unde a petrecut încă şase săptămâni. Am înţeles ce vrea să ne transmită.

Domnul Gough ne prezintă locurile de muncă disponibile pentru toţi deţinuţii sub 60 de ani, subliniind că peste jumătate dintre deţinuţi lucrează la fermă. Cealaltă jumătate se poate înscrie la

cursuri de educaţie, sau poate ocupa locurile de muncă obişnuite în bucătărie, sau la pictură, grădinărit sau curăţenie.

Domnul Gough încheie spunându-ne că trebuie să respectăm cu toţii „politica fără droguri". Dacă refuzi să semnezi cele trei documente care atestă că nu consumi droguri şi că eşti de acord să te supui, în orice moment, unui test voluntar de depistare a drogurilor, nu vei mai putea deveni „privilegiat" peste opt săptămâni. Privilegiul îţi permite să cheltuieşti încă 5 lire sterline pe săptămână la cantină, precum şi alte câteva avantaje. La o întrebare, domnul Gough răspunde:

— Nu este permisă purtarea propriilor haine într-o închisoare deschisă, deoarece ar facilita mult mai mult evadarea.

Cu toate acestea, am observat că Doug (evaziune fiscală) purta un tricou verde şi pantaloni maro, ţinuţi de cele mai scandaloase bretele Walt Disney. Întotdeauna există cineva care găseşte o modalitate de a ocoli sistemul.

Semnez cu plăcere toate formularele de droguri ale domnului Gough şi apoi sunt trimis la etaj pentru a fi interogat de un alt ofiţer. Domnul Donnelly nu numai că arată ca un fermier, dar este îmbrăcat într-o salopetă verde şi poartă cizme Wellington. Nu e de mirare că locul este atât de murdar. Pare dornic să mă alătur lui la fermă, dar îi explic (la sfatul lui Doug) că aş dori să fiu luat în considerare pentru postul lui Matthew ca îngrijitor la SMU. Îşi face o notă şi se încruntă.

12:00 amiaza

După zece săptămâni închis în Wayland şi după ce mi s-a dat mereu o farfurie cu mâncare, nu mă pot obişnui să mă servesc singur. Unul dintre angajaţii de la bucătărie râde atunci când îi dau farfuria mea şi mă aştept să fiu servit.

— Un semn clar că tocmai ai sosit dintr-o închisoare închisă, remarcă el. Bine ai venit în lumea reală, Jeff.

După masa de prânz, Dean mă duce să văd blocul sudic, mai retras şi mai liniştit, care se află la capătul celălalt al închisorii şi care găzduieşte deţinuţii mai în vârstă.[3] Aici, atmosfera este cu totul diferită.

Dean îmi arată o cameră goală, mare după standardele obişnuite, de aproximativ şase metri pe doi metri şi jumătate, cu o fereastră care dă spre dezolanta Mare a Nordului. Îmi explică faptul că întregul bloc este în curs de redecorare şi că luni este programată redeschiderea. Va fi adăugată electricitatea în celulă (ICE), iar toate camerele vor avea în cele din urmă un televizor. Întorcându-ne la blocul de nord, un ofiţer mă informează că ofiţerul principal, domnul New, doreşte să mă vadă imediat. Sunt nervos. Cu ce am greşit? Oare mă va trimite înapoi la Wayland?

Ofiţerul New are în jur de 40 de ani, în jur de 1,65 m şi un păr alb şi des. Mă întâmpină cu un zâmbet cald.

— Am auzit că vrei să lucrezi la SMU? spune el şi, înainte ca eu să pot răspunde, adaugă: Ai obţinut postul. Cum Matthew pleacă peste patru săptămâni, ar fi bine să începi imediat, pentru ca preluarea să se facă fără probleme.

Abia am reuşit să scot cuvintele de mulţumire înainte ca el să continue:

— Am auzit că vrei să te muţi în blocul de sud, ceea ce sunt sigur că va fi posibil, şi mi s-a mai spus că vrei să fii transferat la Spring Hill, ceea ce, adaugă el, nu va fi la fel de uşor, pentru că nu te vor pe tine şi publicitatea care te însoţeşte. Inima mi se scufundă. Totuşi, spune el, din nou înainte ca eu să pot răspunde, dacă asta este ceea ce vrei, voi vorbi cu omologul meu de la Spring Hill şi voi vedea dacă te poate ajuta.

[3] NSC are două blocuri, nord şi sud, cu aproximativ 110 deţinuţi rezidenţi în fiecare dintre ele. (N.a.)

După ce domnul New îşi termină discursul, coborâm la parter să ne întâlnim cu Matthew, actualul îngrijitor. Matthew este un tânăr timid, care are un aer pierdut, academic. Nu-mi pot imagina ce caută el în închisoare. În ciuda faptului că domnul New vorbeşte în cea mai mare parte a timpului, Matthew reuşeşte să-mi spună care sunt responsabilităţile sale, de la prepararea ceaiului şi a cafelei pentru cei unsprezece ocupanţi ai clădirii, până la pregătirea dosarelor de acomodare pentru fiecare deţinut. Mâine va pleca în concediu în oraş, aşa că voi fi aruncat direct în probleme.

4:45 p.m.

Dean îmi ia geanta cu rufe şi apoi mă însoţeşte la cină, explicându-mi că îngrijitorii au privilegiul de a mânca singuri cu treizeci de minute înaintea tuturor celorlalţi deţinuţi.

— Ai prima alegere la mâncare, adaugă el, şi, cum suntem cam o duzină (spital, magazine, recepţie, bibliotecă, sală de gimnastică, educaţie, capelă şi grădini; este un adevărat privilegiu).

Toate acestea în douăzeci şi patru de ore nu au darul să mă facă popular.

ZIUA 91 – MIERCURI, 17 OCTOMBRIE 2001

5:30 a.m.

Mă trezesc la câteva minute după ora cinci şi mă duc să fac pipi în latrina de la capătul coridorului. Aţi observat că atunci când sunteţi dezorientat, sau speriat, nu vă duceţi la toaletă o perioadă de timp? Trebuie să existe o explicaţie medicală simplă pentru acest lucru. Nu mi-am „deschis intestinele" – ca să folosesc expresia medicului – în primele cinci zile la Belmarsh, în primele trei zile la Wayland şi, până acum, „nu am mers" la NSC.

8:00 a.m.

Dean apare pentru a mă duce la micul dejun. S-ar putea să nu mă mai deranjez pe viitor, pentru că nu mănânc terci de ovăz şi nu prea merită drumul pentru câteva felii de pâine prăjită arsă. Dean mă avertizează că presa roieşte peste tot şi că se oferă sume mari pentru o fotografie cu mine în uniforma de puşcărie. În cazul în care vor obţine o fotografie, vor fi dezamăgiţi să mă găsească plimbându-mă în tricou şi blugi. Fără săgeţi, fără număr, fără cătuşe.

8:45 a.m.

La recepţie, îl întreb pe domnul Daff dacă ar fi posibil să am un tricou curat, deoarece soţia mea mă vizitează în această după-amiază.

— Unde dracu' te crezi, Archer, la Harrods?

9:00 a.m.

În calitate de nou deţinut, îmi continui cursul de acomodare. Prima mea întâlnire din această dimineaţă are loc în sala de sport. Ne adunăm cu toţii într-o mică cabină portabilă şi vizionăm un filmuleţ alb-negru de zece minute despre siguranţa la locul de

muncă. Instructorul se concentrează asupra ridicării de greutăţi, deoarece există mai multe locuri de muncă la NSC care necesită să ridici încărcături grele, ca să nu mai vorbim de numeroşii deţinuţi care vor ridica greutăţi în sala de sport. Domnul Masters, ofiţerul superior al sălii de gimnastică, care lucrează la NSC de 19 ani, ne oferă apoi un tur ghidat al sălii de gimnastică şi al aparatelor sale. Nu este la fel de mare sau de bine echipată ca Wayland, dar are trei aparate cardio care îmi vor permite să rămân în formă – un aparat de canotaj, un stepper şi o bicicletă. Sala de sport în sine este suficient de mare pentru a juca baschet, în timp ce sala de forţă este la jumătate din cea de la Wayland. Sala de exerciţii este deschisă în fiecare seară, cu excepţia zilei de luni, de la 17:30 la 19:30, aşa că nu trebuie (grohăit, grohăit – porcii iau micul dejun) să termini programul într-o anumită oră. Sper să încep în acest weekend, timp în care ar trebui să mă descurc (grohăit, grohăit). Badmintonul este cel mai popular sport şi, deşi NSC are o echipă de fotbal, recentele probleme legate de febra aftoasă au făcut ravagii când vine vorba de intrarea pe teren (grohăit, grohăit).

9:30 a.m.

Educaţie. Ne întâlnim cu toţii în capelă. Ofiţerul responsabil cu educaţia ne prezintă diferitele alternative oferite. Cei mai mulţi dintre noii deţinuţi stau îmbufnaţi pe scaunele lor, privind în gol. Întrucât mi s-a alocat deja un post de îngrijitor la SMU, ascult în tăcere respectuoasă şi, după ce îşi termină discursul, mă prezint la noul meu loc de muncă.

10:30 a.m.

Matthew este plecat astăzi într-o vizită în oraş, dar descopăr rapid că postul de îngrijitor SMU are trei responsabilităţi principale:

a. Pregătirea ceaiului şi a cafelei pentru cei unsprezece membri ai personalului care în mod regulat lucrează în clădire, plus cei care trec în vizită la un coleg.
b. Pregătirea dosarelor pentru acomodarea noilor sosiţi, astfel încât ofiţerii să aibă la îndemână toate detaliile acestora: sentinţă, FLED (data eligibilităţii pentru eliberarea condiţionată), adresa de domiciliu, dacă au un domiciliu sau un serviciu la care să meargă, dacă au bani proprii, dacă familia îi doreşte înapoi.
c. Pregătirea formularelor pentru vizite, zile de ieşire, concediu de weekend, concediu de lucru şi concediu de compasiune sau de boală.

De asemenea, va face parte din munca mea să mă asigur că fiecare deţinut este trimis la ofiţerul corespunzător, în funcţie de nevoile sale. Domnul Simpson, ofiţerul de probaţiune rezident, mi-a spus:

— Mă întâlnesc cu oricine dacă sunt liber, altfel îi cer să îşi facă o programare, ceea ce îi permite să se ocupe de deţinuţii care au o problemă reală şi să îi evite pe cei care vin să se plângă o dată la două zile.

11:45 a.m.

Mă duc să iau prânzul cu ceilalţi îngrijitori. Ofiţerul responsabil de bucătărie, Wendy, îmi spune că NSC a fost lăudat pentru că are cea mai bună mâncare din cadrul serviciului penitenciar. Ea spune:

— Ar trebui să încerci carnea şi să nu mai fii un VIP (vegetarian în închisoare).

Wendy este un fel de Margaret Thatcher de buzunar. Bucătăria ei este impecabilă, în timp ce oamenii ei muncesc în salopete albe imaculate, fără să existe niciun dubiu cu privire la respectul lor pentru ea. Promit să încerc carnea peste două săptămâni, când voi completa următorul meniu (vezi mai jos).

HM PRISON NORTH SEA CAMP

Week 2	Lunch Menu		Choice		Week 2	Dinner Menu		Choice
SUN.	1. Chicken Portions 2. Roast Pork & Stuffing 3. Mushroom Pasta 4. Stuffed Pepper	- *H	1		SUN.	1. Fish Fingers 2. Beefburger 3. Vegburger 4. Egg Mayonnaise Sandwich	*H - -	3
MON.	1. Sausage Rolls 2. Fish Grills 3. Vegetable Rolls 4. Onion Bhajies	- *H * *	2		MON.	1. Pork Curry & Rice 2. Chicken & Sweetcorn Pie 3. Veg Curry & Rice 4. Veg Pie	H - *	1
TUES.	1. Braised Sausage 2. Cheese & Tomato Pizza 3. Braised Veg Sausage 4. Pilchard Sandwich	H * * H*	2		TUES.	1. Beef Lasagne 2. Fish Fillets & Parsley Sauce 3. Vegetable Lasagne 4. Vegetable Pie	H * * *	2
WED.	1. Fish Fingers 2. Cheese & Onion Pie 3. Faggots in Gravy 4. 4-Pack Cheese Sandwich	H* * *	2		WED.	1. Ham & Egg 2. Kidney Casserole 3. Stir Fried Rice 4. Vegetable Pie	H * *	1
THURS.	1. Quiche Lorraine 2. Cheeseburger 3. Vegetarian Quiche 4. Veg Cheeseburger	H * * *	3		THURS.	1. Chicken Meatballs in Tomato Sauce 2. Cottage Pie 3. Veg Meatballs in Tomato Sauce 4. Vegetarian Soya Pie	 H * *	2
FRI.	1. Shepherd's Pie 2. Chicken Cutlets 3. Veg Pie 4. Onion Bhajies	H - *	4		FRI.	1. Liver, Sausage & Onions 2. Chicken Fricassée & Rice 3. Potato & Lentil Bake 4. Veg Fricassée & Rice	H - *	3
SAT.	1. Pork Hotpot 2. Meat & Potato Pie 3. Veg Hotpot 4. Veg Pie	H - *	1		SAT.	1. Cornish Pasties 2. Welsh Rarebit 3. Vegetarian Pasty 4. Vegburger	 - -	3

You are responsible for returning your choices by Monday. Please hand to any staff on duty in the Kitchen. Print your name and number and sign the form. Failure to do so will result in you automatically being given a vegetarian meal. The Kitchen will endeavour to keep all meals as laid down on the menu. If, for any reason, the meal indicated cannot be issued, a replacement meal will be substituted. (H – Healthy Eating Option. * - Suitable for Muslims)

NAME: ARCHER NUMBER: FF8252 SIGNATURE: Jeffrey Archer

2:00 p.m.

Acum că sunt într-o închisoare de categoria D, am voie să primesc o vizită pe săptămână. După ce îmi voi ispăşi o treime din pedeapsă, mi se vor adăuga şi alte privilegii. Dumnezeu ştie ce va face presa din prima mea vizită în oraş. Cu toate acestea, toate acestea s-ar putea schimba rapid după ce apelul meu va fi judecat. Dacă pedeapsa este de patru ani sau mai mult, eşti eligibil doar pentru eliberare condiţionată, în timp ce, dacă este mai mică de patru ani, eşti eliberat automat după ce ai executat jumătate din pedeapsă, iar dacă ai fost un deţinut model, poţi avea încă două luni libere în timp ce eşti eliberat condiţionat[4].

Să revenim la vizita de astăzi. Doi vechi prieteni, David Paterson şi Tony Bloom, o însoţesc pe Mary.

Cei trei ajung cu douăzeci de minute întârziere, ceea ce nu face decât să sublinieze cât de îngrozitor trebuie să fie drumul de 250 de mile, dus-întors, de la Londra. Mary şi cu mine avem treizeci de minute singuri, iar ea îmi spune că avocaţii mei l-au contactat pe Sir Sydney Kentridge QC pentru a prelua apelul meu, dacă se va dovedi că domnul judecător Potts a avut idei preconcepute împotriva mea înainte de începerea procesului. Singurul martor care ar putea depune mărturie, Godfrey Barker, se dovedeşte acum reticent să se prezinte. El se teme că soţia sa, care lucrează la Ministerul de Interne, şi-ar putea pierde locul de muncă. Mary crede că el va face ceea ce este corect. Eu cred că va ezita şi nu se va prezenta. Ea este optimistă, eu sunt pesimistul. De obicei este invers.

În timpul vizitei, atât guvernatorul Berlyn, cât şi ofiţerul principal New s-au plimbat, vorbind cu familiile deţinuţilor. Cât de diferit de Wayland. Domnul New ne spune că NSC a fost

[4] În timp ce eşti eliberat condiţionat, trebuie să rămâi acasă între orele 19:00 şi 7:00. (N.a.)

supranumit acum „cea mai confortabilă închisoare din Anglia" *(Sun)*, ceea ce speră că va produce o clasă mai bună de deţinuţi în viitor; „Cea mai bună mâncare din orice închisoare" *(Daily Star)*; eu am „cea mai mare cameră în cel mai liniştit bloc" *(Daily Mail);* şi, „este singurul căruia i se permite să poarte propriile haine" *(Daily Mirror).* Nici măcar un singur fapt corect.

Ora şi jumătate trece mult prea repede, dar cel puţin acum pot avea un vizitator în fiecare săptămână. Nu pot decât să mă întreb câţi dintre prietenii mei vor fi dispuşi să facă un drum dus-întors de şapte ore pentru a petrece o oră şi jumătate cu mine.

5:00 p.m.

Cantină. La Wayland, completai un formular de comandă şi apoi proviziile îţi erau livrate în celulă. La NSC există un mic magazin pe care ai voie să îl vizitezi de două ori pe săptămână, între orele 17:30 şi 19:30, pentru a putea cumpăra ceea ce ai nevoie – lame de ras, pastă de dinţi, ciocolată, apă, suc de coacăze negre şi, cel mai important, cartele telefonice. De asemenea, am nevoie de o cutie de spumă de ras, deoarece încă mă bărbieresc în fiecare zi. Ce diferenţă face categoria D!

6:00 p.m.

Mă duc în bucătărie pentru cină şi mă alătur celor doi deţinuţi care stau în capătul celălalt al camerei. I-am ales datorită vârstei lor. Unul se dovedeşte a fi un contabil, iar celălalt un broker de asigurări pensionat. Nu vorbesc despre infracţiunile lor. Mi-au spus că nu mai lucrează în închisoare, ci călătoresc în Boston în fiecare dimineaţă cu autobuzul şi că trebuie să se întoarcă în fiecare după-amiază la ora cinci. Lucrează la magazinul local al Crucii Roşii şi câştigă 13,50 de lire sterline pe săptămână, bani care le sunt viraţi în contul de la cantină. Unii deţinuţi pot câştiga până la 200 de lire sterline pe săptămână, ceea ce le oferă şansa de a economisi o sumă

considerabilă până la momentul eliberării. Acest lucru are mult mai mult sens decât să-i arunci în stradă cu cele 40 de lire sterline regulamentare şi fără un loc de muncă la care să se ducă.

7:00 p.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital pentru un suc de coacăze negre, un biscuit McVitie's şi ştirile de la Channel 4. În Washington DC, Congresul şi Senatul au fost evacuate din cauza unei alerte cu antrax. Se pare că există atât de multe moduri de a purta un război modern. Suntem în mijlocul celui de-al treilea război mondial fără să ne dăm seama?

8:15 p.m.

Mă întorc în blocul de nord pentru apelul nominal ca să dovedesc că nu am fugit[5]. Doug mă asigură că devine mult mai uşor după primele două săptămâni, când controalele scad de la şase pe zi la patru. Problema mea este că ultimul apel nominal are loc la ora zece, iar până atunci, de obicei, dorm.

[5] Nu poţi evada dintr-o închisoare deschisă, poţi doar să fugi. Nu există ziduri, doar o barieră pentru maşini la intrare şi o alee pietonală în spate. Majoritatea deţinuţilor care fug o fac în primele două săptămâni. Nouă din zece se întorc în spatele gratiilor în patruzeci şi opt de ore. (N.a.)

ZIUA 92 - JOI, 18 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Pentru că atât de multe lucruri sunt noi pentru mine şi atât de necunoscute, încă mă orientez.

Domnul Hughes şi domnul Jones, ofiţerii care se ocupă de blocul nordic, încearcă să rezolve rapid întrebările deţinuţilor şi, mai important, încearcă să „rezolve" lucrurile, făcându-i să fie populari printre ceilalţi deţinuţi. Cele două blocuri seamănă cu barăcile Nissen[6] din al Doilea Război Mondial. Blocul nordic este format dintr-un coridor de 100 de metri, cu cinci ramificaţii de fiecare parte. Fiecare coridor are nouă camere – ai propria cheie şi nu există gratii la ferestre.

Doi prizonieri împart fiecare cameră. Colegul meu de cameră, David, este condamnat pe viaţă (crimă) şi are cea mai mare cameră: nu cea obişnuită de cinci paşi pe trei, ci de şapte paşi pe trei. Am cerut deja un transfer în zona fără fumători din blocul de sud, care tinde să găzduiască deţinuţii mai în vârstă şi mai maturi. În ciuda titlului din *News of the World*, „Archer cere schimbarea celulei", solicitarea de a fi într-o zonă de nefumători este un drept al fiecărui deţinut. Cu toate acestea, guvernatorul Berlyn este nemulţumit de faptul că mă duc în blocul de sud, deoarece acesta se află lângă o alee pietonală publică, care este în prezent populată de mai mulţi jurnalişti şi fotografi.

Coridorul de vizavi de al meu a fost recent desemnat ca zonă de nefumători, iar domnul Berlyn îmi sugerează să mă mut într-una dintre camerele libere de pe acel tronson. Întrucât în prezent numărul de deţinuţi este redus, s-ar putea chiar să fiu lăsat singur.

---

[6] Structură prefabricată din oţel pentru uz militar, în special barăci, realizată dintr-o carcasă semicilindrică de fier ondulat. (N.t.)

Fiecare deţinut cu care am împărţit celula fie şi-a vândut povestea tabloidelor, fie a fost subiect de ştiri de pe pagina întâi – întotdeauna exagerate şi niciodată corecte.

8:30 a.m.

Ziua mea de lucru ca îngrijitor la SMU este de la 8:30 la 12:00, cu pauză pentru masa de prânz, apoi de la 13:00 la 16:30. Ajung aşteptându-mă să-l găsesc pe Matthew pentru a începe predarea, dar domnul Gough este singurul om de serviciu. Are capul plecat, fruntea încruntată, uitându-se la calculator. Scoate câte un murmur ciudat pentru el însuşi, înainte de a cere politicos o ceaşcă de ceai.

9:00 a.m.

Încă nici urmă de Matthew. Citesc caietul cu îndatoriri zilnice şi descopăr că printre responsabilităţile mele se numără spălatul podelei bucătăriei, măturatul tuturor zonelor comune, aspiratul covoarelor şi curăţarea celor două toalete, precum şi a bucătăriei. Din fericire, ocupaţia principală şi singurul lucru care mă va împiedica să înnebunesc este să mă ocup de întrebările deţinuţilor. Până să citesc de două ori dosarul de opt pagini, încă nu există niciun semn de la Matthew, ceea ce începe să semene cu o infracţiune.

Dacă întârzii la serviciu, eşti „raportat", lucru rar într-o închisoare de categoria D, pentru că faptul de a fi pus la raport poate duce la pierderea privilegiilor – chiar şi la reîntoarcerea la o închisoare de categoria C – în funcţie de gravitatea infracţiunii. A fi prins consumând droguri sau fugind este o infracţiune de recategorizare imediată. Aceste privilegii şi pedepse sunt instituite pentru a ne asigura că toată lumea respectă regulile.

Domnul New, ofiţerul principal, soseşte chiar în momentul în care domnul Gough intră în cameră.

— Unde este Matthew? întreabă el.

Atunci îmi dau seama că ofiţerii sunt de cel mai bun nivel, dar Serviciul penitenciar de cel mai ineficient nivel.

— De aceea am venit să vă caut, spune domnul Gough. Matthew s-a prezentat aseară târziu – o infracţiune care poate duce la schimbarea categoriei din D în C, deoarece se presupune că ai fugit – şi a fost raportat. Atmosfera se schimbă imediat. Dar eu l-am scos de acolo.

— De ce? întreabă domnul New, în timp ce-şi aprinde o ţigară.

— Tatăl lui s-a prăbuşit ieri după-amiază şi a fost dus la spitalul Canterbury. A fost diagnosticat cu o tumoare pe creier şi medicii cred că s-ar putea să nu supravieţuiască până la sfârşitul săptămânii.

— Bine, spune domnul New, stingându-şi ţigara, înscrieţi-l pentru un ordin de concediu din motive de compasiune şi haideţi să-l ducem la Canterbury cât mai repede posibil.

Domnul New îmi spune că mama lui Matthew a murit cu un an în urmă, suferind de scleroză multiplă, iar bunica lui câteva săptămâni mai târziu. Toate acestea au avut loc la scurt timp după ce a comis infracţiunea care a dus la trimiterea sa la închisoare pentru cincisprezece luni.

Matthew intră înăuntru.

Domnul New şi domnul Gough nu ar fi putut fi mai înţelegători. Formularele sunt semnate şi contrasemnate cu o rapiditate neobişnuită, iar lui Matthew i se permite chiar să folosească telefonul de la birou pentru a aranja ca prietena lui să vină să-l ia. Câteva minute mai târziu, guvernatorul Berlyn apare şi este de acord cu domnul New că băiatul (mă gândesc la Matthew ca la un băiat, deoarece este chiar mai tânăr decât fiul meu) trebuie să fie expediat cât mai repede posibil. Apoi încep să apară problemele.

Matthew, care mai are de ispăşit doar patru săptămâni de închisoare, nu cunoaşte pe nimeni în Canterbury, aşa că va trebui să fie închis peste noapte în închisoarea locală, în ciuda faptului că

prietena sa şi mama ei stau la un hotel din apropierea spitalului. Dar, mai rău, pentru că lui Matthew i se permit doar douăzeci şi patru de ore de concediu de compasiune, va trebui să călătorească înapoi din Canterbury şi să petreacă a doua noapte la NSC, după care va fi eliberat vineri dimineaţa pentru concediul de weekend, când nu va trebui să se întoarcă decât duminică seara.

— De ce nu-l lăsaţi pe băiat să plece să fie cu tatăl său şi să se întoarcă duminică seara? am întrebat.

Atât domnul Berlyn, cât şi domnul New dau din cap că sunt de acord, dar îmi spun că nu există nicio modalitate de a ocoli reglementările Ministerului de Interne.

10:30 a.m.

Prietena lui Matthew ajunge la barieră, iar acesta de urcă rapid în maşină. Mă rog ca tatăl lui Matthew să nu moară în timp ce se află pe autostradă. Îmi amintesc cu tristeţe că am aflat că mama mea era pe moarte în timpul procesului meu. Domnul judecător Potts nu mi-a permis să părăsesc sala de judecată pentru a fi alături de ea, deoarece nu a acceptat opinia medicului că mai avea doar câteva ore de trăit. În cele din urmă, am ajuns la patul ei cu aproximativ o oră înainte de a muri, moment în care nu mă mai recunoştea.

11:00 a.m.

Trei deţinuţi care au sosit ieri se prezintă pentru discuţia de iniţiere. Mă asaltează cu întrebări. Mă simt un pic ca un impostor, încercând să le răspund, având în vedere că sunt aici doar de 48 de ore şi că eu însumi sunt încă în perioada de acomodare. Domnul Gough le ţine discursul pe care l-am auzit acum două zile. Le înmânez o broşură care subliniază comentariile sale. Un tânăr deţinut îmi şopteşte la ureche că nu ştie să citească. AJUTOR. Îi spun să se întoarcă la mine dacă mai are probleme.

12:15 a.m.

Apare domnul New şi îmi prezintă responsabilităţile. Deschidem un dulap mare, plin de formulare şi dosare, care, după părerea lui, trebuie reorganizate. Îşi aprinde o altă ţigară.

2:00 p.m.

Domnul Simpson, ofiţerul de probaţiune, mă roagă să mă alătur lui în biroul său de la primul etaj, deoarece doreşte să actualizeze dosarul meu. Mă întreabă dacă am văzut un ofiţer de probaţiune după ce am fost condamnat.

— Da, dar numai pentru câteva minute, îi spun, în timp ce eram încă la Old Bailey.

— Bine, spune el, pentru că asta va arăta că ai domiciliul în Londra şi va facilita transferul tău la Spring Hill. Îşi verifică computerul şi îmi dă numele ofiţerului meu de probaţiune. Dă-i un telefon, mă sfătuieşte el, şi spune-i că vrei să fii transferat.

3:30 p.m.

Domnul New mi se alătură în bucătărie pentru o nouă pauză de ţigară. Aflu că urmează să părăsească NSC în ianuarie, când va fi transferat la închisoarea Norwich ca guvernator, gradul 5.[7] Apoi, el prezintă toate formularele necesare pentru transferul meu. Deşi va vorbi cu doamna McKenzie-Howe, omologul său de la Spring Hill, nu este optimist. Nu numai că este plină, dar este o închisoare de relocare, iar eu nu am nevoie de relocare; nu caut un loc de muncă atunci când voi fi eliberat sau o casă şi, cum nu am probleme financiare, pur şi simplu nu mă încadrez în niciuna dintre categoriile obişnuite.

[7] Există cinci grade de guvernator; bărbatul sau femeia de la vârful ierarhiei este cunoscut sub numele de guvernatorul guvernatorilor. Încă nu am întâlnit niciunul. (N.a.)

5:00 p.m.

Mă duc la cantină pentru cină şi mă aşez din nou la o masă cu doi deţinuţi mai în vârstă. Amândoi sunt închişi pentru fraudă; unul a fost consilier local (trei luni şi jumătate), iar celălalt un crescător de struţi. Acesta din urmă promite să-mi povestească toate detaliile când va avea mai mult timp. Este clar că nu vom duce lipsă de poveşti bune. Belmarsh – crimă şi vătămare corporală gravă; Wayland – baroni ai drogurilor şi tâlhari înarmaţi. NSC pare un pic mai sofisticat.

7:00 p.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital. Mi-a permis să depozitez o sticlă de suc de coacăze negre şi câteva sticle de Evian în frigiderul lui, aşa că voi avea mereu propria mea rezervă. În timp ce Doug stă de vorbă, aflu mai multe despre infracţiunea sa. Îi urăşte pe traficanţii de droguri şi consideră că propria încarcerare este o neplăcere temporară. De fapt, plănuieşte o croazieră în Australia imediat ce va fi eliberat. „Afară" conduce o mică firmă de transport. Are un şantier şi şapte camioane şi are – încă mai are – doisprezece angajaţi. Petrece o jumătate de oră pe zi la telefon pentru a se ţine la curent cu ceea ce se întâmplă la bază.

Să trecem acum la infracţiunea sa; afacerea lui de export/import a fost un succes până când un client important a dat faliment şi nu a achitat o factură de 170.000 de lire sterline, ceea ce l-a pus sub o presiune extremă în faţa băncii sale. A început să-şi refacă fondurile prin importul ilegal de ţigări din Franţa. A fost condamnat la doi ani de închisoare pentru neplata taxelor vamale şi a accizelor în valoare de 850.000 de lire sterline.

ZIUA 93 – VINERI, 19 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore. Boxerii înfăşuraţi peste mica lumină care se proiectează pe biroul meu mă asigură că nu-l deranjez pe David.

8:15 a.m.

Pregătesc cardurile de identitate pentru cei trei noi deţinuţi care au sosit ieri. Pe măsură ce intră fiecare ofiţer, le pregătesc ceai sau cafea. Între timp, continui să organizez sistemul de arhivare pentru noii sosiţi. Voi fi singur încă o săptămână.

Când soseşte domnul New, îşi lasă exemplarul din *The Times* în bucătărie şi îl recuperează la ora şase înainte de a pleca acasă.

Încet-încet, îmi intru în rutină. Acum mă întâlnesc cu noii deţinuţi pe măsură ce apar şi aflu care sunt problemele lor înainte ca aceştia să vadă un ofiţer. De multe ori au venit la biroul greşit sau pur şi simplu nu au formularul potrivit. Mulţi dintre ei vor să fie intervievaţi pentru evaluarea riscurilor, alţii trebuie să îl vadă pe guvernator, al cărui birou se află în blocul administrativ din cealaltă parte a închisorii. Dar adevărata problemă este chiar domnul New, deoarece mulţi deţinuţi cred că, dacă cererea lor nu are acordul său, nu va merge mai departe. Acest lucru se datorează în parte faptului că el se interesează de fiecare deţinut, dar mai ales pentru că nu îi grăbeşte. De multe ori îi poate lua douăzeci de minute pentru a le asculta problemele, când tot ce este necesar este semnarea unui formular, ceea ce face ca alţi patru deţinuţi să fie nevoiţi să stea în sala de aşteptare până când el termină.

În orice zi, aproximativ treizeci de deţinuţi vizitează SMU. Trebuie să am grijă să nu depăşesc măsura, deoarece deţinuţii trebuie să mă vadă că mă lupt pentru ei, în timp ce ofiţerii trebuie să simtă că îi ajut să îşi reducă volumul de muncă. Cu siguranţă am

nevoie de o stimulare mentală mai mare decât să fac ceşti de ceai. Dar, oricât de mult aş munci, salariul rămâne 25 pence pe oră, 8,50 lire sterline pe săptămână.

12:00 amiaza

Îmi iau prânzul – plăcintă cu legume şi fasole. Fără budincă. Îmi duc tava înapoi la SMU şi citesc *The Times*.

2:00 p.m.

Un prizonier intră şi cere să fie eliberat din motive de compasiune pentru că mama lui este bolnavă. Domnul Downs, un ofiţer isteţ şi experimentat, îi spune că va trimite un ofiţer de probaţiune să o vadă pe mama sa, pentru a putea decide dacă ar trebui să fie eliberat. Prizonierul pleacă fără să mai spună nimic. Domnul Downs îl cheamă imediat pe ofiţerul de probaţiune din Leicester, în cazul în care deţinutul are într-adevăr o mamă bolnavă.

Bob (condamnat pe viaţă) vine să o vadă pe psihiatrul Christine. Bob se pregăteşte pentru viaţa de afară odată ce va fi eliberat, posibil anul viitor, dar înainte de a se întâmpla acest lucru, trebuie să efectueze zece vizite în oraş fără incidente. După ce va reuşi acest lucru, i se va permite să iasă fără escortă la sfârşit de săptămână. Autorităţile vor evalua apoi dacă este pregătit pentru a fi eliberat. Bob se află în închisoare de douăzeci şi trei de ani, după ce iniţial fusese condamnat la cincisprezece ani. Dar, după cum subliniază Christine, oricât de mult ar recomanda eliberarea lui Bob, în cele din urmă, decizia aparţine întotdeauna Ministerului de Interne.

Christine mi se alătură în bucătărie şi îmi povesteşte despre un deţinut pe viaţă care a ieşit în prima sa vizită în oraş după douăzeci de ani. I s-au dat 20 de lire sterline ca să se obişnuiască să facă cumpărături într-un supermarket. Când a ajuns la casa de marcat şi a fost întrebat cum ar dori să plătească, a fugit lăsând marfa în

urmă. Pur şi simplu nu a putut face faţă faptului că trebuia să ia o decizie.

— De asemenea, trebuie să îi pregătim pe toţi cei care au stat un timp îndelungat să gătească pentru a supravieţui. Ea adaugă: Trebuie să ne amintim că unii deţinuţi au avut trei mese gătite pe zi timp de douăzeci de ani şi au devenit atât de instituţionalizaţi încât nu pot nici măcar să fiarbă un ou.

Următorul deţinut pe viaţă care o vede pe Christine este Mike. După douăzeci şi doi de ani de închisoare (el are patruzeci şi nouă de ani), Mike se apropie şi el de sfârşitul pedepsei. Mă invită la cină duminică seara (pui cu curry). Este hotărât să demonstreze că poate nu numai să aibă grijă de el însuşi, ci şi să gătească pentru alţii.

5:00 p.m.

Mă îndrept spre cantină şi mă alătur lui Ron escrocul şi lui Dave crescătorul de struţi pentru a mânca brânză cu conopidă. Ron declară că mâncarea de la NSC este la fel de bună ca în majoritatea cafenelelor de pe autostradă. Acesta este, într-adevăr, un compliment pentru Wendy.

6:00 p.m.

Domnul Hughes (ofiţerul din blocul meu) mă informează că mă pot muta în camera 12, pe coridorul unde nu se fumează.

Când localizez camera, constat că este murdară, iar singurul mobilier este un pat nefăcut, o masă şi un scaun. Sunt disperat. Sunt atât de patetic în momente ca acesta.

În celula de vizavi se află un deţinut pe nume Alan, care îşi face curat în cameră şi mă întreabă dacă mă poate ajuta. Îl întreb cât ar cere pentru a transforma camera mea astfel încât să arate ca a lui.

— Patru cartele telefonice, spune el (8 lire sterline).

— Trei, răspund eu.

Este de acord. Îi spun că mă voi întoarce la ora opt şi cincisprezece pentru apelul nominal şi voi verifica cum se descurcă.

8:15 p.m.

Mă prezint la apel înainte de a mă duce să văd noul meu apartament. Alan şi-a angajat un asistent şi lucrează de zor. În timp ce Alan freacă dulapurile, asistentul lucrează la pereţi. Le spun că mă întorc la ora zece şi că îmi voi achita datoriile. Singura problemă este că nu am nicio cartelă telefonică şi nu voi avea până miercuri. Doug îmi vine în ajutor şi preia rolul lui Darren de furnizor de bunuri esenţiale.

Doug pare neliniştit. Îmi spune că fiica lui de paisprezece ani a suferit o criză de epilepsie. I se permite să meargă mâine acasă şi să o viziteze.

Ne instalăm pentru a viziona filmul de seară şi ni se alătură ofiţerul superior de securitate, domnul Hocking. Acesta mă avertizează că un jurnalist de la *News of the World* se plimbă prin incintă, dar, cu puţin noroc, va ajunge în spălătorie. Chiar înainte de a pleca, îl întreabă pe Doug dacă mâine este în concediu.

— Da, mă duc să-mi văd fiica, mă întorc până la şapte, confirmă Doug.

— Atunci vom avea nevoie de cineva care să fie de serviciu după ce pleacă asistenta la ora unu. Nu trebuie să uităm câte droguri sunt în această clădire. Ai fi dispus să stai temporar ca îngrijitor la spital, Jeffrey? întrebă el.

— Da, desigur, răspund eu.

10:00 p.m.

Mă întorc în blocul de nord pentru apelul nominal, înainte de a-mi verifica camera. Nu o recunosc. Este impecabilă. Îi mulţumesc lui Alan, care ia loc pe colţul patului.

Îmi spune că are o pedeapsă de 12 luni pentru primirea de bunuri furate. Este proprietarul a două magazine de mobilă, în Leicester, a căror cifră de afaceri anul trecut a fost de puţin peste 500.000 de lire sterline, ceea ce îi aduce un profit de aproximativ 120.000 de lire sterline. Are o soţie şi doi copii, iar ei ţin afacerea în funcţiune până când îşi va ispăşi pedeapsa, peste patru săptămâni. Este la prima sa infracţiune şi cu siguranţă se încadrează în categoria „nu mai fac niciodată".

Mi-am petrecut prima noapte la NSC singur în propria mea cameră. Fără muzică, fără fum, fără bătaie de cap.

ZIUA 94 – SÂMBĂTĂ, 20 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Weekendurile sunt groaznice într-o închisoare. Jules, colegul meu de cameră de la Wayland obişnuia să spună că singurul moment în care nu eşti în închisoare este atunci când dormi. Aşa că în weekend mulţi deţinuţi rămân în pat. Eu sunt norocos pentru că îmi ocup timpul cu scrisul.

8:00 a.m.

Îl zăresc pe Matthew, care trebuie să se fi întors aseară din Canterbury. Tatăl său este încă în comă şi mă însoţeşte la birou pentru a putea suna la spital. Deşi săptămâna mea oficială de lucru este de luni până vineri, nu este neobişnuit ca un ofiţer să fie de serviciu la SMU într-o sâmbătă dimineaţa.

Domnul Downs şi domnul Gough sunt deja la birourile lor şi, după ce le pregătesc amândurora o ceaşcă de ceai, Matthew îmi prezintă îndatoririle mele oficiale pentru orice zi sau săptămână. Dacă ar fi să mă limitez doar la ceea ce mi se cere, nu mi-ar lua mai mult de câteva ore în fiecare zi.

La o ceaşcă de ceai (Bovril pentru mine), Matthew îmi povesteşte despre anul său de coşmar.

Matthew are douăzeci şi patru de ani, un metru optzeci şi unu, subţire, brunet şi chipeş fără să fie conştient de asta. Este extrem de inteligent, dar şi destul de stângaci, şi total nelalocul lui în închisoare. A studiat antropologie marină la Universitatea din Manchester şi îşi va termina doctoratul după ce va fi eliberat. Îl întreb dacă este un practician sau un academician.

— Un academician, răspunde el, fără ezitare.

Primul său loc de muncă după ce a părăsit universitatea a fost ca voluntar la un muzeu din oraşul său natal. A fost fericit acolo, dar

în curând a decis că vrea să se întoarcă la universitate. Atunci, mama sa a fost diagnosticată cu scleroză multiplă şi totul a început să meargă prost. După ce mama sa a fost ţintuită la pat, el şi sora lui au ajutat cu rândul la treburile casei, pentru ca tatăl său să poată continua să lucreze. Pentru toţi trei, volumul suplimentar de muncă a fost o presiune enormă. Într-o seară, în timp ce lucra la muzeu, Matthew a luat acasă câteva monede antice pentru a le studia. Nu am folosit cuvântul „furat", deoarece a returnat toate monedele câteva zile mai târziu. Dar incidentul a cântărit atât de greu pe conştiinţa lui încât şi-a informat superiorul. Matthew a crezut că acesta va fi sfârşitul problemei. Dar cineva a decis să raporteze incidentul la poliţie. Matthew a fost arestat şi acuzat de abuz de încredere. A pledat vinovat şi a fost asigurat de poliţie că nu va solicita o pedeapsă privativă de libertate. Avocatul său a fost, de asemenea, de aceeaşi părere, sfătuindu-l pe Matthew că va primi probabil o pedeapsă cu suspendare sau un ordin de muncă în folosul comunităţii. Judecătorul i-a acordat cincisprezece luni.[8]

Matthew este un exemplu clasic de persoană care nu ar fi trebuit să fie trimisă la închisoare; o sută de ore de muncă în folosul comunităţii ar putea servi la ceva, dar acest băiat şi-a petrecut ultimele trei luni cu criminali, dependenţi de droguri şi hoţi. El nu se va îndrepta spre o viaţă de criminalitate, dar câţi oameni mai puţin inteligenţi ar putea să o facă? Este un sistem putred care permite ca o astfel de persoană să ajungă în închisoare.

Fosta mea secretară, Angie Peppiatt, mi-a furat mii de lire sterline şi încă nu a fost arestată. Îmi pare rău pentru Matthew.

12:00 amiaza

[8] Matthew va sfârşi prin a executa cinci luni şi jumătate. (N.a.)

Prânzul de astăzi este la fel de rău ca la Belmarsh sau Wayland. Matthew explică prin faptul că Wendy este liberă. Trebuie să-mi amintesc să mănânc doar atunci când Wendy este de serviciu.

2:00 p.m.

Mă prezint la spital şi preiau rolul de îngrijitor al lui Doug, în timp ce acesta îşi vizitează fiica. Mă aşez cu un pahar de suc de coacăze negre şi Evian pentru a urmări cum Anglia măcelăreşte Irlanda şi câştigă Marele Şlem, Tripla Coroană şi... la urma urmei, suntem net superiori pe hârtie. Din păcate, rugby-ul nu se joacă pe hârtie, ci pe terenuri. Irlanda ne bate cu 20-14 şi se întoarce în Insulele de Smarald cu zâmbetul pe buze.

Eu încă eram bosumflat când intră un negru înalt şi chipeş. Numele lui este Clive. Sper doar că nu e bolnav, pentru că, dacă este, sunt ultima persoană de care are nevoie. Îmi spune că îşi ispăşeşte ultima treime din pedeapsă şi că tocmai s-a întors dintr-o săptămână de concediu la domiciliu – parte a programului său de reabilitare.

Clive şi cu mine suntem singurii doi deţinuţi care au privilegiul de a-l vizita pe Doug seara. Descopăr rapid de ce Doug se bucură de compania lui Clive. Este inteligent, incisiv şi amuzant şi cu o minte brici. Permiteţi-mi să vă dau un singur exemplu despre cum lucrează el cu sistemul.

În timpul săptămânii, Clive lucrează ca şef de linie pentru o companie de ambalare a fructelor din Boston. Părăseşte închisoarea după micul dejun, la ora opt şi nu se întoarce decât la şapte seara. Pentru acest lucru, este plătit cu 200 de lire sterline pe săptămână. Astfel, în timpul săptămânii, NSC nu este mai mult decât o pensiune şi un mic dejun, iar singura zi pe care trebuie să o petreacă în închisoare este duminica. Dar Clive are o soluţie şi pentru asta.

Două duminici în fiecare lună îşi foloseşte vizitele alocate în oraş, în timp ce în a treia duminică i se permite să rămână peste noapte.

— Dar cum rămâne cu a patra sau a cincea duminică? îl întreb.

— Scutire religioasă, explică el.

— Dar de ce, când există o capelă în incintă? întreb.

— Capela *voastră* este în incinta voastră, spune Clive, pentru că sunteţi de la Biserica Catolică, adaugă el. Eu sunt martor al lui Iehova. Trebuie să mă duc la locul meu de cult cel puţin o duminică pe lună, iar cel mai apropiat se întâmplă să fie în Leicester.

După o cafea, Clive mă invită în camera lui din blocul de sud pentru a juca table. Camera lui se dovedeşte a nu fi de cinci paşi pe trei, sau chiar de şapte pe trei. Este puţin peste zece paşi pe zece. De fapt, este mai mare decât dormitorul meu din Londra sau din Grantchester.

— Cum ai reuşit să faci asta? îl întreb, în timp ce ne aşezăm de o parte şi de alta a tablei.

— Ei bine, a fost o magazie, spune el, până când am reabilitat-o.

— Dar ar putea găzdui cu uşurinţă patru prizonieri.

— Adevărat, spune Clive, dar nu uiţi că sunt şi reprezentantul pentru relaţii rasiale, aşa că nu vor permite decât deţinuţilor de culoare să împartă camera cu mine. Nu sunt atât de mulţi deţinuţi de culoare la categoria D, adaugă el zâmbind.

Nu observasem scăderea bruscă a populaţiei de culoare după ce părăsisem Wayland până când Clive nu a menţionat-o. Dar am văzut câţiva la NSC, aşa că întreb de ce nu li se permite să stea în cameră cu el.

— Toţi îşi încep viaţa în blocul de nord şi acolo rămân, adaugă el fără alte explicaţii.

De asemenea, m-a bătut la table – lăsându-mă cu trei batoane Mars mai puţin.

ZIUA 95 – DUMINICĂ, 21 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Duminica este zi de odihnă, iar dacă există un lucru de care nu ai nevoie în închisoare, acela este o zi de odihnă.

8.00 a.m.

SMU este deschis deoarece domnul Downs transferă dosarele din biroul său în blocul administrativ înainte de a prelua noi responsabilităţi. Vineri au sosit cincisprezece noi deţinuţi, ceea ce mi-a oferit o scuză pentru a pregăti dosarele şi a le întocmi cardurile de identitate.

North Sea Camp, a cărei capacitate este de 220 de persoane, are rareori mai mult de 170 de deţinuţi în acelaşi timp. Întrucât deţinuţii au dreptul de a se afla la mai puţin de 80 de kilometri de familiile lor, faptul că sunt blocaţi pe coasta de est limitează zona de acoperire. În prezent, două pavilioane sunt în curs de renovare, ceea ce arată lipsa de presiune asupra cazării.[9] Fluctuaţia la NSC este de aproximativ cincisprezece deţinuţi pe săptămână. Ceea ce spun în continuare este comun tuturor închisorilor de categoria D şi nu se întâmplă doar la NSC. În medie, un deţinut evadează în fiecare săptămână (în libertate ilegală), cifrele au tendinţa de a creşte în preajma Crăciunului şi de a scădea puţin în timpul verii, astfel încât NSC pierde în jur de cincizeci de deţinuţi pe an; acest lucru explică necesitatea a cinci apeluri pe zi. Mulţi evadaţi se întorc în douăzeci şi patru de ore, după ce s-au răzgândit; acestora li se adaugă douăzeci şi opt de zile la pedeapsă. Câţiva, adesea străini, se întorc în ţările lor şi nu mai sunt văzuţi niciodată. Destul de recent, doi olandezi au evadat şi au fost luaţi cu o barcă rapidă,

[9] Acest lucru este valabil doar la categoria D – închisori deschise. (N.a.)

deoarece plaja este la doar 100 de metri în afara perimetrului. S-au întors în Olanda înainte de următorul apel nominal.

Cei mai mulţi dintre cei care au fugit sunt recapturaţi rapid, mulţi ajungând doar până la Boston, la doar şase mile distanţă. Apoi sunt transferaţi într-o închisoare de categoria C, cu ziduri înalte şi sârmă ghimpată, şi nu li se va permite niciodată, sub nicio formă, să se întoarcă într-o închisoare deschisă, chiar dacă la un moment dat în viitor vor fi condamnaţi pentru o infracţiune minoră. Câţiva, foarte puţini, scapă cu bine. Dar atunci trebuie să îşi petreacă fiecare zi uitându-se peste umăr.

Există chiar şi cazuri de soţii sau prietene care îşi trimit soţii sau partenerii înapoi în închisoare, iar într-un caz, o soacră a întors un deţinut rătăcitor la poarta din faţă, declarând că nu vrea să îl mai vadă până când nu îşi termină pedeapsa.

Toate acestea sunt relevante din cauza unui eveniment care a avut loc astăzi.

Atunci când ţi se acordă concediu de weekend, trebuie să te prezinţi duminică seara până la ora şapte, iar dacă întârzii chiar şi un minut, eşti pus la raport. Ieri, o soţie îşi conducea soţul înapoi la închisoare, când au fost implicaţi într-o ceartă aprinsă. Soţia a oprit maşina şi şi-a abandonat soţul pe marginea drumului, la aproximativ 50 de kilometri de închisoare. Acesta a fugit la cea mai apropiată cabină telefonică pentru a anunţa închisoarea despre cele întâmplate, iar un taxi a fost trimis să îl ia. Acesta s-a prezentat cu o întârziere de peste o oră. Treizeci de lire sterline i-au fost reţinute din contul de la cantină pentru a plăti taxiul şi a fost consemnat în raport.

2:00 p.m.

Fac o plimbare de 3 km cu Clive, care petrece una din rarele duminici în închisoare. Discutăm despre ziarele de dimineaţă. În ele sunt prezentat în mod variabil lucrând la fermă/ în spital/ curăţând

latrinele/ mâncând singur/ domnind peste toată lumea. Cu toate acestea, nimic nu întrece *Mail on Sunday*, care prezintă o fotografie neclară cu mine, demonstrând că am refuzat să port hainele de puşcărie. Asta în ciuda faptului că în fotografie port blugi de puşcărie şi un hanorac gri de puşcărie.

După plimbare, eu şi Clive jucăm câteva partide de table. El este într-o clasă diferită de a mea, aşa că am decis să profit de superioritatea lui şi să transform fiecare sesiune într-o lecţie.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore, apoi mă înscriu la apelul nominal cu domnul Hughes.

9:00 p.m.

Doug, Clive şi cu mine vizionăm o magnifică dramă de epocă care se petrece în Guildford şi Cornwall în 1946. Mike (condamnat pe viaţă) apare după douăzeci de minute de film, cu un curry de pui în recipiente de plastic – parte a cursului său de reabilitare culinară. Doug îl serveşte pe farfurii de porţelan – un adevărat lux în sine, chiar dacă trebuie să mâncăm cu cuţite şi furculiţe de plastic.

Mănânc foarte încet şi mă bucur de fiecare bucăţică.

ZIUA 96 – LUNI, 22 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Sunt la NSC de o săptămână şi încep să simt că mă descurc.

Mă prezint la serviciu la SMU. Matthew îmi arată cum să întocmesc un formular de comandă pentru orice fel de rechizite necesare pentru birou, care va fi apoi trimis la magazine, care ar trebui să se asigure că le avem în aceeaşi zi. Descoperim o comandă nerezolvată din 5 octombrie pentru dosare şi hârtie, marcată ca fiind urgentă, şi o alta pentru 15 octombrie, marcată ca fiind foarte urgentă. Ineficienţa este endemică în anumite părţi ale Serviciului penitenciar. Milioane de lire sterline din banii contribuabililor sunt irosite în fiecare an. Departamentele responsabile pentru acest lucru diferă de la o închisoare la alta, dar pentru a vă oferi un mic exemplu: cu câţiva ani în urmă, la ÎMS Gartree a existat un deţinut care era un criminal feroce şi care trebuia transferat dintr-o celulă în alta, pe o distanţă de mai puţin de o sută de metri. Cincisprezece ofiţeri au sosit pentru a-l muta, o operaţiune care a durat cinci minute. Toţi cei cincisprezece ofiţeri au solicitat patru ore suplimentare. De unde ştiu acest lucru? Un ofiţer superior care a lucrat anterior la Gartree mi-a spus.

12:00 amiaza

Matthew şi cu mine luăm prânzul la cantină cu ceilalţi îngrijitori şi ni se alătură Roger (condamnat pe viaţă, şi-a ucis soţia), care a făcut mişto de mine pentru că Anglia a pierdut sâmbătă în faţa Irlandei.

— Dar tu pari galez, mă hazardez.

— Sunt, răspunde el, dar nu-mi pasă cine îi bate pe englezi. Este una dintre puţinele plăceri pe care le am aici.

1:00 p.m.

Domnul New soseşte la birou, după ce şi-a petrecut dimineaţa la tribunal pentru o problemă personală. Avem tendinţa de a uita că ofiţerii de penitenciare au propriile lor probleme.

Matthew şi cu mine discutăm despre cum să îmbunătăţim eficienţa biroului. Aş vrea să golesc fiecare sertar şi dulap şi să o iau de la capăt. El este de acord. Eram pe cale să începem, când uşa se deschide şi intră guvernatorul. Domnul Lewis mă întâmpină cu un zâmbet cald şi jovial. Îl roagă pe Matthew să ne lase şi nu pierde timpul cu discuţii mărunte.

— Presa, îmi spune el, este încă postată la ambele capete ale închisorii.

Şi adaugă că un deţinut a fost prins cu un aparat de fotografiat scump şi un obiectiv lung în camera sa. Domnul Lewis nu are nicio idee despre ce ziar a introdus-o în mod clandestin sau câţi bani au fost implicaţi. Deţinutul în cauză este deja în drum spre o închisoare de categoria C şi nu i se va permite să se întoarcă într-o închisoare deschisă. Se pare că mai mulţi deţinuţi s-au plâns de faptul că presa le invadează intimitatea, iar guvernatorul a dat asigurări că, dacă o fotografie cu ei apare într-un ziar naţional, au posibilitatea de a recurge la justiţie – o regulă care nu pare să se aplice în cazul meu. Am discutat apoi despre mutarea mea la Spring Hill înainte ca guvernatorul să-l cheme din nou pe Matthew. Domnul Lewis îi acordă încă două zile de concediu de compasiune, ceea ce îi va permite lui Matthew să petreacă cinci zile cu tatăl său. Domnul Lewis pare să fi combinat compasiunea şi bunul simţ, rămânând în acelaşi timp în limitele directivelor Ministerului de Interne.

4:00 p.m.

Domnul New soseşte din nou în birou, nerăbdător să afle pentru ce dorea guvernatorul să mă vadă. Nu menţionez aparatul de fotografiat, deoarece domnul Lewis mi-a cerut în mod expres să nu

o fac. Îi spun că domnul Lewis intenţionează să vorbească cu guvernatorul din Spring Hill, dar că lasă toate actele în seama lui.

— S-a rezolvat, îmi răspunde domnul New. Am trimis deja toate documentele la omologul meu.

4:30 p.m.

Îl întreb pe Matthew, în timpul unei vizite în camera sa din blocul de sud, dacă ar putea reface „lista de nevoi a ofiţerilor", care se află în prezent pe spatele dulapului de bucătărie, astfel încât să fie la fel de inteligentă ca cea pe care Doug o afişează în spital. Ridic privirea spre raftul cu cărţi al lui Matthew: Pliniu cel Tânăr şi Augustus Caesar. Mă întreabă dacă l-am citit pe Herodot.

— Nu, mărturisesc, sunt încă în jurul anului 1774, citesc în prezent despre John Adams şi primul Congres. Voi avea nevoie de o sentinţă mai lungă dacă vreau să mă întorc vreodată până la 484 î.Hr.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea. Urăsc blocul de nord. Este zgomotos, murdar şi urât mirositor (suntem vizavi de ferma de porci). Mă închid înăuntru şi scriu timp de câteva ore.

7:00 p.m.

Mă plimb până la Doug (evaziune fiscală) în spital. Îmi permite să folosesc baia lui. După ce am făcut baie şi mi-am pus haine curate, mă simt aproape om.

Clive (fraudă) ni se alătură după ce îşi termină ziua de muncă la fabrica de fructe. Îmi spune că toţi colegii lui de muncă cred ceea ce citesc despre mine în *Sun* şi *Mirror*. Sunt disperat.

8:15 p.m.

Părăsesc spitalul şi mă întorc pentru apel înainte de a mă duce în camera mea pentru a scrie câteva ore. Radioul continuă să ceară ca Jackson să se prezinte la apel. Probabil că e la jumătatea drumului spre Boston până acum.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal. Domnul Hughes face semn cu mâna de la celălalt capăt al coridorului pentru a arăta că numele meu a fost bifat. Şi-a dat seama deja că voi fi ultima persoană care va fugi. Cu siguranţă nu aş fi ajuns la jumătatea drumului spre Boston înainte de a fi văzut.

ZIUA 97 – MARŢI, 23 OCTOMBRIE 2001

6:03 a.m.

Toţi condamnaţii pe viaţă de la NSC se apropie de sfârşitul pedepsei şi sunt pregătiţi să reintre în lumea exterioară. Simplul fapt că au progresat de la categoria A, prin B, C şi D pe o perioadă de douăzeci de ani, este o dovadă că doresc o a doua şansă.

Unul dintre lucrurile fascinante despre criminali – şi avem o duzină sau mai mulţi la NSC – este că nu poţi generaliza despre ei. Cu toate acestea, am constatat că, în linii mari, se împart în două categorii: cei care sunt la prima abatere şi este puţin probabil să mai comită o altă infracţiune, mai ales după douăzeci de ani de închisoare, şi cei care sunt răi şi ar trebui închişi într-o celulă din categoria A pentru tot restul vieţii.

Aproape toţi condamnaţii pe viaţă de la NSC se încadrează în prima categorie; altfel nu ar fi ajuns niciodată într-o închisoare deschisă. Bob, Chris, Mike şi Roger sunt acum toţi de vârstă mijlocie şi inofensivi. Acest lucru ar putea părea ciudat pentru cei care citesc acest jurnal, dar eu nu simt nicio teamă când sunt cu ei, aşa cum simt cu unii dintre tinerii bătăuşi care mai au doar câteva săptămâni de ispăşit.

8:30 a.m.

Matthew începe să cureţe dulapul şi sertarele, în timp ce eu mă concentrez asupra noilor sosiţi. Sunt cincisprezece şi este ora prânzului înainte ca ultimul să primească răspuns la toate întrebările sale.

12:00 amiaza

Prânzul este memorabil doar pentru că Wendy spune că lipseşte foaia mea de meniu. Bănuieşte că a fost furată şi că va apărea mâine

într-unul dintre tabloide. Îmi furnizează una nouă, dar mă roagă să nu-mi pun numele în partea de sus şi să nu o semnez, ci doar să îi predau foaia.

2:00 p.m.

În timp ce goleşte sertarele, Matthew găseşte o cutie de bielete marcată 1987 şi un registru cu iniţialele GR şi o coroană deasupra. Două ore mai târziu, fiecare raft a fost spălat şi frecat. Toate documentele de care avem nevoie pentru noii sosiţi sunt în grămezi ordonate şi avem trei saci de gunoi plini de materiale depăşite.

4:45 p.m.

Mă alătur lui Doug şi Matthew pentru cină: cârnaţi vegetarieni şi piure.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea şi scriu timp de două ore. Mâine trebuie – repet, trebuie – să mă duc la sală.

ZIUA 98 – MIERCURI, 24 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Astăzi este consiliul muncii. Toţi noii sosiţi, după ce au terminat celelalte interviuri, trebuie să primească un loc de muncă, altfel nu vor primi niciun venit. Consiliul este format din doi membri din conducere (fermă şi alte activităţi) şi un ofiţer superior. Înainte ca orice persoană nou venită să se confrunte cu comisia, îi explic la ce să se aştepte, deoarece eu am trecut prin acest proces cu doar o săptămână în urmă. Le spun că este de ajutor dacă ştiu ce vor să facă, iar unul dintre ei, un tânăr asiatic strălucitor pe nume Ahmed, îmi spune că vrea să obţină postul meu. Un altul, domnul Clarke, mi-a spus că are 67 de ani şi că vrea o slujbă de curăţenie cu jumătate de normă, poate câteva ore pe zi. Urc imediat la etaj şi întreb conducerea dacă ar putea fi repartizat la acest birou, ceea ce mi-ar permite să mă concentrez pe cei care sosesc săptămânal şi pe cei câţiva deţinuţi care vin în timpul zilei pentru a vorbi despre problemele lor. Ei îmi spun că se vor gândi la asta.

12:15 p.m.

Mă întorc la SMU după prânz pentru a găsi un ofiţer antidrog în bucătărie. Labradorul său negru, Jed, adulmecă prin preajmă. Mă amestec în fundal şi ascult o conversaţie pe care o are cu domnul New. Se pare că va avea loc o nouă percheziţie în căutare de droguri. Ofiţerul antidrog îi spune domnului New că anul trecut, treizeci şi şase de vizitatori au fost găsiţi cu droguri asupra lor, dintre care trei avocaţi. Sunt atât de surprins de acest lucru, încât îl întreb mai târziu pe domnul New dacă îl crede. Acesta dă din cap. În mod ironic, titlul din ziarul *Times* de astăzi este:

— Canabisul va fi legalizat?

Părăsesc biroul la ora 13:30, deoarece astăzi am şi eu o vizită.

2:00 p.m.

Alison, asistenta mea, David, şoferul meu, şi Chris Beetles mă aşteaptă la o măsuţă pătrată din sala de vizite. După ce am luat Cola dietetică şi ciocolată, mai ales pentru mine, se pare că discutăm despre orice, cu excepţia închisorii; de la Joseph, majordomul meu, care se află în spital, grav rănit după ce a fost lovit de un autobuz în drum spre serviciu, şi „nebunia" din fundul grădinii din Grantchester, care a fost inundată, până la modul în care reacţionează publicul la evenimentele din 11 septembrie.

Alison şi cu mine trecem apoi în revistă scrisorile mele personale şi lista persoanelor care au cerut să mă viziteze la NSC. Aceste vizite săptămânale sunt un tonic minunat, dar servesc şi pentru a-mi reaminti cât de mult îmi lipsesc prietenii mei, stând ascuns în acest loc uitat de Dumnezeu.

4:00 p.m.

Mă întorc la birou şi îi găsesc pe domnul New şi pe un ofiţer de securitate, domnul Hayes, aşteptându-mă. Fotografii pur şi simplu nu vor să plece. Unul dintre ei i-a oferit domnului Hayes 500 de lire sterline pentru o organizaţie caritabilă la alegere dacă accept să pozez. Am refuzat, conştient de cât de mult va intra în buzunarul jurnalistului. Este ilegal să fotografiezi un prizonier, ceea ce nu pare să deranjeze pe niciunul dintre vulturii care dau târcoale în prezent. Ambii ofiţeri promit că vor face tot posibilul pentru a-i ţine la distanţă. Domnul New îmi spune apoi că a fost găsit un al doilea aparat foto în camera unui deţinut, iar deţinutul în cauză a fost transferat înapoi într-o închisoare închisă în această dimineaţă. Încerc să mă concentrez asupra muncii mele.

7:00 p.m.

Mă duc la cantină şi descopăr că am 18,50 lire sterline în cont: 10 lire sterline din banii mei şi 8,50 lire sterline adăugate ca salariu săptămânal. Doar lamele mele Gillette costă 4,29 lire sterline, iar două cartele telefonice 4,00 lire sterline, aşa că nu prea mai am bani pentru lucruri în plus, cum ar fi pastă de dinţi, săpun, sticle de apă Evian şi poate chiar un baton de ciocolată. Menţionez acest lucru doar în treacăt pentru ca nu cumva vreunul dintre voi să-şi imagineze că duc, aşa cum sugerează tabloidele, o viaţă minunată.

7:15 p.m.

Mă plimb până la spital şi mă bucur de aerul proaspăt de la ţară, chiar dacă împrejurimile sunt destul de sumbre. Doug îmi spune că cererea mea pentru Spring Hill este în curs de procesare. De unde ştie Doug înaintea domnului New? Se pare că are un prieten (deţinut) care lucrează în blocul administrativ de la Spring Hill.

Fac o baie lungă şi caldă. Raiul.

ZIUA 99 – JOI, 25 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Domnul Simpson (supraveghetor) şi domnul Gough (ofiţer de iniţiere) sunt primii care sosesc la birou. Ei îmi furnizează lista de programări de astăzi. Acest lucru are două avantaje. Pot să îi procesez pe deţinuţii care şi-au făcut rezervare, în timp ce mă ocup de cei care trec pe acolo din întâmplare. Domnul Clarke (infracţiune neidentificată încă), omul nostru de serviciu în vârstă de şaizeci şi şapte de ani, vine, de asemenea, la timp. Matthew îşi îndeplineşte sarcinile împreună cu el, în timp ce eu pregătesc ceaiul pentru ofiţeri.

10:10 a.m.

Domnul Hocking (ofiţerul de securitate) apare în bucătărie pentru a mă anunţa că un fotograf de la *Daily Mail* (al cărui păr este mai lung decât al oricărui deţinut) s-a instalat pe terenul unui fermier local. El va putea face o poză ori de câte ori mă voi întoarce în blocul de nord. Domnul Hocking va cere permisiunea fermierului de a-l expulza.

10:30 a.m.

Domnul Clarke a făcut o treabă excelentă; nu numai că biroul este impecabil, dar mâine intenţionează să se ocupe şi de sala de aşteptare – care în prezent seamănă cu o sală de ceai dintr-un tren din 1947.

12:00 amiaza

Iau prânzul cu Malcolm (fraudă şi îngrijitor la bibliotecă). Este liniştit, bun vorbitor şi inteligent, şi chiar şi în hainele de puşcăriaş are aerul unui om profesionist. Ce-o fi făcut de a ajuns aici?

1:00 p.m.

Domnul New apare, apoi dispare la etaj pentru a se alătura domnului Simpson, ofiţerul de probaţiune. În această după-amiază vor avea interviuri cu trei deţinuţi pentru a discuta planurile lor până la eliberare. Asta înseamnă, de obicei, că deţinutul în cauză mai are de executat doar câteva luni, aşa că trebuie să se judece dacă este pregătit să se angajeze în afara închisorii şi dacă este potrivit pentru eliberare condiţionată.

Principalii factori în orice decizie sunt:

a. Este posibil ca deţinutul să comită iar infracţiuni, pe baza antecedentelor sale?
b. Are antecedente de violenţă?
c. Consumă sau a consumat droguri?
d. Şi-a finalizat toate vizitele în oraş, şi şi-a terminat săptămâna de concediu, fără incidente?

Dacă bifează toate aceste căsuţe înseamnă că poate spera la o eliberare anticipată, adică o pedeapsă de doi ani devine un an cu două luni în plus de eliberare condiţionată. Toţi cei trei candidaţi de astăzi părăsesc SMU cu zâmbete pe faţă.

2:20 p.m.

Domnul Hocking se întoarce, însoţit de un ofiţer de poliţie. Îmi spune că a fost găsit un alt aparat de fotografiat în camera unui deţinut. Încă o dată, deţinutul în cauză a fost trimis într-o închisoare de categoria C. Al treilea în mai puţin de o săptămână. Fără îndoială că ziarul responsabil va încerca din nou. În câteva săptămâni, voi fi singurul prizonier care va mai fi aici.

4:30 p.m.

Domnul Lewis, guvernatorul, ne cheamă pentru a discuta despre problema fotografilor care stau la pândă. Mă întreabă dacă doresc să mă întorc la Wayland.

— Cred că glumiţi, sunt cuvintele mele exacte.

Domnul New îmi explică mai târziu că a întrebat doar pentru a proteja Serviciul Penitenciar, astfel încât, atunci când va apărea o fotografie în presă, nu voi putea sugera că nu mi s-a oferit posibilitatea de a mă întoarce în condiţii închise.

5:00 a.m.

Cină cu Malcolm (fraudă), Roger (şi-a ucis soţia), Martin (posesie de armă de foc care s-a descărcat) şi Matthew (abuz de încredere). Toate discuţiile se referă la un evadat căruia i-a fost atât de dor de prietena lui încât a decis să ne părăsească. Mai avea doar nouă săptămâni până la data eliberării sale.

ZIUA 100 – VINERI, 26 OCTOMBRIE 2001

Un secol de zile în închisoare.

8:07 a.m.

Micul dejun. Deoarece este vineri, ni se oferă provizii de weekend: o pungă de plastic care conţine o jumătate de duzină de pliculeţe de ceai, patru pliculeţe de zahăr, sare şi piper şi câteva bucăţele de unt. Cei care au citit cele două volume anterioare ale acestor jurnale îşi vor aminti de zilele petrecute la Belmarsh, când eram de serviciu, alături de alţi cinci deţinuţi, şi puneam pliculeţe de ceai într-o pungă de plastic. Ei bine, în sfârşit au apărut la North Sea Camp. Deţinuţii aduc contribuţii utile care pot fi apoi valorificate în alte închisori, economisind astfel banii contribuabililor şi oferindu-le prizonierilor o ocupaţie, precum şi un mic salariu săptămânal. De exemplu, prosoapele din bucătărie au fost făcute în Dartmoor, prosoapele de baie verzi în Liverpool, cearşafurile şi feţele de pernă maro la Holloway şi păturile mele la Durham.

Acum nu uitaţi de pungile de ceai, pentru că Doug tocmai mi-a spus, când mânca ouă şi bacon, că un condamnat pe viaţă a fost trimis la închisoarea Lincoln pentru că a fost prins posedând de droguri. Şi unde au fost descoperite? În pungile de ceai. Personalul de securitate a făcut o razie în camera sa în această dimineaţă şi a găsit şaizeci de pliculeţe de ceai care conţineau canabis, împreună cu 40 de lire sterline în numerar, ceea ce se consideră o dovadă că era traficant. Dar acum să trecem la aspectul ridicol, trist, stupid, nebunesc (alegeţi propriul cuvânt) al acestei poveşti – deţinutul în cauză urma să fie eliberat condiţionat peste unsprezece săptămâni. El va petrece acum următoarele optsprezece luni într-o închisoare de categoria B, înainte de a trece la o închisoare de categoria C,

probabil pentru câţiva ani, înainte de a i se permite să se întoarcă la o închisoare de categoria D peste aproximativ patru ani. Doug adaugă că personalul de securitate nu a ştiut ce pune la cale, până când un alt deţinut l-a turnat.

— De ce ar face cineva aşa ceva? am întrebat eu.

— Probabil pentru a-şi salva propria piele, răspunde Doug. Poate că era pe cale să fie mutat pentru o infracţiune mai mică, aşa că le-a oferit un peşte mai mare în schimbul unei amânări. Se întâmplă tot timpul.

8:30 a.m.

Când ajung la SMU, domnul Clarke este deja în picioare lângă uşă. Se apucă imediat să golească pubelele şi să cureţe podeaua din bucătărie. În timp ce lucrăm, aflu că este la prima abatere şi că execută o pedeapsă de cincisprezece luni pentru deturnare de fonduri, urmând să fie eliberat în martie.

10:00 a.m.

În poşta de dimineaţă a sosit o scrisoare recomandată de la avocaţii mei. Citesc paginile cu mâinile tremurânde. Cererea mea de recurs împotriva condamnării a fost respinsă. Mi-a fost acordată doar cererea de recurs împotriva duratei pedepsei. Nu pot descrie cât de deprimat mă simt.

12:00 amiaza

Prânz. Doug face semn cu capul în direcţia unui alt deţinut care ia loc la masa alăturată.

— El este Roy, spune el, un spărgător care execută a cincisprezecea pedeapsă.

Când judecătorul i-a dat de data asta sentinţa de şase luni, a spus:

— Mulţumesc, Doamne, o să fac asta stând în cap.

— Atunci voi adăuga două luni pentru a te ajuta să te pui pe picioare, a răspuns judecătorul.

3:00 p.m.

Îl sun pe avocatul meu, Nick Purnell QC. Acesta consideră că ar trebui să facem apel la condamnare, deoarece trei elemente ale apărării noastre au fost trecute cu vederea. Cum poate Ted Francis să fie nevinovat dacă eu sunt vinovat? Cum poate fi invocată mărturia doamnei Peppiatt, când ea a mărturisit în boxa martorilor că este o hoaţă? Cum aş fi putut să pervertesc cursul justiţiei, când avocatul care reprezenta partea adversă, domnul Shaw, a declarat că nu a considerat niciodată că prima dată din jurnal ar fi avut vreo importanţă?

Discutăm, de asemenea, despre martorul care m-ar putea ajuta să dovedesc că Potts nu ar fi trebuit să accepte niciodată cazul. Nick mă avertizează că Godfrey Barker se răzgândeşte, iar soţia sa susţine că nu-şi mai aminteşte detaliile.

5:30 p.m.

Îl văd pe David (crimă) pe coridor; are un zâmbet larg pe faţă. Îşi va petrece ziua de mâine cu soţia sa pentru prima dată în ultimele două decenii. Este foarte emoţionat să iasă singur şi îmi povesteşte povestea tristă a unui deţinut care a mers în vizită în oraş pentru prima dată în ultimii douăzeci şi cinci de ani şi a fost atât de speriat încât s-a urcat într-un copac. A trebuit să fie chemat serviciul de pompieri pentru a-l salva. Poliţia l-a condus înapoi la închisoare şi de atunci nu a mai ieşit niciodată.

6:00 p.m.

Serile mele se încadrează acum într-un tipar prestabilit. Mă alătur lui Doug la ora şase şi jumătate şi fac o baie, înainte de a urmări ştirile de la ora şapte pe Channel 4.

8:15 p.m.

Mă prezint la apelul nominal, apoi mă întorc să joc câteva partide de table cu Clive.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal.

ZIUA 101 – SÂMBĂTĂ, 27 OCTOMBRIE 2001

8:07 a.m.

Există deţinuţi care preferă să rămână în închisoare decât să fie eliberaţi: cei care s-au instituţionalizat şi care nu au familie, prieteni, bani şi nici şanse de a găsi un loc de muncă. Şi mai există şi Rico.

Rico a sosit la NSC de la închisoarea Lincoln în această dimineaţă. Este a patra sa infracţiune de tâlhărie şi este întotdeauna binevenit înapoi pentru că îi place să lucreze la fermă. Lui Rico îi plac în mod deosebit porcii şi, până să plece, îi ştia pe toţi pe nume. Obişnuia chiar să doarmă cu ei noaptea – ei bine, până la apelul final. Are o cameră în care stă singur, pentru că nimeni nu este dispus să o împartă cu el. Asta e o modalitate de a obţine o cameră single.

9:00 a.m.

Mă înregistrez la SMU, dar cum nu sunt ofiţeri prin preajmă, scriu timp de două ore.

11:00 a.m.

Încerc să o sun pe Mary la Grantchester, dar din cauză că inundaţiile au scos telefoanele din funcţiune, tot ce primesc este un apel lung.

12:00 amiaza

În drum spre prânz, trec pe lângă Peter (condamnat pe viaţă, incendiator), care mătură frunzele de pe drum. Peter este un ungur de 1,80 metri şi 110 kilograme, care a executat o pedeapsă de peste treizeci de ani pentru că a dat foc unei secţii de poliţie, deşi nimeni nu a fost ucis.

Iau prânzul cu Malcolm (fraudă), care îmi spune că soţia lui tocmai a fost eliberată din Holloway, după ce a ispăşit o pedeapsă de nouă luni pentru spălare de bani. Cele 750.000 de lire sterline pe care le-a făcut el au fost plasate în contul ei fără ştirea ei (cuvintele lui Malcolm), dar şi ea a fost condamnată. Malcolm a cerut ca pedeapsa ei să fie adăugată la a lui, dar judecătorul a refuzat.

Soţiile sau partenerele sunt un factor crucial pentru supravieţuirea unui deţinut. Nu este prea rău dacă sentinţa este scurtă, dar chiar şi atunci partenerul suferă adesea la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, fiind singur afară. În cazul lui Mary, ea îşi trăieşte acum viaţa în lumina unei publicităţi pe care nu a căutat-o niciodată.

4:15 p.m.

Se aude o bătaie timidă în uşă. O deschid şi găsesc un deţinut care vrea să vorbească despre scrierea unei cărţi (acest lucru se întâmplă cel puţin o dată pe săptămână). Îl cheamă Saman şi este un kurd musulman. În prezent lucrează la o carte intitulată *Istoria Kurdistanului* şi se întreabă dacă aş putea citi câteva capitole. (Saman a studiat ingineria la o universitate din Kurdistan.) Când îşi va termina sentinţa, Saman vrea să se stabilească în această ţară, dar se teme că ar putea fi deportat.

— De ce eşti la NSC? îl întreb.

Saman îmi spune că a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru că a provocat moartea prin conducere periculoasă. Urmează să fie eliberat în decembrie.

ZIUA 102 – DUMINICĂ, 28 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Astăzi este ziua de naştere a mamei mele. Ar fi împlinit optzeci şi nouă de ani.

8.15 a.m.

După micul dejun am citit *The Sunday Times* în bibliotecă. Regulile privind ziarele diferă de la o închisoare la alta, adesea fără explicaţii sau motiv. La Wayland, ziarele îţi erau livrate în celulă, dar la NSC nu poţi avea propriul ziar.

În timp ce citesc un articol lung despre antrax, un alt deţinut se uită peste exemplarul său din *News of the World* şi spune:

— Mă bucur să aflu că câştigi cincizeci de lire pe săptămână, Jeff.

Amândoi râdem. El ştie prea bine că îngrijitorii sunt plătiţi cu 8,50 lire sterline pe săptămână şi că numai deţinuţii care ies la muncă pot câştiga mai mult. Destul de amuzant, acest tip de invenţie sau inexactitate flagrantă i-a făcut pe colegii mei deţinuţi mai înţelegători.

10:00 a.m.

O sun pe Mary la Grantchester şi, în sfârşit, primesc un ton de apel. Tocmai s-a întors de la München, unde mi-a spus că a mers bine. Nu toţi germanii ştiu că soţul ei este un deţinut. Cartea ei, *Clean Electricity from Photovoltaics (Electricitate curată din energie fotovoltaică)*, a fost primită cu aplauze la conferinţă. După ce s-a chinuit câţiva ani să finalizeze primul volum, a reuşit să vândă 907 exemplare. Atenţie, costă 110 lire sterline un exemplar, iar după standardele ştiinţifice, acesta este un bestseller. Am consumat o cartelă telefonică întreagă (douăzeci de unităţi) pentru a mă pune la curent cu toate noutăţile ei.

11:00 a.m.

Un mesaj la megafon îi informează pe deţinuţi că se pot prezenta la centrul antidrog pentru testare voluntară. Un rezultat negativ poate fi de ajutor în cazul cererilor de eliberare condiţionată sau pentru acordarea statutului de privilegiat. Până când ajung, deja e o coadă lungă. Mă aflu în spatele lui Alan (fraudă), care va fi transferat mâine la Spring Hill. El spune că îmi va scrie şi mă va anunţa cum se compară locul cu NSC şi va încerca să afle cum avansează cererea mea.

Ajung în fruntea cozii. Domnul Vessey – cel cu faţa de topor care nu zâmbeşte niciodată – îmi indică o toaletă pentru ca eu să-i dau o mostră de urină într-o sticluţă de plastic. Apoi introduce în sticlă un filtru care va arăta, prin cinci linii negre separate, dacă sunt pozitiv sau negativ, pentru orice, de la canabis la heroină. Dacă apar două linii negre mici vizavi de fiecare drog în parte, atunci nu ai nimic, dacă apare doar o singură linie, ai fost testat pozitiv şi vei fi în faţa guvernatorului la prima oră a dimineţii.

Un deţinut aflat înaintea mea este testat pozitiv la canabis şi explodează când domnul Vessey îi spune că mâine va fi la raport. Iese în fugă, spunând înjurături. Domnul Vessey zâmbeşte. Propriul meu test iese doar cu linii duble, ceea ce este întâmpinat cu aplauze simulate de către cei care încă aşteaptă la coadă.

— Şi toarnă-ţi pişatul pe scurgere, Archer, spune domnul Vessey. Dacă îl laşi undeva pe aici, acest grup ar fi fericit să îl vândă celor de la *News of the World*.

12:00 amiaza

Prânz. Mi se alătură Brian (îngrijitor de capelă şi organist). A fost condamnat pentru conspiraţie în vederea fraudării unei companii de creştere a struţilor cu şapte milioane de lire sterline. Avocatul său l-a convins că, dacă pledează nevinovat, un proces ar putea

dura zece luni, iar dacă ar fi găsit vinovat s-ar putea alege cu o pedeapsă de şase sau şapte ani. Acesta l-a sfătuit pe Brian să pledeze vinovat la o acuzaţie mai puţin gravă, astfel încât să fie condamnat la mai puţin de patru ani. Brian a urmat acest sfat şi a fost condamnat la trei ani şi zece luni. Ceilalţi doi părtaşi ai săi au decis să se judece, iar juriul i-a găsit nevinovaţi. Brian consideră că a pleda vinovat a fost cea mai mare greşeală din viaţa sa.

2:00 p.m.

Scriu timp de două ore.

6.30 p.m.

Mă duc la capelă, unde mi se alătură alţi cinci deţinuţi. Brian, omul struţ, cântă la orgă (foarte profesionist). Iau Sfânta Împărtăşanie în memoria mamei mele şi nu pot să nu mă gândesc că este prima mea înghiţitură de vin în trei luni. Vicarul ne oferă fiecăruia dintre noi câte un degetar mic de plastic cu vin. Abia mai târziu îmi dau seama de ce: unii deţinuţi participau la slujbă doar pentru a goli potirul.

Vicarul, reverendul Johnson, are peste şaptezeci de ani. Un bărbat scund şi elegant, ne ţine o predică scurtă şi elegantă despre motivul pentru care nu este foarte sigur de creştinii născuţi din nou. Apoi ne rugăm pentru creştinii care au fost ucişi în timp ce participau la o slujbă religioasă în Pakistan.

Pe peretele din spatele altarului şi pe o parte din tavan se află o pictură cu Cina cea de Taină. După slujbă, vicarul îmi spune că a fost pictată de un fost deţinut, iar fiecare dintre ucenici a fost modelat după un deţinut. El râde:

— Numai că Hristos nu este un deţinut.

ZIUA 103 – LUNI, 29 OCTOMBRIE 2001

6:11 a.m.

Mă trezesc devreme şi mă gândesc la casă. Am pe masa din faţa mea un mic model de ceramică al lui Old Vicarage, împreună cu o fotografie a lui Mary şi a băieţilor şi o alta cu o privelişte a Parlamentului din apartamentul nostru din Londra; un contrast destul de mare cu priveliştea din mica mea cameră din blocul de nord. Cerul este cenuşiu şi ameninţă să plouă. Acesta este singurul lucru pe care îl am de împărtăşit cu voi.

8:15 a.m.

Micul dejun cu Malcolm (fraudă, bibliotecar şef) şi Roger (crimă, doisprezece ani până acum). Malcolm este în măsură să-mi spună mai multe despre tânărul pe nume Arnold care a fugit săptămâna trecută. Îmi amintesc de el de la iniţierea sa la SMU, o creatură mică, timidă şi nervoasă. Împărţea o cameră cu doi dintre cei mai neplăcuţi bărbaţi pe care i-am întâlnit vreodată. Unul dintre ei a fost mutat din închisoare în închisoare în ultimele şapte luni din cauza tulburărilor pe care le provoacă oriunde se duce, iar celălalt este un dependent de heroină care îşi ispăşeşte ultimele luni din pedeapsă. Nu m-am gândit nicio clipă la evadare. Cu toate acestea, dacă ar trebui să petrec o singură noapte cu oricare dintre aceşti bărbaţi, s-ar putea să trebuiască să-mi reconsider poziţia.

8:30 a.m.

Astăzi mi-am propus să reorganizez panoul de afişaj confuz şi înşelător din sala de aşteptare. Matthew şi cu mine ne petrecem primele treizeci de minute notând toate cele treizeci şi şapte de anunţuri, înainte de a decide care dintre ele sunt depăşite, redundante sau pur şi simplu nu se află pe panoul de anunţuri

potrivit. Doar şaisprezece au supravieţuit. Apoi, fixăm cinci noi rubrici tipărite cu grijă – droguri, educaţie, concediu, eliberare condiţionată şi informaţii generale, înainte de a înlocui cele şaisprezece afişe în mod ordonat în coloanele lor corecte. Până la ora prânzului, sala de aşteptare este curată, mulţumită domnului Clarke, iar panoul de afişaj este uşor de înţeles, mulţumită lui Matthew, deşi cred că mi-am câştigat şi eu cei 25 de penny pe oră.

12:00 amiaza

Trebuie să repet că, în ceea ce priveşte mâncarea din închisoare, NSC este excepţională. Wendy şi Val (asistenta ei) au stabilit standarde pe care nu le-aş fi crezut posibile în nicio instituţie care are la dispoziţie doar 1,27 lire sterline pe deţinut pentru trei mese pe zi. Azi am fost de acord cu pizza, dar Wendy m-a obligat să încerc o lingură din tocăniţa ei de miel, pentru că nu este de acord cu faptul că sunt VIP (vegetarian în închisoare). Este excelentă, şi poate că săptămâna viitoare voi risca câteva feluri de mâncare cu carne.

2:30 p.m.

Rotaţia la NSC este continuă. Săptămâna trecută, cincisprezece deţinuţi au plecat, într-un fel sau altul: la sfârşitul pedepsei – doisprezece, mutaţi într-o altă închisoare – doi, fugari – unul. Astfel, după numai două săptămâni, 20% din populaţia închisorii s-a schimbat. Mai daţi-mi o lună şi voi fi un bătrân veteran.

În timp ce spăl ceştile de ceai, Matthew îmi spune că starea tatălui său s-a înrăutăţit, iar guvernatorul i-a devansat cu o zi concediul de compasiune. Va pleca la Canterbury la prima oră a dimineţii, ca să poată fi la căpătâiul tatălui său în următoarele zece zile. Nu se plânge de faptul că va trebui să petreacă cele zece nopţi în închisoarea Canterbury (categoria B), ceea ce nu poate fi plăcut

atunci când tatăl tău este pe moarte şi nu ai pe nimeni cu care să-ţi împărtăşeşti durerea.

4:30 p.m.

Un alt teanc de scrisori mă aşteaptă când mă întorc de la serviciu, printre care misive de la Chris de Burgh, Patrick Moore şi Alan Coren. Scrisoarea lui Alan mă face să râd atât de mult, încât, în loc să vă împărtăşesc fragmente din ea, am decis să o redau în întregime. (Vezi mai jos.) Toată viaţa mea am avut parte de prieteni remarcabili, care mi-au tolerat suişurile şi coborâşurile, iar acest ultim episod nu pare să-i fi descurajat câtuşi de puţin.

Alan Coren

26 octombrie 2001

Dragul meu Jeffrey:

Trebuie să-mi cer o mulţime de scuze. În primul rând, iartă-mi dactilografierea, dar nu numai că scrisul meu este ilizibil, dar ar trebui să scriu câteva zile, pentru că nu am mai pus mâna pe un stilou decât pentru cecuri de prin 1960. Mai important, încearcă să-mi ierţi faptul că nu am scris până acum, dar adevărul este că aş fi preferat să vorbesc cu tine faţă în faţă (chiar dacă legat de un calorifer, sau orice alt protocol cerut) decât să mă angajez în conversaţia unilaterală din scrisori, aşa că – după cum probabil şti – am tot încercat să obţin o vizită şi am fost refuzat. Cel mai important, iartă-mă pentru că nu am încercat să te scot: Am cheltuit o mică avere pe grapneluri, frânghii, tăietori de şuruburi, plăcuţe de înmatriculare false, bilete cu sens unic spre Sao Paolo şi băuturi pentru bărbaţii mari din Mile End Road cu nasul spart şi articulaţiile tatuate, dar de fiecare dată când am reuşit să pun toate aceste elemente laolaltă, a fost o noapte senină şi lună plină.

Oricum, am înţeles de la biroul tău că ar putea fi posibil să organizăm o vizită, după ce eu şi ei am completat tot felul de informaţii, iar tu ai fost

anunţat cu suficient timp înainte ca să-ţi bagi un jeroboam de Krug la gheaţă şi să te îmbraci într-o rochie de brocart şi un fes, aşa că o să pun asta la cale imediat – dacă, desigur, eşti de acord. Apropo, eşti al naibii de norocos că nu te afli acum în acel birou, sunt zile proaste pentru a locui în vârful unei clădiri înalte, lângă MI6 şi vizavi de H of C – şi vorbesc ca unul care ştie, deoarece, după cum vei observa din antetul scrisorii, m-am mutat recent într-o casă din Regent's Park; de unde, de la fereastra biroului meu de la ultimul etaj, în timp ce scriu, pot vedea Moscheea Regent's Park la 500 de metri în dreapta mea şi reşedinţa ambasadorului american la 500 de metri în stânga mea. Eu sunt punctul zero aici: de fiecare dată când aterizează elicopterul Excelenţei Sale, ne grăbim să coborâm în pivniţă. Poate fi oricine, sau orice. Din moment ce nici măcar eu nu ştiu unde se află Freiston, mă îndoiesc că Osama bin Laden ar putea să-l găsească, iar tu eşti mai norocos prin faptul că, deoarece fiecare plic care ajunge la închisoare este fără îndoială tăiat, scormonit şi, în general, verificat până la ultimul milimetru pătrat, dacă cineva va lua antrax, nu vei fi tu.

Viaţa continuă în Londra ca şi până acum: Anne şi cu mine ne-am obişnuit să purtăm măştile de gaze în pat, deşi e încă un pic cam ciudat să ne trezim noaptea şi să căutăm fără să ne gândim băutura de lângă pat, aşa că se întâmplă mai multe udături nocturne decât înainte. Giles şi Victoria doresc să îţi fie reamintiţi şi vor să şti că sunt bine şi că se acomodează bine cu părinţii lor adoptivi din Timbuktu, unde mi-au spus că şi-au făcut o mulţime de prieteni noi printre ceilalţi evacuaţi, deşi sosul HP se dovedeşte a fi dificil de găsit. Iubitul tău Partid Conservator a ales un nou lider, care poate fi văzut în fiecare zi la uşa Camerei Comunelor împărţind cărţi de vizită parlamentarilor şi funcţionarilor care, altfel, ar fi crezut că suntem unii care au venit să le vândă scheme de pensii private.

Scrieţi o carte despre închisoare? FF 8282 ar fi un titlu grozav şi, din moment ce sunt doar unul dintre nenumăraţii ghinionişti care îţi invidiază posibilitatea de a mâzgăli fără a fi deranjat de toate distragerile care ne împiedică pe noi ceilalţi să terminăm Finnegean's Remamberance

of War & Punishment, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi serios să nu continui cu apelul: renunţarea la şansa de a mai scrie câţiva ani în linişte te-ar putea costa milioane.

În regulă – dacă trebuie – să fim serioşi pentru un moment: ai nevoie de ceva, pot face ceva, pot vedea pe cineva pentru tine, toate astea? Ştiu că ai o grămadă de prieteni mai apropiaţi şi mult mai influenţi decât mine, dar pentru că întotdeauna se poate întâmpla ca tu să ai nevoie de ceva ce nimeni altcineva nu poate găsi, vreau să ştii că aş face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi rezolva problema. Dar, dacă nu altceva, trimite-mi un scurt bilet pentru a-mi spune dacă doreşti sau nu o vizită. Dacă preferi să fii lăsat în pace, aş înţelege, bineînţeles. Dar ar fi frumos să ne întâlnim pentru a ne distra făcând puţin mişto – de parcă ar mai exista şi alt fel de distracţie în zilele noastre.

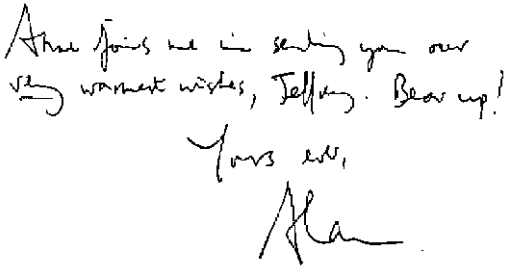

5:00 p.m.

Mâine mă duc la sală. Scriu asta doar pentru a mă asigura că o fac.

18:00 p.m.

Scriu timp de două ore.

8:15 p.m.

Mă înscriu la apelul nominal. Începând de mâine, deoarece voi fi terminat cele două săptămâni de acomodare, trebuie să fac prezenţa

doar la orele 11:00, 16:00 şi 20:15. Pentru că voi fi la serviciu, în viitor, la ora 20:15 va fi singura dată când va trebui să mă prezint personal. Doug spune că voi simţi imediat diferenţa.

ZIUA 104 – MARŢI, 30 OCTOMBRIE 2001

6:01 a.m.

Scriu timp de două ore. Am scris 250.000 de cuvinte de când sunt încarcerat. Poate că Alan Coren are dreptate.

8:15 a.m.

Zece noi deţinuţi au sosit ieri. Vor merge la medic imediat după micul dejun, înainte de a veni la SMU pentru a li se da pachetul de adaptare şi apoi pentru a fi intervievaţi de comisia de muncă. Unul câte unul îşi fac apariţia. Unii sunt încrezuţi, le ştiu pe toate, le-au văzut pe toate, nu mai au nimic de învăţat, în timp ce alţii sunt nervoşi şi nerăbdători şi plini de întrebări disperate.

Şi mai este şi Michael Keane (vieţaş, paisprezece ani până acum, în vârstă de treizeci şi nouă de ani).

Cei dintre voi care aţi fost atenţi la ultimele 250.000 de cuvinte îşi vor aminti cele douăzeci de zile petrecute la Belmarsh, unde l-am întâlnit pe William Keane, în banda lanţului cu saci de ceai. Fratele său, Michael, are acelaşi farmec irlandez, acelaşi spirit şi aceeaşi dragoste pentru literatură, dar nu uitaţi niciodată că toţi cei şapte fraţi Keane au fost în închisoare în acelaşi timp, costând contribuabilul un milion de lire sterline pe an. Michael îmi transmite cele mai bune urări din partea lui William şi adaugă că a aflat astăzi că sora lui tocmai a fost eliberată din Holloway după ce a executat nouă luni de închisoare pentru o serie de infracţiuni cu carduri de credit. Michael speră să fie eliberat condiţionat în martie şi, dacă farmecul irlandez ar fi suficient, ar reuşi, dar, din păcate, decizia trebuie să fie ratificată de Ministerul de Interne, care îi va citi doar dosarele şi nu-l va vedea niciodată faţă în faţă. Faima sa printre fraţii Keane este legendară, deoarece, când a fost la Belmarsh – o închisoare de înaltă securitate – a ajuns până la prima

poartă exterioară în timp ce golea coşuri de gunoi. Cel mai îndepărtat loc în care a reuşit cineva să ajungă în timp ce încerca să evadeze din iad.

10:20 a.m.

Un deţinut neîngrijit şi nebărbierit, pe nume Potts, se înregistrează la SMU pentru a confirma că are o întâlnire cu avocatul său în această după-amiază. Îmi verific foaia cu programul de azi pentru a vedea că avocatul său este programat pentru ora trei. Potts, care tocmai a ieşit dintr-o tură de trei ore în bucătărie, zâmbeşte.

— Ne vedem la trei, Jeff.

11:40 a.m.

Toţi cei zece nou veniţi au fost văzuţi de comisia de muncă şi li s-au stabilit locuri de muncă la fermă, în bucătărie sau la cantina ofiţerilor. Unul dintre ei, Kevin (şase ani de închisoare pentru că a evitat să plătească TVA), a optat pentru educaţie cu normă întreagă, fiind în ultimul an la Facultatea de Drept.

12:00 amiaza

În timpul prânzului, Doug mă întreabă dacă am făcut comanda de mâncare la pachet pentru weekend. Îmi dau seama că mi se întinde o cursă, dar îi urmez bucuros jocul. Apoi îmi spune povestea a doi foşti deţinuţi, Bruce şi Roy, care erau parteneri de infracţiuni.

Bruce a descoperit rapid nu numai că era uşor să fugi de la NSC, dar era la fel de simplu să te întorci neobservat. Aşa că, într-o noapte, a mers pe jos şase mile până la Boston, a cumpărat nişte peşte şi cartofi prăjiţi, a furat o bicicletă, s-a întors, a ascuns bicicleta la fermă şi s-a dus la culcare. Aşa a început o afacere înfloritoare cunoscută sub numele de „comenzi de weekend". Colegul său de

cameră, Roy, îşi petrecea toată săptămâna preluând comenzi de la ceilalţi deţinuţi pentru cina de sâmbătă seara (ultima masă din fiecare zi este la ora cinci, aşa că poţi fi cam flămând până la nouă). Înarmat cu comenzile, Bruce mergea cu bicicleta în Boston imediat după apelul de la ora opt şi cincisprezece, vizita magazinul local de peşte şi cartofi prăjiţi, McDonalds sau KFC – ca să nu mai vorbim de pub – şi se întorcea în mai puţin de o oră, astfel încât să poată lăsa comenzile şi să fie văzut pe coridoare cu mult înainte de apelul de la ora zece seara.

Acest serviciu de comenzi a funcţionat cu succes timp de câteva luni, în cele mai bune tradiţii ale liberei iniţiative. Din nefericire, există întotdeauna câte un client nemulţumit care va pârî, iar într-o noapte doi ofiţeri l-au prins pe Bruce la o milă de închisoare, încărcat cu mâncare şi băutură. În dimineaţa următoare a fost transferat la o închisoare de categoria C. Colegul său de cameră, Roy, conştient că va fi doar o chestiune de zile până când se va afla că e implicat, a fugit cu toţi banii şi nu a mai fost văzut de atunci.

2:50 p.m.

Potts se întoarce la SMU pentru întâlnirea cu avocatul său. S-a bărbierit, şi-a spălat părul şi poartă o cămaşă curată, bine călcată, iar pantofii îi strălucesc. Am sarcina deloc de invidiat de a-i spune că avocatul său a sunat cu câteva momente în urmă pentru a anula întâlnirea.

Acesta este un mesaj pentru toţi avocaţii care se ocupă de persoanele încarcerate: vizita dumneavoastră poate fi cel mai important eveniment al săptămânii, dacă nu al lunii, aşa că nu anulaţi cu uşurinţă. Potts se întoarce abătut pe cărare, cu capul plecat.

4:00 p.m.

Domnul Hocking intră în SMU. Îmi spune că tocmai a fost percheziţionat tot pavilionul patru din blocul nordic (nouă camere), pentru că un ofiţer a crezut că a auzit un telefon mobil sunând. Posesia unui telefon mobil este o infracţiune care îţi va asigura trimiterea înapoi la o închisoare de categoria C în aceeaşi zi.

4:30 p.m.

Scriu timp de două ore, mă simt epuizat, dar cel puţin nu mai trebuie să mă prezint la apelul de la ora 22:00.

7:00 p.m.

Mă alătur lui Doug şi Clive la spital. Clive îmi spune că ofiţerii nu au găsit nimic în timpul percheziţiei din această dimineaţă. De multe ori, „auzul unui telefon mobil" este doar o scuză pentru a efectua o percheziţie când, de fapt, ei încearcă să găsească altceva. Doug intervine:

— Adevărul este că ei căutau un alt aparat de fotografiat pe care presa l-a introdus recent. Ştiu chiar şi numele deţinutului implicat şi, având în vedere că urmează să fie eliberat vineri, vor să se asigure că nu pleacă cu un teanc de fotografii care i-ar putea face de ruşine.

11:40 p.m.

Potts este transportat de urgenţă la spitalul din Boston, după ce a luat o supradoză.

ZIUA 105 – MIERCURI, 31 OCTOMBRIE 2001

6:23 a.m.

Mă trezesc gândindu-mă la Potts. El îmi aminteşte cât de îngrozitor este să fii încarcerat şi de ce puşcăriaşii trăiesc veşnic cu speranţă. Mai târziu aflu că Potts va fi mutat la închisoarea Sudbury, pentru a fi aproape de soţia şi familia sa. Ştiu cum se simte. Încă aştept veşti de la Spring Hill.

8:30 a.m.

În această dimineaţă avem o comisie de evaluare a riscurilor. Patru deţinuţi care solicită eliberarea anticipată în baza bunei purtări trebuie să se prezinte în faţa viceguvernatorului, domnul Leighton, şi a ofiţerului superior de probaţiune, domnul Simpson. Dacă un candidat are un cazier impecabil în timpul detenţiei – nu a fost niciodată pus sub acuzare, nu a fost niciodată implicat în traficul de droguri – are o şansă. Dar principalul considerent este dacă deţinutul este susceptibil să recidiveze. Astfel, dacă deţinutul este închis pentru jaf sau fraudă cu carduri de credit, şansele sale nu sunt prea mari.

În timpul orei următoare, îi duc pe fiecare dintre cei patru deţinuţi în faţa comisiei. Ei pleacă douăzeci de minute mai târziu, doi cu zâmbete pe faţă, care vor să mă strângă de mână, şi doi care dau buzna pe lângă mine, nevăzând nimic în faţa ochilor.

11:11 a.m.

Domnul New a primit un fax de la Spring Hill, solicitând încă trei documente şi răspunsul la încă cinci întrebări: o adeverinţă de la spital pentru a confirma că sunt sănătos şi nu iau niciun medicament; dosarele mele de la Belmarsh şi Wayland pentru a arăta că nu am fost niciodată pus la raport; şi confirmarea de la NSC

că nu am fost pus sub acuzare de când sunt aici. De asemenea, vor să ştie dacă intenţionez să fac apel împotriva sentinţei mele şi, în caz afirmativ, dacă mă voi prezenta în instanţă. Domnul New pare surprins când îi spun că nu o voi face. Există două motive pentru decizia mea. Nu doresc să mai petrec niciun minut din viaţa mea la Belmarsh, unde te transferă dacă trebuie să apari la Înalta Curte, şi al naibii să fiu dacă o voi supune pe soţia mea la chinul de a înfrunta presa în faţa tribunalului când vine şi pleacă.

11:30 a.m.

La spital, sora verifică formularele de la Spring Hill. Linda bifează toate căsuţele şi confirmă că sunt remarcabil de în formă – pentru vârsta mea, doamnă obraznică.

12:00 amiaza

La prânz, Doug mă avertizează că s-ar putea să mai treacă câteva luni până când Spring Hill va avea un loc liber, deoarece este cea mai populară închisoare din Marea Britanie şi, în orice caz, s-ar putea să nu se bucure de publicitatea aferentă pe care aş atrage-o eu. Bell (un îngrijitor de la sala de sport) se apleacă şi mă informează:

— Este cea mai bună închisoare la care am fost vreodată. M-am mutat aici doar ca să fiu mai aproape de soţia mea.

3:52 p.m.

Domnul New reapare cu dosarul meu fără pată de la Belmarsh şi Wayland.

La ora 16:04 trimite prin fax la Spring Hill cele opt pagini pe care le-au cerut. Primeşte confirmarea că acestea au sosit la ora 16:09. Vă voi ţine la curent.

4:15 p.m.

Ascultătorul senior, Brian (conspiraţie pentru fraudarea unei companii de struţi), apare la SMU. El întreabă dacă spatele cărţilor de identitate ale deţinuţilor poate fi reproiectat, deoarece în prezent pe ele se face publicitate pentru Samariteni şi Crimestoppers. Brian subliniază că, întrucât niciun deţinut nu poate forma un număr 0800, spaţiul ar fi mai bine folosit pentru a-i informa pe noii sosiţi despre programul *Ascultătorii*. Are dreptate.

5:00 p.m.

Scriu timp de două ore.

7:00 p.m.

Doug îmi spune că guvernatorul, domnul Lewis, a venit astăzi la spital pentru că a citit în *News of the World* că am o rezervă secretă de biscuiţi cu ciocolată în frigider.

— Aşa este, l-a informat Doug, Jeffrey îi cumpără de la cantină în fiecare joi şi lasă un pachet aici pentru amândoi, pe care îl luăm cu cafeaua mea şi cu Bovrilul lui.

Cu o săptămână în urmă i-am spus Lindei că poţi cumpăra un borcan de Marmite de la cantină, dar nu şi Bovril, pe care îl prefer. A doua zi a apărut un borcan de Bovril.

Deţinuţii încalcă regulile tot timpul, adesea fără să-şi dea seama. Ofiţerii trebuie să închidă ochii; altfel, toată lumea ar fi acuzată în fiecare zi a săptămânii, iar serviciul penitenciar s-ar bloca. Bineînţeles că există o diferenţă între Bovril şi bere, între a avea un prosop în plus şi un telefon mobil, sau o carte cu copertă cartonată şi o pungă de ceai plină de heroină. Majoritatea ofiţerilor acceptă acest lucru şi îşi folosesc bunul simţ.

8:26 p.m.

Doi ofiţeri, domnul Spencer şi domnul Hayes, ni se alătură în spital pentru o pauză de cafea. Aflăm că unsprezece noi deţinuţi au

sosit în această seară şi doar şapte vor fi eliberaţi mâine, astfel că închisoarea este aproape plină. Ei adaugă, de asemenea, că un alt prizonier a fost plasat în celula de izolare peste noapte şi că mâine va ajunge în faţa guvernatorului. Este posibil să se întoarcă la închisoarea Lincoln. Se pare că în camera sa a fost găsit un aparat de fotografiat, al treilea în ultimele zece zile. De asemenea, se ştie ce ziar este implicat.

ZIUA 106 – JOI, 1 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

În închisoare nu te gândeşti la ceea ce se poate realiza pe termen lung; toate gândurile sunt pe termen scurt. Când este următoarea dată când pot cumpăra o altă cartelă telefonică? Pot să-mi schimb slujba? Voi fi trecut la privilegiaţi? Pot să mă mut într-o cameră de o persoană? În acest moment, singurul gând care mă preocupă este: pot ajunge la Spring Hill? Nu când, ci dacă pot. În închisoare, „când" se va întâmpla numai după ce se va realiza „se poate".

8:30 a.m.

Cincisprezece deţinuţi noi astăzi, printre care un maior Willis, care are 64 de ani. Aştept cu nerăbdare să aflu ce a făcut.

Willis, Clarke (omul de serviciu) şi cu mine nu trebuie să muncim pentru că toţi avem peste şaizeci de ani. Dar Willis dă de înţeles că este în căutarea unui loc de muncă, iar comisia de muncă îl repartizează la lucrări (inginerie).

9:30 a.m.

Domnul Hocking, ofiţerul de securitate, trece pe la noi pentru o ceaşcă de ceai. Îmi spune că Braithwaite, despre care s-a descoperit că avea un aparat foto în cameră, se întoarce acum la Lincoln. Ziarul implicat a fost *Mail on Sunday*. Toate documentele relevante au fost trimise la poliţia locală, deoarece este posibil să se fi comis o infracţiune de complicitate cu un deţinut.

12:30 p.m.

O sun pe Alison. Mary a fost invitată la aniversarea nunţii de aur a lui Margaret şi Denis Thatcher pe 13 decembrie. James va face un drum lung pentru a mă vizita sâmbătă.

7:15 p.m.

Doug îmi spune că persoana sa de contact din biroul administrativ de la Spring Hill nu este sigur că mă vor primi. Pun pariu că Doug va afla soarta mea cu mult înainte de oricare dintre ofiţerii de la NSC.

8:15 p.m.

O bătaie izbucneşte în pavilionul 6. Este implicat un tânăr care este dependent de heroină de la vârsta de paisprezece ani. Urmează să fie eliberat mâine dimineaţă. Ceremoniile de plecare sunt destul de obişnuite în închisoare, iar popularitatea unui deţinut poate fi măsurată prin salutul colegilor săi de închisoare în noaptea dinaintea plecării sale. Acestui deţinut i s-a turnat o găleată de rahat în cap şi i s-au ars în faţa lui actele de eliberare. La capătul pavilionului este un post de pază, iar cel mai apropiat ofiţer se află în biroul unităţii, în capătul celălalt al coridorului, citind un ziar, aşa că puteţi fi siguri că umilinţa va continua până când îşi va începe rondul.

Când mă întorc la spital, îi spun lui Doug numele deţinutului implicat. El nu se arată surprins şi adaugă pur şi simplu:

— Băiatul acela nu va trece de patruzeci de ani.

10:30 p.m.

Întorcându-mă în camera mea, trec pe coridor pe lângă Alan (vânzător de bunuri furate). Mă întreabă dacă poate lăsa un mic balansoar din lemn în camera mea, deoarece camera lui este puţin supraaglomerată cu doi deţinuţi. A plătit 20 de lire sterline pentru jucărie (un mandat poştal trimis de cineva din exterior soţiei deţinutului care l-a făcut). Este un cadou pentru nepotul său de 14 luni.

În timp ce scriu acest jurnal, în faţa mea se află mai multe felicitări de la binevoitori, o machetă din ceramică a Old Vicarage, o fotografie cu Mary şi băieţii şi acum un cal balansoar.

Alan urmează să fie eliberat peste două săptămâni, iar când va pleca, nu i se va turna niciun excrement pe cap. Deţinuţii vor face coadă pentru a da mâna cu acest om foarte decent.

ZIUA 107 – VINERI, 2 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Fuga este un fenomen în închisorile de categoria D. Este aproape imposibil să evadezi dintr-o închisoare de categoria A sau B şi extrem de dificil să o faci chiar şi dintr-o închisoare de categoria C (Wayland, de exemplu). Pentru ca un deţinut să devină eligibil pentru statutul de categoria D, trebuie să fie considerat ca având şanse de a-şi ispăşi pedeapsa fără a încerca să evadeze. În practică, închisorile sunt atât de supraaglomerate încât instituţiile de categoria C, care sunt disperate să îşi golească celulele, elimină adesea deţinuţi care pur şi simplu nu ar trebui să fie trimişi într-o închisoare deschisă.

Un grup de unsprezece astfel de deţinuţi a sosit anul trecut de la Lincoln şi au rămas şapte înainte de apelul final din acea noapte. Am descoperit astăzi că, din cauza lipsei cronice de personal, există doar cinci ofiţeri de serviciu pe timp de noapte, iar doi dintre ei fac ore suplimentare, aşa că fuga nu este prea dificilă.

Deţinuţii evadează din o sută şi unu de motive diferite, dar în principal din cauza presiunilor familiale externe: o soţie care are o aventură, un partener care îşi ia copiii sau un deces în familie care nu îndeplineşte criteriile pentru concediu de compasiune. Adevărata ironie este că aceşti deţinuţi sunt cei care au cele mai multe şanse de a fi arestaţi, deoarece primul loc în care apar este locuinţa familiei şi acolo îi aşteaptă la uşă câţiva poliţişti locali care îi trimit înapoi în condiţii închise şi la o pedeapsă mai lungă.

Înainte de a fi trimis la închisoare, aş fi spus: „Şi au dreptate, primesc ce li se cuvine". Cu toate acestea, după 106 zile în care am fost foarte atent la ce se întâmplă, acum îmi dau seama că fiecare individ trebuie să fie judecat după propriile merite. Accept că

trebuie să fie pedepsiţi, dar rareori se încadrează clar în teritoriul alb sau negru.

Apoi, există o categorie complet diferită de fugari – străinii. Aceştia doresc pur şi simplu să se întoarcă în ţara lor, fiind conştienţi că poliţia britanică nu are nici timpul, nici resursele necesare pentru a-i căuta.

Pentru fiecare adevărat criminal există o sută de persoane care nu sunt chiar aşa de vinovate.

Domnul New îmi povesteşte despre doi evadaţi care fac parte din folclorul North Sea Camp. Cu câţiva ani în urmă, Boston a organizat un maraton în beneficiul unei organizaţii caritabile locale de luptă împotriva cancerului, iar traseul ales i-a dus pe concurenţi pe o potecă publică care se întinde de-a lungul părţii de est a închisorii. Un deţinut s-a strecurat afară din sala de sport în echipamentul de alergare, s-a alăturat atleţilor care treceau şi nu a mai fost văzut de atunci.

A doua poveste se referă la un deţinut care a trebuit să se prezinte la tribunal pentru o a doua acuzaţie, în timp ce ispăşea o pedeapsă de şase ani pentru o condamnare anterioară. Când juriul s-a întors pentru a da verdictul, gardienii îl aşteptau jos, în celule. Juriul a dat un verdict de nevinovăţie pentru a doua acuzaţie. Judecătorul a declarat: „Sunteţi liber să părăsiţi curtea”. Şi exact asta a făcut.

Motivul pentru care ridic acest subiect este că Potts, care a avut o săptămână proastă, a fugit ieri după tentativa de sinucidere. Se pare că picătura care a umplut paharul s-a referit la custodia copiilor săi – subiect pe care urma să îl abordeze cu avocatul său.

8:15 a.m.

După evenimentele frenetice care au urmat ieri sosirii a cincisprezece noi deţinuţi, ziua de astăzi este relativ liniştită. Allen (canabis, şase ani) vine să-mi spună că formularele sale de concediu

de weekend încă nu au fost procesate şi că este vorba de acest weekend. Ofiţerul de serviciu, domnul Hayes, se ocupă de asta. Thomas (responsabil de o armă care s-a descărcat) spune că formularul său de vizită în oraş nu a fost autorizat şi întreabă cât va mai trebui să aştepte pentru a afla dacă i se va permite să iasă. Domnul Hayes se ocupă de el. Merry (deturnare de fonduri) soseşte şi încă nu se ştie când Grupul 4 îl va transporta la Sudbury pentru a fi mai aproape de familia sa. Domnul Hayes se ocupă de asta.

Domnul Hayes este un ofiţer neobişnuit. Nu îi este frică să ia decizii şi să le respecte. De asemenea, îşi face singur ceaiul. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns pur şi simplu:

— Nu eşti aici ca să mă serveşti pe mine, ci ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa. Nu am nevoie să fiu servit.

10:00 a.m.

Eu şi domnul Hocking am căzut de acord că ar fi mai bine ca presa să facă o fotografie şi apoi să plece, lăsând mica sa bandă de agenţi de securitate să-şi facă treaba.

Ies din clădirea SMU şi mă opresc cu delicateţe să vorbesc cu Peter (condamnat pe viaţă, incendiator), care mătură frunzele de pe drum. El stă cu spatele la aparatele de fotografiat. Trei minute mai târziu mă întorc în clădire şi, ca de obicei, fotografii dispar cu toţii.

12:00 amiaza

Maiorul Willis vine la SMU pentru a-şi lua dosarul roşu de acomodare. Îmi spune că are şaizeci şi patru de ani, prima infracţiune, vătămare corporală gravă, pedeapsă de un an, şi că va fi eliberat în martie. A fost maior în armată şi, după ce s-a pensionat, s-a îndrăgostit de o tânără nigeriană (o prostituată), cu care s-a căsătorit mai târziu. Aceasta a început în curând să îl intimideze şi să cheltuiască puţinii bani pe care îi avea. Într-o zi, nu a mai putut suporta, şi-a pierdut capul şi a înfipt un cuţit de bucătărie în ea. Ea

l-a reclamat la poliţie. El va ajunge să facă zece luni de închisoare (dacă va primi eliberarea condiţionată), dintre care şase la NSC. Este nedumerit de ce am primit patru ani.

2:30 p.m.

O după-amiază liniştită. O vizită pe fugă din partea domnului Berlyn pentru a verifica dacă port o cămaşă de închisoare, deoarece presa continuă să scrie că nu este regulamentară. Verifică eticheta albastră şi albă a ÎMS şi pleacă, mulţumit.

9:00 p.m.

Adorm în faţa televizorului. Doug spune că sforăi. Scriu cinci ore pe zi, pe lângă o săptămână de lucru de treizeci şi patru de ore, şi nici măcar nu mă duc la sală.

ZIUA 108 – SÂMBĂTĂ, 3 NOIEMBRIE 2001

Am scris de mai multe ori despre plictiseala weekendurilor, dar astăzi are loc ceva care transformă toropeala normală într-o activitate frenetică.

8:50 a.m.

Fotografii s-au întors. Fie au ratat ieri o poză bună, fie lucrează pentru ziarele de duminică şi vor o „poză de azi". Sunt de acord cu viceguvernatorul, domnul Berlyn, să facem o altă plimbare, ca să scăpăm de ei o dată pentru totdeauna. El pare recunoscător.

2:00 p.m.

Aştept o vizită de la fiul meu James. Când intru în camera vizitatorilor, nu-l văd, dar apoi văd pe cineva care îmi face semn cu mâna. Se pare că este fiul meu. I-a crescut barba. O urăsc şi îi spun asta, ceea ce este puţin cam dur, deoarece tocmai a călătorit 120 de mile pentru a mă vedea.

James îmi spune că echipa mea de avocaţi îşi concentrează eforturile asupra apelului meu. Domnul şi doamna Barker au confirmat că l-au auzit pe judecător vorbind despre mine la o cină cu mai bine de un an înainte de a fi arestat. Acest lucru ar putea schimba soarta apelului.

5:00 p.m.

Doug şi cu mine bem un ceai în spital când Clive intră şi ne anunţă că se mută în altă cameră.

— De ce? întreb, când el are cel mai mare spaţiu din închisoare.

— Pentru că se montează instalaţia electrică în toate celelalte camere.

Nu-mi vine să cred că ar renunţa la camera lui mare în schimbul unui televizor.

— Dacă vrei să te muţi, Jeffrey, ar fi bine să vii acum în blocul de sud.

Plecăm cu toţii în căutarea ofiţerului de serviciu, care aprobă mutarea. Mi-am petrecut următoarele două ore, ajutat de Alan (vânzător de bunuri furate), transferându-mi toate bunurile din blocul nordic în cel sudic, în timp ce Clive se mută într-o cămăruţă de o persoană la celălalt capăt al coridorului.

Acum sunt cazat într-o cameră de douăzeci şi unu pe şaisprezece picioare. Majoritatea deţinuţilor presupun că i-am plătit lui Clive o sumă imensă de bani pentru a se muta şi a-mi face loc, în timp ce adevărul este că el însuşi a vrut să plece. Există un singur dezavantaj. Întotdeauna trebuie să existe un dezavantaj. Noua mea locuinţă se află lângă camera de televiziune, dar cum aceasta este închisă la ora 23:00 în fiecare seară şi foarte rar îl părăsesc pe Doug la spital înainte de ora 22:30, nu cred că va fi o problemă reală.

Acum am o slujbă interesantă, o cameră mai bună, mâncare comestibilă şi 8,50 lire sterline pe săptămână. Ce poate cere un om mai mult?

ZIUA 109 – DUMINICĂ, 4 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Scriu timp de două ore înainte de a mă alătura lui Doug la spital. Ne uităm la David Frost, printre ai cărui invitaţi se numără şeful poliţiei din Irlanda de Nord, Sir Ronnie Flanagan. În timp ce discută despre ziarele de dimineaţă, Sir Ronnie spune că este o încălcare a intimităţii mele faptul că presa tabloidă îmi face poze în timp ce sunt în închisoare. Fotografiile sunt bune, dar articolele sunt la limita farsei.

Mai târziu, un ofiţer de securitate atrage atenţia că două tabloide au rubrici atribuite unor femei, iar la NSC nu a fost văzută nicio femeie jurnalist sau fotograf în ultimele trei săptămâni.

12:00 amiaza

În timpul prânzului, stau în faţa unui deţinut pe nume Andy, care este un fenomen rar în orice închisoare, deoarece anterior a servit zece ani ca ofiţer de penitenciar. Acum execută o pedeapsă de şapte ani de închisoare, după ce a pledat vinovat de introducerea ilegală de droguri în închisoare pentru un deţinut. Andy mi-a spus că singurul motiv pentru care a făcut acest lucru a fost pentru că deţinutul în cauză ameninţa că îi va bate fiica. Aceasta era căsătorită cu un fost deţinut.

— Te-ai lăsat păcălit de asta, Jeffrey? vă aud întrebând. Da, aşa este.

Poliţia a prezentat juriului dovezi irefutabile care arătau că fiica lui Andy fusese ameninţată şi a cerut judecătorului să ia acest lucru în considerare atunci când a pronunţat sentinţa. Deşi Andy susţine că nu ştia ce conţineau pachetele, ultimul pachet pe care l-a introdus, o cutie de Cadbury's Quality Street, conţinea patru grame de heroină pură.

Dacă ar fi fost canabis, ar fi putut fi condamnat la un an sau optsprezece luni. Dacă nu ar fi mărturisit, ar fi putut scăpa cu o suspendare. Mi-a spus că ştia că în cele din urmă va fi prins şi, odată ce a fost chemat pentru interogatoriu, a vrut să se descarce de toată povestea.

Andy a fost trimis iniţial la ÎMS Gartree (categoria B), cu o nouă identitate şi cu o altă infracţiune pe fişa de acuzaţii. A trebuit să fie mutat în momentul în care a fost recunoscut de un vechi deţinut. De acolo a mers la Swalesdale, unde a rezistat douăzeci şi patru de ore. Apoi a fost mutat la Elmsley, o închisoare pentru infractori sexuali, unde a stat pe acelaşi palier cu Roy Whiting, care a fost condamnat pentru uciderea lui Sarah Payne. După ce şi-a câştigat categoria D, Andy a venit la NSC, unde îşi va termina pedeapsa.

Singurul comentariu pe care îl mai face, pe care l-am auzit repetat din nou şi din nou şi, prin urmare, consider că merită menţionat, este: „infractorii sexuali trăiesc în condiţii mult mai bune decât orice alt deţinut".

ZIUA 110 – LUNI, 5 NOIEMBRIE 2001

8:28 a.m.

Când eram deputat am auzit adesea sentimentul exprimat că viaţa ar trebui să însemne viaţă. Îmi amintesc acest lucru pentru că astăzi avem o reuniune a consiliului de administraţie al vieţaşilor la SMU.

Există nouă condamnaţi pe viaţă la NSC şi puteţi fi destul de siguri că, dacă au ajuns la categoria D, nu se vor gândi să evadeze. De fapt, toţi sunt destul de inofensivi. Doi dintre ei pleacă în fiecare zi să lucreze într-un azil de bătrâni, unul într-o bibliotecă din Boston şi altul pentru magazinul local Oxfam.

Linda, ofiţerul lor de probaţiune, ni se alătură la o cafea în timpul pauzei de dimineaţă. Ea completează cercetările pe care le-am pus cap la cap în ultimele trei luni. Mi-am început viaţa de deţinut la Belmarsh pe un pavilion cu douăzeci şi trei de criminali. Cei condamnaţi pe viaţă variază de la ucigaşi cu sânge rece, precum Denis Nielsen, care a pledat vinovat pentru uciderea a treisprezece victime, până la Chris, care şi-a ucis soţia într-un acces de furie după ce a găsit-o în pat cu un alt bărbat; a petrecut deja paisprezece ani regretându-şi pierderea cumpătului. Nielsen şi-a început pedeapsa, şi o va termina, în închisoarea cu gradul cel mai mare de securitate de categoria A. În prezent, el este închis într-o SSU (unitate specială de securitate), un fel de închisoare în închisoare. Atunci când se deplasează oriunde în închisoare, este însoţit întotdeauna de cel puţin doi ofiţeri şi un câine şi este percheziţionat de fiecare dată când părăseşte celula sau se întoarce în ea. Noaptea, îşi pune toate hainele în faţa uşii celulei, iar un ofiţer i le înapoiază în dimineaţa următoare. Nielsen i-a spus în mai multe rânduri ofiţerului New că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă l-ar fi spânzurat.

Acum, că teroriştii IRA nu mai sunt închişi pe continent, din cei 1.800 de criminali aflaţi în custodie, în prezent mai sunt doar şapte deţinuţi din SSU.

Acum, Chris, care şi-a ucis soţia, se află la celălalt capăt al scalei. A ajuns la categoria D după 11 ani şi lucrează în bucătării. Prin urmare, are acces la mai multe instrumente cu care ar putea ucide sau mutila. Nu mai departe de ieri, l-am văzut tăind nişte carne – destul de eficient. El speră că va convinge comisia de eliberare condiţionată să-l lase liber peste optsprezece luni. În ultimii unsprezece ani, a trecut de la categoria A la D prin şaptesprezece închisori, dintre care trei într-un singur weekend, când a fost dus la Preston, Swalesdale şi Whitemoor, doar pentru a constata de fiecare dată că nu aveau o celulă pentru el.

Toţi cei nouă condamnaţi pe viaţă de la NSC vor fi intervievaţi astăzi, astfel încât să poată fi trimise rapoarte suplimentare la Ministerul de Interne pentru a decide dacă sunt pregătiţi să se întoarcă în lumea exterioară. Ministerul de Interne va lua decizia finală; în mod tradiţional, acesta este mai degrabă conservator şi acceptă aproximativ 60 % din recomandările comisiei. Consiliul se întruneşte la ora 9:00, când Linda, ofiţerul de probaţiune al condamnaţilor pe viaţă, este însoţită de viceguvernatorul adjunct, domnul Berlyn, de un psihiatru numit Christine şi de ofiţerul închisorii pentru condamnaţii pe viaţă.

Primul deţinut care se prezintă în faţa comisiei este Peter, care a dat foc unei secţii de poliţie. A ispăşit până acum treizeci şi unu de ani de închisoare şi, sincer să fiu, acum este un om neajutorat, care a devenit atât de instituţionalizat încât comisia de eliberare condiţionată va trebui probabil să-l transfere direct într-un azil de bătrâni. Peter mi-a spus că trebuie să mai ispăşească cel puţin încă optsprezece luni înainte ca acea comisie să fie dispusă să ia în considerare cazul său. Nu cred că va fi eliberat vreodată, decât într-un sicriu.

Următorul care va merge în faţa comisiei este Leon.

Cea mai mare problemă cu care se confruntă cei condamnaţi pe viaţă este cazierul lor. În primii zece ani de pedeapsă, ei nu văd nicio luminiţă la capătul tunelului, aşa că ameninţarea de a li se adăuga încă douăzeci şi opt de zile la sentinţă nu este deloc un factor de descurajare. După zece ani, Linda spune că, de multe ori, se produce o schimbare radicală în atitudinea unui condamnat pe viaţă, care coincide cu mutarea sa la categoria B şi apoi din nou când ajunge la categoria C. Acest lucru este şi mai pronunţat atunci când ajung în cele din urmă la categoria D şi pot crede, dintr-o dată, că eliberarea este posibilă.

Apropo, este aproape necunoscut ca un condamnat pe viaţă să fugă. Nu numai că s-ar întoarce într-o închisoare închisă de categoria A, dar este posibil ca niciodată să nu mai fie luat în considerare pentru eliberare condiţionată.

Cu toate acestea, cei mai mulţi dintre condamnaţii pe viaţă intervievaţi astăzi au dus o existenţă îndelungată şi ireproşabilă în ultimii cinci ani, deşi există adesea cicatrici, dinţi lipsă şi oase rupte care le amintesc de primii zece ani petrecuţi într-o închisoare de categoria A.

Pe parcursul zilei, toţi se prezintă umili în faţa comisiei. Fără fanfaronadă, fără înjurături, fără atitudine; numai asta i-ar putea da înapoi încă un an.

Leon este urmat de Michael, apoi de Chris, Roger, Roger, Bob, John, John şi John (o coincidenţă inacceptabilă într-un roman). La sfârşitul zilei, Linda iese epuizată. Apropo, toţi o adoră. Ea nu numai că le cunoaşte istoria vieţii până în cele mai mici detalii, dar îi tratează ca pe nişte fiinţe umane.

4:00 p.m.

Un singur alt incident notabil astăzi – apariţia la SMU a unui bărbat care a ucis o femeie într-un accident rutier şi a fost

condamnat la trei ani de închisoare pentru conducere periculoasă. Este un tip blând care mi-a cerut ajutorul pentru cartea sa despre Kurdistan. Domnul New mi-a spus că va fi transferat într-o altă închisoare. Soţul victimei sale locuieşte în Boston şi, întrucât deţinutul va avea dreptul la prima sa vizită în oraş, soţul victimei a obiectat pe motiv că s-ar putea să se întâlnească cu el în viaţa de zi cu zi.

Deţinutul mi s-a alăturat după întâlnirea cu domnul New. Este filozofic în legătură cu decizia. Acceptă faptul că familia victimei are tot dreptul să ceară mutarea lui. Este atât de clar că este copleşit de vinovăţie şi pare destinat să retrăiască acest incident teribil pentru tot restul vieţii sale, încât încerc să încerc să îl consolez. De fapt, el este un alt fel de condamnat pe viaţă.

10:00 p.m.

Trebuie să fie Ziua Guy Fawkes, pentru că de la mica mea fereastră pot vedea focuri de artificii explodând deasupra Bostonului.

ZIUA 111 – MARŢI, 6 NOIEMBRIE 2001

5:49 a.m.

Vestea cea mare de astăzi este că, de la 1 noiembrie, NSC va deveni o închisoare de reinstalare. (Fără îndoială că aţi observat că este 6 noiembrie.) Schimbarea statutului ar putea însemna supravieţuirea NSC, care a fost ameninţată cu închiderea de mai mulţi ani.

Reinstalarea înseamnă pur şi simplu că, odată ce un deţinut a ajuns la data de eligibilitate pentru eliberarea condiţionată (FLED) – în cazul meu, în iulie anul viitor – el poate accepta un loc de muncă în afara închisorii, lucrând cincizeci şi cinci de ore pe săptămână, fără a include timpul de călătorie. Întreaga atmosferă a închisorii se va schimba atunci când colegii dinăuntru vor fi transformaţi în colegi din afară. Ei vor părăsi închisoarea în fiecare dimineaţă între şapte şi opt şi nu se vor întoarce decât la şapte seara.

Deţinuţii vor putea câştiga între 150 şi 200 de lire sterline pe săptămână, la fel ca şi Clive, care este manager de linie la Exotic Foods. Va fi interesant de văzut cât de repede NSC va pune în aplicare noua directivă a Ministerului de Interne.

8:30 a.m.

Şapte nou-veniţi la NSC astăzi, care îşi termină discuţia de acomodare şi despre muncă până la ora 11:21. Slujba mea de îngrijitor la SMU se desfăşoară acum fără probleme, deşi Matthew mi-a spus că un ofiţer a afirmat că în prima săptămână am făcut cea mai proastă ceaşcă de ceai din istorie. Dar acum, că am descoperit cum să evit ca frunzele de ceai să ajungă în cană, am nevoie de o nouă provocare.

2:30 p.m.

Domnul New mă avertizează că închisoarea atinge capacitatea maximă şi că s-ar putea să fie nevoiţi să pună un al doilea pat în camera mea. Nu că ar vrea ca cineva să împartă camera cu mine, după ce *News of the World* a acoperit trei pagini cu istoria vieţii ultimului meu nefericit coleg de celulă. Este pur şi simplu un gest pentru a le dovedi celorlalţi deţinuţi că locuinţa mea spaţioasă nu este o locuinţă individuală.

5:00 p.m.

Scriu sau, mai exact, lucrez la cea de-a şasea versiune a ultimului meu roman, *Fiii norocului*.

7:00 p.m.

Doug şi cu mine ne uităm la ştirile de pe Channel 4. La Stormont izbucnesc lupte în timpul conferinţei de presă a lui David Trimble, după ce a fost reales în funcţia de prim-ministru. Dacă ceea ce văd la televizor ar avea loc la NSC, toţi şi-ar pierde privilegiile şi ar fi trimişi înapoi în condiţii de izolare.

Doug are un dar natural de sincronizare şi aşteaptă până la sfârşitul ştirilor înainte de a arunca bomba. Reuniunea lunară a comitetului închisorii – alcătuit în număr egal din personal şi deţinuţi – va avea următoarea întâlnire vineri. Guvernatorul este preşedinte, iar printre cei cinci reprezentanţi ai închisorii se numără Doug şi Clive; doi oameni care înţeleg puterea, oricât de limitată ar fi ea. Doug îmi spune că principalul punct de pe ordinea de zi va fi reinstalarea, iar el intenţionează să se înscrie pentru a lucra la compania sa de transport din Cambridgeshire. Cererea sa îndeplineşte criteriile recomandate, deoarece March se află în raza de cincizeci şi cinci de mile. Este, de asemenea, locul de muncă la care se va întoarce după ce va fi eliberat, eliberând-o pe soţia sa de presiunea de a conduce compania în timp ce el a fost închis.

Dar acum să trecem la consecinţe. Postul său de îngrijitor de spital – cea mai căutată poziţie din închisoare – va deveni disponibil. El spune clar că, dacă îmi doresc postul, va face cu plăcere o recomandare Lindei, care a dat deja de înţeles că o astfel de numire ar primi aprobarea ei. Acest lucru ar însemna mutarea mea în spital şi, deşi aş lucra şapte zile pe săptămână, există avantajul suplimentar al unei creşteri salariale de 3,20 lire sterline, aşa încât, cu venitul meu personal de 10 lire sterline, aş avea peste 20 de lire sterline pe săptămână pentru a le cheltui la cantină.

Dar cel mai mare lux ar fi să dorm în spital, care are baie proprie, televizor de 16 inci şi frigider. Este prea mult pentru a spera la aşa ceva şi m-ar putea tenta chiar să rămân la NSC – cel puţin până la FLED.

ZIUA 112 – MIERCURI, 7 NOIEMBRIE 2001

5:58 a.m.

I se spune Mick the Key. A sosit ieri şi, dacă nu ar fi fost refuzat pentru un loc de muncă în bucătării, poate că nu i-aş fi auzit niciodată povestea. Chiar şi acum nu sunt sigur cât de mult cred în ea.

Condamnat iniţial la doi ani de închisoare pentru intrare prin efracţie, Mick îşi ispăşeşte acum al nouălea an. Au riscat să-l mute într-o închisoare de categoria D doar pentru ultimele 12 săptămâni. Motivul este simplu. Lui Mick îi place să evadeze sau să-i ajute pe alţii să evadeze şi are un dar special care îl ajută în această întreprindere. Trebuie doar să se uite o singură dată la o cheie şi o poate reproduce. Mai întâi îi memorează forma, apoi desenează conturul pe o bucată de hârtie, înainte de a o transfera pe o bucată de săpun din închisoare – prima reproducere a cheii. Următoarea etapă constă în reproducerea imaginii în plastic, folosind cuţite sau furculiţe din închisoare. Apoi acoperă cheia nou-nouţă cu vopsea groasă pe care o obţine de la departamentul de lucrări. A doua zi, are o cheie.

În timpul anilor petrecuţi în închisoare, Mick a reuşit să deschidă nu numai uşa propriei celule, ci şi pe cea a oricărei alte persoane. De fapt, în timp ce se afla la Whitemoor, au închis închisoarea timp de douăzeci şi patru de ore pentru că trebuiau să schimbe încuietorile la toate cele 500 de celule.

Ieşirea din închisoare reprezintă doar jumătate din plăcere, îmi spune acest irlandez fermecător:

— Intrarea în bucătării, în magazine sau chiar în biroul guvernatorului sporeşte calitatea vieţii. De fapt, conchide el, cea mai mare provocare a mea a fost să deschid dulapul cu medicamente al spitalului în mai puţin de o oră.

Cu acea ocazie, ofiţerii ştiau cine era responsabil, dar cum nu lipsea nimic (Mick spune că nu a luat niciun drog în viaţa lui), nu au putut să-l acuze decât „de suspiciune", iar mai târziu nu au reuşit să-şi susţină acuzaţia.

Unele dintre cheile închisorii sunt prea mari şi complicate pentru a fi reproduse în interior, aşa că, neînfricat, Mick s-a alăturat clasei de artă. El a desenat schiţe ale orizonturilor din New York, Dallas şi Chicago înainte de a le trimite acasă la fratele său. Au trecut câteva săptămâni până când inocentul profesor de artă şi-a dat seama. Personalul de securitate a interceptat un pachet de chei adus în închisoare de către sora sa. Ce tip util ar fi fost Mick în Colditz.

Mick mi-a spus că speră să obţină o slujbă la bucătărie, unde intenţionează să fie un băiat cuminte, deoarece vrea să fie eliberat peste douăsprezece săptămâni.

— În orice caz, adaugă el, nu va face niciun bine reputaţiei mele să evadez dintr-o închisoare deschisă.

Comisia de muncă a respins cererea lui Mick de a lucra în bucătărie; la urma urmei, există mai multe dulapuri, camere frigorifice şi frigidere, toate fiind închise cu cheia, iar pentru el, aceasta ar fi o tentaţie prea mare. Părăseşte SMU cu un zâmbet pe faţă.

— M-au pus la fermă, îmi spune. Nu sunt îngrijoraţi de faptul că voi sparge o cocină de porci. Apropo, Jeff, dacă vreodată ai nevoie să intri în biroul guvernatorului şi să te uiţi la dosarele tale, anunţă-mă.

10:00 a.m.

În camera mea a apărut un pat în plus, pentru că două pavilioane sunt temporar scoase din funcţiune în timp ce se montează televizoare. Am aflat astăzi că deţinuţii sunt taxaţi cu 1 liră sterlină pe săptămână pentru închirierea televizoarelor, iar NSC va obţine un profit anual de 10.000 de lire sterline din această afacere. La

Wayland, mi s-a spus că a fost de 30.000 de lire sterline. Liberă iniţiativă în cel mai bun caz. Cu toate acestea, scopul acestei însemnări este să vă anunţ că în curând voi împărţi camera cu un alt deţinut.

2:40 p.m.

La cererea domnului New, mă întâlnesc cu el în biroul său. Tocmai a primit un telefon de la omologul lui de la Spring Hill, care m-a întrebat dacă sunt conştient de faptul că, dacă voi fi transferat, va trebui să împart o cameră.

— Da, i-am răspuns.

— Şi pot confirma că motivul principal pentru care soliciţi transferul este inconvenientul pentru familia ta de a face un drum de 250 de mile dus-întors pentru a te vizita?

— Da, răspund.

Domnul New dă din cap.

— Am anticipat răspunsurile tale. Deşi nu s-a luat încă o decizie, primul loc vacant ar fi abia pe 28 noiembrie.

Dintr-o dată, e momentul decisiv. Aş prefera să rămân la NSC ca îngrijitor de spital, cu propria mea cameră, televizor, baie şi frigider? Sau să mă mut la Spring Hill şi să fiu mai aproape de familie şi de prieteni? Va trebui să discut problema cu Mary.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea pentru a scrie câteva ore; până acum, nu a apărut niciun alt ocupant care să revendice al doilea pat.

6:42 p.m.

Noul meu coleg de cameră soseşte, însoţit de doi prieteni. Numele lui este Eamon şi pare destul de plăcut. Îl las să se instaleze.

Când intru în spital, Clive are un zâmbet larg pe faţă. A petrecut unsprezece luni în acea cameră fără să fie nevoit să o împartă măcar o noapte. Eu nu am reuşit să stau nici măcar unsprezece zile.

ZIUA 113 – JOI, 8 NOIEMBRIE 2001

8:15 a.m.

Mic dejun. Wendy, ofiţerul care se ocupă de bucătărie, are nevoie de trei noi lucrători de la consiliul de muncă din această dimineaţă.

— Dar nu mai devreme de ieri mi-aţi spus că aveţi exces de personal.

— Adevărat, răspunde ea, cu mâinile în şolduri, dar asta a fost ieri, iar azi-dimineaţă a trebuit să concediez trei nenorociţi.

— De ce? întreb cu speranţă.

— Ştiam că o să întrebi, îmi răspunde ea, şi doar pentru că mai devreme sau mai târziu vei afla, îţi voi spune. Ieri dimineaţă am pus trei dintre ei să jumulească puii, iar aseară două dintre păsări au dispărut. Nu ştiu cine le-a furat, dar în bucătăria mea fac o justiţie sumară, aşa că toţi trei au fost concediaţi.

9:30 a.m.

Opt noi deţinuţi sosesc astăzi pentru acomodare, inclusiv colegul meu de cameră Eamon. Se pare că a lucrat în bucătărie la ultima sa închisoare, dar „afară" este constructor de meserie. Va fi eliberat în ianuarie şi vrea să lucreze afară în timpul lunilor de iarnă pentru a se întări. Mie mi se pare logic, aşa că îi recomand să opteze pentru fermă.

10:00 a.m.

Eamon primeşte slujba preferată. Găsesc, de asemenea, trei noi lucrători la bucătărie pentru Wendy, iar consiliul de muncă bea cafea până la ora 10:39. Am nevoie de o nouă provocare.

12:00 amiaza

Prânz. Mă aşez lângă noul organizator al vizitelor, care îmi spune că, „afară", a fost coafor în Leicester. Mi-ar fi cerut 27,50 lire sterline, dar cât timp este în închisoare, mă va tunde cu plăcere o dată pe lună pentru o cartelă telefonică. Încă o problemă rezolvată.

2:30 p.m.

Tocmai am primit un fax de la Spring Hill, prin care mi se solicită ultimul meu plan de executare a pedepsei, care nu poate fi actualizat până când nu am executat douăzeci şi opt de zile la NSC. Planurile de executare a pedepsei fac parte din dosarul fiecărui deţinut şi sunt un element important atunci când vine vorba de luarea în considerare pentru eliberarea condiţionată. Comisiile de executare a pedepselor au loc aproape în fiecare după-amiază şi sunt conduse de domnul New şi domnul Simpson. Trebuie să mă prezint în faţa comisiei la 20 noiembrie. Domnul New a devansat imediat şedinţa cu o săptămână, până la 12 noiembrie – lunea viitoare, care ar fi a douăzeci şi noua mea zi la NSC, şi promite să trimită rezultatul prin fax la Spring Hill în acea după-amiază. Sunt curios să văd cu ce scuză vor veni în continuare.

3:30 p.m.

Domnul Berlyn (viceguvernator) vine să se plângă că închisoarea este plină pentru prima dată în ultimii ani şi spune că eu sunt de vină.

— Cum aşa? întreb.

— Pentru că, explică el, *News of the World* a descris NSC ca fiind cea mai confortabilă închisoare din Marea Britanie, aşa că acum fiecare deţinut care se califică pentru categoria D vrea să fie trimis aici. Este unul dintre motivele pentru care sper să te ia la Spring Hill, continuă el, pentru a le putea transmite mai departe acest titlu îndoielnic. Apropo, adaugă el, nu-ţi face speranţe în legătură cu o

mutare timpurie, pentru că cineva de sus (jargonul închisorii pentru Ministerul de Interne) vrea să te oprească.

4:00 p.m.

John (condamnat pe viaţă, crimă) soseşte la SMU, însoţit de o doamnă foarte atrăgătoare pe care o prezintă drept partenera sa. Acest lucru mă nedumereşte. Dacă John şi-a ucis soţia şi a fost în închisoare în ultimii paisprezece ani, cum poate avea o parteneră?

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea şi scriu timp de două ore, uşurat că Eamon nu-şi face apariţia. Nu sunt sigur dacă e din cauză că e cu prietenii lui din Derby sau pentru că e excesiv de grijuliu. Azi dimineaţă mi-a spus că nu-l deranjează că am aprins lumina la ora şase.

— Lucrez în construcţii, mi-a explicat, aşa că sunt obişnuit să mă trezesc la patru şi jumătate.

Simt că ar trebui să adaug că nu fumează, nu înjură şi se poartă întotdeauna politicos. Încă nu am aflat de ce se află în închisoare.

7:15 p.m.

Îi găsesc pe Doug şi pe Clive la spital, cu capetele plecate, răsfoind noua directivă de reinstalare în vederea pregătirii pentru şedinţa de mâine a instituţiei. Doug este hotărât să fie primul prizonier care iese din blocuri, iar dacă se va întâmpla asta, atunci s-ar putea ca eu să devin peste noapte îngrijitor al spitalului. Pentru prima dată privesc spitalul într-o altă lumină, gândindu-mă la ce schimbări aş face.

ZIUA 114 – VINERI, 9 NOIEMBRIE 2001

6:00 a.m.

Înainte de a merge la culcare aseară, am studiat ultimul proiect de reformă a Camerei Lorzilor, aşa cum a fost prezentat în *The Times* şi *Telegraph* de Phil Webster şi George Jones, editorii politici ai acestor ziare.

Când am intrat în Camera Comunelor în 1969, la vârsta de 29 de ani, cred că am fost primul parlamentar ales care nu a fost eligibil pentru serviciul militar.[10] Menţionez acest lucru deoarece, după ce am câştigat o alegere parţială în Louth, Lincolnshire, am avut parte de şase luni de sesiune „de final" în care aproape fiecare membru a servit nu numai în forţele armate, ci şi în cel de-al doilea război mondial, iar jumătate de duzină dintre ei au făcut acest lucru în primul război mondial. Pe băncile din spate erau din belşug generali, amirali şi ofiţeri de aviaţie – care puteau adăuga MC, DSO şi DFC[11] la literele MP[12]. La prânz, în sala de mese a membrilor, puteai să stai lângă Sir Fitzroy McLean, care a fost paraşutat în Iugoslavia pentru a-l ajuta pe Tito, sau Airey Neave, care a evadat din Colditz.

În 1970, când Ted Heath a devenit prim-ministru, mi s-au alăturat Malcolm Rifkind, Kenneth Clarke şi Norman Lamont – o nouă rasă de politicieni care, în timp, aveau să-i înlocuiască pe amatorii din trecut. Folosesc cuvântul „amator" cu respect şi admiraţie, pentru că mulţi dintre aceşti oameni nu doreau să ocupe

[10] O perioadă de doi ani de serviciu obligatoriu în una dintre ramurile forţelor armate, care a încetat să se mai aplice pentru orice persoană născută după 1940. (N.a.)

[11] Distincţii/medalii acordate în primul sau al doilea război mondial. (N.t.)

[12] Membru al parlamentului. (N.t.)

funcţii înalte, considerând Parlamentul o extensie a forţelor armate care le permitea să continue să-şi servească ţara.

Când am intrat în Camera Lorzilor, în 1992, Camera era formată din colegi ereditari, colegi pe viaţă şi colegi activi (eu mă încadram în această din urmă categorie). Peter Carrington (care a fost ministru de externe în timpul lui Margaret Thatcher) este un exemplu de pair ereditar, iar regretatul Yehudi Menuhin este un exemplu de pair pe viaţă, care a frecventat rareori Camera – de ce ar fi trebuit să o facă? Iar John Wakeham a fost un membru al Partidului Muncitoresc şi primul meu lider – un ministru de cabinet numit în Camera Lorzilor pentru a avea un serviciu.

Un mod ciudat de a forma o a doua Cameră, s-ar putea să credeţi, şi cu siguranţă nedemocratic, dar, cu toate defectele sale, în timp ce stăteam în băncile din spate am ajuns să respect abilităţile, dedicarea şi serviciile pe care le primea ţara pentru o cheltuială atât de mică. De cealaltă parte a acestei monede nedemocratice se aflau colegii ereditari, şi chiar unii colegi pe viaţă, care nu au fost niciodată prezenţi în Parlament de la un an la altul, în timp ce alţii, care nu contribuiau aproape deloc, au fost prezenţi în fiecare zi pentru a se asigura că îşi primesc indemnizaţia zilnică şi cheltuielile.

8:00 a.m.

Aflu ceva mai multe despre viaţa amoroasă a lui John (vieţaş) la micul dejun. Se pare că John şi-a întâlnit partenera în urmă cu şase ani, când era încarcerat la Hillgrove, o închisoare de categoria C. Ea a condus câţiva prieteni ai lui John pentru a-l vizita. La acea vreme, lui John i se permitea o vizită doar o dată la două săptămâni. Aflând că o femeie pe care nu o mai văzuse în viaţa lui stătea în parcare, el a sugerat ca ea să li se alăture. În următoarele câteva luni, Jan a continuat să îi conducă pe prietenii lui John la vizita bilunară a acestuia, dar nu a trecut mult timp până când a început

să vină singură. Această poveste de dragoste s-a dezvoltat în cele mai restrictive şi nepromiţătoare circumstanţe. Acum, John se află într-o închisoare de categoria D, iar Jan îl poate vizita o dată pe săptămână. Intenţia lor este să se căsătorească, dacă i se va acorda eliberarea condiţionată peste optsprezece luni.

După cum vă puteţi imagina, ei mai au de depăşit câteva obstacole. John are 51 de ani şi a făcut închisoare 23 de ani, iar Jan are 48 de ani, este divorţată şi are trei copii din prima căsătorie. La un moment dat, de acum până în martie anul viitor, Jan trebuie să le spună celor trei copii ai ei, de douăzeci şi patru, douăzeci şi doi şi cincisprezece ani, că s-a îndrăgostit de un criminal şi că intenţionează să se căsătorească cu el după ce va fi eliberat.

11:00 a.m.

Numele meu este strigat la megafon şi mi se ordonă să mă prezint la recepţie. Acele tonuri stentoriene nu puteau veni decât de la sergentul major Daff (Daffodil pentru colegii din interior). Trebuie să semnez pentru mai multe colete, majoritatea cărţi trimise cu amabilitate de către public; mi se permite să le iau numai dacă promit că vor ajunge în bibliotecă; de asemenea, două tricouri pentru uz exclusiv în sala de sport (face cu ochiul) şi o cutie de trufe belgiene trimisă de o doamnă din Manchester. Acum regula privind dulciurile este clară. Deţinuţii nu le pot avea, deoarece pot fi pline de droguri, aşa că sunt transmise copiilor cu nevoi speciale care frecventează sala de gimnastică joia (explică asta). Sugerez că nu mulţi copii de şapte ani vor aprecia pe deplin trufele belgiene, dar poate că doamnei Daff i-ar plăcea (sunt căsătoriţi de patruzeci de ani).

— Nu, răspunde el brusc, asta ar putea fi considerată mită.

Domnul Daff sugerează să le pună la tombola pentru Balul Samaritenilor din Boston. Eu sunt de acord. Am admirat timp de

mulţi ani activitatea Samaritenilor, iar în închisoare au salvat, fără îndoială, nenumărate vieţi tinere.

4:00 p.m.

Când mă întorc în camera mea, îl găsesc pe Eamon pregătindu-se să se mute şi să se alăture prietenilor săi din Derby în căminul cu opt camere, aşa că voi fi din nou singur. Profit de timpul în care îşi împachetează geanta de plastic de la ÎMS pentru a descoperi de ce se află în închisoare.

Se pare că în noaptea de sâmbătă spre duminică a finalei Cupei de anul trecut, Eamon şi prietenii lui s-au îmbătat la pub-ul lor local. Un prieten a apărut şi le-a spus că a fost bătut de o bandă rivală şi că are nevoie de ajutor „pentru a le da o lecţie ticăloşilor". Eamon şi amicii săi beţi au plecat înarmaţi cu tacuri de biliard şi cu orice altceva pe care puteau pune mâna. Au urmărit banda rivală până la maşinile lor din parcarea municipală de lângă Crown Court, după care a urmat o bătălie crâncenă, totul fiind înregistrat pe camerele de supraveghere.

Cinci dintre ei au fost acuzaţi de tulburare violentă a ordinii publice şi au pledat nevinovat – unul dintre ei fiind membru al echipei de fotbal Derby County. Avocatul lor a negociat ca acuzaţia să fie redusă la scandal. La o singură privire la imaginile de pe camerele de supraveghere, aceştia şi-au schimbat rapid pledoaria în vinovat. Fiecare dintre ei a primit câte zece luni de închisoare, iar dacă li se va acorda eliberarea condiţionată, vor fi eliberaţi după numai douăsprezece săptămâni (cinci luni minus două luni de eliberare condiţionată). De altfel, membrul bandei care le-a cerut ajutorul a fost primul care a auzit sirenele şi a fugit cu câteva momente înainte de sosirea poliţiei.

ZIUA 115 – SÂMBĂTĂ, 10 NOIEMBRIE 2001

6:38 a.m.

Nu trece o zi în care să nu-mi doresc să nu fiu aici. Îmi lipseşte libertatea, îmi lipsesc prietenii şi, mai presus de toate, îmi lipsesc Mary şi băieţii.

Nu trece o zi în care să nu-l blestem pe domnul judecător Potts pentru ceea ce toată lumea a considerat a fi un rezumat prejudiciabil în faţa juriului şi pentru aparenta sa plăcere de a pronunţa o sentinţă atât de draconică.

Nu există zi în care să nu mă întreb de ce poliţia nu a arestat-o pe Angie Peppiatt pentru deturnare de fonduri.

Nu există zi în care să nu mă întreb cum pot fi eu vinovat de pervertirea cursului justiţiei, în timp ce Ted Francis nu este vinovat; fie suntem amândoi vinovaţi, fie suntem amândoi nevinovaţi.

Sunt în închisoare de 115 zile, iar furia şi disperarea mea ies în cele din urmă la suprafaţă după o vizită a unui tânăr pe nume Derek.

Derek bate uşor la uşa mea, iar eu iau o pauză de la scris pentru a mă ocupa de simpla lui cerere de autograf pe spatele unei fotografii a prietenei care i-a fost alături. Îl întreb despre sentinţa sa (majoritatea deţinuţilor intră în detalii, chiar dacă ştiu că scriu un jurnal). Derek petrece trei luni în închisoare pentru că şi-a furat angajatorii după ce a emis un cec personal despre care ştia că nu are fonduri pentru a-l acoperi. A petrecut o lună în închisoarea Lincoln, despre care deţinuţii vechi îmi spun că este chiar mai rău decât Belmarsh. El adaugă că „sentinţa scurtă şi tăioasă" a magistratului i-a permis să fie martor la o bătaie violentă la duş, la injectarea de heroină şi la un limbaj la care nu avea idee că ar fi recurs vreo fiinţă umană.

— Dar, adaugă el înainte de a pleca, ai fost un exemplu pentru mine. Bunele tale maniere, veselia şi dorinţa de a asculta problemele celorlalţi i-au surprins pe toţi cei de aici.

Nu pot să-i spun că nu am de ales. Totul este o prefăcătorie. Sunt iremediabil nefericit, abătut şi distrus. Zâmbesc când sunt cel mai jos, râd când nu văd niciun umor, îi ajut pe alţii când eu însumi am nevoie de ajutor. Sunt singur. Dacă aş da vreun semn, chiar şi pentru o clipă, de ceea ce trăiesc, ar trebui să citesc detaliile în vreun tabloid a doua zi. Tot ceea ce fac este la doar un telefon distanţă de un jurnalist prietenos cu un carnet de cecuri deschis. Nu ştiu de unde am găsit puterea de a menţine această faţadă şi de a nu ceda niciodată în prezenţa nimănui.

Voi reuşi, chiar dacă este doar pentru a-mi învinge duşmanii care ar vrea să mă vadă prăbuşindu-mă. Sunt ajutat de sutele de scrisori care sosesc în fiecare săptămână de la membri obişnuiţi şi decenţi ai publicului; sunt ajutat de prietenii mei care îmi rămân loiali; sunt ajutat de dragostea şi sprijinul lui Mary, Will şi James.

Nu mă gândesc la răzbunare şi nici măcar la vreo speranţă de dreptate, dar Dumnezeu ştie că nu voi ceda.

ZIUA 116 – DUMINICĂ, 11 NOIEMBRIE 2001

8:05 a.m.

Am întârziat cinci minute la micul dejun. Domnul Hayes, un ofiţer grijuliu şi decent, mă ia deoparte şi mă întreabă dacă aş putea fi punctual pe viitor, pentru că altfel unii deţinuţi se vor plânge că primesc un tratament special.

9:00 a.m.

Doug este plecat în concediu în oraş pentru a-şi putea vizita familia în March, iar Linda (supraveghetoarea spitalului) mă întreabă dacă vreau să fiu „gardianul pastilelor". Ai nevoie de trei calificări pentru această responsabilitate:

1. nefumător,
2. să nu fi avut niciodată de-a face cu drogurile,
3. să ştii să citeşti şi să scrii.

Într-o închisoare cu 172 de deţinuţi, doar şapte deţinuţi îndeplinesc toate cele trei criterii.

10:00 a.m.

Scriu timp de două ore.

12:10 p.m.

Prânz. Am ajuns la timp.

1:15 p.m.

Guvernatorul guvernatorilor, domnul Lewis, vine să o vadă pe Linda.

— Mă bucur să te prind, îmi spune. Am primit o scrisoare de la „Dezgustat, Bexhill on Sea". Vrea să ştie de ce ai o piscină privată şi de ce eşti dus acasă cu Rolls Royce-ul tău în fiecare vineri pentru a-

ţi petrece weekendul cu familia. Am dezamăgit-o în legătură cu primele două puncte şi am adăugat că acum lucrezi atât sâmbăta, cât şi duminica la spital, la un tarif de 25 de pence pe oră.

2:00 p.m.

Mary mă vizitează. Este minunat să o văd, deşi pare trasă la faţă şi obosită. Mă pune la curent cu toate problemele mele juridice, inclusiv cu detalii despre toţi banii care au dispărut în perioada în care Angie Peppiatt a fost secretara mea. Discutăm, de asemenea, dacă ar trebui să emit o citaţie împotriva baroanei Nicholson pentru acuzaţia ei că am furat milioane de la kurzi şi cum este posibil ca Ted Francis să fie nevinovat, când eu am fost găsit vinovat de aceeaşi acuzaţie. După ce va finaliza dosarul doamnei Peppiatt, acesta va fi predat poliţiei.

În cele din urmă, discutăm dacă ar trebui să rămân la NSC şi să preiau funcţia de infirmier al spitalului. Am decis că ar trebui să încerc să mă mut totuşi la Spring Hill.

6:00 p.m.

Citesc singurele ziare de duminică pe care pot pune mâna, *Observer* şi *News of the World*. Unul prea de stânga pentru mine, celălalt prea de dreapta.

7:00 p.m.

Doug se întoarce după o zi petrecută cu familia, iar eu îi înapoiez responsabilitatea de „gardian al pastilelor". Este convins că mă au în vedere pentru slujba de la spital imediat ce i se va acorda permisiunea de a lucra în afara închisorii, ceea ce l-ar scoate din închisoare cinci zile pe săptămână. Îi spun că atât eu cât şi Mary credem că ar fi mai bine dacă m-aş putea transfera la Spring Hill.

10:30 p.m.

Mă întorc în camera mea. Televizorul comun de alături difuzează un film cu vampiri la volum maxim. Uimit de ceea ce corpul învaţă să tolereze, adorm în cele din urmă.

ZIUA 117 – LUNI, 12 NOIEMBRIE 2001

8:50 a.m.

Pe zi ce trece, îmi spun că poveştile vor seca şi acest jurnal odată cu ele. Ei bine, nu şi astăzi, pentru că Simon tocmai a intrat în SMU.

Simon lucrează la cantina ofiţerilor şi, deşi îl văd în fiecare zi, nu l-am cunoscut încă. El vizitează SMU pentru a verifica o cerere pe care a depus-o pentru a-şi vizita mama în Doncaster. Mă tem că a avut de-a face cu un ofiţer cunoscut în mod ironic sub numele de „omul de acţiune". După şase săptămâni şi mai multe „aplicaţii", Simon încă nu a primit nicio veste. După ce i-am promis că voi urmări acest lucru, îl întreb întâmplător de ce se află în închisoare.

— Mi-am răpit fiul, răspunde el.

M-am speriat. Nu am mai întâlnit până acum o răpire.

Simon a pledat vinovat pentru că şi-a răpit („salvat", după spusele lui) fiul de cinci ani timp de patruzeci şi şapte de zile. L-a dus în Cipru, via Franţa, Germania, Iugoslavia şi Turcia. A făcut acest lucru, explică el, deoarece, după ce şi-a părăsit soţia, a descoperit că fiul său era abuzat fizic atât de fosta soţie, cât şi de noul ei partener, un sergent detectiv de poliţie. Judecătorul nu i-a crezut povestea şi l-a condamnat la patru ani de închisoare, ca un avertisment pentru alţi taţi să nu-şi facă singuri dreptate. Destul de corect, într-adevăr, am dat din cap.

Un an mai târziu, noul partener al soţiei sale (sergentul detectiv) a fost arestat şi acuzat de ABH (agresiune cu vătămare corporală gravă) şi a primit o pedeapsă de trei ani pentru că, printre altele, i-a rupt braţul băieţelului. Simon a făcut imediat apel şi s-a întors la tribunal pentru a se confrunta cu acelaşi judecător. El a invocat nu numai circumstanţe atenuante, ci a adăugat „v-am spus eu", la care judecătorul a răspuns: „Asta nu schimbă faptul că aţi încălcat legea, aşa că vă veţi ispăşi pedeapsa".

Ah, vă aud spunând, dar el ar fi putut să-l denunţe pe acel om la poliţie şi la serviciile sociale. Încercaţi să raportaţi un sergent detectiv la poliţie. Iar Simon are dosare în camera lui, pline de zeci de plângeri la serviciile sociale, cu răspunsuri la limita ridicolului: „Am analizat problema cu mare atenţie şi nu avem niciun motiv să-l credem..." Simon a fost nevoit să-şi vândă casa pentru a plăti 70.000 de lire sterline pentru cheltuieli de judecată, iar acum este încarcerat în NSC, fără niciun ban şi fără să ştie unde se află unicul său copil. Inima mea e alături de acest om.

Aţi fi făcut acelaşi lucru pentru copilul dumneavoastră? Dacă răspunsul este da, atunci sunteţi un criminal.

11:00 a.m.

Printr-un apel prin staţie sunt chemat la recepţie. Sergentul major Daff este de serviciu. Este bucuros să-mi elibereze radioul fără droguri. Este un Sony cu trei benzi, sensibil, simplu şi fiabil. Îşi va face treaba şi e suficient să te uiţi la obiectul robust pentru a şti că a fost trimis de Mary.

2:30 p.m.

O după-amiază liniştită, aşa că Matthew îmi ţine o prelegere despre Herodot. Este destul de mulţumit de el însuşi, pentru că a dat peste un pasaj din cartea a patra a *Istoriilor* care ar putea fi prima referire cunoscută la inhalarea canabisului (cânepă). Reproduc integral traducerea:

> *Şi acum pentru baia de vapori. Pe o schelă formată din trei beţe, care se întâlnesc în partea de sus, ei întind bucăţi de pânză de lână, având grijă ca îmbinările să fie cât mai perfecte, iar în interiorul acestui mic cort aşază un vas cu pietre înroşite pe el. Apoi iau câteva seminţe de cânepă, intră în cort şi aruncă seminţele pe pietrele fierbinţi. Acestea încep imediat să fumege, emiţând un abur de*

neegalat de orice baie de aburi pe care o poate găsi cineva în Grecia. Scythienii se bucură atât de mult de această experienţă încât urlă de plăcere.

3:40 p.m.

Domnii New şi Simpson mă interoghează pentru planul meu de condamnare. Toate căsuţele sunt completate cu „Fără antecedente" (N/H) pentru droguri, violenţă, infracţiuni anterioare, băutură sau tulburări psihice. În celelalte căsuţe, cuvintele „Risc scăzut" sunt introduse pentru absenţă, recidivă şi hărţuire. Ultima căsuţă trebuie completată de către ofiţerul de personal. Domnul New este destul de amabil să laude eforturile mele la SMU şi relaţia mea cu ceilalţi deţinuţi.

Documentul este apoi semnat de ambii ofiţeri şi trimis prin fax la Spring Hill la ora 16:07, iar la ora 16:09 este confirmat ca fiind primit. Urmăriţi această încercare.

ZIUA 118 – MARŢI, 13 NOIEMBRIE 2001

5:51 a.m.

Scriu timp de două ore.

8:30 a.m.

Astăzi nu sunt noi sosiţi şi, prin urmare, nu există consiliu de muncă. Domnul New nu va fi de serviciu până la ora 13, aşa că eu şi Matthew avem o dimineaţă liniştită. Îmi ţine o prelegere despre Alexandru cel Mare.

12:00 amiaza

Îl sun pe Chris Beetles la galeria sa. Catalogul său anual al ilustratorilor a sosit prin poşta de dimineaţă. Există selecţia obişnuită de bunătăţi: Vickie, Low, Brabazon, Scarfe, Shepard, Giles şi Heath Robinson. Cu toate acestea, un nou artist mi-a atras atenţia.

Prima ediţie a cărţii *Vântul prin sălcii* a fost ilustrată de E. H. Shepard, iar după moartea acestuia, pentru o scurtă perioadă de timp, de Heath Robinson. Dar recent a fost publicată o nouă versiune, ilustrată cu cele mai încântătoare acuarele de Michael Foreman, unul dintre cei mai respectaţi ilustratori britanici. În prezent, Shepard-urile originale se vând cu până la 100.000 de lire sterline, iar Heath Robinson-urile pot ajunge la 10.000 de lire sterline. Astfel, a fost o surpriză plăcută să constat că lucrările domnului Foreman costau aproximativ 500 de lire sterline. Am decis să aleg una sau două pentru viitorii nepoţi.

Aşa că, nerăbdător, întorc paginile şi încep să aleg o duzină de tablouri pe care Mary să le ia în considerare. Zâmbesc când ajung la pagina 111: o imagine cu Toad în închisoare, fiind vizitat de spălătoreasă. Aceasta nu este doar o necesitate pentru un viitor

nepot, ci ar trebui să fie cu siguranţă felicitarea de Crăciun din acest an. (Vezi mai jos.)

4:00 p.m.

Un deţinut pe nume Fox mă întreabă dacă este adevărat că am un laptop în cameră. Îi explic politicos că îmi scriu toate lucrările de mână şi că habar nu am cum să folosesc un computer. Se uită surprins. Mai târziu, aflu de la fostul meu coleg de cameră, Eamon, că circulă o bârfă cum că aş avea propriul meu laptop şi un telefon mobil. Invidia în închisoare este la fel de răspândită ca şi în libertate.

5:00 p.m.

Primesc o vizită de la David (fraudă, optsprezece luni). A primit o scrisoare lungă şi fascinantă de la fostul său coleg de apartament, Alan, care a fost transferat la Spring Hill în urmă cu o săptămână. Alan confirmă că noua sa locuinţă este mult mai plăcută decât NSC şi mă sfătuieşte să mă alătur lui cât mai repede posibil. Nu pare să-şi dea seama că decizia nu-mi aparţine. Cu toate acestea, există o

frază revelatoare: „Un ofiţer a raportat că îl aşteaptă pe Jeffrey de săptămâna trecută, s-a hotărât să nu vină?". David are impresia că trebuie să fi fost de acord să mă ia şi că aşteaptă doar planul meu de condamnare, care le-a fost trimis ieri prin fax.

Din întâmplare, David (destinatarul scrisorii) a fost învăţător în Sleaford înainte de a ajunge la NSC prin Belmarsh. Trei dintre foştii săi elevi sunt, de asemenea, la închisoare; ei bine, ca să fiu complet exact, doi – unul tocmai a fugit.

7:00 p.m.

Doug şi cu mine privim tancurile care intră în Kabul, în timp ce Bush şi Blair încearcă să nu pară triumfători.

10:30 p.m.

M-am întors în camera mea, mă dezbrac, când se vede lumina unui blitz.[13] Deschid repede uşa şi văd un deţinut alergând pe coridor. Alerg după el, dar dispare pe uşa din spate şi se pierde în noapte.

Mă întorc în camera mea şi, câteva momente mai târziu, un ofiţer bate la uşă şi intră. Acesta îmi spune că ştie cine este, deoarece mai mulţi deţinuţi l-au văzut pe vinovat plecând. Deci mâine la ora asta toată lumea va şti cine a fost; încă un deţinut care a fost mituit de presă. Ultimii trei au fost prinşi, şi-au pierdut statutul de deţinuţi de categoria D, au fost trimişi înapoi la o închisoare de categoria B şi li s-a adăugat timp la pedeapsă. Mi s-a spus că tariful pentru o fotografie este de 500 de lire sterline. Dacă îl vor prinde, vă voi

[13] Uşa de la camera fiecărui deţinut are în ea un panou mare de sticlă, acoperit cu o plasă de sârmă. La exterior se află o perdea verde pentru a împiedica trecătorii ocazionali să tragă cu ochiul. Cu toate acestea, în timpul nopţii, ofiţerii închisorii trag perdeaua pentru a verifica dacă eşti în pat şi nu ai fugit. (N.a.)

anunţa. Dacă nu, o veţi vedea într-unul din ziarele naţionale, cu titlul: „EXCLUSIV: Archer se dezbracă în celulă”.

ZIUA 119 – MIERCURI, 14 NOIEMBRIE 2001

8:15 a.m.

În timp ce mă îndrept spre micul dejun dinspre blocul de sud, culeg frânturi de informaţii despre incidentul de aseară. Se pare că fotograful nu era un deţinut, ci Wilkins, un fost deţinut care a fost eliberat vinerea trecută. El a fost recunoscut de mai mulţi colegi de închisoare, care erau cu toţii nedumeriţi de ceea ce făcea din nou în închisoare la patru zile după ce fusese eliberat.

Dar iată care este aspectul tragic al întregului episod. Wilkins a fost în închisoare pentru conducere fără permis şi a executat doar douăsprezece săptămâni dintr-o sentinţă de şase luni. Pedeapsa pentru intrarea într-o închisoare în scopuri ilegale atrage o pedeapsă maximă de zece ani, sau cel puţin asta este ceea ce se proclamă pe panoul negru pe alb la intrarea în NSC. Şi, mai rău, îţi petreci întreaga perioadă închisă într-o închisoare de categoria B, fiindcă eşti considerat cu risc ridicat de evadare. Ultima acuzaţie de acest fel la NSC a fost cea a unui tată care a adus droguri pentru fiul său. S-a ales cu o pedeapsă de trei ani.

Aştept cu nerăbdare să aflu ce ziar consideră acest comportament un serviciu pentru public. Mi s-a spus că, atunci când îl vor prinde pe Wilkins, o parte din negocierile privind sentinţa va fi dacă este dispus să dezvăluie poliţiei cine l-a pus să facă acest lucru.

2:30 p.m.

Se solicită prin interfon ca toţi ofiţerii să se prezinte imediat la poartă. Matthew şi cu mine privim pe fereastra din bucătărie cum o duzină de ofiţeri sosesc cu viteze diferite din toate direcţiile. Înconjoară o echipă de televiziune care, am aflat mai târziu, încearcă în mod bizar să filmeze o sosie a lui Jeffrey Archer care ţine în mână una dintre cărţile mele şi pretinde că încearcă să evadeze. Domnul

New îmi spune că i-a avertizat că se află pe proprietatea guvernului şi că trebuie să plece imediat, la care producătorul a răspuns:

— Nu mă puteţi trata aşa, sunt de la BBC.

Oare BBC chiar a ajuns la acest nivel?

ZIUA 120 – JOI, 15 NOIEMBRIE 2001

5:21 a.m.

M-am trezit devreme pentru că trebuie să mă prezint la spital până la ora 7:30 pentru a prelua noile mele responsabilităţi ca înlocuitor al lui Doug, în timp ce el pleacă la un curs de trei zile de conducere a stivuitoarelor. Nu înţeleg cum îl va ajuta acest lucru pe un bărbat de 53 de ani care îşi conduce propria companie de transport cu o cifră de afaceri de două milioane de lire sterline. Nu pare să-i pese de irelevanţa lucrurilor, atâta timp cât scapă de închisoare pentru trei zile.

Scriu timp de două ore.

7:30 a.m.

Mă prezint la Linda la spital şi asist la parada de dimineaţă a bolnavilor. O mulţime de deţinuţi stau la coadă pentru a-şi lua medicamentele sau pentru a vedea dacă pot scăpa de la muncă pentru o zi. Dacă plouă sau este frig, lungimea cozii se dublează. Cei mai mulţi lucrători agricoli preferă să îşi petreacă ziua la căldură uitându-se la televizor decât să culeagă varză de Bruxelles sau să cureţe cocinile de porci. Linda îi descrie ca pe nişte prefăcuţi şi susţine că îi poate identifica de la treizeci de paşi. Dacă aş lucra la fermă, m-aş putea alătura lor.

Bill (fraudă, lucrător la fermă) a avut toate bolile, afecţiunile şi microbii cunoscute de om. Azi are diaree şi îi cere Lindei o zi liberă de la serviciu. E sigur că până mâine se va face bine.

— Cu siguranţă, spune Linda, oferindu-i cel mai călduros zâmbet. Bill îi răspunde cu un zâmbet. Dar, adaugă ea, va trebui să te bag în infirmerie pentru o zi.

— De ce? întreabă Bill, părând surprins.

— Va trebui să iau o mostră la fiecare treizeci de minute, explică ea, înainte de a decide ce medicament să îţi prescriu.

Bill intră cu reticenţă în spital, se întinde pe unul dintre paturi şi se uită cu speranţă în direcţia ecranului de televiziune.

— Nici o şansă, îi spune Linda.

După ce Linda i-a separat pe cei cu adevărat bolnavi de cei care se prefac, mi se înmânează patru liste cu cei pe care ea i-a autorizat să nu lucreze în ziua respectivă. Înainte de a merge la micul dejun, predau o copie la biroul unităţii din blocul de sud, la biroul de la fermă, la blocul de nord, la poartă şi la educaţie.

8:30 a.m.

Este ultima zi a lui Matthew la NSC şi trebuie să strângă hârtiile. Duce un formular tipărit pe două feţe de la un departament la altul, la spital, la sala de sport, la cantină, la magazine şi la recepţie, pentru a strânge semnături care să autorizeze eliberarea sa mâine. Începe cu domnul Simpson, ofiţerul de probaţiune de la SMU, şi va încheia cu ofiţerul principal, domnul New. El va trebui apoi să predea această foaie de hârtie la recepţie mâine dimineaţă înainte de a putea fi în sfârşit eliberat. Nu este necunoscut faptul că hârtia de eliberare a unui deţinut dispare peste noapte, ceea ce poate întârzia plecarea deţinutului timp de câteva ore.

Îmi va fi dor de Matthew, care, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, se va întoarce la universitate pentru a-şi termina doctoratul. M-a învăţat foarte multe în ultimele cinci săptămâni. Am întâlnit peste o mie de deţinuţi de când sunt în închisoare, iar el este unul dintre cei câţiva care, după părerea mea, nu ar fi trebuit să fie închis. Îi urez succes în viitor; este un tânăr bun.

12:00 amiaza

Trec pe la spital să văd dacă asistenta are nevoie de mine.

— Momentan nu, spune Linda, dar, cum aşteptăm şaptesprezece nou-veniţi în această după-amiază, vă rog să reveniţi în jurul orei patru, sau când vedeţi maşina de transport intrând pe poarta din faţă.

— Ce mai face Bill? întreb.

— A rezistat aproximativ patruzeci de minute, răspunde ea sec, dar, din păcate, nu a reuşit să producă un specimen. L-am trimis înapoi la fermă, dar, bineînţeles, i-am spus să se întoarcă imediat în cazul în care problema se repetă.

2:00 p.m.

La întoarcerea la SMU, găsesc un deţinut aşezat în sala de aşteptare, tremurând vizibil. Numele lui este Moore. Îmi spune că a fost chemat de la serviciu pentru o întâlnire cu doi ofiţeri de poliţie care se deplasează din Derbyshire pentru a-l interoga. A ispăşit şaptesprezece luni dintr-o sentinţă de cinci ani şi este nerăbdător să ştie de ce vor să îl vadă.

2:30 p.m.

Poliţia nu a venit. Mă duc să văd ce face Moore – şi constat că este o epavă care bolboroseşte.

2:53 p.m.

Sosesc cei doi ofiţeri de poliţie din Derbyshire. Mă întâmpină cu un zâmbet şi nu par deloc feroce. Îi duc într-o cameră de interogatoriu de la primul etaj şi le ofer o ceaşcă de ceai, profitând de ocazie pentru a le spune că Moore este într-o stare cam proastă. Mă asigură că este doar o anchetă de rutină şi că nu are de ce să se îngrijoreze. Mă întorc la parter şi îi transmit acest mesaj; tremuratul încetează.

3:26 p.m.

Moore pleacă cu un zâmbet şi un salut; nu am văzut niciodată un om mai uşurat.

4:00 p.m.

Cei şaptesprezece noi prizonieri sosesc într-o maşină de transport prizonieri via Birmingham şi Nottingham. Mă prezint la spital pentru a le verifica tensiunea arterială şi pentru a le nota greutatea şi înălţimea.

Nu este uşor să-mi îndeplinesc noile mele responsabilităţi în timp ce toţi cei şaptesprezece vorbesc în acelaşi timp. Ce meserii există? Cât de mult sunteţi plătiţi? Pot să meargă la cantină în seara asta? La ce oră se face apelul? Care este cel mai bun bloc? Pot să dea un telefon?

7:00 p.m.

Doug se întoarce de la munca de la stivuitoare. Este mulţumit că urmează acest curs, deoarece, dacă speră să îşi păstreze permisul de conducere al camioanelor, va trebui să îl urmeze peste un an. Cursul îl costă 340 de lire sterline, dar ar fi dispus să plătească această sumă doar pentru a fi lăsat în pace timp de trei zile.

— De fapt, aş plăti mult mai mult, spune el.

8:15 p.m.

După apel, fac o baie înainte de a mă duce la blocul de sud pentru a-mi lua rămas bun de la Matthew. Mâine dimineaţă, la ora 7:30, când mă voi prezenta la spital, va fi un om liber. Nu-l invidiez, pentru că nu ar fi trebuit să fie trimis niciodată la închisoare.

ZIUA 121 – VINERI, 16 NOIEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Toţi cei şaptesprezece noi deţinuţi aşteaptă în seră pentru o discuţie introductivă înainte de a semna angajamentul (privind drogurile). Cu toţii stau de vorbă, cu o singură excepţie: el stă într-un colţ, cu capul plecat, bate din picioare, pare neliniştit. Acest lucru ar putea fi din mai multe motive, dar, chiar dacă ofiţerii supraveghează sinucigaşii în primele patruzeci şi opt de ore de la sosirea unui deţinut, eu îi raportez neliniştile mele domnului New. Acesta îmi spune să aduc prizonierul în biroul său, dar să pară ceva de rutină.

Când bărbatul iese patruzeci de minute mai târziu, zâmbeşte. Se pare că X are o condamnare de tip A, ceea ce înseamnă de obicei o infracţiune sexuală împotriva unui minor. Cu toate acestea, X a fost condamnat la şase luni de închisoare pentru că şi-a biciuit fiul. El va executa doar douăsprezece săptămâni, iar faptul că se află într-o închisoare de categoria D arată că nu există un istoric anterior de violenţă. Cu toate acestea, dacă s-ar afla că are condamnare de tip A, ceilalţi deţinuţi ar presupune că este un pedofil. Domnul New l-a sfătuit pe deţinut să spună, dacă este întrebat pentru ce se află în închisoare, că a atacat un tip care a încercat să sară peste o coadă la taxi. Având în vedere că are doar 12 săptămâni de închisoare, este credibil.

11:30 a.m.

Storr intră în clădire, fluturând un formular de plângere. Ieri, după ce s-a întors dintr-o vizită în oraş, a picat testul de alcoolemie; da, poţi fi testat în închisoare fără să fi condus – de fapt, mersul pe jos este suficient. Storr a protestat că nu bea niciodată, nici măcar „în timpul liber" şi că adevăratul vinovat este o sticlă de apă de

gură. Storr este trimis înapoi în blocul de nord pentru a recupera sticla incriminată, care mai are aproximativ un centimetru de lichid roşu pe fund. Eticheta menţionează alcoolul ca fiind unul dintre mai multe ingrediente. După câteva discuţii, domnul New decide că Storr va fi testat din nou mâine dimineaţă. Dacă rezultatul testului este negativ, explicaţia sa va fi acceptată.[14] Apoi va fi supus unor teste periodice aleatorii, iar dacă unul dintre ele se va dovedi pozitiv, va fi trimis înapoi la categoria C. Storr acceptă această hotărâre şi pleacă, părând mulţumit de el însuşi.

2:30 p.m.

Îl întreb pe domnul New dacă există vreun progres în ceea ce priveşte transferul meu la Spring Hill. Neagă din cap.

4:00 p.m.

Mă întorc la spital şi mai efectuez încă trei teste de urină pentru cei pe care nu am reuşit să-i introduc ieri, le măsor tensiunea arterială şi le înregistrez greutatea. Printre ei se află un deţinut pe nume Blossom, care se întoarce la NSC pentru a treia oară în tot atâţia ani.

— Este ca un îngeraş, spune Linda. Un ţigan, care, odată condamnat, nu greşeşte niciodată; este întotdeauna eliberat ca un deţinut model după ce a executat jumătate din pedeapsă. Dar, odată ce a plecat de la noi, de obicei se întoarce în decurs de un an, adaugă ea.

10:30 p.m.

[14] Domnul New a interzis toate apele de gură din cantină în urma unui incident similar petrecut în urmă cu un an. Deoarece Storr a cumpărat sticla la ultima sa închisoare, domnul New emite o nouă directivă, conform căreia oricărui nou deţinut care ajunge la NSC i se vor confisca sticlele cu apă de gură. (N.a.)

Imagini de la ştirile televizate arată Kabulul aşa cum era în timpul regimului taliban. Printre clădirile filmate se numără închisoarea din Kabul, care face ca NSC să pară un Ritz; douăzeci de bărbaţi ar fi ocupat camera mea cu doar trei saltele zdrenţuite şi pătate de urină între ei.

Dorm liniştit.

ZIUA 122 – SÂMBĂTĂ, 17 NOIEMBRIE 2001

Oricine este încarcerat vrea ca sentinţa să-i treacă cât mai repede. Dacă eşti suficient de norocos să ai o slujbă interesantă, aşa cum am eu la SMU, asta cu siguranţă te ajută să-ţi treacă timpul de luni până vineri. Rămâne doar cealaltă problemă – weekendul. Odată ce ai ajuns la FLED şi poţi să lucrezi în afara închisorii, să ai o vizită în oraş în fiecare săptămână şi o săptămână liberă în fiecare lună, mi s-a spus că lunile trec repede, dar dacă nu reuşesc să câştig apelul împotriva duratei pedepsei, nimic din toate acestea nu va intra în vigoare până în luna iulie a anului viitor – încă opt luni. Aşa că plictiseala va deveni cea mai mare provocare pentru mine.

Pot să scriu, dar nu în fiecare oră din fiecare zi. Cu puţin noroc, sâmbătă după-amiază voi avea un meci de rugby de urmărit şi duminică voi avea un vizitator pe care abia aştept să-l văd. Deci, ca să se ştie:

Sâmbătă

6:00 a.m. Scriu acest jurnal timp de două ore.

8:15 a.m. Micul dejun.

9:00 a.m. Citesc *The Times* sau orice alt ziar disponibil.

10:00 a.m. Lucrez la cea de-a şasea rescriere a romanului *Fii norocului*.

12:00 Prânz.

2:00 p.m. Urmăresc Noua Zeelandă învingând Irlanda cu 40-29 pe BBC1.

4:00 p.m. Urmăresc victoria Ţării Galilor în faţa Tonga 51-7 pe BBC2.

4:40 p.m. Urmăresc cele mai importante momente ale victoriei record a Angliei cu 134-0 împotriva României pe ITV.

6:00 Continui să lucrez la *Fii Norocului* şi rămân fără hârtie. E vina mea.

8:15 p.m. Mă înscriu la apelul nominal pentru a dovedi că nu am fugit sau nu am murit de plictiseală.

8:30 p.m. Mă întâlnesc cu Doug la spital şi mă uit la un film cu Danny de Vito/Bette Midler, urmat de ştiri.

10.30 p.m. Mă întorc în camera mea, mă duc la culcare şi, în ciuda zgomotului făcut de *Match of the Day* din camera de alături, adorm.

ZIUA 123 – DUMINICĂ, 18 NOIEMBRIE 2001

6:11 a.m.

După cinci săptămâni petrecute la NSC, trebuie să fiţi la fel de familiarizaţi cu rutina mea zilnică ca şi mine, aşa că, începând de astăzi, mă voi referi doar la momentele importante sau la incidentele neobişnuite care cred că ar putea să vă intereseze.

2:00 p.m.

Vă reamintiţi că am dreptul la o vizită pe săptămână, iar vizitatorii mei de astăzi sunt Alan şi Della Pascoe. L-am întâlnit prima dată pe Alan când era elev în Anglia şi chiar şi un observator ocazional şi-a dat seama că era destinat să devină o vedetă. A petrecut un deceniu la cel mai înalt nivel şi, dacă în acea perioadă nu s-ar fi întâlnit cu Al Moses – cel mai mare alergător de 400 m garduri din istorie – Alan ar fi câştigat, fără îndoială, două medalii olimpice de aur, în loc de două medalii de argint. Am alergat unul împotriva celuilalt doar o singură dată în carierele noastre; el avea 17 ani, iar eu aveam 26 de ani. Prefer să nu mă gândesc la rezultat.

Deşi am avut privilegiul de a o vedea pe Della alergând pentru ţara ei (medaliată cu aur în Commonwealth şi deţinătoare a recordului mondial), nu ne-am întâlnit până când nu s-a căsătorit cu Alan, iar familiile noastre au fost apropiate de atunci. Au rămas genul de prieteni care nu aleargă în jurul pistei în direcţia opusă atunci când ai fost descalificat.

ZIUA 124 – LUNI, 19 NOIEMBRIE 2001

5:30 a.m.

Mă trezeşte zgomotul a trei tractoare care recoltează hectare şi hectare de varză de Bruxelles. Dacă eu mă trezesc în fiecare zi la cinci şi jumătate, la ce oră trebuie să se trezească muncitorii agricoli pentru a fi pe scaunele tractoarelor chiar înainte de a mă trezi eu?

8:15 a.m.

Matthew, după cum vă amintiţi, a fost eliberat vinerea trecută şi a fost înlocuit în SMU de Carl.

Carl vorbeşte încet şi este manierat. Este cântăreţul principal al trupei rock a închisorii şi are o înfăţişare frapantă, aşa cum se cere pentru cineva care aspiră la această funcţie: în jur de 1,65 m, subţire, cu părul blond şi ondulat. Mi-a spus că are o fiică de 15 ani, născută când avea 20 de ani (nu este căsătorit), aşa că trebuie să aibă în jur de 35 de ani.

Carl soseşte la ora opt şi douăzeci, ceea ce este un început bun, şi în timp ce eu parcurg îndatoririle noastre zilnice, el îşi ia notiţe. Ziua de luni este de obicei liniştită: nu sunt acomodări sau comisii de muncă, aşa că pot să-l informez pe deplin despre tot personalul care locuieşte în clădire şi despre responsabilităţile lor. Învaţă repede şi, de asemenea, îi face pe toţi angajaţii din clădire să vină în bucătărie cu cele mai neînsemnate scuze. Într-o săptămână va stăpâni totul, iar eu voi fi de prisos.

Acum, desigur, veţi dori să ştiţi de ce această încrucişare între Robbie Williams şi Richard Branson se află în închisoare. Răspuns simplu, fraudă. Carl a luat avansuri pe o proprietate pe care nu o deţinea şi nici măcar nu o reprezenta în mod corespunzător. Un aspect mai interesant al cazului lui Carl este faptul că cel care a fost inculpat împreună cu el a pledat nevinovat, în timp ce, la sfatul

avocatului său, Carl a pledat vinovat. Dar mai există încă o întorsătură de situaţie. Deoarece Carl a trebuit să aştepte rezultatul procesului coinculpatului său înainte de a putea fi condamnat, a fost eliberat pe cauţiune timp de nouă luni şi, în acest timp, a „fugit". A dispărut la Barcelona, şi-a găsit o slujbă şi a încercat să se aşeze la casa lui. Cu toate acestea, după numai câteva săptămâni, a decis că trebuie să se întoarcă în Anglia şi, după cum a spus, să înfrunte situaţia.

Carl a fost puţin surprins că nu a fost arestat când a aterizat pe Heathrow. Şi-a petrecut sfârşitul de săptămână la un prieten din Nottingham, iar apoi s-a predat la cea mai apropiată secţie de poliţie. Poliţistul de serviciu a fost atât de uimit încât nu prea ştia ce să facă cu el. Carl a fost pus sub acuzare mai târziu în aceeaşi zi şi, după ce a petrecut o noapte în arest, a fost condamnat în dimineaţa următoare la trei ani de închisoare. Coinculpatul său a primit, de asemenea, trei ani. Avocatul său spune că ar fi primit doar doi ani dacă nu ar fi încălcat cauţiunea şi nu ar fi dispărut la Barcelona. Carl este un deţinut model, aşa că va executa doar şaisprezece luni, adică jumătate din pedeapsă minus două luni se eliberare condiţionată.

2:30 p.m.

Domnul New telefonează la Spring Hill pentru a se interesa de transferul meu, dar, cum nu primeşte niciun răspuns de la biroul lui Karen, va încerca din nou mâine. Dacă m-aş fi întors la biroul meu, aş fi încercat din nou la orele 15:00, 16:00 şi 17:00, dar sunt în închisoare. Mâine va fi bine. La urma urmei, nu plec nicăieri.

5:00 p.m.

David (crimă) soseşte cu toate hainele mele bine spălate. Deţinuţii pe viaţă au propria maşină de spălat şi propriul fier de

călcat. Jeeves din Pont Street ar fi mândru de el. Îi dau trei batoane de Mars şi datoria mea este plătită.

6:00 p.m.

Trebuie să cumpăr un dop de la cantină (30 pence) pentru că îl tot las pe al meu în chiuvetă. Am pierdut patru în ultimele patru săptămâni. Când ajung în faţa cozii, nu mai sunt disponibile. Cu toate acestea, Doug îmi spune că are un sertar plin de dopuri – bineînţeles că are.

ZIUA 125 – MARŢI, 20 NOIEMBRIE 2001

Multe aspecte ale vieţii în închisoare sunt insuportabile: plictiseala, izolarea, lipsa familiei şi a prietenilor. Toate acestea ar putea dispărea în timp. Dar cele două lucruri pe care nu le voi uita niciodată după ce voi fi eliberat vor fi zgomotul şi limbajul urât.

Când m-am întors în camera mea aseară, la ora 22:00, sala de alături, în care e televizorul, era plină de huligani care ţipau; volumul, pentru o reluare a meciului pentru titlul mondial la categoria grea dintre Lennox Lewis şi Hasim Rahman, era atât de ridicat încât mi-a amintit de timpul în care mă aflam la Belmarsh, când muzica reggae răsuna din celula alăturată. Am fost încântat să aflu că Lennox Lewis şi-a păstrat titlul, dar nu aveam nevoie să aud fiecare cuvânt spus de comentator sau uralele, ţipetele şi insultele care îl însoţeau din partea unei mulţimi extrem de partizane. În cele din urmă, am renunţat, m-am dus alături şi am întrebat dacă volumul poate fi redus puţin. Am fost întâmpinat cu un cor universal de *Du-te dracului!*

10:00 a.m.

Şaisprezece noi deţinuţi se prezintă la consiliul de administraţie, toţi cu dosarele lor roşii în mână. Mesajul s-a răspândit: dacă nu vă returnaţi dosarele, nu primiţi un loc de muncă şi, prin urmare, nici un salariu. Deoarece închisoarea este atât de plină în acest moment, majoritatea locurilor de muncă bune – spital, SMU, bibliotecă, educaţie, magazine, cantina ofiţerilor – sunt ocupate, rămânând doar bucătăria, curăţătoriile şi temuta fermă. Printre noii veniţi se numără un doctor şi un ofiţer de armată. Am aranjat ca doctorul, care mai are doar cinci săptămâni de stat în închisoare, să lucreze la magazii, iar ofiţerul de armată îi va lua locul. Doar unul dintre noii

veniţi nu are nicio idee despre ce vrea să facă, aşa că ajunge inevitabil la fermă.

11:00 a.m.

V-am descris deja goana după hârtii, aşa că imaginaţi-vă surpriza mea când printre cei trei deţinuţi care au apărut în această dimineaţă, cu actele de eliberare în mână, se numără Potts. Vi-l amintiţi pe Potts? Avocatul nu a apărut, a luat o supradoză? Ei bine, şi-a revenit complet şi s-a întors la tribunal pentru apel. Cu toate acestea, a întârziat o jumătate de oră, iar judecătorul a refuzat să-i asculte cazul, în ciuda faptului că a fost vina Serviciului Penitenciar că nu a ajuns la timp. Iată că, două săptămâni mai târziu, va ieşi mâine, deşi nu trebuia să fie eliberat decât la mijlocul anului viitor. Întrucât nu putem purta o conversaţie îndelungată la SMU, sunt de acord să îl vizitez la noapte şi să aflu ce a cauzat această schimbare bruscă de situaţie.

3:00 p.m.

Guvernatorul din Spring Hill (domnul Payne) sună pentru a avea o discuţie privată cu domnul New. Este îngrijorat de publicitatea care va urma dacă va fi de acord cu transferul meu. Domnul New face tot ce poate pentru a calma neliniştile domnului Payne, subliniind că, odată ce tabloidele şi-au făcut poza, presa nu a mai fost văzută de atunci. Dar domnul Payne subliniază că acest lucru nu a împiedicat apariţia unei serii de poveşti de la „persoane din interior" şi „deţinuţi eliberaţi", care, deşi sunt pure fantezii, nu ajută. Domnul New îi spune că m-am acomodat bine, că am împărţit camera cu un alt deţinut şi că sunt un deţinut model. Domnul Payne spune că va lua o decizie destul de repede. Nu sunt optimist.

6:30 p.m.

Am fost invitat să particip la o întâlnire a Samaritenilor (din Boston) şi a Ascultătorilor (deţinuţi). Aceştia se întâlnesc cam o dată pe lună în spital pentru a face schimb de opinii şi idei. Au nevoie de mine doar pentru a semna câteva cărţi pentru bazarul lor de Crăciun. Una dintre doamne mă întreabă dacă poate aduce mai multe cărţi pentru autografe de la librăria Crucii Roşii.

— Bineînţeles, îi spun eu.

10:30 p.m.

La televizor rulează un film cu cowboy, aşa că zgomotul este suportabil – asta până când încep împuşcăturile de final.

ZIUA 126 – MIERCURI, 21 NOIEMBRIE 2001

6:18 a.m.

Misterul eliberării anticipate a lui Potts a fost rezolvat. Din cauza unei erori administrative, judecătorul a crezut că dosarul ar trebui să fie audiat la ora 10, în timp ce Potts a putut să prezinte o hârtie prin care se cerea prezenţa sa în instanţă la ora 10:30. Ulterior, judecătorul a fost de acord să audieze imediat apelul şi, după ce a luat în considerare faptele, a redus la jumătate pedeapsa lui Potts. Guvernatorul l-a chemat de la serviciu la bucătărie pentru a-i transmite vestea că va fi eliberat în această dimineaţă. Primul deţinut cu adevărat fericit pe care l-am văzut în ultimele luni.

8:15 a.m.

Douăsprezece noi persoane vor sosi astăzi şi, ca de obicei, dacă te uiţi cu atenţie pe listă, vei găsi o poveste. Astăzi este vorba de Cormack. A fost eliberat condiţionat acum şase săptămâni şi s-a întors, dar numai pentru unsprezece zile.

Se aplică reguli stricte atunci când ţi se acordă eliberarea condiţionată. Eşti eliberat cu două luni mai devreme, cu o plăcuţă în jurul gleznei. Trebuie să furnizezi o adresă la care vei locui în aceste două luni. Trebuie să ai un telefon acasă. Eşti fie izolat la domiciliul respectiv între anumite ore, de obicei între şapte seara şi şapte dimineaţa următoare. De asemenea, eşti de acord în scris să nu consumi droguri şi să nu bei.

Cormack este un caz neobişnuit, pentru că nu a încălcat niciuna dintre aceste reguli. Dar ieri dimineaţă s-a prezentat la secţia de poliţie locală cerând să fie reţinut pentru ultimele unsprezece zile, deoarece nu mai era binevenit în casa pe care o desemnase pentru arestul la domiciliu.

— Un om înţelept, a spus domnul Simpson, ofiţerul de probaţiune care a recomandat eliberarea sa anticipată. A respectat litera legii şi nu va avea de suferit ca urmare. Dacă ar fi încercat să-şi petreacă ultimele unsprezece zile în altă parte, ar fi fost arestat şi ar fi revenit în condiţii de izolare.

Un om înţelept, într-adevăr.

12:00 amiaza

Leon, doctorandul, mă însoţeşte la prânz. El este noul îngrijitor de la magazie, ceea ce îi dă dreptul să mănânce mai devreme. Îmi mulţumeşte că l-am ajutat să obţină postul. Descopăr la prânz că are doctoratul în meteorologie. Îmi spune că nu există multe oportunităţi de angajare în domeniul său, aşa că, după ce va fi eliberat, va căuta un post de profesor; nu este uşor atunci când ai cazier. Leon a fost condamnat la şase luni de închisoare pentru conducere fără permis, aşa că va executa doar douăsprezece săptămâni. Îmi spune că aceasta nu este cea mai mare problemă a sa. Este logodit cu o fată care tocmai a părăsit Universitatea din Birmingham cu o diplomă de onoare de primă clasă şi care, ca şi el, vrea să devină profesoară. Până acum, totul este bine. Dar Leon se confruntă în prezent cu prejudecata rasială în sens invers. Ea este o brahmană de înaltă clasă şi chiar înainte ca Leon să ajungă la închisoare, părinţii ei nu considerau că este suficient de bun pentru fiica lor. El explică faptul că este necesar să se întâlnească cu tatăl în trei ocazii distincte înainte ca mâna unei fiice să poată fi acordată, iar după aceea, trebuie să se întâlnească şi cu mama. Toate aceste ceremonii se desfăşoară în mod oficial. Înainte de a fi condamnat, Leon reuşise să se întâlnească o singură dată cu tatăl; acum i se reproşează că nu a avut a doua sau a treia întâlnire, iar mama este categorică şi nu-i va permite niciodată să intre în casa familiei. Oare logodnica lui îşi sfidează părinţii şi se căsătoreşte cu bărbatul pe care îl iubeşte, sau se supune tatălui ei şi rupe orice contact? Şapte

din cele douăsprezece săptămâni au trecut deja, dar Leon subliniază că nu a fost uşor să păstrezi legătura în condiţiile în care nu ai voie decât la o vizită pe săptămână şi două cartele telefonice.

3:00 p.m.

Domnul Berlyn (viceguvernator adjunct) trece pe la SMU pentru a mă întreba dacă am invitat pe cineva din afară să vină să-mi asculte discursul de mâine seară. Sincer să fiu, uitasem că am fost de acord cu cererea bibliotecarului de a ţine o conferinţă despre cum se scrie un bestseller. I-am spus domnului Berlyn că nu am invitat pe nimeni din interiorul – sau din afara – închisorii.

El îmi spune că, după ce a citit despre „eveniment" în ziarul local, membrii publicului au sunat toată ziua să întrebe dacă pot participa.

— Pot? întreb eu nevinovat.

Nu se oboseşte să-mi răspundă.

ZIUA 127 – JOI, 22 NOIEMBRIE 2001

5:55 a.m.

Problema dacă ar trebui să rămân la NSC şi să devin îngrijitor la spital sau să mă transfer la Spring Hill, a ajuns la un punct culminant. Domnul Berlyn i-a spus lui Doug (fraudă în materie de TVA şi actual îngrijitor de spital) că, dacă solicită un loc de muncă la Exotic Foods din Boston, care îl angajează în prezent pe Clive (fraudă la consiliul local şi profesor de table), i se va acorda statutul de lucrător extern, ceea ce l-ar scoate din închisoare şase zile pe săptămână, permiţându-i chiar să-şi folosească propria maşină pentru a se duce şi a reveni la serviciu.

Dacă lui Doug i se oferă postul, atunci eu voi mai face doar o săptămână ca îngrijitor la SMU înainte de a-i transmite responsabilităţile mele lui Carl. Apoi va trebui să petrec o săptămână fiind instruit de Doug în rutina spitalului, pentru a putea prelua atribuţiile lunea următoare.

10:30 a.m.

Opt persoane nou-venite astăzi, şi toţi par uşuraţi să fie într-o închisoare deschisă, până când se ajunge la repartizarea posturilor. Încă o dată, majoritatea deţinuţilor ajung la fermă, ceea ce face ca la ieşirea din clădire să fie multe feţe posomorâte. Puţini dintre ei vor să îşi petreacă ziua cu porci, oi şi varză de Bruxelles, având în vedere că temperaturile în această perioadă a anului sunt adesea sub zero grade. Unul dintre deţinuţi, un indian pe nume Wesley, obişnuit cu clima mai caldă, este atât de supărat încât cere să fie trimis înapoi la Ashwell, vechea sa închisoare de categoria C. Spune că ar fi mult mai fericit închis toată ziua cu un zid care să-l protejeze de vânt. Domnul Berlyn îl asigură că, dacă peste o lună va fi tot aşa, îl va trimite înapoi cu plăcere.

5:00 p.m.

Cina devreme este, aşa cum am explicat, unul dintre privilegiile îngrijitorilor, aşa că am fost surprins să văd o masă ocupată de şase deţinuţi pe care nu-i mai văzusem niciodată.

John (vieţaş, îngrijitor superior la bucătărie) îmi spune că toţi sunt musulmani şi, deoarece tocmai a început Ramadanul, pot mânca doar între orele apusului şi răsăritului soarelui, ceea ce înseamnă că nu pot lua micul dejun sau prânzul cu ceilalţi deţinuţi. Asta nu explică de ce iau cina singuri, pentru că este întuneric beznă până la ora cinci într-o seară de noiembrie şi ...

— Ah, spune John, bună observaţie, dar vedeţi tava mare stivuită cu pachete de lapte şi fulgi de porumb? Ăsta e micul dejun de mâine, pe care îl vor lua în seara asta şi îl vor mânca în camerele lor mâine dimineaţă pe la ora cinci. Dacă ceilalţi deţinuţi află despre asta, când ei trebuie să coboare în sala de mese indiferent de vreme, vă imaginaţi câte plângeri vor fi?

— Sau convertiri la Allah şi la credinţa musulmană, sugerez eu.

6:00 p.m.

Ţin discursul meu în capelă despre cum se scrie un bestseller. Auditoriul de douăzeci şi şase de persoane este format din deţinuţi şi personal. În primul rând sunt cinci doamne pe care nu le recunosc, şaptesprezece deţinuţi şi patru membri ai personalului, printre care domnul Berlyn, domnul Gough şi doamna Hampton, bibliotecara.

Mi-a făcut plăcere să ţin un discurs pentru prima dată după trei luni şi, deşi am abordat subiectul în numeroase ocazii în trecut, m-am simţit destul de proaspăt după o pauză atât de lungă, iar întrebările au fost printre cele mai iscoditoare de care îmi amintesc.

Două lire sterline au fost adăugate în contul meu de la cantină.

7:00 p.m.

O sun pe Mary şi, în mod nesăbuit, îmi las cartela telefonică în fantă. Când mă întorc trei minute mai târziu, a dispărut. Să recunoaştem, sunt în închisoare.

7:30 p.m.

Îmi iau scrisorile de la biroul închisorii, treizeci şi două astăzi, inclusiv una de la Winston Churchill, care include o carte intitulată *Duelul*, care descrie lupta de optzeci de zile dintre bunicul său şi Hitler în 1940. Printre celelalte scrisori, aproape toate de la membri ai publicului, se numără şi una de la Jimmy.

Este posibil să vi-l amintiţi pe Jimmy dacă aţi citit volumul doi al acestor jurnale (*Purgatoriul*). Era căpitanul arătos al echipei de fotbal care a primit o condamnare de trei ani pentru că a vândut canabis. A ieşit de o lună şi are o slujbă pe un şantier de construcţii. Sunt ore lungi şi bine plătite, dar, recunoaşte el, în ciuda sportului şi a vizitelor zilnice la sala de gimnastică în timp ce era în închisoare, s-a înmuiat după optsprezece luni de încarcerare. De-abia acum începe să revină la etica muncii. Mă asigură că nu va mai vinde niciodată droguri şi, cum nu le-a luat de la început, nu intenţionează să înceapă acum. Vreau să-l cred. Pretinde că şi-a rezolvat viaţa amoroasă. Trăieşte cu cea sexy şi a renunţat la cea intelectuală. Cum acum am o adresă şi un număr de telefon, îl voi suna în weekend.

8:15 p.m.

După apelul nominal, Doug şi cu mine trecem în revistă strategia noastră pentru o schimbare uşoară a locurilor de muncă. Cu toate acestea, pentru ca planul nostru să funcţioneze, el sugerează că trebuie să îi facem pe ofiţerii de la comisia de muncă să creadă că este ideea lor.

ZIUA 128 – VINERI, 23 NOIEMBRIE 2001

8:10 a.m.

John (crimă, îngrijitor superior la bucătărie) îmi spune la micul dejun că doi deţinuţi au fugit noaptea trecută. Îmi aminteşte de un incident petrecut cu câteva săptămâni în urmă, când Wendy i-a dat afară pe amândoi din bucătărie pentru că au furat găini. Câteva zile mai târziu, i-a reprimit, doar pentru a-i concedia din nou a doua zi pentru că au furat conserve de ton – nu pentru a le mânca, ci pentru a le comercializa pe canabis. Apoi au fost trimişi la fermă, unde este destul de greu să furi ceva; porcii sunt prea grei, iar varza de Bruxelles nu este un bun de schimb. Cu toate acestea, noaptea trecută, cei doi deţinuţi au fost prinşi fumând canabis în camera lor şi au fost puşi la raport. Ar fi trebuit să fie în faţa guvernatorului în această dimineaţă. Este foarte posibil să fi scăpat cu un avertisment, dar cel mai probabil ar fi fost trimişi înapoi la temuta închisoare Lincoln – pentru a gusta din toate facilităţile sale victoriene. Au fugit înainte de a se putea lua vreo decizie.

12:08 p.m.

Scriu în camera mea când Carl bate la uşă. Crucea Roşie şi KPMG au făcut o declaraţie comună ca urmare a cererii baronesei Nicholson de a face o anchetă cu privire la ce s-a întâmplat cu banii strânşi pentru kurzi. Este principalul subiect al ştirilor de la prânz, iar eu sunt încântat că mi-am reabilitat numele.

12:20 p.m.

O sun pe Alison la birou şi aflu că Mary se află la Camera Lorzilor, unde participă la o reuniune privind resursele energetice. Alison trece în revistă solicitările de interviuri la radio şi televiziune

primite de Mary, dar aceasta a decis să dea doar această scurtă declaraţie de presă.

COMUNICAT DE PRESĂ LORD ARCHER ŞI CAMPANIA *PURUL ADEVĂR*

Familia mea şi cu mine suntem încântaţi, dar nu surprinşi, de faptul că investigaţia KPMG privind campania *Purul Adevăr*, condusă de Jeffrey în 1991, a confirmat că nu au fost deturnate fonduri de către el sau altcineva. Am ştiut acest lucru încă de la început. Suntem foarte mândri de munca pe care Jeffrey a depus-o de-a lungul anilor pentru ajutorarea kurzilor, pentru Crucea Roşie britanică şi pentru multe alte cauze bune. Sperăm că baroneasa Nicholson, ale cărei acuzaţii au irosit mult timp şi au cauzat multă suferinţă nejustificată, va accepta concluziile KPMG.

Mary Archer

1:00 p.m.

Lady Thatcher a ieşit la rampă spunând că nu este surprinsă de rezultatul anchetei, care a coborât pe locul doi la ştiri după moartea, la vârsta de nouăzeci şi doi de ani, a lui Dame Mary Whitehouse.

2:00 p.m.

Mai mulţi ofiţeri sunt destul de amabili să comenteze rezultatul anchetei, dar am căzut şi la ei pe locul al doilea. Se pare că cei doi deţinuţi care au fugit noaptea trecută, Marley şi Tom, au fost prinşi de poliţie în această dimineaţă devreme, la numai şase mile de închisoare. Au fost arestaţi, inculpaţi şi transferaţi la închisoarea Lincoln. Fiecăruia dintre ei i se vor adăuga câte 42 de zile la pedeapsă şi nu li se va mai permite niciodată să solicite statutul de categoria D, deoarece acum sunt catalogaţi având risc de evadare.

5:00 p.m.

A ajuns al treilea subiect la *Live at Five*, dar cum am fost exonerat, este clar că nu este o ştire. Dacă aş fi deturnat cele 57 de milioane de lire sterline, sau orice parte din ele, aş fi rămas în prim-plan pentru câteva zile, iar închisoarea ar fi fost plină de fotografi care ar fi aşteptat transferul meu la Lincoln. Nici un fotograf la vedere.

10:00 p.m.

O menţiune trecătoare a declaraţiei Crucii Roşii la ştirile de la ora zece. Îmi dau seama că va trebui să fug dacă sper să ajung din nou pe prima pagină a ziarelor.

10:30 p.m.

Ironia sorţii. Eamon, fostul meu coleg de cameră, poate acum să se mute cu prietenul său Shaun. Le-a fost oferită camera lăsată liberă de cei doi bărbaţi care au fugit.

ZIUA 129 – SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2001

4:00 a.m.

O lanternă mi se aprinde în ochi şi mă trezesc şi văd un ofiţer care verifică dacă sunt în pat şi dorm şi nu am fugit. Nu mai dorm.

7:17 a.m.

Dorm prea mult şi încep să scriu abia după ora şapte.

10:00 a.m.

Toate ziarele de mare tiraj relatează concluziile raportului KPMG. Mai multe subliniază că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă baroneasa Nicholson, fost deputat conservator devenit coleg liberal, nu ar fi depus plângerea la Sir John Stevens. O sun pe Mary pentru a discuta despre următoarea noastră mişcare, dar nu răspunde.

2:00 p.m.

Astăzi primesc o vizită de la Doreen şi Henry Miller. Doreen este un purtător de cuvânt al partidului din prima linie în Camera Lorzilor, după ce a fost ministru în timpul lui John Major. Ea mă pune la curent cu noutăţile din Camera Superioară şi îmi spune că ultimul proiect de lege privind reforma Camerei Lorzilor este detestat de ambele părţi ale camerei. Proiectul de lege ignoră excelentul raport al Comisiei regale a lui John Wakeham şi nu mulţumeşte Partidul Laburist, deoarece nu va fi ales un procent suficient de mare de colegi, şi nu mulţumeşte Partidul Conservator, deoarece elimină toţi colegii ereditari rămaşi.

— Nu va fi votat în forma actuală, deoarece va întâmpina o opoziţie atât de mare în ambele Camere, mă asigură Doreen[15].

Când Doreen şi Henry pleacă, nu ştiu unde s-au dus cele nouăzeci de minute.

4:00 p.m.

O sun pe Mary, dar telefonul nu face decât să sune şi iar să sune.

4:40 p.m.

Privesc cum Anglia învinge Africa de Sud cu 29-9 şi, în ciuda pretenţiilor irlandezilor, încep să cred că am putea fi cea mai bună echipă de rugby din lume. Dacă voi fi lăsat să ies la timp, voi călători în Australia pentru a vedea următoarea cupă mondială de rugby.

7:00 p.m.

O sun pe Mary. Încă nu am primit niciun răspuns.

8:15 p.m.

După ce mă prezint la apelul nominal, mă întâlnesc cu Doug la spital şi găsesc patru ofiţeri în sala de aşteptare. Unul dintre ei, domnul Harding, este stropit cu sânge. Domnul Hocking, şeful securităţii, îi face o fotografie. Se pare că domnul Hocking, acţionând în urma unui pont, a fost informat că doi deţinuţi au dispărut în Boston pentru a lua nişte băutură, aşa că el şi alţi trei ofiţeri îi aşteptau. Cu toate acestea, atunci când au fost văzuţi întorcându-se, primul deţinut a luat lanterna grea a domnului Harding şi l-a lovit în cap, dându-i timp suficient colegului său să scape. Primul deţinut a fost pus la pământ şi încătuşat, iar acum este închis în blocul de izolare. Cel de-al doilea nu a apărut încă,

[15] Guvernul a renunţat la proiectul de lege în martie 2004.

deşi se ştie despre ce deţinut este vorba. Chiar şi un reporter începător şi-ar da seama că este o poveste în desfăşurare aici.

ZIUA 130 – DUMINICĂ, 25 NOIEMBRIE 2001

8:04 a.m.

O sun pe Mary în Cambridge; nu răspunde. Încerc la Londra şi răspunde doar robotul telefonic. Mă prezint la Linda la spital. Doug este plecat în concediu în oraş (de la 7 dimineaţa la 7 după-amiaza), aşa că eu sunt temporar supraveghetorul pastilelor.

11:30 a.m.

În timpul prânzului, aflu de la unul dintre îngrijitorii de la sala de sport că l-au prins pe cel de-al doilea deţinut care încerca să aducă băutură în închisoare. El va fi trimis la Nottingham în această după-amiază.

Automutilarea este adesea unul dintre motivele pentru care deţinuţii sunt mutaţi atât de repede. Nu este neobişnuit ca un deţinut care este ţinut în arest peste noapte să îşi taie venele sau chiar să îşi rupă un braţ, iar apoi să dea vina pe ofiţerul care l-a acuzat. Deţinutul poate pretinde apoi că el a fost atacat primul, ceea ce înseamnă că nu poate fi mutat până când nu are loc o anchetă completă. Domnul Hocking a făcut mai multe fotografii ale ambilor prizonieri, ceea ce va face ca acest mod de acţiune să fie puţin mai greu de explicat.

12:00 amiaza

Ziarele de dimineaţă prezic că voi fi mutat în curând la Spring Hill, pentru a fi mai aproape de familie. Unul sau două dintre ele sugerează chiar că nu ar fi trebuit să fiu trimis niciodată la Wayland sau la NSC, pur şi simplu pe baza unei acuzaţii făcute de doamna Nicholson.

10:00 p.m.

După ştiri, o sun din nou pe Mary, dar tot nu primesc niciun răspuns.

ZIUA 31 – LUNI, 26 NOIEMBRIE 2001

8:30 a.m.

Una dintre îndatoririle mele la SMU este distribuirea pungilor pentru containerele de gunoi. În fiecare dimineaţă, la ora opt şi jumătate, doi deţinuţi, Alf şi Rod, se prezintă la serviciu şi iau fiecare câte o pungă de gunoi. În această dimineaţă, Alf cere zece. Vă las câteva secunde să înţelegeţi de ce, pentru că eu nu am putut.

Fac o comandă săptămânală de provizii într-o zi de vineri, care este livrată luni şi care include întotdeauna zece pungi de gunoi, aşa că Alf este pe cale să-mi epuizeze întregul stoc într-o singură zi. Nu-mi vine să cred că le comercializează şi sunt mult prea mari pentru coşurile mici de gunoi din camera lui, aşa că cedez şi întreb de ce această cerere bruscă. Alf îmi spune că directorul general al Serviciului Penitenciar, Martin Narey, vizitează NSC miercuri, iar guvernatorul vrea ca locul să fie aranjat pentru inspecţia sa. E destul de corect. Cu toate acestea, dacă domnul Narey are o inteligenţă cât de mică, nu-i va lua mult timp să realizeze că NSC este o groapă de gunoi neglijată şi că nu are bani. Dacă îi arată blocul de nord sau de sud, se va întreba dacă avem curăţenie în timp ce îşi ţine respiraţia şi păşeşte cu grijă printre gunoaie. Sala de vizite este o ruşine, iar activităţile extracurriculare aproape inexistente. Cu toate acestea, dacă i se arată doar cantina, sala de sport, ferma, spitalul şi SMU, va pleca cu o impresie favorabilă.

Mi s-a spus că scopul real al vizitei domnului Narey este de a discuta despre modul în care această închisoare se va pregăti pentru statutul de relocare odată ce noul guvernator va prelua conducerea în ianuarie.

10:30 a.m.

Domnul Belford, un ofiţer din blocul de sud, vine să bea o cafea. Îmi spune că deţinutul care m-a fotografiat în camera mea nu a reuşit să vândă singura fotografie pe care a reuşit să o facă, deoarece negativul a ieşit foarte prost.

11:00 a.m.

Printre noii sosiţi de astăzi din Nottingham se numără un avocat începător (agresiune cu vătămare corporală gravă), un şofer de taxi (suprataxare) şi un muncitor agricol (furt de la angajatorul său). Toţi ajung la fermă pentru că închisoarea este supraaglomerată şi nu există alte locuri de muncă disponibile.

6:00 p.m.

Cantină. Am un credit de 13,50 lire sterline (câştig 8,50 lire sterline pe săptămână şi pot suplimenta această sumă cu 10 lire sterline din banii mei). Cumpăr două cartele telefonice, trei sticle de Evian, un pachet de lame de ras Gillette, un deodorant roll-on şi o periuţă de dinţi, ceea ce îmi goleşte contul. Nu am o nevoie disperată de toate aceste articole, dar este modul meu de a mă asigura că nu mai pot cumpăra ciocolată, deoarece trebuie să slăbesc jumătatea de kilogram pe care am pus-o pe mine de când am ajuns la NSC.

7:00 p.m.

Îl sun pe James la serviciu. El îmi spune că Mary a fost în mişcare în ultimele zile – Oundle, Londra şi Cambridge, iar în după-amiaza aceasta se întoarce la Londra.[16]

Mă întâlnesc cu Doug la spital. El anticipează un interviu cu Exotic Foods miercuri sau joi şi speră să înceapă lucrul lunea

[16] Niciodată nu o sun pe Mary pe telefonul ei mobil, deoarece cartela mea telefonică de două lire sterline este înghiţită în câteva clipe. (N.a.)

viitoare, cu o săptămână mai devreme decât era planificat inițial. A vorbit deja cu domnul Belford despre o cameră în blocul de sud, în zona în care nu se fumează, şi cu domnul Berlyn despre aranjamentele de călătorie spre Boston. Cu toate acestea, există o problemă, şi anume Linda, care consideră că Doug ar trebui să îl pregătească pe succesorul său timp de o săptămână înainte de a pleca.

7:10 p.m.

Sun la galeria lui Chris Beetles şi îi urez succes lui Chris pentru deschiderea expoziției ilustratorilor. Mary speră să treacă pe acolo şi să vadă imaginea pe care am ales-o pentru felicitarea de Crăciun din acest an. Îl rog să-i transmită salutările mele şi îi spun că o voi suna mâine seară la Cambridge. Pentru prima dată în treizeci şi cinci de ani, nu am mai vorbit cu soția mea de cinci zile. Nu uitați că nu mă poate suna.

ZIUA 132 – MARŢI, 27 NOIEMBRIE 2001

6:11 a.m.

Astăzi a avut loc un incident de o importanţă uriaşă. De fapt, este o scurtă poveste de sine stătătoare. Cu toate acestea, în timp ce scriu, nu ştiu încă finalul. Dar să începem de la jumătatea drumului.

Vă amintiţi de Leon, doctorul care ni s-a alăturat acum o săptămână? Vrea să se căsătorească cu o fată indiancă de castă înaltă, dar tatăl şi mama ei refuză să ia în considerare ideea, şi asta înainte de a fi trimis la închisoare (conducere fără permis, şase luni). Ei bine, a reapărut la SMU la ora trei după-amiaza aceasta în ceea ce poate fi descris ca o stare de agitaţie. Cu toate că în această dimineaţă am avut zece persoane nou-venite şi un consiliu de muncă, se dovedea a fi o după-amiază liniştită. L-am aşezat pe Leon în bucătărie, în timp ce Carl îi făcea o ceaşcă de ceai. Era disperat să afle dacă i se va acorda dreptul de a fi eliberat condiţionat mai devreme. Doamna ofiţer care se ocupa de eliberarea condiţionată era în biroul ei, aşa că am urcat la etaj să o întreb dacă vrea să-l primească.

Zece minute mai târziu, Leon a reapărut şi a spus că mâine dimineaţă se va lua o decizie dacă poate fi eliberat mai devreme.

— Ei bine, încă o problemă rezolvată, spune Carl.

— Nu, nu este, spune Leon, pentru că, dacă nu mă vor elibera condiţionat, va fi un dezastru.

Leon nu mi se pare genul de om care ar folosi cu uşurinţă cuvântul „dezastru", aşa că întreb de ce. Apoi ne informează cu privire la ultima complicaţie din viaţa sa amoroasă.

Părinţii iubitei sale au aflat că aceasta intenţionează să se căsătorească cu Leon imediat ce va fi eliberat din închisoare, pe 6 decembrie. A făcut chiar şi rezervări la ofiţerul de stare civilă. Aseară i-a spus la telefon că părinţii ei nu numai că au interzis

întâlnirea, dar trei bărbaţi pe care nu i-a cunoscut niciodată au fost selectaţi recent ca posibili soţi şi vor veni din India în weekend. Ea trebuie să îl aleagă pe unul dintre ei înainte ca ea şi viitorul ei mire să zboare înapoi la Calcutta pentru a se căsători pe 6 decembrie.

Acum înţeleg pe deplin disperarea lui Leon; mă duc în căutarea domnului Downs, un ofiţer superior, care este un om isteţ şi grijuliu. Îl găsesc în camera ofiţerilor, trecând în revistă itinerariul de mâine pentru vizita directorului general. Îl informez pe domnul Downs şi acesta este de acord să se întâlnească imediat cu Leon.

După întâlnirea lor, Leon ne spune că domnul Downs a fost foarte înţelegător şi că va raporta îngrijorările sale direct guvernatorului. A cerut să se întâlnească din nou cu Leon mâine dimineaţă, la ora opt, cu o oră înainte de întâlnirea consiliului pentru a decide dacă i se va acorda eliberarea condiţionată. Am presupus că nu va mai fi nimic de spus până la rezultatul acelei întâlniri. Cu toate acestea...

7:00 p.m.

În cele din urmă reuşesc să vorbesc cu Mary şi, patruzeci de minute mai târziu, mi-am consumat ambele cartele telefonice.

Mă duc la spital să fac o baie, dar înainte de asta îi spun lui Doug despre Leon. Nu reuşesc să ajung la baie pentru că el îmi spune că îşi aminteşte un caz în care s-a acordat o dispensă specială pentru a permite unui deţinut să se căsătorească în capela închisorii.

— De ce nu-l întrebi pe vicar despre asta? îmi sugerează el.

— Pentru că până atunci va fi prea târziu, îi spun lui Doug, amintindu-i de programul şedinţei consiliului de administraţie de mâine dimineaţă, la ora nouă, şi de cei trei domni din India care vor sosi în Sheffield în weekend.

— Dar reverendul Derek Johnson este la capelă chiar acum, spune Doug, este întâlnirea lunară a clerului închisorii.

Îl las pe Doug şi mă îndrept rapid spre capelă. Îngrijitorul, John (fraudă cu struţi), îmi spune că vicarul tocmai a plecat, dar dacă alerg la poartă, s-ar putea să îl mai prind. La şaizeci şi unu de ani nu mai alerg repede, dar alerg şi sper că, întrucât vicarul este chiar mai bătrân decât mine, voi ajunge înainte ca el să plece. Când ajung la poartă, maşina lui este la barieră şi aşteaptă să i se dea drumul. Îi fac cu mâna frenetic. Parchează maşina şi mi se alătură în cabina porţii, unde îi spun toată povestea. Derek mă ascultă cu o imensă simpatie şi spune că poate, în anumite situaţii, să căsătorească cuplul în capela închisorii şi că este convins că guvernatorul ar fi de acord, având în vedere circumstanţele. De asemenea, adaugă el, dacă tânăra doamnă ar avea nevoie să fie cazată peste noapte, el şi doamna Johnson i-ar putea pune la dispoziţie o cameră. Îi mulţumesc vicarului şi mă întorc în blocul de nord în căutarea lui Leon.

Îl găsesc în camera lui şi îi comunic ultimele mele veşti. Este încântat şi îmi spune că a vorbit din nou cu logodnica lui, iar ea a aranjat deja ca nunta să aibă loc într-un oficiu al stării civile local, atâta timp cât el este eliberat mai devreme. Dacă nu va fi eliberat, am găsit cel puţin o soluţie alternativă. Leon îmi mulţumea din suflet când îmi aud numele la megafon:

— Archer să se prezinte imediat la biroul unităţii din blocul de sud.

Îl las pe Leon să alerge spre blocul de sud şi ajung la biroul unităţii la nouă fără un minut. Uitasem, pentru prima dată, să mă înregistrez pentru apelul de la opt şi cincisprezece. Dacă aş fi sosit la un minut după ora nouă, aş fi fost trecut în raport şi mi-aş fi pierdut şansa de a fi „privilegiat” pentru opt săptămâni. Domnul Belford, ofiţerul de serviciu, care nu ştie nimic despre eforturile mele nocturne, izbucneşte în râs.

— Abia aşteptam să te trec la raport, Jeffrey, spune el, dar eram sigur că vei găsi o scuză bună pentru ceea ce făceai la opt şi cincisprezece.

— Eram cu vicarul, i-am spus eu.

ZIUA 133 – MIERCURI, 28 NOIEMBRIE 2001

9:50 a.m.

Leon se află în sala de aşteptare de la SMU, pregătit pentru şedinţa de judecată cu domnul Berlyn (guvernator adjunct) şi domnul Simpson (ofiţer de probaţiune rezident).

Leon şi-a sunat din nou logodnica aseară. Cei trei pretendenţi au sosit din India, iar după ce Sunita va face alegerea (şi dacă nu o va face, părinţii ei vor decide pentru ea) va fi apoi trimisă cu avionul înapoi în India pentru a se întâlni cu părinţii bărbatului. Cuplul se va întoarce apoi în Anglia pentru a se pregăti de nuntă pe 6 decembrie, cu o zi înainte ca Leon să fie eliberat.

Planul Sunitei este de a lua doar bagajele de mână în avion, astfel încât, la întoarcere, să treacă direct prin vamă, în timp ce părinţii ei vor aştepta să îşi ridice bagajele din sala de bagaje. Fratele lui Leon o va aştepta în sala de sosiri şi o va conduce direct la Birmingham, unde ea şi Leon se vor căsători mai târziu în aceeaşi zi.

Dacă consiliul îi acordă lui Leon eliberarea condiţionată, el va pleca de la NSC sâmbătă la ora opt şi va merge direct la Birmingham, iar ei vor fi soţ şi soţie înainte ca familia să îşi dea seama unde a dispărut ea. Totul depinde de rezultatul interviului pe care Leon îl va avea cu consiliul în câteva minute. Domnul Berlyn îl cheamă pe Leon la ora zece şi unsprezece, iar eu îl însoţesc până în sala de interviu.

Carl şi cu mine alergăm prin bucătărie pretinzând că suntem ocupaţi. SMU este în alertă maximă, deoarece Martin Narey, directorul general, a sosit acum câteva minute.

10:32 a.m.

Leon apare, aproape în lacrimi. Consiliul i-a respins cererea de eliberare condiţionată. Mă tem că ar putea să fugă în seara asta şi să-şi facă singur dreptate.

11:30 a.m.

Reverendul Derek Johnson vine să ne spună că s-a întâlnit cu guvernatorul, care nu are autoritatea de a aproba o nuntă în capelă. Un deţinut trebuie să aibă cel puţin nouă luni executate înainte de a putea solicita un astfel de privilegiu. El adaugă că nimeni nu a mai întâlnit vreodată astfel de circumstanţe neobişnuite.

Leon nu mai poate face nimic până la ora şapte seara, când a aranjat să o sune pe logodnica lui pe telefonul mobil. Înainte de a ne părăsi, mai adaugă două informaţii. În primul rând, tatăl său, un om extrem de bogat, a oferit o zestre de 500.000 de lire sterline familiei Sunitei. Mama lui Leon este o Brahmini, dar pentru că tatăl său este irlandez, fiul lor este inacceptabil. Nu putem decât să ne întrebăm cât de mult oferă cei trei pretendenţi din India ca zestre pentru această fată pe care încă nu au cunoscut-o. În al doilea rând, sora Sunitei a fost supusă aceleiaşi drame în urmă cu doi ani, iar acum trece printr-un divorţ complicat. Carl şi cu mine convenim să ne întâlnim în camera lui Leon la ora 19:30 şi să plănuim următoarea mişcare.

11:45 a.m.

Plec la prânz cu câteva minute înainte ca directorul general să ajungă la SMU. Până când îmi termin brânza cu conopidă şi mă întorc în blocul de sud pentru a da câteva telefoane, domnul Narey a plecat să viziteze cartierul vieţaşilor. Mă întorc la serviciu la ora unu.

5:00 p.m.

Trec să-l văd pe Doug, care îmi confirmă că Exotic Foods a fost de acord să-l intervieveze vineri dimineaţă şi speră să înceapă să lucreze cu ei de luni săptămâna viitoare, aşa că aş putea deveni îngrijitor la spital peste două săptămâni.

7:30 p.m.

Leon deschide uşa camerei sale pentru a ne întâmpina cu un zâmbet cald. Sunita a evadat din Sheffield şi a condus până la Portsmouth pentru a sta la fratele şi cumnata lui. Şi-a cumpărat un telefon nou, deoarece se teme că părinţii ei vor angaja un detectiv pentru a o urmări prin intermediul telefonului mobil pe care Leon i l-a cumpărat.

Leon scoate un pachet gros de scrisori de pe raftul său.

— Îmi scrie de două ori pe zi, spune el.

Sunt încântat de veste, dar îi sugerez lui Carl, după ce plecăm, că nu va fi nevoie de un detectiv particular deosebit de isteţ pentru a-şi da seama că Sunita ar putea sta cu fratele lui Leon.

Am sentimentul că această saga nu s-a terminat încă.

ZIUA 134 – JOI, 29 NOIEMBRIE 2001

Am menţionat rolul valoros jucat de Samariteni, care pregătesc deţinuţi selectaţi ca Ascultători. La NSC, ei au dus această muncă mai departe şi au rezervat o cameră în care a fost pus la dispoziţie un telefon mobil preprogramat pentru deţinuţii care au nevoie să sune la Samariteni.

Acest serviciu a devenit foarte popular, din ce în ce mai mulţi deţinuţi susţinând că au nevoie de ajutor de la Samariteni; atât de mult încât domnul New a devenit recent suspicios. După un apel deosebit de lung, care a fost presărat cu râsete, el a confiscat telefonul şi a descoperit rapid ce au pus la cale deţinuţii. Aceştia mutaseră cartela sim din interiorul telefonului şi o înlocuiseră cu una proprie, care fusese introdusă pe ascuns.

Începând de astăzi, nu va mai exista o cameră dedicată pentru Samariteni şi nici un telefon mobil.

11:00 a.m.

Acesta va fi ultimul meu consiliu de lucru dacă mă voi alătura lui Doug în spital săptămâna viitoare. De aceea îi sugerez lui Carl să se ocupe el ca şi cum eu nu aş fi acolo. În restul dimineţii, ori de câte ori sună un deţinut cu vreo problemă, Carl se ocupă de ea. Singura mea îngrijorare este că, întrucât Carl mai are de executat încă cincisprezece luni înainte de a fi eligibil pentru eliberarea condiţionată, s-ar putea să se plictisească cu mult înainte de a-şi termina pedeapsa.

2:30 p.m.

Domnul New sună la Spring Hill pentru a-l întreba pe domnul Payne de ce durează atât de mult transferul meu. I se spune că Spring Hill este pe cale să se confrunte cu o anchetă publică ca

urmare a unui lucru care s-a întâmplat înainte ca el să devină guvernator. Domnul Payne se teme că presa va fi înghesuită peste tot şi, deşi este foarte dispus să mă primească, nu mă poate anunţa decizia sa decât peste cel puţin două săptămâni. Îl presez pe domnul New pentru a afla detalii despre ceea ce ar putea provoca un interes public atât de mare, dar refuză să discute. Mă întreb dacă nu cumva este pur şi simplu o stratagemă pentru a mă împiedica să fiu transferat.[17]

7:00 p.m.

Îl vizitez pe Leon în blocul de nord. Tocmai a vorbit la telefon cu logodnica lui, care încă se află în siguranţă în Portsmouth cu fratele lui Leon. Cei trei pretendenţi indieni ai Sunitei s-au întors acasă însoţiţi de mama ei, lăsându-l pe tatăl ei în Bradford. Sunita l-a sunat pe tatăl ei, care a fost de acord să se întâlnească cu Leon. Dar el încă nu ştie că Leon se află în închisoare şi că nu va fi eliberat decât peste trei săptămâni.

[17] Nici o vorbă despre vreun scandal la Spring Hill nu a apărut în presa naţională în următoarele douăsprezece luni. (N.a.)

ZIUA 135 – VINERI, 30 NOIEMBRIE 2001

9:30 a.m.

Cele mai bune planuri ale şoarecilor şi ale deţinuţilor.

Pregătesc ceaiul pentru domnul Simpson la SMU când ofiţerul de serviciu îmi cere să mă prezint la spital pentru o supraveghere a unui sinucigaş. Doug a plecat la Boston pentru interviul cu Exotic Foods, aşa că au rămas fără un îngrijitor.

Supravegherea unui sinucigaş este destul de frecventă în închisoare, iar aceasta este a doua pe care o fac în trei săptămâni. Linda şi Gail trebuie să judece dacă deţinutul se gândeşte cu adevărat să îşi ia viaţa sau doar caută ceai şi simpatie şi o şansă de a sta şi de a se uita la televizor.

Mă prezint la spital câteva minute mai târziu şi aflu că persoana pe care o am în grijă este un bărbat de aproximativ 45 de ani, slab, cu o siluetă groasă, plin de tatuaje şi căruia îi lipsesc câţiva dinţi. David ispăşeşte o pedeapsă de şase ani pentru vătămare corporală gravă. Ceea ce mă nedumereşte este faptul că urmează să fie eliberat pe 14 ianuarie, deci mai are de executat doar câteva săptămâni de detenţie. Tot ceea ce se aşteaptă de la mine este să stau cu ochii pe el în timp ce Gail îşi vede de celelalte îndatoriri, care astăzi includ îngrijirea unui deţinut care a fost rănit după ce a fost aruncat pe fereastră în închisoarea sa anterioară.

Prima cerere a lui David este un pahar cu apă, ceea ce nu este o problemă. Apoi dispare în toaletă şi nu reapare decât după un timp, când cere un alt pahar cu apă. Imediat ce l-a înghiţit, apare vicarul. Acesta se aşază lângă David şi îl întreabă dacă îl poate ajuta. Îl întreb pe David dacă vrea să plec.

— Nu, spune el, dar ar dori un alt pahar cu apă.

Apoi îi povesteşte vicarului despre demonii care îl vizitează în timpul nopţii, insistând că trebuie să comită mai multe crime şi, cum vrea să se îndrepte, nu ştie ce să facă.

— Sunteţi membru practicant al vreunei credinţe? îl întreabă reverendul.

— Da, răspunde David, cred în Dumnezeu şi în viaţa de după moarte, dar nu am fost niciodată sigur ce religie ar fi cea mai potrivită pentru mine.

Urmează o discuţie lungă şi profundă, în urma căreia David decide că este din Biserica Anglicană. Singurul lucru interesant care reiese din discuţie este că David vrea să se întoarcă la închisoarea din Nottingham, pentru că acolo se simte mai în siguranţă faţă de demoni şi, mai important, au un psihiatru cu normă întreagă care îi înţelege problema. Acest lucru mă nedumereşte şi pe mine. Noi avem propriul nostru psihiatru, Val, care este de serviciu la SMU în această dimineaţă. De ce ar vrea cineva să părăsească NSC pentru a se întoarce într-o gaură de iad ca Nottingham?

După ce vicarul a plecat, David dispare din nou în toaletă şi, după o altă perioadă lungă de timp, se întoarce şi cere un alt pahar cu apă.

Gail îşi face apariţia pe uşă pentru a-l informa pe David că guvernatorul a decis că se poate întoarce la Nottingham, aşa că ar trebui să se întoarcă în camera sa şi să-şi împacheteze lucrurile. David pare fericit pentru prima dată. Îşi goleşte paharul de apă şi se ridică pentru a pleca. Sunteţi şi voi nedumeriţi?

12:00 amiaza

În timpul prânzului, Dave (vieţaş), care după optsprezece ani a văzut de toate, îmi spune ce făcea cu adevărat David. Se zvonea aseară că David era drogat cu heroină şi se temea că va trebui să facă un test antidrog astăzi. Dacă ar fi picat testul, i s-ar fi adăugat douăzeci şi opt de zile la pedeapsă şi apoi ar fi fost trimis înapoi la

Nottingham. Aşa că am avut parte de micul său spectacol cu demonii. Băutul a câţiva litri de apă poate elimina heroina din corp în douăzeci şi patru de ore şi, deşi David este trimis la Nottingham, a evitat cele douăzeci şi opt de zile suplimentare. Sunt atât de naiv. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

12:30 p.m.

Domnul Lewis (guvernatorul) a primit o scrisoare de la ministrul de interne din umbră, Sir Brian Mawhinney, care solicită să mă viziteze.

1:15 p.m.

Dezastru. Doug se întoarce de la interviul cu Exotic Foods şi îmi spune că nu au nevoie de el pentru a începe lucrul până la mijlocul lunii ianuarie. Având în vedere că va fi eligibil pentru reinstalare în februarie şi va putea să se întoarcă la muncă la propria companie, de ce să se mai deranjeze? Aşa că a decis să rămână ca îngrijitor la spital pentru următoarele două luni.

Singura mea speranţă acum este guvernatorul din Spring Hill.

ZIUA 136 – SÂMBĂTĂ, 1 DECEMBRIE 2001

4:19 a.m.

Stau treaz ore întregi, complotând. Deşi în prezent revizuiesc cea de-a şasea versiune a romanului *Fiii Norocului*, mi-a venit o nouă idee pentru final, care va necesita ceva cercetări medicale. Va trebui să cer sfatul doctorului Walling.

10:40 a.m.

Tocmai s-a anunţat oficial că domnul Lewis se va retrage din funcţia de guvernator la 1 ianuarie. Mă duc la biroul unităţii şi iau un formular de cerere de schimbare a locului de muncă. Dacă nu voi fi îngrijitor de spital, am decis să aplic pentru postul lui. (Vezi mai jos).

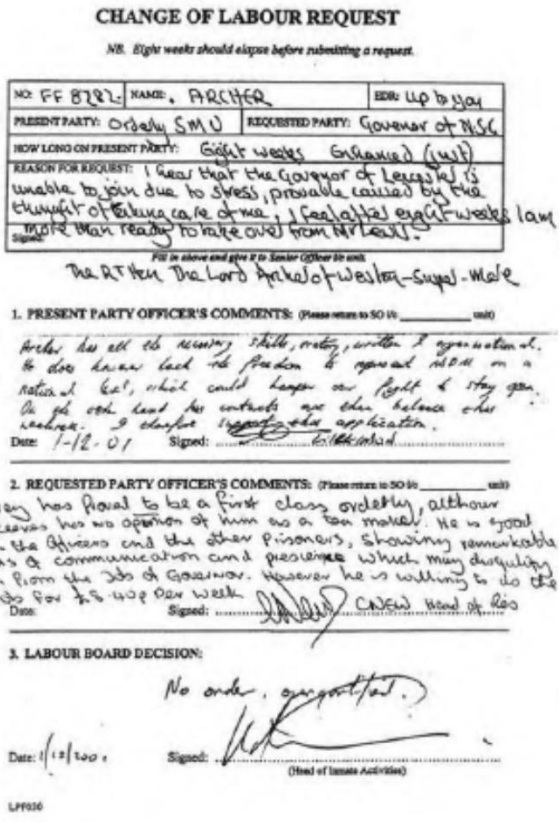

CHANGE OF LABOUR REQUEST

NB. Eight weeks should elapse before submitting a request.

NO: FF 8782	NAME: ARCHER	EDR: Up to you
PRESENT PARTY: Orderly SMU	REQUESTED PARTY: Governor of M.S.C.	
HOW LONG ON PRESENT PARTY:	Eight weeks Enhanced (full)	
REASON FOR REQUEST: I hear that the Governor of Lewes Jail is unable to join due to stress, probable caused by the thought of taking care of me. I feel after eight weeks I am more than ready to move over from Mr Lewis.		
Signed:		

Fill in above and give it to Senior Officer on unit.

The RT Hon The Lord Archer of Weston-Super-Mare

1. PRESENT PARTY OFFICER'S COMMENTS: (Please return to SO i/c _____ unit)

Archer has all the necessary skills, orderly, written & communication. He does have bad attitude & spread MOM in a negative way, which could hamper our Right & stay you. On job with bad his contacts are also balance other workers. I therefore support this application.

Date: 1-12-01 Signed: [signature]

2. REQUESTED PARTY OFFICER'S COMMENTS: (Please return to SO i/c _____ unit)

Jeffrey has proved to be a first class orderly, although Mr Reeves has no opinion of him as a ten minute. He is good both the Officers and the other Prisoners, showing remarkable skills & communication and presence which may disqualify him from the Job of Governor. However he is willing to do the Job for £5.40p per week.

Date: Signed: [signature] CMOW Head of Res

3. LABOUR BOARD DECISION:

No order, appointed.

Date: 1/12/00 Signed: [signature]
(Head of Inmate Activities)

LPF036

12:00 amiaza

Doug îmi spune că are de gând să încerce o altă stratagemă pentru a obţine un loc de muncă în afară. Are un prieten în March, care conduce o mică firmă de transport (trei camioane) şi îi va oferi un loc de muncă ca şofer. Singura problemă este că el nu lucrează în Boston, ceea ce reprezintă una dintre specificaţiile actuale pentru oricine doreşte să se angajeze în exterior. Cu toate acestea, Wendy, soţia lui Doug, se va întâlni astăzi cu potenţialul angajator şi îl va convinge să trimită un fax prin care îi va oferi lui Doug un loc de muncă de şofer de marfă din Boston până în martie. Va trebui să

aşteptăm să vedem dacă domnul Berlyn va aproba acest lucru. Refuz să mă entuziasmez.

2:00 p.m.

Mă duc pe terenul de fotbal şi mă uit la meciul dintre NSC şi Witherton. Am pierdut cu 5-0, aşa că nu mai sunt multe de raportat, în afară de faptul că era foarte frig în picioare pe linia de tuşă; vântul sufla dinspre următoarea masă continentală de la est, care se întâmplă să fie Rusia.

7:00 p.m.

Stau în camera mea şi citesc *This Week*, un jurnal excelent dacă vrei o imagine de ansamblu a evenimentelor săptămânii. Îmi oferă şansa de a mă pune la curent cu situaţia din Afganistan, din America şi chiar din NSC.

La rubrica „O săptămână proastă", se pare că un tip care seamănă cu Jeffrey Archer se plânge că este oprit în mod regulat de poliţie pentru a se asigura că nu am evadat. „Este foarte nedrept", protestează el, „mi-a distrus viaţa". Ziarul a considerat că protestele sale ar fi fost mai convingătoare dacă nu ar fi călătorit la NSC însoţit de un tabloid pentru a se fotografia în faţa închisorii.

9:00 p.m.

Îl vizitez pe Leon în camera sa din blocul nordic. Logodnica lui i-a spus tatălui ei că el se află în Norvegia cu afaceri şi că nu se va întoarce în Anglia până pe 21 decembrie, ziua în care va fi eliberat din închisoare.

ZIUA 137 – DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE 2001

10:30 a.m.

Logodnica lui Leon îl vizitează astăzi, iar cei doi vor folosi cele nouăzeci de minute pentru a-şi planifica nunta.

11:30 a.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital pentru a citi ziarele de dimineaţă. *The People* dedică o jumătate de pagină pentru a le spune cititorilor lor că sunt tulburat pentru că un deţinut mi-a furat jurnalul şi va trebui să o iau de la capăt. Nu aş fi tulburat. După 137 de zile şi peste 300.000 de cuvinte, aş fi sinucigaş.

3:00 p.m.

Doug tocmai a vorbit la telefon cu soţia sa şi îmi spune că prietenul său va publica un anunţ în *Boston Target* miercurea aceasta, în care va spune că are nevoie de un şofer pentru a transporta mărfuri din Boston până în March. Doug va aplica pentru acest loc de muncă, iar în aceeaşi zi îi va fi trimis un fax domnului Berlyn, oferindu-i lui Doug un interviu. Dacă domnul Berlyn va fi de acord, Doug va primi postul în ziua următoare.

ZIUA 138 – LUNI, 3 DECEMBRIE 2001

9:40 a.m.

Domnul New intră înjurând. Se pare că închisoarea este supraaglomerată şi că există candidaţi din Nottingham, Lincoln, Wayland, Birmingham şi Leicester care vor trebui să fie refuzaţi pentru că toate paturile sunt ocupate. Se pare că e numai vina mea.

Acest lucru nu ar fi o problemă pentru Spring Hill, pentru că ei au întotdeauna o listă de aşteptare lungă şi pot fi foarte selectivi. La NSC înseamnă acum că, dacă vreun deţinut se gândeşte măcar să încalce regulile, va fi trimis înapoi la închisoarea de unde a venit, aşa cum au descoperit săptămâna trecută trei deţinuţi, pe cheltuiala lor. Acest lucru nu se întâmpla când existau zeci de paturi libere.

10:50 a.m.

Îl văd pe Leon întorcându-se de la poartă la magazinele unde lucrează şi ies din birou pentru a discuta cu el. Vizita de ieri a decurs bine.

— Dar am o presimţire, adaugă el, este ceva ce nu-mi spune.

Îl presez cu privire la ce ar putea fi, dar el spune că nu ştie, sau a devenit precaut cu privire la cât de mult din povestea lui va apărea în acest jurnal? Apoi îmi cere să schimb toate numele. Am fost de acord şi am făcut acest lucru.

2:15 p.m.

Doug îmi dă nişte veşti bune. Doamna Tempest (ofiţerul principal însărcinat cu reinstalarea) l-a asigurat că, dacă va obţine un interviu cu o altă companie de transport, îl va susţine, presupunând că îndeplineşte toate criteriile obişnuite ale poliţiei şi ale închisorii. Dacă aceştia îi vor oferi un loc de muncă, ea va

recomanda să înceapă imediat, şi prin asta se referă la lunea viitoare.

Devine clar pentru mine că există mai mulţi ofiţeri (nu toţi) care sunt hotărâţi ca NSC să primească statutul de relocare şi să nu rămână doar o închisoare deschisă de categoria D. În cazul în care Ministerul de Interne va fi de acord cu acest lucru, atunci mai mulţi deţinuţi vor putea ieşi în timpul zilei la muncă voluntară în serviciul comunităţii şi, în cele din urmă, vor progresa spre locuri de muncă cu normă întreagă. Este clar că Doug este un caz test, deoarece este un candidat evident pentru munca în exterior, iar dacă îl pot pune pe picioare, s-ar putea deschide o perspectivă şi viitorul acestei închisori nu ar mai fi pus sub semnul întrebării. Deci, dintr-o dată, soarta mea s-ar putea inversa. Încă o dată îl invidiez pe cititorul care poate pur şi simplu să întoarcă paginile pentru a descoperi ce se întâmplă în continuare în viaţa mea.

4:00 p.m.

Domnul Simpson (ofițer superior de probaţiune) a terminat interviurile cu cei trei deţinuţi care sunt în curs de planificare a pedepsei. Coboară în bucătărie pentru un pahar cu apă.

În ultimele şase săptămâni, am ajuns să îl cunosc destul de bine pe Graham Simpson, în ciuda faptului că este destul de rezervat. Presupun că e ceva obişnuit. Este un profesionist desăvârşit şi nici nu ar visa să discute cu un alt deţinut, indiferent cât de bun sau rău ar fi dosarul acestuia. Dar va răspunde la întrebări generale despre sistemul penal şi, după treizeci de ani de profesie, are opinii care merită ascultate. Bănuiesc că majoritatea celor care citesc acest jurnal ar vrea, în cazul deţinuţilor pe viaţă, să-i închidă şi să arunce cheia, iar în unele cazuri, să-i spânzure. Cu toate acestea, toţi criminalii sunt condamnaţi la nouăzeci şi nouă de ani, dar judecătorul va stabili apoi o sentinţă care poate varia de la opt ani la închisoare pe viaţă. La NSC avem un deţinut care îşi ispăşeşte al

treizeci şi doilea an de închisoare. În Marea Britanie există peste 1.800 de deţinuţi care execută pedepse pe viaţă, dintre care doar un procent infim ajunge vreodată într-o închisoare deschisă de categoria D. În prezent, la NSC sunt 22 de condamnaţi pe viaţă. După ce au fost condamnaţi, aceştia îşi încep viaţa într-o închisoare de categoria A, apoi trec la B şi C şi, în cele din urmă, ajung într-o închisoare de categoria D, în aşteptarea eliberării. La NSC, dintre cei douăzeci şi doi de condamnaţi pe viaţă rezidenţi, aceste sentinţe sunt stabilite de la doisprezece ani până la plăcerea Maiestăţii Sale, iar domnul Simpson confirmă faptul că, deşi unii vor deveni eligibili pentru eliberare, nu vor reuşi niciodată să o facă. Ministerul de Interne pur şi simplu nu-şi va asuma acest risc.

Domnul Simpson explică faptul că este responsabilitatea sa să evalueze care dintre aceşti deţinuţi ar trebui să fie luaţi în considerare pentru eliberare, dar întotdeauna va fi mai prudent, deoarece, oricât de multe succese ai avea „afară", este nevoie de un singur eşec pentru a ajunge pe primele pagini ale ziarelor.

Domnul Simpson cunoaşte un astfel de eşec – un bărbat fără condamnări anterioare, care, până la uciderea soţiei sale infidele, a dus o existenţă perfect normală. El a fost condamnat la închisoare pe viaţă, cu o pedeapsă de 12 ani. Odată ajuns în închisoare, comportamentul său exemplar l-a făcut să progreseze rapid (după standardele condamnaţilor pe viaţă) de la A, la B, la C, la NSC în mai puţin de opt ani. În timp ce se afla la NSC, dosarul său a rămas nepătat, până când s-a îndrăgostit de un membru al personalului, care a trebuit să demisioneze şi să îşi caute un alt loc de muncă. După doisprezece ani, a fost eliberat şi s-au căsătorit la scurt timp după aceea. Bărbatul şi-a găsit un loc de muncă bun şi s-a stabilit în comunitate. Trei ani mai târziu, la aniversarea uciderii primei sale soţii, şi-a ucis noua soţie şi apoi s-a sinucis.

Domnul Simpson suspină.

— Nu era nimic care să sugereze că acest lucru s-ar fi putut întâmpla şi, dacă el nu ar fi meritat eliberat, niciun condamnat pe viaţă nu ar fi meritat vreodată. Majoritatea nu vor reprezenta niciodată un pericol pentru public, deoarece majoritatea crimelor sunt infracţiuni unice şi infracţiuni care se comit pentru prima dată; 90% dintre cei care au fost eliberaţi nu vor mai comite niciodată o altă infracţiune.

Este posibil ca un condamnat pe viaţă să fie eliberat după opt ani, dar marea majoritate a celor condamnaţi să stea în închisoare peste douăzeci de ani, iar unii dintre ei nu părăsesc niciodată închisoarea – decât într-un sicriu.

ZIUA 139 – MARŢI, 4 DECEMBRIE 2001

8:57 a.m.

Domnul Clarke a fost concediat şi pus la muncă în exterior, în timp ce Carl a fost trimis înapoi în blocul de sud, şi toate acestea din cauza unui ofiţer de penitenciare necinstit. O să vă explic.

Domnul Clarke este omul de serviciu la SMU şi, pentru că are şaizeci şi şapte de ani, lucrează numai dimineaţa. Asta îl fereşte de frig şi îi dă ceva de făcut în loc să stea toată ziua în camera lui. Trebuie să ştiţi cu toţii, din rapoartele anterioare, că şi-a desfăşurat activitatea cu multă mândrie. Carl, pe care l-am pregătit pentru a-mi lua locul, se va întoarce acum la SMU doar când şi dacă voi deveni îngrijitor de spital. Şi de ce? Un ofiţer a vorbit cu presa pentru a-şi suplimenta veniturile şi, printre lucrurile pe care le-a spus, se numără faptul că am propria mea femeie de serviciu şi un asistent personal. Guvernatorul a considerat necesar să suspende cele două locuri de muncă până când are loc o anchetă. Domnul New este furios, nu atât din cauza lui Carl, cât pentru că domnul Clarke a avut de suferit ca urmare directă a „comportamentului neprofesionist" al unui ofiţer.

Informaţiile detaliate furnizate presei au permis anchetei să reducă numărul suspecţilor la doi ofiţeri. În închisoare se ghiceşte care sunt cei doi – incorect, deoarece permite deţinuţilor să pună într-o lumină proastă orice ofiţer care nu le place.

10:00 a.m.

Comisia de muncă. Carl este retrogradat oficial la curăţenie, dar este asigurat de domnul Berlyn că, atunci când postul meu va fi disponibil, el îl va prelua. Domnul Clarke mătură acum frunzele din curte. Nu uitaţi că suntem în decembrie.

12:00 amiaza

La prânz, Doug îmi spune că doamna Tempest a sugerat ca potenţialul său angajator să vină la închisoare, unde acreditările sale vor fi verificate cu atenţie, iar el va fi interogat cu privire la descrierea postului, care presupune să conducă un camion de la Boston la Birmingham la March şi înapoi în fiecare zi. Dacă totul decurge conform planului, Doug va putea începe să lucreze luni dimineaţă, eu voi merge la spital ca îngrijitor, Carl se va muta din nou la SMU şi, dacă închisoarea va da dovadă de un gram de bun simţ, domnul Clarke va fi reintegrat ca îngrijitor cu jumătate de normă.

2:00 p.m.

Îmi petrec după-amiaza la SMU de unul singur. Sunt trei deţinuţi în faţa panoului de planificare a pedepsei şi un altul care are nevoie de sfaturi despre HDC. Întrucât nu ştie nici să scrie, nici să citească, completez eu toate formularele pentru el.

Domnul New soseşte cu un aer frustrat. A apărut o altă criză legată de paturile din închisoare: douăsprezece dintre camerele din blocul de sud nu au uşi. Dă ordin ca acestea să fie montate imediat, ceea ce, în timpul din închisoare, înseamnă cel mai devreme lunea viitoare.

6:00 p.m.

Sunt chemat prin megafon să mă prezint la recepţie. Nu poate fi decât domnul Daff.

Ajung în faţa sergentului major al regimentului şi constat că este singur. Domnul Daff îmi spune că a decis să se pensioneze anticipat pentru că nu-i plac toate schimbările care au loc în cadrul Serviciului penitenciar.

— Mult prea moale, murmură el subînţeles.

Adaugă că, deoarece voi fi următorul îngrijitor la spital, mi se va permite să am unele dintre lucrurile mele personale. Îmi deschide cutia şi mă lasă să scot un trening, o pătură, două feţe de pernă, o faţă de masă şi un dicţionar. El completează formularul roz necesar şi eu semnez pentru ele. Apoi îmi face cu ochiul în timp ce le pune pe toate într-o pungă de plastic neagră. Am plecat cu bagajul.

10:00 p.m.

Părăsesc spitalul, mă întorc în camera mea şi mă aşez să citesc *Clopotul şi fluturele*, care mi-a fost recomandat de fiul meu William.

ZIUA 140 - MIERCURI, 5 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Pedeapsa ar trebui să fie pe măsura infracţiunii, potrivit domnului W. S. Gilbert, şi nu am nimic împotrivă. Cu toate acestea, nu ar trebui ca toţi deţinuţii să fie trataţi în mod egal, indiferent de închisoarea în care sunt încarceraţi? Ceea ce mă duce la subiectul salariilor.

Practica de la NSC este pur şi simplu stupidă şi, mai important, nedreaptă, deoarece discriminează într-un mod inexplicabil pentru cineva. Am devenit pe deplin conştient de această discrepanţă doar datorită contactului meu de două ori pe săptămână cu comisia de muncă, care nu numai că alocă în mod arbitrar locurile de muncă, dar decide şi asupra salariilor. De exemplu, în calitate de îngrijitor la unitatea de gestionare a pedepselor, sunt plătit cu 8,50 lire sterline pe săptămână. Cei de la bibliotecă primesc 9,40 lire sterline, cei de la sala de sport 11,90 lire sterline, cei de la recepţie 10,50 lire sterline, cei de la educaţie 8,40 lire sterline, iar cei de la capelă 9,10 lire sterline. Cu toate acestea, un lucrător agricol, care începe la opt dimineaţa şi stă în frig toată ziua, primeşte 5,60 lire sterline, iar un om de serviciu 7,20 lire sterline, în timp ce frizerul închisorii, care lucrează doar de la şase la opt în fiecare seară, primeşte 10 lire sterline pe săptămână.

Nu este diferit în nicio altă închisoare, dar nimănui nu pare să-i pese.

Şapte deţinuţi au trecut astăzi prin recepţie. Doi dintre ei au fost trimişi la NSC cu doar 11 şi 9 zile rămase de executat. De ce, când

mutarea într-o închisoare nouă este o experienţă dezorientantă, înfricoşătoare şi neplăcută?[18]

De ce să nu se numească în consiliul de administraţie al închisorii deţinuţi atent selecţionaţi care ar putea spune Ministerului de Interne unul sau două adevăruri? Aici, la NSC, există doi deţinuţi cu doctorat, şapte cu licenţă şi câţiva cu calificări profesionale, toţi fiind la fel de inteligenţi ca oricare dintre ofiţerii pe care i-am întâlnit, cu excepţia domnului Gough, care este fericit să discute despre Sisley, Vanburgh şi John Quincy Adams, mai degrabă decât despre cele mai recente reglementări ale închisorii.

2:00 p.m.

Carl îmi ia locul la SMU pentru că am o vizită la teatru. Prin asta vreau să spun că cei doi oameni care vin să mă vadă astăzi sunt directorul de teatru David Gilmore şi producătorul Lee Menzies. David Gilmore *(Daisy Pulls it off)* tocmai s-a întors din Australia, unde a regizat Grease, iar Lee este pe cale să pună în scenă *The Island* la Old Vic.

În prezent, sunt investitor (înger) la amândoi. *Grease*, care se află în turneu în Marea Britanie, nu numai că mi-a returnat deja investiţia de capital, dar a înregistrat şi un profit de 50%. Aceasta nu este norma, ci mai des invers. Am 10 procente din *The Island*, care încă nu a avut premiera. David Ian (care a fost nevoit să îşi anuleze vizita în ultimul moment) are în producţie mai multe spectacole la care eu am o parte: *The King and I* (Londra şi turneu), *Chicago* (turneu), *Grease* (turneu), iar acum vorbeşte despre o producţie a musicalului de succes de pe Broadway, *The Producers*. După ce David şi Lee m-au pus la curent cu tot ce se întâmplă în lumea

[18] Pentru că ultima închisoare plăteşte cheltuielile de eliberare a unui deţinut. (N.a.)

teatrului, trecem la un subiect în legătură cu care simt că mă vor putea sfătui.

Domnul Daff strigă cu cea mai bună voce a sa de sergent major că vizitatorii trebuie să plece. Unde s-a dus timpul?

8:30 p.m.

Doug îmi spune că soţia lui l-a vizitat astăzi. Ea a confirmat că i se va oferi postul de transportator şi, prin urmare, eu pot deveni îngrijitor de spital săptămâna viitoare. Va trebui să mă hotărăsc ce să fac în cazul în care Spring Hill îmi oferă un transfer.

10:00 p.m.

Poate că viaţa este îngrozitoare, dar după ce am urmărit ştirile de la ora zece şi am văzut condiţiile din închisoarea grecească unde au fost închişi unsprezece observatori britanici de avioane, mă consider binecuvântat.

ZIUA 141 - JOI, 6 DECEMBRIE 2001

4:45 p.m.

După o zi fără crime, fără evadări, fără nimeni expediat, mă întâlnesc cu Doug pentru cină. Ne aşezăm la o masă de colţ şi mă pune la curent cu interviul său pentru un loc de muncă. După ce a aplicat la anunţul din *Boston Target*, Doug a fost intervievat în prezenţa doamnei Tempest. I s-a oferit postul şi de luni începe să lucreze ca şofer de camion. Va transporta o încărcătură de bobine de oţel din Boston la Birmingham, la March, înainte de a se întoarce în Boston. Apoi trebuie să se întoarcă la închisoare până la ora şapte. Munca va fi de şase zile pe săptămână şi va fi plătit cu 5 lire sterline pe oră.

Ca să recapitulăm, Doug execută o pedeapsă de patru ani şi jumătate pentru că a evitat să plătească TVA pentru bunuri importate în valoare de câteva milioane. După ce a executat un sfert din pedeapsă – dacă a fost un deţinut model, şi el aşa a fost – are dreptul să îşi caute un loc de muncă în afară. Toate acestea fac parte din programul de reinstalare de care beneficiază doar deţinuţii care au atins statutul de categoria D.

Funcţionează bine pentru toată lumea: NSC scoate deţinuţii la muncă, iar cu Doug au pe cineva care nu va fi o problemă şi nu va încălca nicio regulă. Deşi are permis de conducător auto profesionist, nu a mai condus un camion de câţiva ani şi spune că va fi ca şi cum ar lua-o de la capăt. Cu toate acestea, este mai bine decât să stea închis într-o închisoare toată ziua.

ZIUA 142 – VINERI, 7 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Sunt rugat să mă prezint la asistenta din spital pentru un interviu. În timp ce traversez SMU, am un moment de nelinişte, căci mă întreb dacă Linda se gândeşte la altcineva pentru postul de îngrijitor de spital. Aceste temeri sunt liniştite de comentariul ei de început, când spune cât de încântată este că mă voi alătura ei. Singura îngrijorare a Lindei este că ţin un jurnal. Ea subliniază confidenţialitatea dosarelor medicale ale deţinuţilor. Sunt de acord să respect acest lucru fără rezerve.

10:00 a.m.

Domnul New confirmă că domnul Clarke (furt) a fost repus în funcţia de îngrijitor SMU. Ce diferenţă va face acest lucru. Carl se poate concentra acum pe adevărata muncă de asistare a ofiţerilor şi a deţinuţilor şi nu trebuie să se îngrijoreze dacă au fost golite coşurile de gunoi.

2:00 p.m.

Vă amintiţi de cei doi deţinuţi care au fost prinşi în timp ce se întorceau de la Boston încărcaţi cu alcool? Unul dintre ei a atacat cu o torţă un ofiţer pentru ca prietenii săi să poată scăpa. Evadatul, care a reuşit să se strecoare înapoi în camera sa şi, datorită hainelor de schimb furnizate de un prieten, a scăpat pentru că nu s-a putut dovedi că a fost vreodată absent. Astăzi, acelaşi deţinut a fost descoperit că avea în camera sa un deodorant roll-on care nu se vinde la cantină. În această după-amiază a fost trimis la o închisoare de tip B din Liverpool.

6:00 p.m.

Petrec o oră semnând 200 de felicitări de Crăciun.

8:15 p.m.

Doug se mai gândeşte dacă să renunţe la slujba lui. Gândul de a conduce opt ore pe zi timp de şase zile pe săptămână nu mai pare atât de atractiv.

10:00 p.m.

Mă întorc în camera mea şi termin *Clopotul şi fluturele* de regretatul Jean Dominique Bauby. Este, aşa cum a sugerat fiul meu, chiar strălucitoare. Autorul a suferit un atac cerebral masiv şi a rămas paralizat şi fără cuvinte, putând să-şi mişte doar o pleoapă. Şi cu acea pleoapă a reuşit să stăpânească un cod de litere şi a dictat cartea. Face ca problemele mele să pară destul de nesemnificative.

ZIUA 143 – SÂMBĂTĂ, 8 DECEMBRIE 2001

8:00 a.m.

În mod normal, weekendurile sunt plictisitoare, dar după câteva ore de revizuire a cărţii *Fiii norocului* încep să-mi mut puţinele bunuri lumeşti la spital. Deşi nu mă mut oficial decât mâine, Doug îmi permite să depozitez câteva bunuri sub unul dintre paturile spitalului.

1:00 p.m.

Printre scrisorile de astăzi se numără unele de la Rosemary Leach şi Stephanie Cole, ca răspuns la scrisorile de la fanii mei, în urma spectacolelor lor din *Back Home*. Domnişoara Leach, într-o scrisoare scrisă de mână, se teme că a exagerat, deoarece noul trend este amabilitatea şi modestia. Domnişoara Cole a considerat că propria interpretare a fost puţin prea sentimentală. Le admir pentru că sunt atât de critice cu ele însele.

Astăzi am primit şaptezeci şi două de felicitări de Crăciun, ceea ce îmi ridică foarte mult moralul. Ofiţerii au făcut un pariu despre câte felicitări voi primi din partea publicului: domnul Hart are în vedere 1.378, domnul New 1.290 şi domnul Downs 2.007. Am ales trei pentru a le pune pe pervazul de lângă patul meu – un peisaj al acelui magnific artist scoţian Joseph Farqueson, o caricatură a bunicii lui Giles şi o pictură a Fecioarei Maria de Bellini.

2:00 p.m.

Punctul culminant al zilei este vizita lui Mary, James şi Alison, care mă pun la curent cu toate chestiunile personale, de la birou şi juridice. William se întoarce din America săptămâna viitoare şi, împreună cu Mary şi James, va veni să mă vadă în ajunul Crăciunului. Mary va zbura apoi în Kenya pentru a participa la

nunta nepotului meu. Mary şi cu mine ne-am dorit întotdeauna să mergem într-un safari şi să vedem marile feline. Nu în anul acesta.

ZIUA 144 – DUMINICĂ, 9 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Doug are o „zi liberă" cu familia în March, aşa că îmi petrec dimineaţa ţinându-i locul la spital.

2:00 p.m.

Vizita a doi purtători de cuvânt ai conservatorilor din prima linie, Patrick McLoughlin MP, adjunctul şefului de grup al partidului în Camera Comunelor, şi Simon Burns MP, numărul doi al lui Liam Fox, care se ocupă de portofoliul sănătăţii. Ei au fost prieteni loiali de-a lungul multor ani. Am făcut campanie pentru amândoi înainte de a intra în Cameră, pentru Patrick în cadrul unor alegeri parţiale celebre după ce Matthew Parris a părăsit Camera Comunelor, pe care a câştigat-o cu 100 de voturi, şi pentru Simon care a preluat locul lui Norman St John Stevas în Chelmsford West, unde liberalii au redus majoritatea lui Norman de la 5.471 în 1979 la 378 în 1983.

— Dacă aţi simţi că Partidul Conservator ar putea să nu se mai întoarcă la putere timp de cincisprezece ani, v-aţi căuta o altă slujbă? am întrebat.

— Nu, răspund amândoi la unison. În orice caz, adaugă Simon, nu sunt calificat să fac altceva.

Patrick dă din cap că este de acord. Nu sunt sigur dacă este de acord că Simon nu ar putea face nimic altceva sau că el intră în aceeaşi categorie.

Avem o discuţie sinceră despre IDS[19]. Amândoi sunt mulţumiţi de faptul că a reuşit să retrogradeze dezbaterea despre Europa în

[19] Iain Duncan Smith - Politician britanic care a fost lider al Partidului Conservator şi lider al opoziţiei din 2001 până în 2003. (N.t.)

cadrul partidului şi să se concentreze asupra serviciului de sănătate, educaţiei şi serviciilor sociale. Acceptă că Blair duce un război bun (Afganistan) şi, deşi dezacordurile cu Brown sunt reale, britanicii nu par a fi atât de interesaţi. Patrick crede că am putea reveni la putere la alegerile viitoare; Simon nu este atât de optimist.

— Dar, adaugă el, dacă Brown îi ia locul lui Blair, am putea câştiga următoarele alegeri.

— Şi dacă cineva îi ia locul lui IDS? întreb.

Niciunul dintre ei nu răspunde.

Când pleacă, îmi dau seama cât de mult îmi lipseşte Parlamentul şi tot ce ţine de politică.

10:15 p.m.

Aceasta este ultima mea noapte în blocul de sud. În ciuda unui meci de fotbal care se aude din vecini, dorm liniştit.

ZIUA 145 – LUNI, 10 DECEMBRIE 2001

3:52 a.m.

Mă trezesc devreme, aşa că scriu câteva ore.

6:00 a.m.

Îmi împachetez ultimele lucruri şi mă duc la spital să mă alătur lui Doug, care face acelaşi lucru în sens invers.

7:30 a.m.

Voi descrie noua mea rutină zilnică înainte de a vă spune ceva despre munca mea la spital.

6.00 a.m. Mă trezesc, scriu până la ora 7 a.m.

7.00 a.m. Baie şi bărbierit.

7.30 a.m. Sora soseşte pentru vizita la bolnavi, care durează până la 8 a.m.

8.00 a.m. Înmânez „scutirile de la serviciu" la blocurile de nord şi de sud, la fermă, la lucrări, la educaţie şi la poarta de intrare.

8:20 a.m. Micul dejun.

9.00-10.30 a.m. Vine medicul pentru a se ocupa de pacienţi până în jurul orei 10:30, în funcţie de număr.

11:30 a.m. Trecerea în revistă a bolnavilor până la prânz (împărţirea pastilelor, etc.).

12:00 Prânz.

12.30 p.m. Îi telefonez lui Alison la birou.

1:00-2:00 p.m. Scriu.

3:00 p.m. Sosesc prizonierii de la Birmingham, Leicester, Wayland, Lincoln sau Bedford, toate închisori de categoria C, pentru a ni se alătura la NSC. Mai întâi se duc la recepţie pentru a se înregistra; după aceea, următoarea lor escală este la spital, unde

sora îi înregistrează şi le verifică fişa medicală. Rareori eşti transferat în altă închisoare dacă eşti bolnav.

Eu le verific tensiunea arterială, le verific proba de urină pentru diabet, nu pentru droguri – aceasta se efectuează într-o clădire separată mai târziu – înălţimea şi greutatea şi îi transmit aceste informaţii surorii pentru a putea fi verificate în raport cu dosarele lor medicale.

4:30-5:00 p.m. Trecerea în revistă a bolnavilor. Linda, care a început lucrul la ora 7:30 a.m., pleacă la ora 5:00 p.m..

5:00 p.m. Cina. Dacă cineva se îmbolnăveşte noaptea, ofiţerul de serviciu poate deschide cabinetul şi poate distribui medicamente, deşi majoritatea sunt informaţi că pot aştepta până la vizita bolnavilor din ziua următoare. Dacă este grav, sunt duşi cu taxiul la Spitalul Pilgrim din Boston, care se află la un sfert de oră distanţă.

5:30 p.m. Scriu câteva ore.

7:45 p.m. O sun pe Mary şi/sau pe James şi Will.

8:00 p.m. Citesc sau mă uit la televizor; în această seară, *Catherine the Great*. Mi se alătură Doug şi Clive (am voie să am alţi doi deţinuţi în spital între orele 7:00 şi 10:00 p.m.).

10.20 p.m. După ce mă uit la ştiri, mă instalez într-un pat cu cinci centimetri mai lat decât cel din camera mea din blocul de sud şi cad într-un somn adânc. Este, aşa cum sugerează şi titlul acestei cărţi – în comparaţie cu Belmarsh şi Wayland – raiul.

ZIUA 146 – MARŢI, 11 DECEMBRIE 2001

5:49 a.m.

Sunt pe cale să mă obişnuiesc cu rutina zilnică. Este mult mai solicitantă decât munca pe care o desfăşuram la SMU. Sper că Linda va fi dispusă să mă înveţe primul ajutor şi, mai ales, să-mi ofere o mai bună înţelegere a problemei drogurilor din închisori.

7:25 a.m.

Stau la uşă şi aştept să sosească Linda. Îi pregătesc o cafea; un îndulcitor şi o linguriţă de lapte în cana ei. Cei cinci medici au toţi cănile lor.

Linda lucrează în serviciul penitenciar de peste zece ani. Are trei copii mari, doi fii şi o fiică. A fost căsătorită cu un „infirmier îndrumător", Terry, care a murit în mod tragic de cancer de piele în urmă cu câţiva ani, la vârsta de 53 de ani. Lucrează multe ore, iar deţinuţii o privesc aşa cum o vedeam eu pe intendenta de la şcoala pregătitoare – o combinaţie de mamă, asistentă medicală şi confidentă. Nu-i plac cei care se prefac, dar nu ar putea fi mai înţelegătoare dacă eşti cu adevărat bolnav.

8:15 a.m.

După vizitarea bolnavilor, îmi fac rondul prin diferitele părţi ale închisorii pentru a anunţa personalul cine va fi liber astăzi, înainte de a merge la micul dejun. Îl întreb pe John (condamnat pe viaţă) ce carne este în cârnaţi.

— Întotdeauna este carne de vită, răspunde el, pentru că sunt atât de mulţi musulmani în închisori în zilele noastre, încât nu se servesc niciodată cârnaţi de porc.

10:00 a.m.

Spitalul primeşte vizita unui bărbat pe nume Alan, care a venit să ţină un curs despre abuzul de droguri şi alcool. El se deplasează din închisoare în închisoare, sfătuind şi ajutând pe oricine îi cere sfatul. Există 150 de astfel de ofiţeri repartizaţi în toată ţara, plătiţi de contribuabil din bugetul NHS[20] şi al Ministerului de Interne.

Alan este întristat de cât de puţini deţinuţi profită de serviciul pe care îl oferă. Numai în Bradford, el estimează că 40 la sută dintre deţinuţii cu vârsta sub 30 de ani consumă droguri, iar alţi 30 la sută sunt dependenţi de alcool. Îmi arată teancurile de formulare ale Ministerului de Interne care trebuie completate de fiecare dată când se întâlneşte cu un deţinut. Până la sfârşitul dimineţii, doar doi deţinuţi din cei 211 s-au deranjat să vină să-l vadă.

11:00 a.m.

Primesc o vizită specială din partea lui Sir Brian Mawhinney MP, un vechi prieten a cărui circumscripţie electorală se află la aproximativ douăzeci de mile sud de NSC. În calitate de fost ministru de cabinet şi ministru de interne din umbră, are multe întrebări despre închisori şi, cum eu nu am mai intrat în Palatul Westminster în ultimele şase luni, există întrebări la care sunt la fel de dornic să îmi răspundă.

Brian rămâne timp de o oră şi, după ce nu mai trecem în revistă triumfurile din trecut, discutăm despre dezastrele din prezent. El se teme că scenariul Simon Burns este realist, o lungă perioadă de timp în pustiu pentru conservatori, dar „Evenimentele, dragă băiete, evenimentele, sunt încă cea mai mare speranţă a noastră". Brian depăşeşte timpul, iar eu ratez prânzul – nu mă plâng.

4:00 p.m.

[20] Serviciul Naţional de Sănătate - sistemul de asistenţă medicală de stat în Regatul Unit. (N.t.)

Domnul Hart transmite un mesaj de la avocaţii mei că actele de apel nu au fost depuse la tribunal. Panică. Le-am predat ofiţerului de securitate acum şase săptămâni. Domnul Hart îl sună pe domnul Hocking, care confirmă că au fost trimise pe 29 octombrie. Cine este de vină?

5:00 p.m.

Cantina. Acum că am fost privilegiat, mi se adaugă săptămânal în cont 15 lire sterline în plus din banii mei. Cu salariul meu de infirmier de spital de 11,70 lire sterline, ajung la 26,70 lire sterline pe săptămână. Aşa că acum mă pot bucura de săpun Cussons, pastă de dinţi SR, şampon Head and Shoulders şi chiar şi de un pachet ocazional de biscuiţi cu ciocolată McVitie's.

6:00 p.m.

În seara aceasta asist la un concert rock susţinut de „Cons and Pros". Standardul este ridicat, în special Gordon (vătămare corporală gravă) la chitară, care, din păcate pentru trupă, va fi eliberat mâine.

8:00 p.m.

Doug se întoarce din a doua zi de muncă. A condus până la Birmingham şi Northampton într-o singură zi. Este epuizat şi s-a săturat de colegul său de cameră, care lasă radioul deschis toată noaptea. La zece şi jumătate sunt în pat şi dorm. Veţi descoperi mâine relevanţa acestui lucru.

ZIUA 147 – MIERCURI, 12 DECEMBRIE 2001

2:08 a.m.

Ofiţerul de pază de noapte îmi deschide uşa şi îmi luminează cu lanterna în ochi. Mai bine de o oră nu reuşesc să adorm din nou.

5:16 a.m.

O face din nou, aşa că mă trezesc şi încep să scriu.

8:07 a.m.

În dimineaţa aceasta, în timp ce mă plimbam prin închisoare pentru a împărţi „scutirile de muncă", trebuie să trec pe la fermă. E frig şi mulţi dintre deţinuţi spun că sunt răciţi. Mă întâlnesc cu administratorul fermei, domnul Donnelly, un om fermecător pe care l-am cunoscut în perioada în care eram la SMU, când făcea parte din comisia de muncă. El mi-o prezintă pe Blossom, o creatură frumoasă.

Blossom cântăreşte 165 de kilograme, are nasul spart şi patru picioare păroase, grase şi butucănoase. Este norocoasă că este în viaţă. Blossom este porcul favorit al deţinuţilor, aşa că atunci când i-a venit rândul la sacrificare, deţinuţii au ascuns-o într-o căpiţă de fân. Când domnul Donnelly nu a reuşit să o găsească în acea dimineaţă, Blossom a primit o săptămână de graţie. Blossom a reapărut a doua zi, dar a dispărut din nou în mod misterios atunci când camionul a apărut săptămâna următoare. Domnul Donnelly a căutat-o din nou şi din nou nu a reuşit să o găsească. Deţinuţii ştiau că nu va trece mult timp până când ascunzătoarea lui Blossom va fi descoperită, aşa că au depus o cerere la guvernator pentru a o cumpăra, astfel încât aceasta să îşi poată petrece în linişte restul zilelor la NSC. Domnul Donnelly a fost atât de mişcat de grija deţinuţilor încât a ridicat pedeapsa cu moartea şi i-a permis lui

Blossom să se retragă. Fericitul animal de companie se plimbă acum prin fermă, comportându-se la propriu ca un porc în trifoi. (Vezi mai jos.)

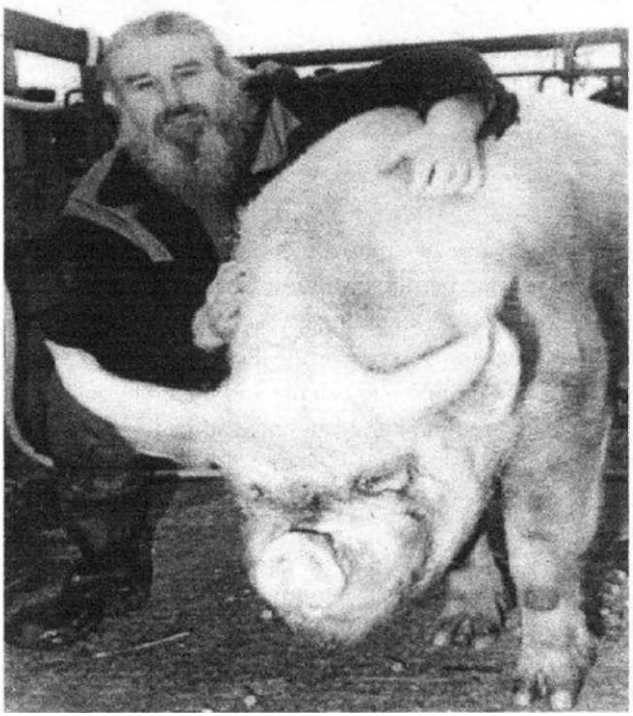

8:30 a.m.

Pe drumul de întoarcere la spital, după micul dejun, simt ceva diferit şi îmi dau seama că Peter (condamnat pe viaţă, incendiator) nu este pe drum, măturând frunzele, aşa cum face în fiecare dimineaţă. Un ofiţer de securitate îmi explică faptul că Peter este plecat într-o permisie în oraş, la Boston; este prima ocazie cu care părăseşte închisoarea în treizeci şi unu de ani. O să încerc să vorbesc

cu el imediat ce se întoarce, ca să pot surprinde primele lui impresii de libertate.

9:00 a.m.

Noii sosiţi se prezintă la medic pentru control. Simt că acum mă acomodez la rutina de îngrijitor la spital.

12:00 amiaza

O sun pe Mary pentru a o asigura că tribunalul mi-a găsit actele şi pentru a-i ura succes la petrecerea de Crăciun de mâine seară. De asemenea, ea va participa la aniversarea a 50 de ani de căsătorie a lui Denis şi Margaret Thatcher la East India Club, mai devreme în cursul serii. Mi-a promis că mă va suna şi mă va anunţa cum au decurs ambele evenimente. Nu, îi reamintesc eu, pot să te sun doar pe tine.

4:08 p.m.

Un anunţ la megafon îmi spune să mă prezint la recepţie. Ajung pentru a mi se spune de către sergentul major Daff că mi s-au trimis două prăjituri de Crăciun – una de la doamna Gerald Scarfe, mai bine cunoscută sub numele de Jane Asher, împreună cu o felicitare, din care reproduc doar ultima frază:

> Îţi pregătesc un tort de Crăciun cu un fierăstrău şi o pilă înăuntru.
> Ne vedem curând, cu drag, Jane

– şi una de la un grup de doamne din Middleton. Întrucât niciun deţinut nu are voie să primească produse alimentare pentru că acestea ar putea conţine alcool sau droguri, domnul Daff este de acord ca una să meargă la azilul de bătrâni din localitate, iar cealaltă la copiii cu nevoi speciale. Aşadar, este în regulă să fie ameţiţi copiii şi drogaţi pensionarii, dar mie nu mi se permite.

— Sunt reglementările Ministerului de Interne, explică domnul Daff.

5:00 p.m.

Îl zăresc pe Peter (condamnat pe viaţă, incendiator) venind pe alee. Pare puţin ameţit, aşa că îl invit să mă însoţească în spital la o cafea şi biscuiţi. Discutăm timp de aproape o oră.

Cel mai mare şoc pentru Peter la ieşirea din închisoare, pentru prima dată după mai bine de treizeci de ani, a fost numărul de „coffin dodgers" (bătrâni) care se aflau pe străzile din Boston pentru a-şi face cumpărăturile de Crăciun. În 1969, speranţa de viaţă pentru un bărbat era de şaizeci şi opt de ani, iar pentru o femeie de şaptezeci şi trei de ani; acum este de şaptezeci şi şase şi, respectiv, optzeci şi unu. Peter a considerat, de asemenea, că multe dintre tinerele femei erau îmbrăcate „foarte uşuratic", dar a recunoscut că nu se putea opri din a se holba la ele. Peter, care are o înălţime de 1,80 metri şi cântăreşte 110 kilograme, a fost surprins că nu mai iese în evidenţă în mulţime, aşa cum ar fi făcut-o acum treizeci şi unu de ani. Când a vizitat supermarketul Safeways, a fost prima dată când a văzut un cărucior; în trecut, fusese servit doar la tejghea şi folosise un coş de cumpărături. Iar în ceea ce priveşte banii, ştie desigur despre decimalizare, dar când a cumpărat ultima dată ceva dintr-un magazin existau 240 de penny într-o liră, jumătăţi de coroană, bancnote de zece şilingi, iar guinea era încă de binecuvântată amintire.

Peter era total nedumerit de traversările pelican[21] şi îi era frică să treacă peste una. Cu toate acestea, experienţa care i-a displăcut cel

[21] O traversare pelican este denumirea britanică şi irlandeză pentru un tip de trecere de pietoni, care are câte o pereche de stâlpi, fiecare cu un set standard de semafoare orientate spre traficul care se apropie, un buton şi două pictograme iluminate, colorate, orientate către pietonul de peste drum. (N.t.)

mai mult a fost aceea de a fi nevoit să folosească un vestiar pentru a proba haine în spatele unei perdele, în timp ce alţi oameni treceau pe lângă el – în special asistentele care nu-şi făceau probleme să tragă perdeaua pentru a vedea cum se descurcă. Era uimit că putea să probeze o cămaşă şi apoi să nu fie nevoit să o cumpere.

Bănuiesc că procesul de reabilitare – vizite însoţite în oraş (şase în total), vizite neînsoţite în oraş, vizite la domiciliu la sfârşit de săptămână, vizite săptămânale, voluntariat, urmate de un loc de muncă în comunitate – îi va lua cel puţin încă trei-patru ani, timp în care Peter se va califica pentru pensia de bătrâneţe. Nu pot decât să mă întreb dacă se va reîntoarce vreodată în lumea reală şi dacă nu va fi pur şi simplu mutat de la o instituţie la alta.

10:00 p.m.

Ascult ştirile de la ora zece. Roy Whiting a fost condamnat la închisoare pe viaţă pentru uciderea lui Sarah Payne. După pronunţarea sentinţei, aflăm că Whiting fusese deja condamnat cu câţiva ani în urmă pentru răpirea unui copil şi abuzarea sexuală a unui minor. Sentinţa pronunţată cu acea ocazie? Patru ani.

ZIUA 148 – JOI, 13 DECEMBRIE 2001

6:00 a.m.

Îngrijitorii sunt pentru închisoare ca administratorii unei şcoli. Li se dă slujba pentru că sunt de încredere. În schimb, se aşteaptă de la ei să muncească pentru aceste privilegii, cum ar fi să mănânce împreună într-un grup mic şi, în cazul meu, să fie singur într-o cameră cu televizor.

Sunt peste o duzină de îngrijitori în total. Ieri, ambii îngrijitori de la recepţie au fost concediaţi, lăsând două posturi vacante foarte căutate.

Martin, cel mai în vârstă dintre cei doi îngrijitori de la recepţie, urma să fie eliberat condiţionat în această dimineaţă, cu două luni mai devreme. Singura restricţie era că trebuie să rămână la locul de reşedinţă între orele 7:00 p.m. şi 7:00 a.m.. Martin îşi adunase deja toate documentele, treabă care trebuia să fie făcută cu o zi înainte de eliberare. Din nefericire, înainte de a pleca în această dimineaţă, a decis să ia cu el o jachetă de blugi şi o pereche de blugi nou-nouţi din partea închisorii, precum şi mai multe cămăşi. Se pare că o cămaşă cu dungi albastre şi albe din închisoare se vinde cu aproximativ o sută de lire sterline în exterior, mai ales dacă are literele NSC pe buzunar.

Când furtul a fost descoperit, a fost imediat concediat şi, mai trist, la fel şi celălalt îngrijitor, Barry, a cărui singură infracţiune a fost că nu l-a turnat pe Martin. Este o justiţie dură atunci când singura modalitate de a-ţi păstra locul de muncă este să-ţi pârăşti colegul când ştii care vor fi consecinţele pentru acea persoană, ca să nu mai vorbim de modul în care ceilalţi deţinuţi te vor trata în viitor. Vom afla pedeapsa mâine, când ambii bărbaţi vor fi în faţa guvernatorului.

2:00 p.m.

Sunt dezamăgit să primesc o scrisoare de la William Payne, guvernatorul de la Spring Hill, prin care îmi respinge cererea de transfer. Motivele pentru care m-a respins sunt prezentate în scrisoarea sa, reprodusă aici. (Vezi mai jos) Cred că ar trebui să subliniez faptul că ultimii cinci deţinuţi de la NSC care au aplicat la Spring Hill au fost toţi acceptaţi. Nu merită să fac apel, pentru că am renunţat de mult timp să mai aştept să se facă dreptate ori de câte ori este implicat Ministerul de Interne.

Închisoarea Majestăţii Sale
Grendon & Sprighill
Grendon Underwood
Aylesbury
Bucks HP18 OTL
Telephone 01296 770301
Fax 01296 770756
Email governorpayne@hotmail.com

Domnului J Archer FF8282
ÎMS North Sea Camp
Frieston
Boston
Lincs
PE22 0QX

Ref: 103/2001
Date: 10 Decembrie 2001

Dragă Domnule Archer

CERERE DE TRANSFER LA SPRING HILL

Vă mulţumim pentru cererea dumneavoastră de transfer la ÎMS Spring Hill.

Am analizat cu mare atenţie cererea dumneavoastră. Solicitaţi un transfer pentru a putea primi vizitele familiei mai uşor decât la North Sea Camp. În timp ce Spring Hill ar putea fi potrivit, în acest moment sunt mai multe locuri libere la ÎMS Hollesley Bay[22], lângă Woodbridge în Suffolk unde se poate ajunge uşor de la Cambridge şi este la o distanţă rezonabilă de Londra. Din aceste motive vă refuz cererea de transfer la Spring Hill.

Guvernatorul de la Hollesley Bay a confirmat că vă poate oferi un loc dacă faceţi o cerere de transfer la acea închisoare. Sper că aceasta vă oferă o alternativă potrivită pentru dumneavoastră.

Cu sinceritate

William Payne,
Guvernator

cc: Colin New, ÎMS North Sea Camp
Karen Mackenzie-Howe, ÎMS Spring Hill

[22] Hollesley Bay este mai departe de Cambridge decât North Sea Camp. (N.a.)

3:00 p.m.

Şase nou sosiţi: patru cu pedepse scurte, cuprinse între trei săptămâni şi nouă luni, şi doi condamnaţi pe viaţă care, în ultimii şaisprezece ani, au fost închişi douăzeci şi două de ore pe zi. Se plimbă ameţiţi prin perimetrul închisorii (fără ziduri) şi nu înţeleg de ce nu li se ordonă să se întoarcă în celulele lor. Linda îmi spune că cei condamnaţi pe viaţă se prezintă adesea la sfârşitul primei săptămâni cu răni la picioare şi răceli şi că le ia mult mai mult timp să se adapteze la condiţiile de închisoare deschisă.

Unul dintre deţinuţii pe termen scurt din Nottingham, care a fost plasat în zona de nefumători din blocul de sud – unde se află în principal lucrători voluntari mai maturi care se întorc în închisoare doar noaptea – îmi spune cu un zâmbet ironic că nu a putut dormi noaptea trecută pentru că era atât de linişte.

6:00 p.m.

O vizită din partea domnului Hocking. Nu mai am voie să arunc hârtii personale, scrisori, plicuri sau notiţe în coşul de gunoi din faţa spitalului, deoarece un deţinut a fost surprins noaptea trecută cotrobăind prin conţinutul acestuia. Pe viitor, trebuie să le predau unui ofiţer de securitate, care le va distruge. NSC nu doreşte să se repete dezastrul de la Belmarsh, unde un ofiţer a furat un capitol din cartea mea şi a încercat să îl vândă ziarului *Sun*.

8:00 p.m.

Mă aşez în palatul meu şi petrec cu Doug, Clive şi Carl, sau cel puţin aşa mă simt după Belmarsh şi Wayland. La Londra, Mary este gazda petrecerii noastre de Crăciun.

ZIUA 149 – VINERI, 14 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Astăzi este ziua judecăţii. Trei prizonieri se află în faţa guvernatorului. Deţinuţii manifestă un interes morbid faţă de rezultatul oricărei judecăţi, deoarece este un etalon pentru a afla cu ce pot spera să scape.

Lui Martin, îngrijitorul de la recepţie care a pledat vinovat pentru că a încercat să fure hainele din închisoare în ziua în care urma să fie eliberat, i se retrage dreptul de eliberare condiţionată şi i se adaugă şapte zile la pedeapsă. Astfel, pentru o pereche de blugi şi câteva cămăşi de închisoare, Martin va rămâne la NSC până cu câteva săptămâni înainte de Paşte, în loc să petreacă Crăciunul acasă, alături de soţia şi familia sa. În plus, cele şaizeci şi şapte de zile nu vor fi petrecute în căldura recepţiei ca îngrijitor, ci la fermă, în mijlocul iernii, curăţând coteţele de porci.

Barry este următorul. Infracţiunea lui a fost că nu l-a turnat pe Martin. Cu toate că Martin a declarat în mod clar la judecată că Barry nu a fost părtaş la infracţiune, îşi pierde şi el slujba de îngrijitor şi se întoarce la fermă ca cioban. Faptul că guvernatorul se aştepta ca el să-şi pârască prietenul (mă îndoiesc chiar că erau prieteni) mi se pare puţin cam dur.

Găsirea unor înlocuitori competenţi nu va fi uşoară. Se zvoneşte că lui Peter (condamnat pe viaţă, tocmai a avut prima zi de ieşire după 31 de ani) i s-a oferit postul ca următorul pas în reabilitarea sa. Peter mi-a spus că nu vrea să fie îngrijitor şi că este fericit să continue să mătură frunze.

Cel de-al treilea deţinut care se află în faţa guvernatorului în această dimineaţă este Ali, un bărbat care ispăşeşte o pedeapsă de trei luni pentru furt. Ali a refuzat să muncească la fermă şi s-a închis în camera sa. Pentru acest act de sfidare, i s-au adăugat patru zile la

pedeapsă. Poate că acest lucru nu pare excesiv şi, în condiţii normale, nu cred că s-ar putea plânge, deoarece este pedeapsa legală pentru refuzul de a munci. Cu toate acestea, cele patru zile sunt: Ajunul Crăciunului, ziua de Crăciun, Boxing Day[23] şi 27 decembrie.

Ali soseşte la spital la câteva momente după pronunţarea hotărârii şi izbucneşte în lacrimi. Guvernatorul decide că şi eu ar trebui să fiu pedepsit, pentru că Linda mă pune să mă ocup de el. Este ora zece şi patruzeci şi guvernatorul vrea ca Ali să se întoarcă la fermă până după-amiază. Din nefericire, Anglia joacă împotriva Indiei. Este a doua zi a campionatului, iar Ali se pricepe la cricket. Ne aşezăm în salonul spitalului pentru a urmări ultima sesiune a zilei. Sachin Tendulkar este la locul de joc, aşa că Ali nu mai plânge.

Până la ora prânzului (sfârşitul jocului în Madras), Tendulkar a marcat 123 de puncte, iar lacrimile lui Ali s-au transformat în zâmbete. Se întoarce la fermă la ora 1:00 p.m..

3:00 p.m.

Şapte noi prizonieri din Nottingham au sosit astăzi şi, cum am eliberat doar trei în această dimineaţă, numărul nostru ajunge la 211; capacitatea noastră este de 220. Fluctuaţia săptămânală la NSC este de aproximativ 20 la sută şi mi s-a spus că întotdeauna atinge un vârf în această perioadă a anului. De asemenea, am fost informat de către unul dintre vieţaşi că sunt mai mulţi fugari în timpul Crăciunului, mulţi dintre ei întorcându-se în seara de Boxing Day. Atitudinea guvernatorului este simplă: dacă se întorc la poartă şi îşi cer scuze, li se adaugă douăzeci şi opt de zile la pedeapsă; dacă aşteaptă până când sunt arestaţi de poliţie, atunci, pe lângă cele

[23] Sărbătoare celebrată a doua zi de Crăciun. În trecut aceasta era zi liberă pentru servitori şi ziua în care stăpânii le ofereau cadouri. Astăzi Boxing Day este cunoscut în primul rând ca o zi pentru cumpărături. (N.t.)

douăzeci şi opt de zile suplimentare, sunt trimişi într-o închisoare de categoria B în dimineaţa următoare.

4:00 p.m.

Linda mă roagă să duc două probe de sânge la poartă, pentru a le trimite la spitalul Pilgrim. Pe parcursul celor trei sute de metri de mers pe jos, sunt distras de o nouă idee pentru modul în care gemenii îşi descoperă identitatea în *Fiii Norocului*. Când ajung la poartă, mostrele de sânge nu mai sunt în pachetul de plastic şi probabil că au căzut pe drum. Alerg pentru prima dată în ultimele săptămâni. Nu vreau să-mi pierd slujba şi să ajung să lucrez la fermă. Îl văd pe Jim (îngrijitorul de la sală) alergând spre mine – a găsit probele pe marginea drumului. Îi mulţumesc între două gâfâieli – m-a salvat de la prima mea abatere care ar fi putut fi raportată. De fapt, cred că ar trebui să mărturisesc în acest moment că, în urmă cu câteva săptămâni, am cules un bănuţ de pe potecă şi am păstrat micuţa monedă în buzunarul blugilor, simţind o uşoară provocare în a poseda bani. Am pus mostrele înapoi în pachetul de plastic şi le-am predat la poartă.

Din întâmplare, celălalt îngrijitor de la sală Bell este şi portarul echipei de fotbal NSC. Înainte era la Spring Hill, dar a cerut un transfer pentru a fi mai aproape de soţia sa. Echipa de la NSC avea nevoie de un portar, aşa că transferul a durat doar patru zile. Mulţumită acestui mic subterfugiu, acum putem spera la victorie. Cu toate acestea, trebuie să raportez că soţia portarului a fugit cu cel mai bun prieten al său, ceea ce poate explica faptul că Bell a fost eliminat săptămâna trecută. Am pierdut cu 5-0.

ZIUA 150 – SÂMBĂTĂ, 15 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Acum trebuie să lucrez şapte zile pe săptămână, pentru că sâmbăta şi duminica sunt programări. Este un preţ mic de plătit pentru toate celelalte privilegii ale meseriei de îngrijitor de spital.

Nu sunt mulţi pacienţi astăzi, unsprezece în total, dar nu am de ce să chiulesc de la muncă sâmbătă dimineaţa. Sora pleacă la zece şi jumătate şi am restul zilei pentru mine, dacă nu e vreo urgenţă.

11:00 a.m.

Petrec câteva ore cu revizuirea cărţii *Fiii Norocului* şi fac pauze doar pentru prânz şi mai târziu pentru a urmări meciul de fotbal al închisorii.

2:00 p.m.

Managerul şi antrenorul echipei de fotbal este un ofiţer superior numit domnul Masters. Este mândru de echipa sa, dar când vine vorba de injurii la adresa arbitrului, este la fel de rău ca orice alt fan al fotbalului. Astăzi este arbitru de linie şi ar trebui să îl susţină pe arbitru, ca să nu mai vorbim de ceilalţi arbitri de linie. Dar amândoi primesc o tiradă de injurii, deoarece domnul Masters se simte în măsură să îşi dea cu părerea despre o decizie de offside, deşi se află la o sută de metri de infracţiune, iar arbitrul de linie de pe cealaltă parte a terenului se află în faţa jucătorului care a comis infracţiunea. Ca să fim corecţi, entuziasmul său se răsfrânge asupra restului echipei, iar noi câştigăm cu 2-0 un meci dificil.

ZIUA 151 – DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Doar cinci deţinuţi se prezintă la vizita de dimineaţă. Linda explică faptul că, deşi închisoarea are un club de fotografie, un atelier de tâmplărie, o bibliotecă, o sală de gimnastică şi o capelă, mulţi dintre deţinuţi îşi petrec sfârşitul de săptămână în pat, trezindu-se doar pentru a mânca sau pentru a se uita la un meci de fotbal la televizor. Pare o risipă a vieţii lor.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Malcolm şi Edith Rifkind. Malcolm şi cu mine am intrat în Camera Comunelor cam în aceeaşi perioadă şi de atunci am rămas prieteni. Malcolm este unul dintre acele animale rare în politică care are puţini duşmani. A fost secretar de stat pentru apărare şi ministru de externe în timpul lui John Major şi nu pot să nu mă gândesc la faptul că nicio altă profesie în afară de politică nu se lipseşte cu plăcere de cei mai capabili oameni ai săi atunci când aceştia sunt la apogeu. Este echivalentul renunţării la Beckham sau Wilkinson la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Totuşi, aceasta este prerogativa electoratului şi unul dintre puţinele dezavantaje ale vieţii într-o democraţie.

Malcolm şi soţia sa, Edith, vor să ştie totul despre viaţa din închisoare, în timp ce eu doresc să aud ultimele bârfe de la Westminster. Malcolm face un comentariu politic care îmi va rămâne întipărit în memorie:

— Dacă în 1979 electoratul ne-ar fi oferit un contract pentru optsprezece ani, l-am fi semnat cu plăcere, aşa că nu ne putem plânge dacă acum trebuie să petrecem câţiva ani în pustiu.

El şi Edith au călătorit de la Londra pentru a mă vedea, iar acum vor merge cu maşina la Edinburgh. Nu pot sublinia suficient de des cât de mult apreciez bunătatea prietenilor.

8:00 p.m.

Domnul Baker trece pe aici pentru o cafea şi o discuţie. Cantina ofiţerilor este închisă în weekend, aşa că spitalul este o oprire naturală. Îmi spune că un deţinut a fugit, în timp ce un altul, la întoarcerea din vizita în oraş, era atât de beat încât a trebuit să fie ajutat să coboare din maşina soţiei sale. Aceasta va fi ultima sa vizită în oraş timp de câteva luni. Şi, iată care este problema, a fost prima zi în care a ieşit din închisoare după şase ani.

ZIUA 152 – LUNI, 17 DECEMBRIE 2001

8:50 a.m.

— Tata către Hotel, Tata către Hotel, mă recepţionezi?

Acesta este indicativul de apel al lui ofiţerului New pentru Linda, şi sunt obligat să spun că spitalul este locul cel mai apropiat de un hotel cât timp voi rămâne încarcerat într-una dintre unităţile Majestăţii Sale.

Este o dimineaţă geroasă în această zonă plată şi deschisă din Lincolnshire, aşa că este o coadă lungă la doctor. Primii la coadă sunt cei care îşi completează formularele, urmând să fie eliberaţi mâine. Al doilea grup este format din cei care urmează să fie judecaţi – unul prins în timp ce îşi injecta heroină, un al doilea în posesia banilor (20 de lire sterline) şi, în cele din urmă, deţinutul care s-a întors beat aseară. Medicul îi declară pe toţi trei apţi şi nu vede niciun motiv medical care ar putea fi folosit ca circumstanţă atenuantă în apărarea lor. Dependentul de heroină este ulterior transferat înapoi la Lincoln. Deţinutul găsit cu 20 de lire sterline în camera sa susţine că a uitat să le predea când s-a întors dintr-o vizită în oraş, aşa că i se adaugă şapte zile. Beţivului i se adaugă douăzeci şi una de zile la pedeapsă şi nu mai are dreptul la nicio vizită în oraş până la noi ordine. Este, de asemenea, avertizat că data viitoare se întoarce la o închisoare de categoria B.

Cei din al treilea grup – de departe cel mai numeros – sunt fie cu adevărat bolnavi, fie nu au chef să lucreze la fermă la temperaturi sub zero grade. Cei mai mulţi dintre ei sunt sfătuiţi să se întoarcă imediat la muncă, altfel vor fi puşi la raport şi vor ajunge în faţa guvernatorului.

2:00 p.m.

O sun pe Mary, care are veşti interesante. Simt că ar trebui să subliniez faptul că domnul judecător Potts a afirmat la sfârşitul procesului meu că aceasta este „cea mai gravă infracţiune de sperjur pe care am avut ocazia să o văd şi pe care am putut-o găsi în cărţi".

Un lector în drept de la Universitatea din Buckingham a verificat sentinţele pentru cei condamnaţi pentru sperjur. Ea a descoperit că, în perioada 1991-2000, 1.024 de persoane au fost acuzate de această infracţiune în Regatul Unit. Din cele 830 de persoane condamnate, puţin sub 400 nu au primit nicio pedeapsă privativă de libertate, în timp ce în cazul a 410 dintre ele, pedeapsa a fost de 18 luni sau mai puţin. Doar patru persoane au primit o pedeapsă de patru ani, menţinută în apel. Una dintre persoane a fost închisă fiind nevinovată şi a executat treizeci şi una de luni dintr-o pedeapsă de şaptesprezece ani pentru o infracţiune pe care nu a comis-o. Cea de-a doua a fost judecată de două ori pentru o crimă de care a fost achitată, dar a fost ulterior condamnată pentru sperjur în timpul acestor procese. Ceilalţi doi au fost condamnaţi pentru declaraţii false legate de căsătorie, ca parte a unui proces de imigraţie la scară largă.

7:17 p.m.

Se bate la uşa mea şi, cum este interzis să mergi la spital după ora şase, cu excepţia cazului în care este o urgenţă, presupun că este un ofiţer. Dar nu este. E un indian vesel pe nume Wright. E mereu vesel şi nu se plânge niciodată de nimic în afară de vreme.

— Bună, Jeff, cred că mi-am rupt degetul.

Îi studiez mâna ca şi cum aş avea mai mult decât o insignă de prim-ajutor din perioada în care eram cercetaş în anii 1950. Sugerez să mergem la ofiţerul său de unitate. Domnul Cole nu este înţelegător, dar în cele din urmă este de acord ca Wright să fie dus la spitalul Pilgrim. Wright se întoarce o oră mai târziu cu degetul în atelă.

— Apropo, întreb, cum ţi-ai rupt degetul?

— L-am prins într-o uşă.

— Ciudat, spun eu, pentru că eu cred că tocmai am văzut uşa plimbându-se şi are un ochi vânăt.

ZIUA 153 - MARŢI, 18 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

În cutia mea poştală se află o scrisoare recomandată de la Curtea de Apel. O reproduc în întregime. (Vezi mai jos) Autorităţile penitenciare sau instanţele par să lucreze foarte încet, deoarece apelul meu ar putea fi amânat până în februarie, în loc să aibă loc în decembrie. Experţii în materie de apeluri, şi mă refer la colegii mei deţinuţi, îmi spun că perioada obişnuită de timp între primirea scrisorii de mai sus şi aflarea datei apelului este de aproximativ trei săptămâni. Apoi, mai sunt încă zece zile până la apelul propriu-zis.

Printre celelalte scrisori pe care le-am primit se numără una de la Dame Edna, care se interesează de codul vestimentar atunci când vizitează NSC.

COURT SERVICE

JUDECĂTORIA
Biroul de recurs penal
Royal Courts of Justice,
Strand, Londra, WC2A 2LL
Telephone: 020 7947 7082 (Linie directă)
0207 7947 6014 (Centrala)
(Linia directă – între 9:00 am şi 5:00 pm)
Fax: 020 7947 6900 DX 44450 STRAND
Minicom: 020 7947 7594

Toate scrisorile vor fi primite la
REGISTRATURĂ
JEFFREY HOWARD ARCHER
ÎMS NORTH SEA CAMP

FREISTON
BOSTON
LINCS
PE22 0QX

Data: 12 decembrie 2001
Referitor la: FF8282
Număr: 20010455S2

Stimate domnule/doamnă,

Regina v JEFFREY HOWARD ARCHER

Confirmăm primirea formularului de reînnoire a cererii dumneavoastră prin care solicitaţi recursul împotriva condamnării.

La timpul cuvenit Biroul nostru ca stabili o dată în care cererea dumneavoastră să fie examinată de Curtea de Apel. Trebuie să fiţi conştient de faptul că, deoarece permisiunea de a face apel a fost refuzată, nu aveţi dreptul la asistenţă juridică din partea unui avocat din oficiu care să vă reprezinte în prezentarea cererii. În consecinţă, dacă nu aţi informat deja acest birou cu privire la un alt aranjament, biroul va presupune că problema va fi dezbătută fără ca un reprezentant legal să apară în numele dumneavoastră.

Vă rugăm să reţineţi că, în cazul în care reînnoirea nu a fost efectuată în termenul specificat şi este necesară o prelungire a termenului de reînnoire, instanţa va lua în considerare în primul rând această cerere. În cazul în care o prelungire a termenului este necesară, cauza va fi încheiată şi Curtea nu va continua să examineze cererea principală de autorizare a recursului.

Este foarte important să ştiţi că apelul (apelurile) dvs. poate (pot) fi programat(e) pentru audiere cu un preaviz foarte scurt. Prin urmare, dacă aţi făcut deja aranjamente private pentru ca un

consilier juridic să vă reprezinte sau dacă faceţi astfel de aranjamente înainte de termenul de audiere, trebuie să informaţi acest birou în acest sens, furnizând detalii despre numele, adresa (adresele) şi numerele de telefon ale acestora.

Cu respect,

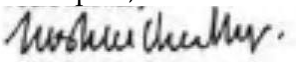

Doamna Jushna Chowdhury

Pentru registratură

O copie a acestui din urmă document va fi trimisă, în scop informativ, la:

Guvernator ÎMS NORTH SEA CAMP

MICHCON DE REYA, Avocat

12:00 amiaza

Brian (tentativă de fraudare a unei companii de struţi) îmi mulţumeşte pentru o cutie de cărţi noi care au sosit la biroul Crucii Roşii din Boston, trimise de editorul meu.

1:00 p.m.

Noua mea slujbă de îngrijitor la spital înseamnă că a trebuit să-mi adaptez regimul de scris. Acum scriu între orele 6 şi 7 dimineaţa, 13 şi 15 şi 17 şi 19. În timpul weekendurilor, pot să mai adaug o oră în plus în fiecare zi, ceea ce înseamnă că în prezent reuşesc să scriu aproximativ treizeci şi şapte de ore pe săptămână.

6:00 p.m.

Vizitez cantina pentru a cumpăra săpun, lame de ras, ciocolată, apă Evian şi cartele telefonice, altfel voi fi murdar, nebărbierit, nealimentat şi însetat de Crăciun, ca să nu mai spun că nu pot fi

contactat. Ofiţerul de serviciu îmi verifică soldul şi constată că am un credit de numai 1,20 lire sterline. Ajutor!

ZIUA 154 – MIERCURI, 19 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

— Archer să se prezinte la recepţie imediat, Archer să se prezinte la recepţie imediat.

Acum că domnul Daff s-a retras, nu mai am aceeaşi libertate de acţiune ca în trecut.

Am primit cinci colete astăzi. Primul este o carte de Iris Murdoch, *Marea, Marea*, trimisă cu amabilitate de o doamnă din Dumfries. Deoarece am citit-o acum câţiva ani, când doamna Murdoch a câştigat Premiul Booker, o donez bibliotecii. Al doilea este un desfăcător de sticle de argint – nu prea util pentru un deţinut, deoarece nu avem voie să bem, dar este totuşi un gest frumos. Am întrebat dacă pot să i-l dau Lindei. Nu, dar poate fi pus la tombola pentru pensionarii de vârstă înaintată. Al treilea este un stilou Parker. Pot să i-l dau Lindei? Nu, dar poate fi pus în tombola pentru pensionari de vârstă înaintată. Al patrulea este un ursuleţ de pluş din Dorset. Nu mă deranjez să întreb, ci doar accept să-l donez la tombola pensionarilor. Al cincilea este un tub mare, care, atunci când este deschis, dezvăluie cincisprezece postere de la galeria Chris Beetles, pe care le aştept cu nerăbdare de mai bine de o săptămână. Îi explic că este un cadou pentru spital, aşa că nu are rost să le punem în magazie pentru mine, deoarece spitalul le va primi imediat ce voi fi externat. De data aceasta sunt de acord să mă lase să o iau. Rezultat: unu din cinci.

2:00 p.m.

Îmi petrec cu plăcere câteva ore, ajutat de Carl şi de o cutie de Blu-Tack, fixând pe pereţii spitalului gravurile lui Albert Goodwin, Ronald Searle, Heath Robinson, Emmett, Geraldine Girvan, Paul Riley şi Ray Ellis. Cu peste 900 de felicitări de Crăciun împrăştiate

în jurul paturilor, secţia a fost transformată într-o galerie de artă. (Vezi mai jos.)

5:00 p.m.

Mă întorc la cantină. Am un credit de numai 2,50 lire sterline, în timp ce, după calculele mele, ar trebui să am în jur de 18 lire sterline. Sunt aproape de a-mi pierde cumpătul şi abia când ofiţerul responsabil spune că încearcă să schimbe sistemul de anul trecut mă calmez, amintindu-mi că nu este vina lui. El notează discrepanţa pe calculator. Îi mulţumesc şi mă întorc la spital. Nu am niciun motiv să mă plâng; am cea mai bună slujbă din închisoare şi cea mai bună cameră, şi am voie să scriu cinci ore pe zi. Taci din gură, Archer.

6:00 p.m.

Particip la slujba de colinde de la ora şase şi jumătate, unde citesc una dintre lecţii. Luca 2, versetele opt până la douăzeci. Pentru că nu-mi place textul modern, vicarul mi-a permis să citesc din versiunea King James.

Capela este arhiplină cu mult înainte de începerea slujbei, iar la orgă cântă Brian (fraudă cu struţi) cu mare vervă şi cu improvizaţii considerabile. Soţia vicarului, trei ofiţeri şi patru deţinuţi citesc lecţiile. Eu îl urmez pe domnul New, iar domnul Hughes mă urmează pe mine. Ne bucurăm cu toţii de o slujbă relaxată de colinde şi lecţii, iar după aceea avem parte de plăcinte cu carne tocată şi cafea, ceea ce ar putea explica numărul mare de participanţi.

După slujbă, Brian mi-o prezintă pe Maria, care se ocupă de magazinul Crucii Roşii din Boston. Ea a adus cutia mea de cărţi şi mă întreabă dacă aş fi dispus să le semnez. Sunt de acord cu plăcere.

ZIUA 155 – JOI, 20 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Un număr record de persoane se declară bolnave, în condiţiile în care afară sunt condiţii de îngheţ.

11:00 a.m.

Ultimul deţinut care a consultat medicul este un pacient pe nume Robinson. El tremură şi încearcă în zadar să se încălzească. Sunt în închisoare de suficient timp ca să pot recunoaşte un dependent de heroină de la distanţă. În timp ce îşi aşteaptă programarea, Robinson îmi mărturiseşte că încearcă cu disperare să renunţe la viciu şi că s-a supus unui test de urină obligatoriu în fiecare dimineaţă. Are treizeci şi doi de ani şi a tot intrat şi ieşit din închisoare în ultimii paisprezece ani.

— Sunt norocos că sunt în viaţă, spune el. După ce am fost arestat de data aceasta, am luat vina asupra mea şi mi-am lăsat amicul să scape în schimbul promisiunii că îmi va trimite zece lire pe săptămână cât timp voi fi în închisoare.

„Prietenul" a murit câteva săptămâni mai târziu, după ce s-a injectat cu un lot de heroină contaminată.

— Dacă afacerea ar fi fost invers, sugerează Robinson, eu aş fi fost cel mort.

12:30 p.m.

În timpul prânzului, discut despre problema drogurilor în închisori cu cei doi îngrijitori de la sală, ambii detestând acest obicei. Sunt şocat – mai pot fi şocat? – când Jim (furturi, doar antichităţi) îmi spune că 30 la sută dintre deţinuţii de la NSC consumă heroină. Dar şi mai deprimant este faptul că, atunci când Jim a fost aici acum opt ani pentru o infracţiune anterioară, spune

că doar o mână de deţinuţi consumau droguri. Cum va fi peste zece ani?

1:00 p.m.

În timp ce mă întorc de la prânz, îi văd pe Brian şi John, lucrătorii voluntari la Crucea Roşie, îndreptându-se spre mine. Amândoi au fost concediaţi de la locul de muncă şi închişi în timp ce se desfăşoară o anchetă. Maria, care conduce magazinul Crucii Roşii din Boston, a fost acuzată că a introdus ilegal în închisoare marfă de contrabandă (douăsprezece cărţi). Se pare că ar fi trebuit să informeze personalul de la poartă despre cererea ei de a primi cărţile cu autograful meu. Brian mi-a spus că au lăsat-o în lacrimi şi sunt obligat să spun că ceea ce a început ca un simplu gest de bunăvoinţă s-a terminat în dezordine; Crucea Roşie a fost eliminată ca participant la programul de voluntariat, iar Brian şi John şi-au pierdut locurile de muncă. Am hotărât să aflu dacă este vorba de ceva mai mult – închisoarea m-a învăţat să nu cred în mod automat în ceva – şi, dacă nu este aşa, să încerc să îndrept această nedreptate.

8:00 p.m.

Carl propune să ne uităm la *Midnight Express*, o modalitate sigură de a ne reaminti cât de norocoşi suntem cu toţii. Şi când te gândeşti că Turcia vrea să fie membră cu drepturi depline a Uniunii Europene.

ZIUA 156 – VINERI, 21 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Dr. Walling este de serviciu astăzi. E plin de bună dispoziţie şi aduce cadouri de Crăciun pentru Linda şi pentru mine. Linda primeşte o cutie de bomboane de ciocolată Ferrero Rocher, iar mie îmi dăruieşte o sticlă de scotch. Linda apucă repede sticla, explicând că este împotriva regulilor închisorii să oferim alcool deţinuţilor. Dacă aş fi fost prins cu o sticlă de whisky (de fapt, eu nu beau băuturi spirtoase) mi-aş fi pierdut slujba şi, eventual, aş fi fost trimis la o închisoare de categoria B cu zile suplimentare. Dr. Walling pare jenat.

12:00 amiaza

Simon (răpirea fiului său, îngrijitor la popotă) trece pe aici pentru a livra sandvişul de prânz al Lindei. În timp ce eu îi fac o cafea, Simon îmi spune că azi îşi schimbă camera. Colegul său de cameră, un bărbat căsătorit şi având doi copii, l-a întrebat aseară dacă s-a gândit vreodată să fie bisexual. Simon îmi spune că a sărit din pat, s-a îmbrăcat, a ieşit din cameră şi a cerut să fie mutat, pentru că nu voia să fie închis cu, după spusele lui, „un poponar turbat".

8:00 p.m.

Mă uit la *Great Artists* pe BBC 2. Subiectul este Breughel şi toţi micii Breughels.

10:00 p.m.

Adorm pe scaun, epuizat. Trebuie să fie din cauza combinaţiei dintre scris şi îndatoririle din spital. Nu mă pot plânge totuşi, deoarece zilele trec mult mai repede.

ZIUA 157 – SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Viaţa în închisoare este ca un joc de cricket; în fiecare zi descoperi o nouă modalitate de a scăpa.

Doctorul trebuie să treacă drept apt în această dimineaţă un deţinut pe nume Hal (hoţ, şase luni) înainte de a ajunge în faţa guvernatorului. Noaptea trecută Hal a părăsit închisoarea şi a mers pe jos în Boston. A intrat într-unul din pub-urile locale, a băut o halbă şi apoi a cumpărat o sticlă de vodcă, o sticlă de rom şi un pachet de şase Fosters. Hal nu avea chef să meargă pe jos cei şase kilometri înapoi, aşa că s-a hotărât să ia o maşină până la închisoare. Domnul Blackman, unul dintre ofiţerii noştri mai tineri, a fost de acord şi l-a escortat cu plăcere pe Hal înapoi, a confiscat marfa de contrabandă şi l-a băgat în blocul de izolare. Hal trebuia să fie eliberat în ianuarie, dar mă tem că acum se pare că va fi mai degrabă în februarie. Se pare că i-a sugerat domnului Blackman că, dacă îl lasă la o jumătate de milă de închisoare, poate păstra recompensa. Bună încercare, Hal.

Printre ceilalţi deţinuţi care vor apărea în faţa guvernatorului în această dimineaţă se numără Simon (răpirea fiului său), dar numai pentru un avertisment. Se pare că a spus oricui vrea să asculte că colegul său de celulă este „un poponar turbat". Guvernatorul îi va ordona să înceteze să mai folosească un astfel de limbaj aţâţător, altfel îşi va pierde slujba de îngrijitor la popotă.

Am stat de vorbă cu hoţul în timp ce aştepta să fie consultat de doctor. Hal spune că nu-i pasă prea mult de ceea ce decide guvernatorul. Partenerul său l-a părăsit, mama sa nu vrea să vorbească cu el şi nu şi-a mai văzut tatăl de ani de zile. Când iese din închisoare, nu are unde să rămână peste noapte şi are doar 37 de lire sterline pe numele său. Spune că are nevoie de un loc de

muncă care să îi aducă suficienţi bani pentru a se asigura că nu va trebui să se întoarcă din nou la furat.

Îl întreb:

— Cât de mult este suficient?

— Două sute de lire, răspunde el. Atunci aş avea o şansă să găsesc ceva şi să mă angajez.

11:00 a.m.

Domnul Lewis trece pe la spital pentru a-i ura Lindei un Crăciun fericit. În timp ce îi fac o cafea, se plânge că am aruncat scrumiera spitalului, aşa că nu se poate bucura de un trabuc. Îi furnizez cu reticenţă o farfurie veche. Îmi spune că a fost surprins de decizia de la Spring Hill şi, uitându-se prin spitalul, îmi spune cu asprime:

— Dacă vă sugerează Hollesley Bay, nici să nu vă gândiţi la asta.

2:50 p.m.

Mary şi William ajung cu aproape o oră întârziere la vizită din cauza zăpezii şi a gheţii care au provocat lungi blocaje pe A1. Timpul petrecut cu ei este redus la patruzeci de minute.

Este ziua de naştere a lui Mary, care poartă smaraldul pe care Sergio l-a cumpărat pentru mine din Green Mountains după ce s-a întors în Columbia.[24] Am vrut să-i dăruiesc şi oala pe care am făcut-o la Wayland, dar mi-au spus că s-a spart în cuptor.

Discutăm despre viitoarea ei călătorie în Kenya pentru nunta nepotului ei. Va fi plecată în primele zece zile din ianuarie, dar cum apelul meu nu va fi audiat până la jumătatea lui februarie, asta nu este o problemă. Speră să-i vadă pe Sir Sidney Kentridge şi pe Godfrey Barker înainte de a pleca. Dacă Godfrey semnează o declaraţie sub jurământ care să confirme că domnul judecător Potts a discutat despre mine în mod negativ la o cină la care au participat

[24] Vezi volumul II - *Wayland: Purgatoriul*. (N.a.)

amândoi cu un an înainte de arestarea mea, aş putea pleca de aici în câteva săptămâni. Will nu este optimist. Crede că Godfrey se va simţi compromis pentru că soţia lui lucrează pentru comisia de eliberare condiţionată. Cum Godfrey mi-a trimis o felicitare de Crăciun, nu pot decât să sper că Will se înşală.

Cu siguranţă că dreptatea şi adevărul contează pentru un astfel de om. Vom afla în curând.

ZIUA 158 – DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2001

8:35 a.m.

Sunday Telegraph relatează că am scris un roman de 300.000 de cuvinte intitulat *Fiii norocului* în scurta perioadă în care am fost în închisoare. Poate că lor li se pare scurtă, dar pentru mine au fost 158 de zile.

De fapt, am scris primele trei schiţe ale romanului înainte de a fi condamnat. Plănuisem să conduc de la Boston (Connecticut) la Newhaven via Hartford, unde se petrece acţiunea cărţii, şi să cercetez ultimele puncte înainte ca domnul judecător Potts să intervină. În cele din urmă, mi-am petrecut luna august nu în SUA, ci în Belmarsh, scriind primul jurnal.

9:00 a.m.

Numele a cinci deţinuţi sunt strigate la interfon. Li se spune să se prezinte la medic, ceea ce înseamnă că au fost acuzaţi şi că vor fi mai târziu în faţa guvernatorului pentru a fi judecaţi: doi pentru că au fumat canabis, unul pentru că era beat, unul pentru că a ascuns 25 de lire sterline într-o cutie de ţigări şi, în sfârşit, Hal, care, vă amintiţi, a fost adus cu maşina din Boston, în timp ce era în posesia unei sticle de vodcă, a unei sticle de rom şi a unui pachet de şase Fosters. Hal mi-a atras atenţia că este o călătorie de 12 mile dus-întors până la Boston şi înapoi la NSC, iar temperatura era de 2 grade sub zero. Nu cred că guvernatorul va considera că acestea sunt circumstanţe atenuante!

Hal îşi pierde toate privilegiile şi i se adaugă 21 de zile la sentinţă.

11:00 a.m.

Guvernatorul, domnul Lewis, care mai are doar câteva zile până la pensionare, a trecut pe la spital pentru a verifica auditul de sfârşit de an, sau doar pentru a savura o cafea cu Linda şi un trabuc în pauza de dimineaţă? În timp ce pleacă, îl rog să-mi spună o poveste.

— Dar memoriile mele? protestează el, dar apoi povesteşte o anecdotă din perioada în care a fost guvernator al închisorii Oxford: Doi fraţi au fost acuzaţi de o spargere, dar cel mai mare nu credea că fratele său mai mic ar putea face faţă timpului petrecut în închisoare, aşa că a acceptat pedeapsa şi a fost condamnat la şase luni. După cum s-a dovedit, fratele mai mic nu a putut face faţă faptului de a fi „afară" fără fratele său mai mare, aşa că a furat o scară, s-a urcat peste zidul închisorii şi a intrat în închisoare. Nimeni nu l-a băgat în seamă până la apelul din acea seară, când ofiţerul de serviciu a raportat că aveau un deţinut în plus faţă de cel care figura pe listă. Fratele mai mic a fost arestat şi acuzat de intrare prin efracţie în închisoare. A primit trei luni de închisoare şi a ajuns să împartă celula cu fratele său.

Domnul Lewis mi-a povestit în continuare despre doi deţinuţi care au evadat de la Oxford Crown Court în timp ce erau încătuşaţi unul de celălalt. Au fugit pe stradă urmăriţi de poliţie, dar când au ajuns la o trecere de pietoni, unul dintre ei a decis să traverseze strada, în timp ce celălalt a continuat să meargă mai departe. Cătuşele care îi legau unul de celălalt s-au ciocnit cu stâlpul de la trecerea de pietoni în plină viteză, iar cei doi s-au rotit şi s-au lovit reciproc.

ZIUA 159 – AJUNUL CRĂCIUNULUI

Ziua de astăzi este un coşmar pentru securitate. Mai întâi sunt deţinuţii cu adevărat proşti care fug cândva în cursul dimineţii şi apoi se întorc la închisoare în seara de Boxing Day. Dacă sunt şi beţi, li se permite să doarmă, dar li se adaugă douăzeci şi opt de zile la pedeapsă. În al doilea rând, sunt cei care se strecoară la Boston şi se întorc cu provizii şi mâncare. Atâta timp cât rămân în camerele lor şi nu provoacă probleme, ofiţerii închid ochii. În cazul în care provoacă probleme, primesc şi ei douăzeci şi opt de zile. Acest lucru este cunoscut sub numele de „timpul lui Nelson" şi are loc doar de Crăciun.

Trebuie să vi se pară o nebunie, dar când ai 211 deţinuţi şi doar 5 ofiţeri la datorie, nu este altceva decât bun simţ. De ce nu sunt mai mulţi ofiţeri la datorie? Pentru că serviciul este subdimensionat şi prost plătit. Un ofiţer din penitenciare este plătit în medie cu 17.000 de lire sterline pe an, iar creşterea salarială din acest an a fost de 1,8%. De ce nu se trimit infractorii înapoi într-o închisoare închisă? Pentru că toate sunt deja supraaglomerate (67.500 în Marea Britanie) şi, dacă ar face acest lucru, închisorile de categoria D ar fi goale. Atunci să reducă numărul de închisori de categoria D? Dacă ar face acest lucru, nu ar reabilita niciodată pe nimeni. Se obişnuia ca deţinuţii dintr-o închisoare de categoria D să fie eliberaţi la ora 8 dimineaţa (cu excepţia condamnaţilor pe viaţă) în ajunul Crăciunului şi trebuiau să se întoarcă la închisoare înainte de ora 20:00 în ziua de Boxing Day. Dar Michael Howard a pus capăt acestui lucru când a devenit ministru de interne. Această mică pauză însemna mai mult pentru personal decât pentru deţinuţi.

7:30 a.m.

Dave (crimă) se numără printre pacienţii ambulanţi şi vine la cabinetul medical îndoit din cauza crampelor la stomac. Sora îi dă analgezice care conţin anumite opiacee. Ea trebuie apoi să întocmească un formular separat, pe care îl duc la securitate, deoarece dacă Dave ar trebui să facă un test antidrog ar ieşi pozitiv. Sora este deosebit de vigilentă în aceste cazuri, fiind atentă la acei deţinuţi care simulează durerea pentru a obţine medicamentele, mai ales când ştiu că urmează să fie testaţi pentru heroină. În cazul lui Dave, nu există nicio îndoială că are dureri reale şi, oricum, a fost un deţinut model din ziua în care a ajuns la NSC. Este disperat să impresioneze comisia de eliberare condiţionată şi să fie eliberat cât mai curând posibil. A ispăşit deja 21 de ani, iar soţia lui spune că nu mai poate aştepta prea mult.

9:00 a.m.

În ciuda faptului că este Ajunul Crăciunului, un deţinut nu va reuşi să evite o pedeapsă pentru că şi-a forţat norocul un pic prea mult. În timpul unei testări, acesta a încercat să schimbe o eprubetă de urină a altcuiva cu urina lui, în timp ce se afla la toaletă. Se pare că a obţinut această probă fără droguri de la un alt deţinut în schimbul unui baton Mars.

11:00 a.m.

Sue, de la contabilitate, vine la spital să-mi spună că banii mei privaţi s-au terminat şi că de aceea în contul meu de la cantină apare un credit de numai 1,20 lire sterline. Dacă m-ar fi anunţat cu o săptămână în urmă, aş fi putut să o rog pe Mary să completeze suma. Cu toate acestea, Sue mi-a explicat că nu are voie să anunţe un deţinut că nu mai are bani şi că îl poate informa doar dacă acesta îi cere direct soldul contului. Motivul este că majoritatea deţinuţilor sunt fără bani şi nu au nevoie să li se reamintească în permanenţă acest lucru. Este corect.

8:00 p.m.

Doug se întoarce de la cantină încărcat cu bunătăţi şi îmi spune că un deţinut tocmai a fost arestat pentru că a comandat un taxi care să-l ducă la Boston. Compania de taximetrie a sunat la închisoare, aşa că doi ofiţeri îl aşteptau când s-a întors deţinutul. A fost prins în posesia a 48 de cutii de bere şi a câte o sticlă de whisky, vodcă şi coniac. Avea, de asemenea, şase pachete de peşte şi cartofi prăjiţi, un pepene galben, o cutie de căpşuni, un vas de smântână şi o cutie de anghile în gelatină.

Deţinutul a implorat să fie plasat în celula de izolare peste noapte, în cazul în care deţinuţii care îşi pierduseră „bucuria Crăciunului" s-ar fi gândit că a vândut bunătăţile altcuiva. Ofiţerul de serviciu l-a tratat în mod corespunzător, dar el va fi în continuare obligat să apară în faţa guvernatorului în ziua de Boxing Day.

ZIUA 160 – ZIUA DE CRĂCIUN

Pentru cei care sunt încarceraţi Ziua de Crăciun poate fi rezumată într-un singur cuvânt: îngrozitoare. Am învăţat în ultimele 159 de zile ca deţinut cât de perversă este realitatea.

Mă duc la serviciu astăzi, ca în fiecare zi, şi sunt recunoscător că am ceva de făcut. La programarea de la ora şapte şi jumătate, doar şase deţinuţi se prezintă la vizita bolnavilor; trebuie să fii foarte bolnav ca să te trezeşti la 7:30 în dimineaţa de Crăciun şi să te duci la spital când temperatura de pe coasta de est este de minus două grade.

La ora opt şi cincisprezece mă duc la micul dejun şi, deşi sunt ouă, şuncă şi cârnaţi serviţi de ofiţeri (domnii Hocking, Camplin, Baker şi Gough), doar vreo patruzeci din cei două sute de deţinuţi se obosesc să vină.

La întoarcerea la spital, Linda şi cu mine descărcăm sacoşe cu mâncare din maşina ei, pentru ca eu să pot organiza un ceai pentru prietenii mei în această după-amiază. De asemenea, îmi dă un cadou, care este împachetat în hârtie de Crăciun. Îl deschid foarte încet, încercând să anticipez ce ar putea fi. În interiorul unei cutii mici şi îngrijite se află o cană de porţelan, cu o pisică neagră care îmi zâmbeşte. Acum am propria mea cană şi nu va mai trebui să mă decid între o cană reclamă la Campbell's Soup şi un simplu obiect alb şi ciobit atunci când îmi iau Bovrilul de dimineaţă.

10.00 a.m.

Linda mă lasă să mă ocup de spital în timp ce ea participă la petrecerea de Crăciun a guvernatorului. Sincer, dacă mai mult de jumătate dintre deţinuţi nu ar fi încă în pat dormind, aş putea aranja ca toţi să fugă. Când tabloidele susţin că am privilegii pe care ceilalţi deţinuţi nu le au, într-o privinţă au dreptate; sunt norocos că

pot să îmi continui munca pe care o fac afară. În timp ce toţi ceilalţi încearcă să-şi omoare timpul, eu mă aşez să scriu câteva ore.

12:00 amiaza

Masa de prânz este excelentă, şi încă o dată servită de ofiţeri, şi împărţită cu o jumătate de duzină de pensionari de vârstă înaintată din satul local; supă de roşii, urmată de curcan, chipolată, cartofi prăjiţi şi umplutură, cu atâta sos cât să umple farfuria. Nu-mi permit budinca de Crăciun – mai mulţi ofiţeri au comentat cu amabilitate faptul că mă îngraş (patru kilograme în nouă săptămâni).

După prânz, mă îndrept spre blocul de sud şi le telefonez lui Mary şi băieţilor. Una peste alta, par destul de veseli, dar nu pot să ascund faptul că mi-e dor de ei. Soţia mea are cincizeci şi şapte de ani, băieţii mei douăzeci şi nouă şi douăzeci şi şapte, iar astăzi sunt înconjurat de bărbaţi care stau în camerele lor şi se holbează la fotografii cu copii mici, cu vârste cuprinse între şase luni şi cincisprezece ani. Da, merită să fie încarceraţi dacă au comis o infracţiune, dar ar trebui să ne amintim că este ziua de Crăciun şi că nu familiile lor sunt vinovate.

În timp ce mă întorc prin bloc, observ că cei care nu se află în sala de televiziune sau la telefon stau întinşi pe paturile lor, dorind să treacă ziua. Am atât de multă mâncare în frigider încât invit o duzină de deţinuţi să mi se alăture în spital.

Se prezintă cu toţii, fără excepţie. Ne uităm la *Marea evadare* (oarecum ironic) şi ne bucurăm de ospăţul Lindei – plăcinte de porc, cartofi prăjiţi, rulouri cu cârnaţi, turtă dulce, KitKats şi, cel mai popular printre toţi deţinuţii, o bucată din brânza mea Cheddar. Toate acestea sunt însoţite nu de Krug, ci de o gamă de limonadă, apă Evian, ceai, cafea sau Ribena.

Râd, discută, se uită la film, iar când pleacă, David (fraudă, învăţător) îmi face un compliment pe care nu l-am mai primit la niciuna dintre petrecerile mele cu şampanie şi plăcintă.

— Mulţumesc că m-ai scăpat de după-amiaza asta într-un mod atât de plăcut.

ZIUA 161 – BOXING DAY

7:30 a.m.

Pentru deţinuţii care nu se întorc la muncă, Boxing Day este aproape mai rea decât ziua de Crăciun. Foarte puţini deţinuţi se prezintă la infirmerie în această dimineaţă şi, cu siguranţă, niciunul dintre ei nu are vreo boală care să merite a fi raportată.

8:13 a.m.

În timpul micului dejun aflu o altă consecinţă teribilă a culturii drogurilor din închisori. Jim (numai antichităţi), îngrijitorul de la sală, îmi spune că unii deţinuţi dependenţi de heroină mor adesea în câteva luni de la ieşirea din închisoare. Motivul? Heroina pe care o iau în închisoare este întotdeauna mai slabă, deoarece traficanţii adaugă alte substanţe, cum ar fi zahăr pudră, talc sau făină. Astfel, atunci când sunt eliberaţi, sunt imediat expuşi la o substanţă mai pură, pe care organismul nu o mai poate tolera. Care este rezultatul? Sfârşesc prin a muri din cauza unei supradoze.

11:00 a.m.

Guvernatorul vine să o vadă pe Linda şi îmi dă un cadou de Crăciun şi un cadou de ziua lui Mary, deşi nu are voie să facă aşa ceva, pentru că ar putea să-l compromită în cazul în care aş ajunge vreodată în faţa lui la raport. Cu toate acestea, cum mai sunt doar câteva zile până la pensionare, presupun că el consideră că acest lucru este puţin probabil.

Se pare că guvernatorul este un colecţionar de monede şi îi dă lui Mary un ban datat 1944, iar eu primesc unul datat 1940 – anii noştri de naştere. Sunt emoţionat. De asemenea, aduce trei volume din *The World's Greatest Paintings: Selected Masterpieces*, publicate în 1934 şi

editate de T. Leman Hare, pentru ca eu să le citesc de Crăciun. Înţelege ce mă emoţionează.

Cele trei volume sunt fascinante din mai multe puncte de vedere, nu în ultimul rând pentru că, din cele o sută de tablouri, aproape toate s-ar afla într-o compilaţie echivalentă din 2002. Printre tablouri se numără *Mona Lisa* a lui da Vinci, *Portrait of the Doge Lorendano* de Bellini, *Mother, Landseer's Shoeing the Bay Mare* (minunat) al lui Rembrandt şi *When Did You Last See Your Father?* de Yeames. Cu toate acestea, în acest volum din 1934, nu există nicio menţiune despre impresionişti; niciun exemplu de Monet, Manet, Van Gogh sau chiar Cezanne. Velasquez este descris ca fiind cel mai mare pictor spaniol din toate timpurile, cu Murillo pe locul doi. Mă întreb dacă profesorul Hare auzise măcar de Picasso în 1934 şi unde l-ar plasa în lexiconul artiştilor spanioli în 2002.

Există doar doi artişti pe care nu i-am mai întâlnit până acum: John MacWhiter şi Millet – nu Jean-Francois Millet, ci un american, Francis David Millet. Când sunt „afară" – vizitez Tate Britain în mod regulat – locuiesc vizavi, de cealaltă parte a râului –, dar nu-mi amintesc să fi văzut nici *June in the Austrian Tirol* al lui MacWhiter (magnific), nici *Beetween Two Fires* al lui Millet. Sper că Sir Nicholas Serota le are expuse, pentru că Tate Britain va fi printre primele locuri pe care le voi vizita după ce voi fi eliberat.

În prefaţa sa, profesorul Hare scrie ceva care, în opinia mea, este chiar mai relevant astăzi decât era în 1934:

> Astăzi se vorbesc şi se scriu atât de multe prostii despre artă, încât omul obişnuit este, în mod natural, înclinat să fie timid faţă de întregul subiect şi suspicios faţă de cei care practică Artele. El crede că, dacă această masă de contradicţii şi jargon confuz este rezultatul iubirii Artei, ar fi mai bine să se lipsească complet de artă. Nu există nici un mister despre Artă, dar există o mistificare fără sfârşit, dezvoltată de anumiţi critici care adoră să pozeze în personaje superioare. Astfel de scriitori avansează teoria conform

căreia plăcerea artelor frumoase este rezervată unei minorităţi selecte şi exclusive, adică, bineînţeles, lor şi discipolilor lor. Nu se poate propovădui o eroare mai mare decât aceasta, care este o greşeală relativ modernă şi care este atât de periculoasă încât, dacă va persista, va aduce în timp dispreţul tuturor celor care au legătură cu Arta.

1934.
2002. Fără comentarii.

1:00 p.m.

Linda închide infirmeria pentru ziua de azi şi se duce acasă pentru o odihnă bine meritată. A fost la datorie în ultimele nouăsprezece zile fără pauză.

9:00 p.m.

Mărturisesc că, după standardele închisorii, sunt în rai. Dar simt că trebuie să vă anunţ că sunt încă disperat să mă întorc pe pământ.

ZIUA 162 – JOI, 27 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Guvernatorul Lewis a primit un telefon de la Sir Brian Mawhinney şi, deşi nu poate da detalii, bănuieşte că ministrul de interne din umbră va lua legătura cu Mary, care, la rândul ei, mă va informa pe mine. Mister.

Guvernatorul îşi soarbe ceaiul.

— Întrucât voi pleca în scurt timp, am să îţi spun o poveste despre un membru actual al personalului care trebuie să rămână anonim. Ofiţerul în cauză a avut o zi liberă, iar seara el şi soţia sa au mers la un local pentru a bea ceva. Mai târziu, când au ieşit din pub, ofiţerul a văzut un bărbat care încerca să îşi pornească maşina, dar se auzea de parcă bateria era descărcată. Ofiţerul l-a întrebat dacă îl poate ajuta împingându-l. Şoferul i-a mulţumit, iar poliţistul l-a împins în afara parcării. Motorul a pornit, iar şoferul a mulţumit în timp ce a dispărut la orizont.

Când ofiţerul în cauză s-a întors la serviciu în dimineaţa următoare, a aflat că unul dintre deţinuţi a fugit. Deţinutul reuşise chiar să fure o maşină de la un pub local cu ajutorul unui membru amabil al publicului, care îl ajutase să pornească.

— Nu poate fi adevărat, am protestat eu. Cu siguranţă că l-a recunoscut pe deţinut. (Ca să fim corecţi, sunt peste două sute de deţinuţi la NSC şi, de multe ori, numărul de deţinuţi se schimbă cu douăzeci sau treizeci pe săptămână).

— Ai crede că da, răspunde guvernatorul, mai ales că deţinutul era singurul indian din închisoare[25]. Ofiţerul în cauză ar fi putut

[25] La Belmarsh, aproximativ 70% dintre deţinuţi erau de culoare, la Wayland 30%, iar în prezent, la NSC avem patru deţinuţi de culoare din 207 deţinuţi. Nu sunt sigur ce dovedeşte acest lucru: posibil să fie mai mulţi deţinuţi de culoare implicaţi în infracţiuni violente decât în fraude. (N.a.)

chiar să trăiască cu asta dacă nu ar fi fost faptul că nici deţinutul şi nici maşina furată nu au mai fost văzuţi de atunci.

ZIUA 163 – VINERI, 28 DECEMBRIE 2001

11:07 a.m.

Ori de câte ori are loc o rănire gravă în închisoare, întrebarea imediată care se pune întotdeauna este: „A fost implicat un alt deţinut?". Aşa că atunci când Linda şi cu mine suntem chemaţi la blocul de nord pentru a verifica un deţinut despre care se spune că şi-a rupt piciorul după ce a alunecat pe podea, prima întrebare a Lindei este:

— Cine l-a împins?

Până la sosirea noastră, ofiţerii de serviciu, domnul Hughes şi domnul Jones, sunt prezenţi şi sunt convinşi că Ron a avut un accident real. Cu toate acestea, există mai multe note de ironie în acest caz particular. Deţinutul implicat execută o pedeapsă de şase săptămâni şi urmează să fie eliberat joia viitoare. Anul trecut, el şi-a rupt piciorul stâng într-un accident de motocicletă. De data aceasta, a reuşit să-şi rupă piciorul drept, iar mai multe legături de la piciorul stâng au fost dislocate. Linda a confirmat că un ofiţer trebuie să-l însoţească la spital; deşi nu înţeleg cum ar putea să fugă cu două picioare rupte – şi de ce ar vrea să încerce, cu şase zile înainte de a fi eliberat din nou? Cu toate acestea, regulamentele sunt regulamente.

În mod normal, nu poţi fi eliberat din închisoare decât dacă medicul de gardă ţi-a dat un certificat de sănătate, iar în cazul lui Ron vor trece cel puţin şase săptămâni până când i se va da jos ghipsul.

— Îl vom lăsa să plece, spune Linda, dar numai dacă un membru al familiei îl ia joia viitoare şi este de acord să îşi asume responsabilitatea pentru el.

— Şi dacă nimeni nu o face? întreb.

— Atunci va rămâne aici până când îşi va reveni complet.

ZIUA 164 – SÂMBĂTĂ, 29 DECEMBRIE 2001

2:00 p.m.

Mary, William şi James mă vizitează. Vorbim în principal despre problemele juridice legate de procesul meu şi de apel. Subiectul conversaţiei se îndreaptă apoi spre baroneasa Nicholson. Mary i-a scris acesteia solicitându-i să-şi ceară scuze.

Mary pleacă luni în Kenya împreună cu sora ei, Janet, o călătorie pe care îşi doreşte să o facă de câţiva ani din cauza iubirii ei pentru pisici, indiferent de mărimea lor.

Ce s-a întâmplat cu cele nouăzeci de minute petrecute împreună?

6:00 p.m.

Mă aflu în ultima sesiune de scriere a zilei, când se aude o bătaie în uşă. Aceasta înseamnă de obicei că un deţinut are o durere de cap şi are nevoie de nişte paracetamol, pe care am voie să i-l eliberez atâta timp cât deţinutul are un bilet de la ofiţerul de serviciu. Dacă este vorba de ceva mai grav, atunci trebuie consultat ofiţerul din unitatea sa. Deschid uşa şi îi zâmbesc unui deţinut, care mi se pare destul de sănătos.

— Ai nişte prezervative, Jeff? mă întreabă el.

— Nu, îi spun, ştiind că Linda păstrează o rezervă pentru deţinuţii care pleacă în concediu de weekend sau care urmează să fie eliberaţi, dar chiar şi atunci le distribuie foarte rar. Dacă te prezinţi la vizită mâine dimineaţă la şapte şi jumătate, Linda va...

— Va fi prea târziu până atunci, spune el. Mă uit surprins. Sora mea m-a vizitat în această după-amiază şi nu are suficienţi bani pentru a ajunge acasă. Câţiva dintre băieţi sunt dispuşi să-i dea zece lire pentru o felaţie, ceea ce de obicei se termină cu ei mergând până la capăt şi ajungând să plătească douăzeci.

Toate acestea ridică mai multe întrebări atunci când posesia de bani într-o închisoare este ilegală. Este aceasta o activitate în interior sau în exterior (afară sunt minus două grade) şi este ea cu adevărat sora lui?

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta, este singurul meu răspuns, şi asta după ce el a dispărut în noapte.

Încerc din răsputeri să mă concentrez asupra scrisului meu.

ZIUA 165 – DUMINICĂ, 30 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Ofiţerul de pază aflat astăzi la datorie se bucură de munca sa, dar nu se simte niciodată împlinit până când nu pune pe cineva sub acuzare. Domnul Vessey se grăbeşte să intre în infirmerie pentru a vorbi cu asistenta. În timpul nopţii a găsit paisprezece sticle goale de vodcă pe fundul tomberonului de la intrarea în închisoare. Urmează o conversaţie în şoaptă, nu că ar fi nevoie de prea multă imaginaţie pentru a realiza că el întreabă dacă vreun deţinut s-a prezentat la cabinet în această dimineaţă într-o stare „puţin mai rea". Câteva clipe mai târziu, se grăbeşte să plece spre blocul de sud.

De fapt, foarte puţini deţinuţi au fost în această dimineaţă la vizita bolnavilor, deoarece majoritatea dormeau, iar cei care au apărut erau cu adevărat bolnavi. Va fi dezamăgit.

10:00 a.m.

În cursul dimineţii primim vizite din partea domnului Lewis şi a domnului Berlyn, noul viceguvernator, care i se alătură Lindei la o cafea. Următorul care soseşte este domnul Hocking, cu vestea că cinci deţinuţi au picat testul de alcoolemie. Doi dintre ei sunt lucrători voluntari, care şi-ar putea pierde toate privilegiile. De exemplu, ar putea fi puşi din nou să lucreze la fermă pentru restul pedepsei.[26] Domnul Hocking îmi spune că se îndoieşte că pedeapsa va fi atât de draconică, dar avertismentul va fi clar pentru viitor.

---

[26] Un deţinut care îşi ispăşeşte un sfert din pedeapsă şi se dovedeşte a fi un deţinut model este eligibil pentru muncă în exterior. Mai întâi, el trebuie să efectueze două vizite în oraş fără incidente. Următorul pas este să solicite să muncească în cadrul Community Service Volunteers (CSV), poate la un azil de bătrâni sau la un magazin Oxfam. După ce a efectuat o lună de voluntariat fără

De ce ar risca cineva să piardă atât de mult pentru câteva pahare de vodcă?

12:00 amiaza

Linda pleacă la prânz, aşa că îmi petrec patru din următoarele şase ore revizuind *Belmarsh*, volumul unu al acestor jurnale.

7:00 p.m.

În timpul serii citesc *Here is New York* de E. B. White, pe care Will mi-a dăruit-o de Crăciun. Un paragraf spre sfârşitul eseului este sinistru de profetic.

> Cea mai subtilă schimbare din New York este ceva despre care oamenii nu prea vorbesc, dar care este în mintea tuturor. Oraşul, pentru prima dată în lunga sa istorie, este distructibil. Un singur escadron de avioane, nu mai mare decât un cârd de gâşte, poate pune rapid capăt acestei fantezii insulare, poate arde turnurile, poate dărâma podurile, poate transforma pasajele subterane în camere letale, poate incinera milioanele de oameni. Intimitatea mortalităţii face parte din New York acum; în sunetul avioanelor care trec pe deasupra, în titlurile negre ale ultimei ediţii.

Această carte a fost scrisă în 1949, iar autorul a murit în 1985.

---

incidente, poate trece la un loc de muncă salariat, câştigând poate 200-250 de lire sterline pe săptămână. Acest lucru îi oferă deţinutului şansa de a trimite bani soţiei sau partenerei sale şi de a acumula nişte economii pe care să le poată folosi după eliberare. (N.a.)

ZIUA 166 – AJUNUL ANULUI NOU 2001

11:00 a.m.

Patru noi deţinuţi sosesc la spital din Nottingham, părând pierduţi şi puţin dezorientaţi. Sunt surprins că cei care se ocupă cu transportul i-au adus înainte de prânz, deoarece de obicei nu sosesc decât în jurul orei patru după-amiaza.

— Este ajunul Anului Nou, explică Linda. Toţi doresc să fie acasă până la ora patru.

12:00 amiaza

Linda îşi verifică registrele şi îmi spune că NSC a avut o fluctuaţie de puţin peste o mie de deţinuţi în anul 2001, aşa că, după unsprezece săptămâni, sunt deja un fel de veteran.

6:00 p.m.

Mary şi cu mine invităm de obicei opt persoane la cină la Old Vicarage în ajunul Anului Nou. Anul acesta va trebui să mă mulţumesc cu un KitKat, un pahar de Ribena şi să sper că Doug şi Clive vor putea să mi se alăture.

ZIUA 167 – ZIUA DE ANUL NOU 2002

6:00 a.m.

E linişte, aşa că încep să parcurg volumul unu din aceste jurnale. Recitind acele zile de început, când eram atât de tulburat, nu-mi vine să cred cât de multe am reuşit să uit. Iar acest lucru s-a accentuat şi mai mult de când am fost numit îngrijitor la spital, unde am totul în afară de libertate şi de compania zilnică a soţiei, familiei şi prietenilor mei; o pedeapsă în sine, dar nu purgatoriu şi cu siguranţă nu iad.

10:00 a.m.

Domnul New vine la spital pentru a-şi lua rămas bun. El părăseşte NSC în această seară şi, pe 8 ianuarie, îşi va schimba uniforma cu un costum, când va deveni guvernator la închisoarea Norwich. M-a învăţat foarte multe despre bine şi rău în ultimele trei luni.

6:00 p.m.

Mi-e dor de soţia mea, de familia mea şi de prietenii mei. Cel mai mare duşman cu care trebuie să mă confrunt este plictiseala, care mă omoară.

Pentru mulţi deţinuţi, este perioada în care experimentează pentru prima dată cu drogurile. Pentru început, drogurile sunt oferite de traficanţi pe nimic, iar când aceştia încep să ceară tot mai mult, în schimbul unei cartele de telefon şi a unei uncii de tutun sau a banilor lichizi, iar în cele din urmă, când sunt dependenţi, dau orice pentru o doză – inclusiv viaţa lor.

În această seară, poliţia din Lincolnshire a informat asistenta că un fost deţinut pe nume Cole, care a părăsit NSC în urmă cu şase săptămâni, a fost găsit sub un gard viu pe o alee liniştită de la ţară.

A murit din cauza unei supradoze.
Un an nou fericit.

ZIUA 168 – MIERCURI, 2 IANUARIE 2002

6:00 a.m.

Continui să revizuiesc *Jurnalul unui lord întemniţat, volumul unu - Belmarsh: Iadul.*

10:00 a.m.

Domnul Berlyn trece pe la mine pentru a-mi spune că are deja planuri pentru munca mea de voluntariat în cazul în care sentinţa mea va fi redusă, şi asta chiar înainte de a se cunoaşte data apelului meu. Vrea să lucrez într-un azil de bătrâni, pentru că nu va fi la vederea presei. De asemenea, consideră că aş beneficia de această experienţă. Am sperat să lucrez în magazinul Crucii Roşii din Boston, dar domnul Berlyn a renunţat la această opţiune după ce Maria a adus, fără permisiune, câteva cărţi pe care să le semnez înainte de Crăciun ca să strângă bani pentru fondul lor pentru Afganistan. Reverendul Derek Johnson, capelanul închisorii, a fost la el pentru a pleda în favoarea lor, explicându-i că el se ocupă cu iertarea şi reabilitarea. Replica imediată a domnului Berlyn a fost: „Eu mă ocup de pedeapsă şi recompensă". Trebuie să se fi referit la deţinuţi; nu pot să cred că doreşte să pedepsească o femeie muncitoare şi decentă care încearcă să administreze un magazin al Crucii Roşii.

4:50 p.m.

Linda pare foarte obosită. A lucrat 21 din ultimele 24 de zile. Mi-a spus că va candida pentru o slujbă în Boston. Singurul meu gând egoist este că sper să nu plece înaintea mea.

8:00 p.m.

Doug apare la spital pentru baia din fiecare seară şi pentru a se uita la televizor. Acum s-a acomodat la slujba de şofer, care îl ţine departe de închisoare între orele 8:00 şi 19:00. Mă întreb dacă, pentru deţinuţii ca Doug, nu ar fi mai bine să se regândească sistemul de eliberare condiţionată, astfel încât acesta să poată elibera patul său pentru un candidat care merită să fie acolo.

ZIUA 169 – JOI, 3 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Dimineaţă cabinetul este plin de deţinuţi care vor să se înscrie la acupunctură. Trebuie să te prezinţi la spital între orele 7:30 şi 8 dimineaţa pentru a fi programat la ora 11:00. Linda şi Gail sunt amândouă calificate, iar acupunctura „afară" poate costa până la 40 de lire sterline pe şedinţă. Pentru un deţinut, aceasta este gratuită, la fel ca şi toate reţetele.

Scopul acupuncturii în închisoare este dublu: eliberarea de stres şi renunţarea la fumat. Linda şi Gail au avut mai multe rezultate meritorii în trecut. Un deţinut a scăzut de la şaizeci de ţigări pe zi la trei după numai o lună de şedinţe. Alţi deţinuţi, care suferă de stres, se bazează pe el, iar orice deţinut care se prezintă la o a doua sesiune poate fi descris ca fiind serios.

Totuşi, să revenim la prezent. Opt deţinuţi sosesc în mod suspect într-un grup şi se înscriu la sesiunea de la ora 11:00. Toţi aceştia locuiesc, din întâmplare, în blocul de sud şi lucrează la fermă, ceea ce înseamnă că vor lipsi de la cea mai mare parte a muncii de dimineaţă şi vor fi plătiţi integral.

La ora opt, Linda îl sună pe domnul Donnelly de la fermă pentru a-l anunţa că şedinţa de acupunctură de dimineaţă este atât de suprasolicitată (doi solicitanţi obişnuiţi, unul de la educaţie şi unul care nu are loc de muncă), încât îi va lua pe cei opt de la fermă la ora patru după-amiaza. Asta înseamnă că vor trebui să îşi termine ziua de muncă înainte de a se prezenta la spital. Va fi interesant de văzut câţi dintre ei se vor prezenta.

9:00 a.m.

Tânărul Ron (ambele picioare rupte) intră şchiopătând la doctor. El îşi completează hârtiile pentru eliberare şi trebuie să fie declarat

apt şi fără probleme înainte de a fi externat mâine la ora 8:00. După spital, mai are de vizitat sala de sport, magazinele, SMU, învăţământul, biroul unităţii şi recepţia. Cum se vor descurca ei să semneze că un om cu două picioare rupte este apt să înfrunte lumea? Linda îi vine în ajutor, telefonează la fiecare departament şi apoi semnează în numele lor. Problema este rezolvată.

9:13 a.m.

După ce Dr. Walling a terminat de îngrijit pacienţii, mi se alătură în salon. Discutăm despre problema drogurilor din Boston, adormita Boston (populaţie de aproximativ 54.000 de locuitori).

Recent, maşina doctorului Walling a fost spartă. Toate lucrurile obişnuite au fost furate – radio, casete, servieta – dar a fost devastat de pierderea unei cutii de diapozitive pe care le-a acumulat de-a lungul a treizeci de ani. Deoarece nu le duplicase, acestea erau de neînlocuit, iar furtul a avut loc cu doar câteva zile înainte de a susţine o serie de conferinţe în America. Presupunând că era vorba de un furt legat de droguri (bani necesari pentru o soluţie rapidă), doctorul Walling a vizitat casele celor trei baroni consacraţi ai drogurilor din Boston. A lăsat un bilet în care spunea că are nevoie urgentă de diapozitive şi că va plăti o recompensă de 100 de lire sterline dacă acestea îi vor fi returnate.

Diapozitivele au apărut a doua zi.

Adevărata semnificaţie a acestei poveşti este faptul că un medic de renume ştie cine sunt baronii drogurilor din oraş şi, cu toate acestea, poliţia pare neputincioasă în a pune aceşti oameni după gratii. Dr. Walling explică faptul că este vorba de vechea problemă a lui „Mister Big" care nu se murdăreşte niciodată pe mâini. El aranjează ca drogurile să fie introduse ilegal în ţară înainte de a fi vândute unui traficant. De asemenea, Mister Big angajează traficanţi care distribuie drogurile, gratuit, în special copiilor care pleacă neînsoţiţi de la şcoală, astfel încât, cu mult înainte de a

ajunge la universitate sau de a se angaja, aceştia sunt deja dependenţi. Şi asta, repet, în Boston, nu în Chelsea sau Brixton.

Cum va fi Marea Britanie peste zece ani, douăzeci de ani, treizeci de ani, dacă poliţia estimează că 40 la sută din totalul infracţiunilor de astăzi sunt legate de droguri?

4:00 p.m.

Nimeni de la fermă nu se prezintă la acupunctură.

7:37 p.m.

Carl intră în grabă, fără suflare, pentru a spune că un deţinut s-a prăbuşit în blocul de sud. Linda a plecat acasă cu două ore în urmă, aşa că am ieşit în fugă din spital, pentru a-i găsi pe domnul Belford şi pe domnul Harman la câţiva metri în faţa mea.

Când ajungem la uşa deţinutului, îl găsim pe acesta gâfâind. Îl recunosc imediat din vizita pe care a făcut-o la doctorul Walling în această dimineaţă. Mă simt neajutorat când stă întins pe spate, strângându-şi stomacul, dar din fericire o ambulanţă soseşte în câteva minute. Un paramedic îi pune o mască pe faţă deţinutului şi apoi îi pune câteva întrebări de rutină, la care pot răspunde în numele lui – numele medicului, ultima vizită la cabinet, natura afecţiunii şi medicamentele administrate. Sunt, de asemenea, în măsură să le spun că are tensiunea arterială, 145/78. Îl duc de urgenţă la Pilgrim Hospital şi, deoarece nu a trecut de evaluarea recentă a riscurilor, domnul Harman trebuie să călătorească cu el.

Întrucât domnul Harman este acum plecat, probabil că nu mai avem decât cinci ofiţeri de serviciu în seara asta, pentru a supraveghea 211 prizonieri.

ZIUA 170 – VINERI, 4 IANUARIE 2002

Termin revizuirea cărţii *Belmarsh* şi o trimit înapoi la editorii mei.

8:00 a.m.

Părăsesc spitalul pentru a-mi face rondul de dimineaţă. Acest lucru are trei scopuri: în primul rând, ca fiecare şef de sector să ştie ce deţinuţi sunt liberi de la serviciu, în al doilea rând, în caz de incendiu, pentru a identifica cine unde se află şi, în al treilea rând, dacă cineva nu se prezintă la apel, pentru a verifica dacă a fugit.

În drum spre fermă dau peste Blossom, căruia unul dintre porci îi purta numele. Blossom este un călător, sau un ţigan, aşa cum obişnuiam să-i descriem înainte ca acest lucru să devină incorect din punct de vedere politic. Blossom îmi spune că tocmai a dezgropat un miel din gheaţă. Se pare că şi-a blocat sferturile posterioare în nişte noroi care a îngheţat peste noapte, aşa că bietul animal nu s-a putut mişca.

— Ai salvat viaţa animalului, îi spun lui Blossom.

— Nu, spune el, va fi sacrificat astăzi, aşa că va fi în curând în meniu sub formă de cotlete congelate.

12:00 amiaza

Îmi iau poşta de la blocul de sud. Deşi majoritatea mesajelor continuă pe aceeaşi temă, unul dintre ele, trimis de Frank şi Lurline din Wynnum, Australia, este demn de o menţiune, fie şi numai datorită plicului. Era adresat astfel:

> Lordului Jeffrey Archer
> Încarcerat pentru că a spus o minciună
> Undeva în Anglia.

Este datat în ziua de Crăciun şi a avut nevoie de numai nouă zile pentru a ajunge la mine, în Lincolnshire.

2:30 p.m.

Blocul administrativ principal a fost sigilat. Gail îmi spune că nu poate intra în clădire pentru a lua vreun act şi nu ştie de ce. Acest lucru este interesant doar pentru că este o zonă interzisă deţinuţilor.

În ultimele câteva luni, au dispărut bani şi obiecte de valoare. Domnul Berlyn este hotărât să prindă vinovatul. Se dovedeşte a fi un exerciţiu inutil, deoarece, în ciuda unei căutări amănunţite, cele 20 de lire sterline care au fost furate din poşeta cuiva nu se materializează. Domnul Hocking, ofiţerul de securitate însărcinat cu operaţiunea, consideră că întregul exerciţiu este de prost gust, deoarece implică anchetarea colegilor săi. Am sentimentul că ştie cine este vinovatul, dar cu siguranţă nu are de gând să-mi spună. Informatorul meu, prizonier al unei perioade lungi de stat în picioare, îmi spune numele suspectului. Pentru acei cititori cu minte de detectiv, ea nu este menţionată în acest jurnal.

ZIUA 171 - SÂMBĂTĂ, 5 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Un deţinut din blocul de sud se prezintă la cabinetul medical cu o rană inghinală. Linda este suficient de îngrijorată de starea lui pentru a cere să fie transportat fără întârziere la spitalul local. Între timp, îi bandajează rănile şi îi dă nişte calmante. El nu spune niciodată „te rog" sau „mulţumesc". Această atitudine este valabilă pentru mai mult de jumătate dintre deţinuţi, şi aproape 70 la sută dintre cei sub treizeci de ani. Deşi este o generalizare, am devenit conştient că cei fără maniere sunt şi cei care nu vor să muncească în rândul populaţiei penitenciare.

2:30 p.m.

Printre miile de scrisori pe care le-am primit de când sunt încarcerat, câteva sunt de la organizaţii caritabile care continuă să îmi ceară donaţii, cărţi şi suveniruri semnate şi, ocazional, o schiţă, un desen, o poezie sau chiar o pictură. În ciuda iubirii mele de o viaţă pentru artă, bunul Dumnezeu a decis să-mi pună în mână un stilou, nu o pensulă. Dar am găsit o alternativă atunci când am dat peste Darren, un îngrijitor de la educaţie. Darren a semnat deja câteva postere şi panouri pline de imaginaţie pentru spital. Cea mai recentă cerere de caritate este ca eu să realizez o floarea-soarelui, *indiferent cum*. Mi-a venit o idee pe care o realizează Darren. (Vezi mai jos)

ZIUA 172 - DUMINICĂ, 6 IANUARIE 2002

8:00 a.m.

Pentru că este Twelfth Night[27], îmi petrec câteva ore dând jos felicitările de Crăciun (1.712) şi împachetându-le pentru a i le putea înmâna lui Will când mă va vizita în această după-amiază.

10:30 a.m.

Linda îmi spune că o asistentă de la Spitalul Pilgrim a sunat de urgenţă în legătură cu deţinutul cu rana inghinală. Un ofiţer este trimis imediat pentru a-l supraveghea până când se întoarce în siguranţă în camera sa de la NSC. Nu este o idee rea să te transferi la spitalul local dacă plănuieşti să evadezi, dar nu este atât de inteligent să întrebi o asistentă unde sunt ieşirile.

2:00 p.m.

Will mă vizitează, însoţit de cadoul meu de Crăciun. Nici el şi nici James nu au mai auzit nimic de la mama lor de când a aterizat în Kenya. Will mă linişteşte sugerând că ori se distrează, ori a fost mâncată de un leu.

8:00 p.m.

Doug soseşte la spital cu vestea că cinci prizonieri care erau în permisie în oraş nu s-au mai întors. Cum niciunul dintre ei nu este criminal, doar poliţia locală va fi alertată. Dacă un criminal fuge, Ministerul de Interne trebuie să informeze presa naţională în termen de douăzeci şi patru de ore.

---

[27] A douăsprezecea noapte după Crăciun; o superstiţie din unele ţări vorbitoare de limbă engleză sugerează că aduce ghinion să laşi decoraţiunile de Crăciun agăţate după această dată. (N.t.)

ZIUA 173 – LUNI, 7 IANUARIE 2002

Închisorii NSC i s-a cerut să îşi mărească numărul de paturi. Acum, când aproape fiecare cameră are un televizor, camerele mari cu televizoare pot fi transformate în trei dormitoare, ceea ce înseamnă că închisoarea dispune de încă treisprezece paturi. Nu cred că acest lucru va rezolva în mare măsură problema supraaglomerării din închisori.

11:00 a.m.

Când domnul Berlyn vine la spital, Linda îi spune că va candida pentru un loc de muncă la biroul medicului legist din Boston. El mă asigură mai târziu că nu crede că ea va pleca vreodată. Pare surprins şi se încruntă atunci când îi spun că ea a completat deja un formular de cerere de angajare.

Apoi îmi dezvăluie că, dintre cei cinci deţinuţi care nu s-au prezentat până la ora şapte în seara precedentă, doi au întârziat şi vor fi în faţa guvernatorului în această dimineaţă, doi au fost prinşi beţi într-o sală de jocuri din Skegness şi au fost deja trimişi la Lincoln, unde îşi vor ispăşi pedeapsa majorată cu douăzeci şi opt de zile, iar unul este încă fugar.

— Nu se poate să merite, declar când discut cu Jim (doar antichităţi) despre fugari la prânz.

— Poate că nu merită pentru tine, Jeffrey, dar nu ştim care este situaţia lor familială. Soţia a fugit cu cel mai bun prieten al lui? Copiii sunt bine? Sunt toţi alungaţi din casa lor? Sunt ei...

Sunt de acord cu Jim. Nici nu-mi pot imagina asemenea probleme.

ZIUA 174 – MARŢI, 8 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

SERVICIUL PENITENCIAR AL MAJESTĂŢII SALE
DECLARAŢIE PRIVIND RELAŢIILE RASIALE

Serviciul penitenciar se angajează să respecte egalitatea rasială. Discriminarea pe bază de culoare, rasă, naţionalitate, origine etnică sau naţională sau religie este inacceptabilă, la fel ca şi orice limbaj sau comportament abuziv sau insultător din partea oricărui membru al personalului, deţinut sau vizitator, şi niciuna dintre acestea nu va fi tolerată.

Această declaraţie este afişată public în fiecare închisoare din Anglia şi trebuie să recunosc că nu am văzut niciodată vreun ofiţer care să manifeste prejudecăţi rasiale. Dimpotrivă, am fost martorul mai multor deţinuţi care au jucat cartea rasială în avantajul lor.

— Spui asta doar pentru că sunt negru...

— Te iei de mine pentru că sunt musulman...

Din păcate, nu am văzut niciun ofiţer de culoare sau asiatic nici la Wayland, nici la North Sea Camp, altfel aş fi putut încerca:

— Te iei de mine doar pentru că sunt alb...

Puteţi numi o singură ţară de pe pământ care are o politică privind relaţiile rasiale pentru a-i proteja pe albi? Cu siguranţă nu Zimbabwe, care astăzi este din nou pe prima pagină a ziarelor. Menţionez acest lucru doar pentru că astăzi a fost trimisă o circulară către toate departamentele, care arată în mod clar cât de serios ia în considerare Serviciul penitenciar drepturile minorităţilor.

12:00 amiaza

Domnul Belford vine la spital şi relatează o conversaţie pe care a auzit-o între două doamne în vârstă care se aflau într-o staţie de autobuz din Boston:

Prima doamnă: L-aţi văzut pe Jeffrey Archer în bar aseară?

A doua doamnă: Nu, credeam că este la închisoare.

Prima doamnă: Nu, este în localul nostru aproape în fiecare seară, bea halbă după halbă, înainte de a fi dus înapoi la închisoare de către şoferul său într-un Rolls Royce.

A doua doamnă: E o ruşine.

Ofiţerul le-a atras atenţia doamnelor că eu nu am părăsit NSC nici măcar o dată din ziua în care am ajuns şi că nu beau.

— Asta crezi tu, a fost răspunsul imediat.

ZIUA 175 – MIERCURI, 9 IANUARIE 2002

5:14 a.m.

Mă trezesc şi mă gândesc la viitor.

Totul depinde de rezultatul apelului meu. În prezent, am o condamnare de patru ani. În circumstanţele actuale, presupunând că voi rămâne un deţinut model, voi executa doi, sub rezerva ca raportul comisiei de eliberare condiţionată să fie pozitiv, ceea ce înseamnă că voi fi eliberat la 19 iulie 2003. Cu toate acestea, fac apel împotriva sentinţei şi a condamnării, iar dacă aceasta va fi anulată, voi fi eliberat în aceeaşi zi. Dacă nu, totul va depinde de reducerea sentinţei mele. Dacă cei trei judecători de apel îmi vor reduce sentinţa de la patru la trei ani, nu voi mai fi supus comisiei de eliberare condiţionată şi voi fi eligibil pentru eliberarea automată în optsprezece luni. Dacă dosarul meu rămâne nepătat, voi fi eliberat condiţionat cu două luni înainte, după şaisprezece luni – la 17 noiembrie 2002. Peste zece luni. Dacă judecătorii de la Curtea de Apel îmi vor reduce sentinţa la doi ani, voi fi eliberat la 17 mai, ceea ce înseamnă doar încă patru luni. Dacă pedeapsa mea va fi redusă la durata obişnuită pentru sperjur, adică la optsprezece luni, voi fi eliberat pe 17 martie – peste şase săptămâni.

Poate că acum puteţi înţelege de ce sunt atât de nerăbdător în legătură cu apelul meu şi aştept zilnic să aflu de la instanţe când voi apărea în faţa lor.

10:00 a.m.

Un asistent stagiar ni se alătură. Simon va petrece trei săptămâni la NSC, fiind detaşat de la Pilgrim Hospital. El va descoperi rapid că deţinuţii sunt trataţi mult mai bine decât publicul larg. La ora şapte, îţi poţi ridica paracetamolul, aspirinele, pastiluţele, apa de gură şi medicamentele prescrise. La ora nouă, poţi merge la medic

şi nu trebuie să aştepţi mai mult de douăzeci de minute. La ora unsprezece, dacă eşti stresat sau doreşti să te laşi de fumat sau să renunţi la droguri, poţi participa la un curs de acupunctură. La ora douăsprezece, te poţi întoarce pentru a mai lua medicamente. La ora 14:30 poţi participa la o discuţie despre renunţarea la fumat; la sfârşitul discuţiei se distribuie plasturi cu nicotină. La ora 16:30 poţi reveni pentru a primi alte medicamente. După ora 17:00, îngrijitorul poate furniza aspirină sau paracetamol oricărui deţinut care are un bilet din partea unui ofiţer. Dacă eşti grav bolnav, o ambulanţă te va duce la Spitalul Pilgrim în mai puţin de o oră.

Într-o singură zi, un deţinut hotărât poate cheltui sute de lire sterline din banii contribuabililor, deşi, în realitate, mă îndoiesc că 10% dintre ei ar vizita un medic dacă ar fi „afară" şi, cu siguranţă, nu ar merge la farmacie dacă ar însemna să renunţe la un ban din banii proprii. Aşadar, noul nostru stagiar va învăţa că, dacă eşti bolnav, este mai bine să fii în închisoare decât un pensionar sau un copil bolnav.

ZIUA 176 – JOI, 10 IANUARIE 2002

1:15 p.m.

Deşi alarma de incendiu este testată în fiecare zi la ora unu, astăzi sună pentru a doua oară la ora unu şi cincisprezece. Paza efectuează un exerciţiu de incendiu la scară largă.

Tot personalul, ofiţerii şi deţinuţii trebuie să se prezinte în curte, unde ne aliniem în ţarcuri separate. Mă duc în cel marcat cu spital şi mă alătur Lindei, lui Gail şi lui Simon. În stânga mea se află blocul nordic unu, iar în dreapta unitatea de condamnaţi pe viaţă – o grămadă de criminali adunaţi laolaltă.

Toată lumea, de la guvernator până la cel mai recent deţinut sosit, este la paradă. Aşteptăm să fim verificaţi de domnul Hocking, ofiţerul superior de securitate. Este pentru prima dată când văd întreaga comunitate într-un singur loc şi evidenţiază cât de disproporţionat este numărul de angajaţi în raport cu deţinuţii. Acest lucru este în regulă într-o închisoare de categoria D, unde totul se bazează pe încredere, dar ar fi imposibil în condiţiile unei închisori cu regim închis. Dacă ai avea un exerciţiu de incendiu într-un penitenciar de categoria A sau B, ai putea spera să îl desfăşori doar în mod individual, în timp ce într-un penitenciar de categoria C poate bloc cu bloc, cu excepţia cazului în care doreşti să te confrunţi cu o revoltă sau cu o evadare în masă.

1:45 p.m.

Două sute unsprezece deţinuţi şi treizeci şi opt de membri ai personalului (inclusiv personalul administrativ) se întorc la muncă.

8:00 p.m.

Mă uit la *Raiders of the Lost Ark*[28]. Ultima dată când am văzut acest film a fost cu cei doi fii ai mei – Will avea atunci nouă ani şi James şapte. Filmul a fost produs de unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Frank Marshall.[29]

[28] Film realizat în 1981, prezentat în România cu titlul *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute*. (N.t.)

[29] Frank a zburat de la Los Angeles la Londra pentru a se prezenta la procesul meu şi a nega o declaraţie a lui Angie Peppiatt, potrivit căreia aş fi fost la Roma cu o amantă, când de fapt fusesem cu Frank la Campionatul Mondial de Atletism. Nu că domnului judecător Potts i-ar fi păsat, deoarece până atunci se hotărâse deja că sunt vinovat. (N.a.)

ZIUA 177 – VINERI, 11 IANUARIE 2002

6:03 a.m.

Aş dori să vă pun la curent cu câteva chestiuni pe care aţi putea dori să le rezolvaţi.

Şase prizonieri au fugit în ultimele zece zile, iar eu am dat deja de urma a cinci dintre ei. Dar nu şi McGeekin. McGeekin avea o vizită în oraş, care îi permitea să părăsească închisoarea la ora opt dimineaţa, cu condiţia să se prezinte la poartă până la ora şapte în aceeaşi seară. Nu s-a întors, aşa că problema a fost încredinţată poliţiei.

— Este deja în custodie, a fost informat ofiţerul de la poartă de către sergentul de birou local.

S-a prezentat la cea mai apropiată secţie de poliţie şi le-a spus că doreşte să fie trimis înapoi la ÎMS Wayland din Norfolk, în loc să se întoarcă la North Sea Camp.

Nu este neobişnuit ca un deţinut să dorească să se întoarcă la viaţa mai reglementată a unei închisori cu regim închis. Unii chiar vă vor spune că se simt mai în siguranţă cu un zid în jurul lor. Deţinuţii pe viaţă, în special, consideră adesea că regimul unei închisori deschise este imposibil de acceptat. După cincisprezece ani în care au fost închişi, adesea timp de douăzeci şi două de ore pe zi, pur şi simplu nu pot face faţă la atâta libertate. La câteva ore de la sosire, aceştia vor solicita să fie trimişi înapoi, dar li se spune să aştepte o lună, iar dacă mai au aceeaşi părere, să depună o cerere de transfer.

Sincer, ar trebui să mă târască înapoi la Wayland şi aş fugi mai degrabă decât să mă întorc la Belmarsh.

ZIUA 178 – SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

A fost furat dopul de la baia spitalului, ceea ce este un mic mister, pentru că este singura baie din închisoare la dispoziţia deţinuţilor, aşa că dopul nu poate fi de mare folos nimănui altcuiva. Cu toate acestea, eu am unul de rezervă, ceea ce mă face rege, pentru că acum sunt „controlorul dopului de la baie". Va trebui totuşi să fac o cerere pentru unul nou, ceea ce înseamnă să completez trei formulare şi probabil să aştept trei luni.

2:00 p.m.

Echipa închisorii joacă fotbal împotriva liderilor ligii locale. Când echipa noastră intră pe teren, abia dacă îi recunosc pe unii dintre ei. Domnul Masters, ofiţerul care se ocupă de sport şi antrenor, subliniază că, din cauza rotaţiei rapide a deţinuţilor, a pus pe teren 54 de jucători de la primul meci al sezonului. Este ceva la care nici măcar Man United nu ar putea face faţă. La aceasta se adaugă faptul că portarul nostru vedetă, Bell, a fost suspendat pentru un meci după ce a folosit un limbaj vulgar şi abuziv atunci când arbitrul a acordat un penalty adversarilor. A avut puţin ghinion că un oficial al FA a evaluat arbitrul în acea după-amiază şi, prin urmare, arbitrul nu a putut pretinde că nu l-a auzit pe Bell. Într-adevăr, s-ar fi putut auzi: „Ia-ţi nişte ochelari, nenorocitule" până în centrul oraşului Boston.

Portarul nostru de rezervă este Carl (fraudă), îngrijitorul de la SMU care a preluat locul meu şi care vine în majoritatea serilor să se uite la televizor în spital. El a acceptat să stea în locul lui pentru această partidă, în timp ce Bell se uită de pe margine.

Am simţit că este de datoria mea să mă prezint şi să susţin echipa în astfel de circumstanţe dificile. Am plecat la pauză, când eram

conduşi cu 7-1, imediat după ce reporterul nostru de la închisoare, maiorul Willis (înjunghiere cu un cuţit de bucătărie – doi ani), mi-a spus că Boston Standard îi acordase atât de puţin timp pentru a relata meciul, încât nu va putea să enumere decât numele marcatorilor. Am fost, de asemenea, amuzat de discuţiile pe care le auzeam de pe linia de tuşă: „Bine jucat, Harry", „Bună intrare, David" şi „Super lovitură, Reg", ca şi cum ar fi fost un maestru de şcoală care se adresa echipei a 3-a a unei şcoli publice minore.

5:00 p.m.

Iau cina cu Carl, dar nu pare prea fericit.

— Care a fost scorul final? îl întreb.

— Am avut o a doua repriză mai bună, răspunde el.

— Deci, care a fost scorul final? repet.

— 15-3.

Singurul om care are un zâmbet mare pe faţă este Bell, suspendat, a cărui poziţie de „primul portar" rămâne sigură.

ZIUA 179 – DUMINICĂ, 13 IANUARIE 2002

11:00 a.m.

După ce, de dimineaţă, Linda a închis cabinetul, mă aşez să citesc *The Sunday Times*. Principalul articol este despre Prinţul Harry şi dezvăluirea din *News of the World* că a încercat marijuana şi că a fost implicat şi în consumul excesiv de alcool, în ciuda faptului că este încă minor. Unii dintre noi sunt suficient de bătrâni pentru a-şi aminti revelaţia şocantă că Prinţul Charles a fost prins bând coniac de cireşe pe când era încă la Gordonstoun.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei din această săptămână sunt Stephan Shakespeare, fostul meu şef de cabinet pentru campania pentru primăria Londrei, Robert Halfon, consilier principal al lui Oliver Letwin MP, ministrul de interne din umbră, şi fiul meu Will.

Opinia generală este că IDS se descurcă mai bine decât se aştepta. Îi avertizez că, dacă ne luăm după colegii de celulă şi personalul închisorii, majoritatea oamenilor pur şi simplu nu ştiu cine este.

Will îmi spune că nu se va întoarce în Statele Unite decât după apel. De asemenea, îmi raportează că Godfrey Barker s-a răzgândit şi că nu mai este dispus să ajute şi că ar putea chiar mai bine să părăsească ţara decât să fie obligat să depună mărturie despre conversaţia de la cină care a avut loc cu domnul judecător Potts. Soţia sa, Anne, a declarat că va divorţa de el dacă o va face.[30]

8:00 p.m.

[30] Domnul şi doamna Barker sunt acum separaţi. Doamna Barker s-a retras din comisia de eliberare condiţionată în septembrie 2001. (N.a.)

Un condamnat pe viaţă a fugit. Acesta a fost plecat într-o vizită neînsoţită în oraş şi nu s-a întors pentru a se prezenta la control până la ora 19:00. Dacă peste douăzeci şi patru de ore va lipsi în continuare, Ministerul de Interne va comunica presei numele şi dosarul său. Atunci când un tânăr huligan evadează, rareori apare chiar şi în ziarul local, dar publicul are dreptul să ştie dacă un criminal este în libertate.

Doug mă pune la curent cu contextul. Se pare că deţinutul a picat un test antidrog (heroină) în urmă cu câteva săptămâni şi a fost mutat din unitatea de condamnaţi pe viaţă înapoi în blocul de nord. Rezultatul ultimului său test de săptămâna trecută este de asemenea aşteptat să fie pozitiv. Întrucât aceasta va fi a doua infracţiune, el va fi transferat automat înapoi la o închisoare de categoria B şi i se vor mai adăuga cel puţin încă 18 luni la pedeapsă. Acesta este un om care a început cu o pedeapsă de 12 ani şi a executat deja 17 ani.

Dacă ar fi fost un deţinut model, ar fi putut fi eliberat acum cinci ani.

ZIUA 180 – LUNI, 14 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Când medicul soseşte în fiecare dimineaţă, semnează mai întâi actele de externare ale oricărui deţinut care urmează să fie eliberat. Apoi semnează cererile pentru o permisie de cinci zile, eliberând un certificat de sănătate. Următoarea sa sarcină este să vadă toţi noii deţinuţi care tocmai au sosit din altă închisoare. În cele din urmă, medicul se ocupă de „nickings": prizonieri care au fost puşi sub acuzare şi care trebuie să fie din nou declaraţi apţi atât mental, cât şi fizic înainte de a li se administra pedeapsa. După ce toţi aceşti deţinuţi au fost trataţi, medicul trece la cei cu adevărat bolnavi.

Astăzi avem trei „nickings". Două cazuri sunt banale, dar cea de-a treia l-a luat prin surprindere chiar şi pe guvernator. Primul caz a fost pentru înjurături la adresa unui ofiţer, iar acest lucru trebuie să fi fost destul de extrem pentru ca deţinutul să ajungă în faţa guvernatorului. Al doilea a fost un deţinut care a fost găsit cu 20 de lire sterline în camera sa. Primul s-a ales cu patru zile în plus la pedeapsă, al doilea cu şapte zile, dar al treilea...

Toţi deţinuţii care pleacă în concediu în oraş trebuie să se prezinte la poartă treji înainte de ora 19:00. Acest deţinut a întârziat câteva minute şi, ca să-l citez pe ofiţerul de la poartă, nu se ţinea pe picioare. Afară poţi fi testat cu alcooltestul dacă eşti la volan, aici suntem testaţi când mergem pe jos.

Atunci când a fost acuzat că era beat, deţinutul a susţinut că înghiţise o jumătate de sticlă de apă de gură cu treizeci de minute înainte de a se întoarce la închisoare. Este adevărat că o sticlă de apă de gură conţine alcool, iar acesta va fi înregistrat în etilotest la 0,5 %. Problema a fost că etilotestul arăta 3,5 %. În continuare, au verificat fişa medicală şi, deoarece deţinutul nu mai fusese la cabinet de mai

bine de o lună şi nu a cerut niciodată apă de gură, i s-a cerut să explice de ce a băut brusc o jumătate de sticlă de apă de gură.

— Pentru că îi făceam o felaţie partenerului meu, a răspuns el.

Când ofiţerul şi-a revenit după această revelaţie, a răsfoit cartea cu reguli şi a găsit o soluţie câştigătoare.

— Aţi semnat acordul de încredere pentru deţinuţii care se află în vizită în oraş? a întrebat el nevinovat.

— Da, a venit răspunsul imediat.

— Şi pe cine aţi ales ca persoană care va fi responsabilă pentru dumneavoastră în orice moment?

— Mama mea, a răspuns deţinutul.

— Şi a fost mama dumneavoastră martoră la acţiunea pe care tocmai aţi descris-o?

Deţinutul a făcut o pauză, a pledat vinovat şi i s-au adăugat douăzeci şi opt de zile la pedeapsă.

11:00 a.m.

Linda părăseşte spitalul şi se îndreaptă spre recepţie, unde doi deţinuţi tocmai au fost scoşi din camerele lor fără avertisment, deoarece urmează să fie trimişi la Lincoln (categoria B). Amândoi au picat la testul antidrog şi au ieşit pozitivi la heroină.

Deţinuţii nu sunt niciodată avertizaţi că vor fi mutaţi, în cazul în care decid că e mai bine să fugă decât să fie transferaţi înapoi în condiţii închise.

ZIUA 181 – MARŢI, 15 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Cinci persoane îşi completează actele de eliberare şi fiecare dintre ei vine la spital pentru a-şi lua rămas bun. Eamon, care a împărţit camera cu mine pentru o scurtă perioadă de timp, este deosebit de prietenos şi spune că speră că ne vom mai întâlni. Eu aprob din cap.

5:00 p.m.

La cină stau lângă John (crimă) care face o remarcă interesantă despre Chris (crimă) care este încă pe fugă. Dacă a reuşit să fugă în anumite ţări europene (Suedia, Portugalia sau Italia) ale căror guverne nu sunt de acord cu sistemul nostru de sentinţe pentru condamnaţii pe viaţă, este posibil ca autorităţile din ţara respectivă să închidă ochii, mai ales după ce Ministerul de Interne a anunţat astăzi că nu îl consideră pe Chris un pericol pentru public.

8:30 p.m.

Revăd ce am scris astăzi când un deţinut intră în spital. Transpiră abundent şi nu mai respiră deloc. Îi iau tensiunea arterială, 176/109, şi îl informez imediat pe ofiţerul de la unitate, dar nu înainte de a-mi lua şi eu tensiunea (130/76) pentru a verifica dacă aparatul nu este defect.

Domnul Downs (care l-a înlocuit pe domnul New ca ofiţer de penitenciar) este de serviciu şi îi spun că Gail a supravegheat acest pacient în ultimele patru zile şi mi-a spus că, dacă monitorul depăşeşte din nou 105, va fi dus direct la Pilgrim Hospital pentru un control complet.

— Nu este chiar atât de uşor, explică domnul Downs. Am doar cinci ofiţeri de serviciu în această seară, iar acest deţinut nu a fost

supus unei evaluări a riscurilor, aşa că unul dintre noi ar trebui să-l însoţească.

Domnul Downs oftează, sună după un taxi şi instruieşte un ofiţer să meargă cu deţinutul la Pilgrim Hospital (cost 20 de lire sterline).

Asta înseamnă că în seara asta avem 191 de deţinuţi care sunt păziţi de patru ofiţeri – unul dintre ei este o tânără care s-a alăturat recent serviciului.

Noapte bună.

ZIUA 182 – MIERCURI, 16 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Lui Martin, deţinutul care a pierdut două luni pentru că a încercat să fure nişte haine din închisoare în dimineaţa în care trebuia să fie eliberat, i s-au adăugat încă 25 de zile la sentinţă, de data aceasta pentru că a fost prins cu marijuana în cameră. Iniţial, el trebuia să părăsească NSC pe 14 decembrie, iar acum nu va fi eliberat decât pe 14 martie. În ritmul ăsta, s-ar putea să ies şi eu înaintea lui.

Nu este neobişnuit ca deţinuţii să ajungă să ispăşească o perioadă mai lungă decât pedeapsa iniţială. Cu toate acestea, va fi nevoie de mai multe „lovituri" pentru ca Martin să îl învingă pe un deţinut din Wayland (*Jurnalul unui lord întemniţat*, Volumul II) care a început cu o pedeapsă de trei ani pentru posesie de heroină şi care este încă rezident al acelui penitenciar opt ani mai târziu.

3:00 p.m.

Printre noii sosiţi se numără un poliţist şi un bărbat care a fost condamnat la cinci ani pentru că a încercat să-şi ucidă soacra. Restul au intrat pentru infracţiunile obişnuite – spargeri, infracţiuni de conducere, droguri, droguri şi droguri. Cu toate acestea, presimt una sau două poveşti printre aceste persoane.

7:00 p.m.

Am o vizită de la Keith (droguri de clasă B), ceea ce este o surpriză, deoarece şi-a completat hârtiile lunea trecută şi ar fi trebuit să fie eliberat ieri. Nu-mi vine să cred că a mai comis o infracţiune în ultimele 24 de ore. Nu. Se pare că de la comisia de eliberare condiţionată, după ce a informat închisoarea că ar putea fi eliberat luni, i s-a spus acum că trebuie să aştepte până când vor fi

semnate încă una sau două hârtii. De ce nu i-au spus asta lunea trecută, în loc să îi crească inutil speranţele?

I-am povestit lui Keith despre un deţinut care a fost transferat ieri de la Leicester şi care se va întoarce astăzi în acea închisoare. Autorităţile au uitat să trimită toate detaliile privind eliberarea sa condiţionată. Bărbatul a călătorit până la NSC într-o dubă de transport deţinuţi, a petrecut noaptea aici, iar acum trebuie să se întoarcă la închisoarea Leicester. Apropo, ne aşteptăm ca el să se întoarcă la NSC săptămâna viitoare. Această incompetenţă birocratică va fi plătită din banii contribuabililor.

ZIUA 183 – JOI, 17 IANUARIE 2002

După o lună în care am fost îngrijitor la spital, mi-am format un program de lucru.

5:00-7:00 a.m. Scriu prima versiune a evenimentelor din ziua precedentă.

7:00-7:30 a.m. Trag draperiile, fac patul, pun ceainicul la fiert, mă bărbieresc, fac baie şi mă îmbrac.

Pregătesc listele şi fac cafea pentru Linda – un strop de lapte, un îndulcitor.

7:30-8:00 a.m. Vizita, de obicei douăzeci-treizeci de deţinuţi care ridică reţete sau trebuie să facă o programare la doctor la ora nouă.

8:00-8:30 a.m. Eliberez biletele pentru scutire de la muncă la fermă, la uzină, la magazine, la popotă, la departamentul de educaţie, la blocurile de nord şi de sud şi la poartă.

8:30-8:45 a.m. Micul dejun în sala de mese.

9:00-10:30 a.m. Cabinetul medicului.

11:00 a.m. Acupunctură, de obicei trei sau patru deţinuţi.

11:10-11:40 a.m. Citesc versiunea de dimineaţă a acestui jurnal.

11:50 a.m. Trezirea pacienţilor care fac acupunctură; Linda îndepărtează acele.

12:00 amiaza Prânz.

12:40 p.m. O sun pe Alison la apartament şi îmi iau corespondenţa de la biroul unităţii sudice.

1:00-3:00 p.m. Continui a doua redactare a lucrării de ieri.

3:00-4:00 p.m. Verific sosirile din alte închisori. Le ţin o scurtă cuvântare introductivă, apoi le iau tensiunea arterială şi greutatea şi le fac un test de diabet (urină).

4:30-4:50 p.m. Vizita de seară. Deţinuţii care au primit reţete în această dimineaţă pot lua medicamentele, deoarece acestea au fost ridicate de la o farmacie din Boston în cursul după-amiezii.

4:50 p.m. Linda pleacă pentru ziua de azi.

5:00 p.m. Cina.

5:30-7:00 p.m. Ultima sesiune de scriere, totalizând aproape şase ore în total.

7:00 p.m. Deschidem sala de la capăt pentru a fi folosită de personal extern, de exemplu, Ascultători, Martorii lui Iehova, sesiuni de consiliere în materie de droguri şi alcool şi comitete din închisoare.

7:10-8:00 p.m. Citesc corespondenţa zilei, fac notiţe şi i le trimit lui Alison.

8:00-10.00 p.m. Doug şi Carl mi se alătură la o cafea, pentru a discuta sau pentru a viziona un film la televizor.

10.30 p.m. Citesc până mi se face somn.

Îngrijitorul de spital are cele mai lungi şi neregulate ore de lucru dintre toţi deţinuţii. Este program de şapte zile pe săptămână. Sâmbăta şi duminica, după ce Linda şi Gail au plecat, mătur salonul spitalului, holul, toaleta şi baia înainte de a da cu mopul peste tot. (Deşi nu-mi amintesc când am făcut ultima dată treburi casnice, găsesc această muncă terapeutică. Totuşi, nu aş merge atât de departe încât să spun că îmi place).

Apoi îmi verific proviziile şi reaprovizionez dulapurile. Dacă îmi lipseşte ceva, întocmesc un formular de comandă pentru magazine (blocnotesuri, hârtie igienică şi astăzi pentru un nou aspirator – cel vechi a cedat în sfârşit).

Unii deţinuţi îmi spun că ar prefera să lucreze în bucătărie sau la popota pentru ofiţeri, deoarece primesc mai multă mâncare. Eu prefer să fiu în spital, să fac o baie şi să dorm bine.

ZIUA 184 – VINERI, 18 IANUARIE 2002

5:26 a.m.

Tocmai a intrat paznicul de noapte şi îmi spune zâmbind că pot fugi. Îmi las stiloul jos şi întreb de ce.

— Avem unul în plus pe listă.

— Cum s-a întâmplat asta? întreb.

— Un băiat care a fost eliberat ieri a ajuns acasă şi nimeni nu l-a vrut, aşa că s-a strecurat înapoi aseară şi s-a culcat în vechea lui cameră.

— Şi ce aţi făcut? întreb.

— L-am dus înapoi la poartă şi l-am aruncat afară pentru a doua oară.

Îmi pare rău pentru un om care nu are unde să se ducă şi nu pot decât să mă întreb cât timp va trece până când va recidiva.

8:00 a.m.

Mă întâlnesc cu Keith („implicat în mod conştient" cu un drog de clasa B) în timp ce se întoarce de la micul dejun. Probabil că încă mai aşteaptă să i se semneze actele lipsă pentru a putea fi eliberat. S-ar putea să fiţi – ca şi mine – nedumerit de ceea ce înseamnă acuzaţia sa.

Keith conducea o mică firmă de transport, iar unul dintre camioanele sale fusese echipat cu rezervoare de combustibil de rezervă. Când şoferul a trecut prin vamă, s-a descoperit că rezervoarele de rezervă conţineau 249 de kilograme de marijuana. Keith a fost condamnat la nouă ani de închisoare.

Ori de câte ori un judecător pronunţă o sentinţă în materie de droguri, există o perioadă în funcţie de clasa drogului – A, B sau C. De asemenea, este relevant dacă eşti considerat ca fiind „în posesie" sau ca furnizor, precum şi cantitatea în cauză.

Clasificarea drogurilor:
Clasa A: heroină, ecstasy, cocaină, opiacee
Clasa B: canabis (marijuana) (acum clasa C), amfetamine.
Clasa C: steroizi anabolizanţi, keratină, nitrit de amil (poppers)

Iată un ghid aproximativ al pedepselor *maxime*:

Clasa A: posesie – şapte ani, furnizor – pe viaţă (amendă sau ambele)
Clasa B: posesie – cinci ani, furnizor – paisprezece ani
Clasa C: posesie – doi ani, furnizor – cinci ani
Mulţi dintre deţinuţi se simt nedreptăţiţi în condiţiile în care sentinţele pot varia atât de mult de la o instanţă la alta şi, având în vedere că peste 50 % dintre deţinuţi sunt încarceraţi pentru acuzaţii legate de droguri, se fac comparaţii tot timpul. Câţiva recunosc că au scăpat uşor, în timp ce majoritatea se simt nedreptăţiţi.

5:00 p.m.
Bărbatul care a fost condamnat la cinci ani de închisoare pentru că a încercat să-şi ucidă soacra se dovedeşte a fi un alt caz neobişnuit. Deţinutul respectiv şi-a lovit soacra atunci când aceasta a refuzat să-i permită accesul pentru a-şi vizita copiii. Aceasta s-a prăbuşit şi a fost transportată la spital. Întrucât aceasta nu a murit, iar poliţia nu a avut dovezi că acesta intenţiona să o ucidă, acuzaţia a fost redusă la furt calificat şi a fost condamnat la cinci ani. Ar fi nevoie de o minte juridică antrenată pentru a înţelege cum s-a ajuns la cea de-a doua acuzaţie. Deţinutul explică faptul că, atunci când a plecat în căutarea copiilor săi, a intrat în casa soacrei sale, deşi aceasta nu îl invitase înăuntru – iar această infracţiune este furt calificat.

ZIUA 185 – SÂMBĂTĂ, 19 IANUARIE 2002

2:00 p.m.

Speram să-i văd astăzi pe Mary, Will şi James, dar autorităţile au decretat că mi-am folosit toate vizitele pentru această lună şi, prin urmare, nu-i pot vedea până la începutul lui februarie.

3:00 p.m.

Meciul de fotbal de săptămâna aceasta a fost, de asemenea, anulat, aşa că, încă o dată, mă aflu faţă în faţă cu cel mai mare duşman al deţinutului, plictiseala.

ZIUA 186 – DUMINICĂ, 20 IANUARIE 2002

10:51 a.m.

Domnul Hart (un socialist de modă veche) vizitează spitalul pentru a-mi spune că a apărut o pagină dublă despre mine în *News of the World*. Se pare că Eamon este ultimul fost deţinut care şi-a luat cei treizeci de arginţi şi a povestit lumii cum este să împarţi camera cu Jeff.

Sunt surprins de numărul de deţinuţi care mă vizitează astăzi pentru a-mi spune ce cred despre Eamon. Expresii ciudate precum „a încălcat codul", „nu se face aşa ceva" vin de la bărbaţi care sunt în închisoare pentru crimă şi vătămare corporală gravă. După Belmarsh, Fletch, Tony, Del Boy şi Billy nu au spus nimic, în timp ce Darren, Jimmy, Jules şi Sketch din Wayland şi-au ţinut şi ei gura. Aici, la NSC, am încredere în Doug, Carl, Jim, Clive şi Matthew. Şi ei ar avea poveşti de spus.

4:00 p.m.

Am înfiinţat un club de ceai în închisoare, deoarece îmi place să fiu gazdă, indiferent de circumstanţe. Recunosc că ar fi fost imposibil la Belmarsh sau la Wayland, dar cum acum locuiesc în spital, pot chiar să trimit invitaţii. Membrii se limitează la cei care au peste 40 de ani.

Oaspeţii mei sunt invitaţi să participe la „Club Hospital" duminică, între orele 16:00 şi 18:00. Vor fi serviţi cu ceai, cafea, biscuiţi şi prăjiturele, oferite de Linda. Numărul actual de membri este de aproximativ o duzină şi îi include pe David (fraudă, director de şcoală), John (fraudă, contabil), John (fraudă, om de afaceri), Keith (posesie de droguri cu bună ştiinţă), Brian (fermă de struţi şi organist de capelă), Doug (import de ţigări), maiorul (şi-a

înjunghiat soţia), căpitanul (furt, dat afară din regiment cu toba), Malcolm (fraudă) şi Carl (fraudă).

Nu se vorbeşte despre viaţa din închisoare, ci despre ceea ce se întâmplă în lumea de afară. Dacă IRA ar trebui să primească camere în Parlament, dacă Bin Laden este mort sau viu, starea NHS şi ultimele noutăţi de la meciul test din India. Toţi invitaţii mei respectă regulile clubului. Îşi scot pantofii şi îşi pun papuci de casă când intră în spital, iar fumatul şi înjurăturile nu sunt tolerate. Doi dintre ei ne vor părăsi săptămâna viitoare, Keith va sta cinci ani, iar Brian aproape trei. Ridicăm o cupă în cinstea lor şi le urăm succes. Carl şi David rămân în urmă să mă ajute la spălatul vaselor.

ZIUA 187 – LUNI, 21 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Încep să cunosc obişnuiţii spitalului: cinci deţinuţi care se prezintă în fiecare dimineaţă, între 7:30 şi 8:00, pentru a-şi lua medicamentele. Nu am reuşit să înţeleg de ce aceşti cinci au nevoie de aceleaşi medicamente pentru ceva de care majoritatea dintre noi îşi revin în câteva zile. Sora are suspiciunile ei, dar dacă un deţinut se plânge de o durere de dinţi, de o entorsă musculară sau de artrită, acesta are dreptul la medicamente pe bază de opiacee – de exemplu codeină, co-codamol sau dextropropoxifen. Acestea vor apărea ca fiind pozitive la orice test antidrog, iar dacă un deţinut le-a luat în fiecare zi timp de o lună, poate pretinde: „Sunt medicamentele mele, şefu'." Cu toate acestea, dacă un deţinut este testat pozitiv la heroină, spitalul va lua o mostră de sânge şi va cere sfatul medicului pentru a stabili dacă medicamentele sale zilnice ar fi înregistrat acel nivel ridicat. Mai mulţi deţinuţi au descoperit că un astfel de element de îndoială lucrează în favoarea lor. Doug mi-a spus că unii dependenţi se întorc în camerele lor, aruncă pastilele în toaletă şi apoi îşi iau doza zilnică de heroină.

11:20 a.m.

Un condamnat pe viaţă pe nume Bob (12 ani, crimă) urmează să se prezinte săptămâna viitoare în faţa comisiei de eliberare condiţionată. El se apropie de sfârşitul perioadei de pedeapsă, iar Ministerul de Interne recomandă de obicei ca deţinutul să mai stea cel puţin încă doi ani înainte de a lua în considerare eliberarea. Recent, această decizie a fost luată de la Ministerul de Interne şi a fost transferată comisiei de eliberare condiţionată. Bob a primit o scrisoare din partea comisiei în această dimineaţă, în care a fost informat că va fi eliberat joia viitoare.

Încercaţi să vă imaginaţi că aţi executat doisprezece ani de închisoare (gândiţi-vă ce vârstă aveaţi acum doisprezece ani) şi acum presupuneţi că va trebui să mai faceţi încă doi ani, dar apoi vi se spune că veţi fi eliberat joi.

Omul se plimbă ameţit, nu în ultimul rând pentru că a căzut ieri de pe o scară şi acum are glezna în ghips. Ce mod de a-ţi începe reîntoarcerea pe Pământ.

ZIUA 188 – MARŢI, 22 IANUARIE 2002

11:00 a.m.

Andrew Pierce de la *The Times* a intrat în posesia ştirii că Libby Purves îi va lua mâine un interviu lui Mary. Probabil că BBC a divulgat-o, dar nu mă pot plânge, pentru că articolul se citeşte bine, chiar dacă domnul Pierce are iluzia că NSC se află în Cambridgeshire. Mi-aş dori să fie aşa.

4:00 p.m.

Printre mesajele mele de după-amiază se numără o felicitare de Sfântul Valentin, ceea ce este ca şi cum aş primi o felicitare de Crăciun în noiembrie, o cerere în căsătorie, o ofertă pentru un rol într-un film (Feldmareşalul Haig), o solicitare de a prezenta un serial de televiziune în douăsprezece episoade şi o invitaţie de a ţine un discurs după cină la Sydney în septembrie anul viitor. Oare ştiu ei ceva ce eu nu ştiu?

8:00 p.m.

Un ofiţer vine din rondul de noapte pentru o cafea. Îmi povesteşte o întâmplare alarmantă despre un eveniment care a avut loc în ultima sa închisoare.

Este unanim acceptat printre deţinuţi că, dacă un anumit ofiţer are ceva cu tine, nu poţi face nimic în privinţa asta. Poţi parcurge procedura de reclamaţii, dar chiar dacă ai dreptate, ofiţerii se vor sprijini întotdeauna între ei dacă un coleg are probleme. Aş putea umple o carte cu astfel de cazuri. Eu însumi am trăit acest lucru la un nivel atât de mărunt încât nu am considerat că incidentul merită să fie înregistrat. Cu acea ocazie, guvernatorul şi-a cerut scuze personal, dar m-a sfătuit totuşi să nu depun o plângere.

Cu toate acestea, să revenim la un deţinut din blocul de nord care a avut îndrăzneala de a depune o plângere scrisă împotriva unui anumit ofiţer. Cu această ocazie, nu pot decât să fiu de acord cu deţinutul că ofiţerul în cauză este un bătăuş. Cu toate acestea, după o anchetă îndelungată (totul în închisoare este îndelungat), ofiţerul a fost exonerat de orice răspundere, dar acest lucru nu l-a împiedicat să caute răzbunare.

Deţinutul în cauză ispăşea o pedeapsă de cinci ani şi, în momentul în care a intrat în închisoare, avea o aventură despre care soţia sa nu ştia, iar pentru a se adăuga la complicaţii, aventura era cu un alt bărbat. Deţinutul primea vizita unuia dintre ei la fiecare două săptămâni, în timp ce le scria amândurora în timpul săptămânii. Regula în închisorile închise este că îţi laşi scrisorile nesigilate în biroul unităţii, astfel încât să poată fi citite de ofiţerul de serviciu pentru a verifica dacă mai eşti implicat în vreo activitate infracţională sau dacă mai ceri să ţi se trimită droguri. Atunci când deţinutul a lăsat cele două scrisori în biroul unităţii, ofiţerul de serviciu era acelaşi om despre care el a depus o plângere la guvernator. Ofiţerul a citit ambele scrisori de dragoste şi, da, aţi ghicit, le-a schimbat şi a sigilat plicurile şi, odată cu ele, soarta deţinutului.

De unde ştiu că este adevărat? Pentru că ofiţerul implicat tocmai mi-a spus-o şi este fericit să o spună oricărei persoane pe care o consideră o ameninţare.

ZIUA 189 - MIERCURI, 23 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Mary este la *Midweek* cu Libby Purves.

12:15 p.m.

O sun pe Mary. Pleacă să ia masa de prânz cu Ken Howard RA şi alte personalităţi artistice.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Michael Portillo şi Alan Jones (John Humphreys din Australia). Mai întâi trebuie să îmi clarific poziţia cu privire la candidatura lui Michael la conducere. Mi-aş fi dorit ca el să-i urmeze lui John Major ca lider al partidului. De asemenea, aş fi votat pentru ca el să îl înlocuiască pe William Hague, deşi aş fi fost împărţit dacă Malcolm Rifkind şi-ar fi recâştigat locul din Edinburgh.

Este o vizită plăcută şi îmi aminteşte cât de mult îmi lipseşte atmosfera de la Westminster, aşa cum sunt eu, blocat în cel mai rece şi mai îndepărtat colţ din Lincolnshire. Michael ne vorbeşte despre una sau două schimbări pe care le-ar fi făcut dacă ar fi fost ales lider. El sugerează că avem nevoie de propria noastră „Clauză 4", pe care Tony Blair a transformat-o atât de strălucit într-o problemă importantă, deşi nu are nicio semnificaţie reală. Michael consideră, de asemenea, că toţi candidaţii parlamentari ai partidului ar trebui să fie selectaţi de la centru, îndepărtând puterea de la circumscripţii. De asemenea, îl îngrijorează cât de puţine femei şi membri ai grupurilor minoritare ajung în băncile conservatoare. El subliniază că, la ultimele alegeri, partidul a adăugat doar o singură femeie nouă în rândurile sale, în condiţiile în care Partidul Laburist are peste cincizeci.

— Nu este o reclamă prea bună pentru noul partid modern, cuprinzător, adaugă el.

— Dar cum ai fi gestionat problema europeană? întreabă Alan.

Michael este pe punctul de a răspunde când acel socialist roşu şi fierbinte (consilier local laburist), ofiţerul Hart, ne spune că timpul nostru a expirat.

Politica nu este atât de copleşită de talente încât conservatorii să poată supravieţui fără Portillo, Rifkind, Hague, Clarke şi Redwood, toţi jucând roluri importante, mai ales cât timp suntem în opoziţie.

Când cei doi bărbaţi au plecat, eram înfierbântat. O oră mai târziu îmi venea să evadez.

5:00 p.m.

Am sunat-o pe Mary. Tocmai ieşise din cabinetul lui Julian Malins QC şi se duce la cină cu Leo Rothschild.

ZIUA 191 – VINERI, 25 IANUARIE 2002

8:15 a.m.

Sunt chemat de la micul dejun prin megafon şi mi se spune să mă întorc imediat la spital. Cinci noi prizonieri au venit aseară, după ce Gail a plecat acasă. Au nevoie să li se facă toate verificările preliminare (ritm cardiac, greutate, înălţime) înainte ca doctorul Walling să sosească la ora nouă. Unul dintre noii veniţi anunţă cu o mândrie considerabilă că, deşi este a cincea sa infracţiune, este prima sa vizită la NSC.

10:30 a.m.

După ce vizita se termină, Dr. Walling mi se alătură pentru o cafea în salon.

— Unul dintre ei a fost un coşmar, spune el, ca şi cum eu nu aş fi fost „unul dintre ei".

Nu mi-a spus la care dintre cei douăzeci de pacienţi se referea, iar eu nu am întrebat. Cu toate acestea, următoarea sa frază m-a luat prin surprindere.

— Trebuia să iau o probă de sânge şi nu am putut găsi o venă în braţele sau picioarele lui, aşa că am ajuns să-i injectez penisul. Nu are nici măcar jumătate din vârsta ta, Jeffrey, dar tu îi vei supravieţui.

2:00 p.m.

A sosit noul aspirator. Acesta este un eveniment important în viaţa mea.

4:00 p.m.

O sun pe Mary la Grantchester. Are câteva veşti: Brian Mawhinney a primit un răspuns la scrisoarea sa către Sir John

Stevens, comisarul Poliţiei Metropolitane, în care întreba de ce mi-am pierdut dreptul la categoria D şi am fost trimis la Wayland. A fost solicitat un raport cu privire la circumstanţele în care a fost luată această decizie şi va fi transmis lui Brian imediat ce comisarul îl va primi.

Următoarea veste a lui Mary este devastatoare.

În 1999, Julian Mallins a avut amabilitatea de a-i trimite o notă pe care o păstrase în dosarele sale (vezi mai jos), trimisă de Geoffrey Shaw jr. lui Michael Hill pentru apărare în procesul de calomnie. În notă, Shaw îi cere lui Julian cele două agende ale mele din 1986 (un jurnal A4 şi un jurnal Economist) „în cazul în care Michael cere să le consulte". Julian le-a dat jurnalele lui Shaw şi Hill pentru a le examina şi i-a spus lui Mary că este destul de sigur că ei le-au fi analizat cu atenţie – şi că, în mod clar, nu au găsit nimic demn de a fi menţionat din ele, deoarece nu au reprezentat o probă în procesul de calomnie. Julian a adăugat că ar fi o „prostie absolută" să se sugereze că avocaţii de la Star nu ar fi putut examina aceste două agende (despre care Angela Peppiatt a susţinut în procesul penal că erau aproape în întregime goale) în instanţă pentru a găsi alte însemnări.

TEMPLE,
LONDON

Dear Julian,

Could you have Mr. Archer's diaries in court in case Michael asks to look at them?

I wanted to ask you this last night. I'm sorry I forgot to do so!

Mai târziu, Julian i-a scris lui Mary: „Legea engleză din 1986 era în regulă. Dacă Michael Hill ar fi sugerat că toate dovezile pentru alibi erau adevărate, cu excepţia datei, nici Lordul Archer din boxa martorilor, nici judecătorul, cu atât mai puţin Lordul Alexander şi nici eu, nu ne-am fi putut opune ca Michael Hill să cerceteze restul jurnalului pentru a găsi aceeaşi întâlnire la cină cu acelaşi însoţitor, la acelaşi restaurant, dar la o altă dată”.

Niciunul dintre noi nu ştia nimic despre jurnalul de buzunar al lui Peppiatt din 1986, în care şi-a notat atât propriile angajamente, cât şi pe cele ale mele, păstrat ca fiind proprietatea ei timp de peste

zece ani, dar prezentat în instanţă ca fiind „adevăratul" meu jurnal pentru acel an.

Mary mi-a spus, de asemenea, că i-a scris lui Godfrey Barker în legătură cu referirea sa anterioară la faptul că a luat masa cu domnul judecător Potts cu ceva timp înainte de proces, când judecătorul ar fi putut face remarci denigratoare la adresa mea. Ea se teme acum că Godfrey va dispărea în momentul în care va fi anunţată data apelului.

ZIUA 192 – SÂMBĂTĂ, 26 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Mă cântăresc. Of. Am 100 de kilograme. Of. Am slăbit 5 kilograme în cele trei săptămâni petrecute la Belmarsh, ajungând la 80 de kilograme. La Wayland, am pus înapoi cele 5 kilograme în zece săptămâni, deşi am fost la sală în fiecare zi. La NSC mâncarea este mai bună, dar din cauza serviciului meu nu am timp să merg la sală (scuză proastă). De luni trebuie să nu mai mănânc ciocolată şi să mă întorc la sală. Sunt hotărât să părăsesc închisoarea, oricând, cu aproximativ 80 de kilograme.

1:00 p.m.

Primesc vizita unui deţinut care a fost condamnat la trei luni, ceea ce înseamnă că va face în jur de cinci sau şase săptămâni. Infracţiunea lui? Furtul a 120 de lire sterline în timp ce se afla într-o poziţie de încredere. A fost poliţist. Nu intru în prea multe detalii despre infracţiunea sa, deoarece mă interesează mai mult problemele cu care se confruntă un ofiţer de poliţie atunci când este trimis la închisoare. Este remarcabil de sincer.

La sosirea sa, a fost plasat în blocul de nord şi în câteva minute a recunoscut un traficant de droguri pe care îl arestase în trecut. I-a raportat acest lucru domnului Hughes, ofiţerul de unitate, şi a fost imediat plasat în izolare peste noapte. Guvernatorul de serviciu a trebuit să ia o decizie în dimineaţa următoare cu privire la care dintre ei să fie expediat. El l-a ales pe traficantul de droguri, deoarece acesta fusese recent depistat pozitiv la un test antidrog. Poliţistul a fost pus înapoi în blocul de nord, i s-a dat o slujbă în bucătărie şi i s-a spus să ţină capul plecat. Asta a fost acum o săptămână. Până în prezent, nimeni nu l-a recunoscut, dar mai are de ispăşit două săptămâni.

De altfel, a fost acuzat iniţial de furtul a 1.000 de lire sterline, care, în momentul în care cazul a ajuns în instanţă, se redusese la 120 de lire sterline. Totuşi, asta s-a întâmplat acum trei ani, iar în acest timp a fost suspendat din funcţie cu salariul integral (puţin peste 60.000 de lire sterline).

Poliţiei şi Serviciului de penitenciare nu pare să le pese cât de mulţi bani ai contribuabililor cheltuiesc. Dacă oricare dintre cele două servicii ar fi fost o companie privată, ar fi fost declarate în faliment în decurs de un an. Nu sugerez că nu ar fi trebuit să fie acuzat, dar spun că nu ar fi trebuit să coste peste 100.000 de lire sterline şi să dureze trei ani pentru a descoperi dacă a furat 120 de lire sterline.

2:00 p.m.

Stau în ploaie şi mă uit cum echipa de fotbal a închisorii se descurcă puţin mai bine decât săptămâna trecută. Cu toate acestea, unul dintre cei mai buni atacanţi ai noştri, Jean-Noel, este suspendat când domnul Masters (antrenorul nostru) primeşte un apel prin interfon pentru a spune că Jean-Noel este aşteptat de o tânără doamnă în sala de vizite. El iese în fugă de pe teren, face repede duş, se schimbă şi se alătură prietenei sale.

În acel moment suntem conduşi cu 1-0. Pierdem cu 5-1.

5:00 p.m.

La ceai am simţit că trebuie să-l cert pe Jean-Noel pentru că şi-a greşit priorităţile şi a dezamăgit echipa. La urma urmei, cu siguranţă meciul era mai important decât să-şi vadă prietena şi, în orice caz, cum putea uita că ea venea? A râs şi a explicat că s-au certat în timpul săptămânii şi că ea i-a spus că nu va veni. Ea a venit, iar noi am pierdut.

6:00 p.m.

Un alt teanc de scrisori mă aşteaptă la spital, inclusiv o lungă misivă scrisă de mână de la John Major, care, printre altele, menţionează că a auzit că scriu un jurnal de închisoare. El sugerează că relatarea faptelor va fi atât interesantă, cât şi informativă, dar vrea să afle şi care sunt sentimentele mele personale cu privire la problemele şi persoanele implicate. Adaugă că nu este surprins de faptul că publicul a fost atât de generos; spune că a primit mult mai multă simpatie şi susţinere atunci când a pierdut alegerile decât atunci când a câştigat.

ZIUA 193 – DUMINICĂ, 27 IANUARIE 2002

4:00 p.m.

Membrii Clubului Hospital se întâlnesc pentru ceai şi biscuiţi. Cu toate acestea, deoarece Brian (ferma de struţi), Keith (cu bună ştiinţă, etc.) şi John (fraudă) au fost eliberaţi săptămâna aceasta, iar David (fraudă) şi Malcolm (fraudă) sunt în concediu în oraş, mica noastră trupă de tâlhari s-a redus la cinci. Discutăm dacă ar trebui să mai invităm pe cineva să se alăture clubului, ca şi cum am participa cu toţii la o şedinţă a comitetului conservator; şi să recunoaştem, Partidul Conservator pare să sufere de o problemă similară. Unii dintre ei au fost eliberaţi, iar alţi câţiva sunt în concediu temporar. Dar, la fel ca în închisoare, trebuie să ne întrebăm câţi dintre ei se vor întoarce la timp.

6:00 p.m.

Petrec o seară liniştită citind şi aducând la zi jurnalul.

ZIUA 194 – LUNI, 28 IANUARIE 2002

12:45 a.m.

Ofiţerul de noapte de serviciu mă trezeşte şi îmi cere o pungă de gheaţă. Iau una din frigider şi îl întreb dacă are nevoie de ajutor.

— Nu, spune fără explicaţii, şi pleacă în grabă.

2:15 a.m.

Acelaşi ofiţer mă trezeşte din nou când se întoarce însoţit de un deţinut pe nume Davis, care are o umflătură mare pe frunte şi tăieturi pe faţă. Domnul Hayes explică faptul că deţinutul s-a bătut, iar fereastra de la uşa sa s-a spart, lăsând sticlă pe podea. Deţinutul nu poate rămâne în camera sa, deoarece dacă ar fi rănit de o bucată de sticlă spartă ar putea da în judecată Serviciul Penitenciar pentru neglijenţă (vă vine să credeţi?).

În timp ce îi aranjăm patul, Davis îmi spune că celălalt deţinut implicat în bătaie a fost colegul său de celulă Smith (unul dintre cei unsprezece Smith aflaţi în prezent la NSC), care a fost mutat acum în blocul de sud. Au împărţit un apartament timp de opt luni, un fel de căsătorie forţată. Smith, care lucrează în domeniul educaţiei, are adesea nevoie să împrumute ţigări. Davis s-a săturat de acest lucru şi a refuzat să îi dea tutunul, aşa că Smith s-a luat la harţă cu el. Davis susţine că nu s-a răzbunat, deoarece fusese recent acuzat de consum de marijuana şi nu avea nevoie să fie „prins" din nou. După ce Smith s-a liniştit, Davis a decis să părăsească încăperea. În timp ce deschidea uşa, Smith a luat un picior de masă care se rupsese în timpul luptei şi l-a lovit pe Davis – de unde şi cioburile de sticlă spartă şi tăieturile şi vânătăile.

Nu se leagă nimic şi sunt sigur că Davis îşi va rafina povestea până în momentul în care va ajunge în faţa guvernatorului. Atenţie, aş vrea să aud versiunea lui Smith despre ceea ce s-a întâmplat.

9:00 a.m.

Ambii prizonieri implicaţi în scandalul de aseară trebuie să fie declaraţi apţi înainte de a fi judecaţi la ora zece. Stau de vorbă unul cu celălalt ca nişte prieteni la cataramă într-un colţ al sălii de aşteptare.

12:00 amiaza

În timpul prânzului aflu că celor doi colegi de bătaie li s-a reţinut din salariu o sumă corespunzătoare a două săptămâni de lucru pentru a acoperi pagubele pe care le-au provocat mobilierului şi ferestrei sparte din camera lor. De asemenea, li s-au adăugat şapte zile la pedeapsă. Acest lucru este semnificativ pentru Smith, deoarece urma să fie eliberat peste două săptămâni. Mi s-a spus că motivul pentru care nu au primit o pedeapsă mai aspră a fost că amândoi şi-au cerut scuze guvernatorului şi apoi unul altuia. Au plecat aproape ţinându-se de mână.

7:00 p.m.

Mă duc la cantină să cumpăr nişte cuburi Oxo, apă Evian, două cartele telefonice şi o conservă de şuncă Princes. Fără ciocolată.

Domnul Blackman (ofiţerul de serviciu) mă întreabă dacă vreau o felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor şi îmi prezintă o gamă largă de exemplare. Toate au o înălţime de aproximativ 30 de centimetri şi conţin unele dintre cele mai proaste cuplete cu rime pe care le-am întâlnit vreodată; mai interesant este faptul că sunt la fel de multe felicitări pentru bărbaţi ca şi pentru femei. Evident, nu-mi maschez surpriza, pentru că domnul Blackman oftează şi spune:

— Dacă nu le-aş furniza în număr egal, aş fi acuzat de discriminare.

ZIUA 195 – MARŢI, 29 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Zece noi deţinuţi care au sosit aseară de la Leicester aşteaptă să fie consultaţi de medic. În timp ce stau la masă, unul dintre ei se laudă că poate să bată întotdeauna orice test antidrog, păcălind chiar şi aparatul etilotest. Deşi Lee ştie foarte bine că scriu un jurnal, este totuşi destul de dispus să-şi dezvăluie secretele. Lee are în jur de douăzeci de ani, arată bine şi este bine făcut. Cu toate acestea, după o singură privire aruncată la interiorul braţului său, nu există nicio îndoială că se droghează şi Dumnezeu ştie în ce stare va fi peste zece ani.

— Cum poţi învinge un test antidrog? întreb.

— Uşor, spune el, şi scoate din buzunarul blugilor un săpun micuţ – din acela pe care îl găseşti în chiuveta oricărui hotel mic. El rupe săpunul în două, îl pune în gură şi începe să-l sugă ca pe o bomboană tare fiartă.

— Şi ce se întâmplă dacă faci asta? întreb.

— Dacă voi fi testat în următoarele câteva ore, proba mea de urină va fi atât de tulbure încât nu vor putea să o considere concludentă şi nu au voie să mă testeze din nou timp de douăzeci şi opt de zile. Până atunci voi avea suficient timp să spăl totul din organism. Pot chiar să continui să iau heroină până în a douăzeci şi patra zi; doar canabisul are nevoie de o lună pentru a fi eliminat din fluxul sanguin.

— Dar asta nu se poate aplica şi în cazul alcooltestului?

— Nu, spune el râzând, dar am două moduri de a învinge alcooltestul.

Scoate trei bănuţi dintr-un alt buzunar şi începe să-i sugă. După câteva clipe, îi scoate şi susţine că alcoolul este neutralizat de cupru şi, prin urmare, acesta nu va fi înregistrat.

— Dar ce se întâmplă dacă poliţia nu îţi lasă suficient timp să pui monedele în gură?

— Tot îi pot învinge, spune Lee, folosind tehnica mea specială de respiraţie.

Toţi deţinuţii din sala de aşteptare sunt acum atenţi la fiecare cuvânt al lui, iar când următorul pacient este chemat la doctor, nu se mişcă, de teamă să nu piardă ultima parte.

— Când poliţia îţi înmânează aparatul în care trebuie să sufli, continuă Lee, conştient de audienţa sa captivă, îţi pompezi pieptul, dar nu respiri adânc. În următoarele patru secunde, inspiri foarte puţin aer, până când aparatul înregistrează culoarea portocalie. Înapoiezi aparatul şi gâfâi ca şi cum ai fi dat totul. Vei scăpa pentru că verdele este negativ, iar portocaliul este încă în regulă. Doar de roşu trebuie să îţi faci griji, iar ei nu te pot incrimina odată ce ai înregistrat portocaliu. Şi, continuă el, dacă ochii tăi sunt înceţoşaţi sau goi, am şi o modalitate de a trece peste această problemă. Există un produs pe care îl poţi cumpăra fără prescripţie medicală de la orice farmacie, numit Z1, care a fost creat pentru cei care frecventează cluburile pentru a împiedica iritarea ochilor de către fum. O combinaţie de cupru, respiraţie atentă şi Z1 şi nu vei fi niciodată acuzat.

11:00 a.m.

Unul dintre deţinuţi a fost pus sub supraveghere pentru sinucidere. Este un băiat de 21 de ani, 1,65 m, 50 de kilograme şi este îngrozit de propria umbră. Este închis pentru conducere fără permis şi va fi eliberat peste două săptămâni.

Apare la ora unsprezece pentru a lua două cearceafuri noi şi ne dă două într-o pungă de plastic pentru că le-a udat aseară. În timp ce eu mă duc la dulap să iau alte cearceafuri, el se plimbă în cercuri mici, mormăind singur.

Gail nu poate fi sigură că totul este o prefăcătorie, pentru că în prezent lucrează la fermă, iar unii deţinuţi ar face orice pentru a scăpa de acest detaliu. De fapt, când află că i se va acorda o schimbare de loc de muncă, zâmbeşte pentru prima dată. Cu toate acestea, Gail nu-şi poate permite să îşi asume niciun risc, aşa că redactează un raport detaliat pentru ofiţerul unităţii.

Supravegherea sinucigaşilor în acest caz particular înseamnă că un ofiţer (domnul Jones) va trebui să verifice deţinutul la fiecare oră până când toţi cei implicaţi vor fi siguri că acesta şi-a revenit la normal. Acest lucru durează de obicei două-trei zile. Vă voi ţine la curent.

7:00 p.m.

Doug are gripă, iar Carl este la repetiţia de cântat cu „contra şi pro", aşa că sunt singur în seara asta.

Citesc o lucrare despre efectele heroinei asupra copiilor, scrisă de Dr. Simon Wills. Nu mi-am imaginat niciodată că Dr. Wills îl va înlocui pe Freddie Forsyth ca lectură de culcare.

ZIUA 196 – MIERCURI, 30 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Sosesc doi deţinuţi din Nottingham (categoria A). Un tânăr care ispăşeşte patru luni de închisoare pentru o infracţiune în trafic îmi spune că în blocul său de la Nottingham au avut trei sinucideri în trei săptămâni, toţi fiind deţinuţi care nu fuseseră încă condamnaţi.

Celălalt deţinut dă din cap şi îmi spune că a fost obligat să împartă celula cu un bărbat care se injecta cu oţet pentru că nu-şi permitea heroină.

ZIUA 197 – JOI, 31 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Lewis vine să o vadă pe Linda, deoarece este ultima sa zi oficială ca guvernator. Şi-a predat cheile, cătuşele, fluierul, lanterna, cartea de identitate şi tot ceea ce denotă poziţia sa de autoritate. O experienţă care, evident, nu i-a plăcut. Glumeşte despre faptul că a devenit brusc conştient de televiziunea de după-amiază şi de reclamele nesfârşite la scaune confortabile care se mişcă prin apăsarea unui buton, la paturi care îşi schimbă forma când te întorci şi la băi din care poţi ieşi cu uşurinţă.

Domnul Lewis zâmbeşte, îşi ia rămas bun şi ne strângem mâinile. Bănuiesc că nu ne vom mai întâlni niciodată, căci amândoi ne îndreptăm spre o viaţă în baston.

11:00 a.m.

Domnul McQuity, inspectorul naţional de sănătate, face o vizită la NSC şi nu-i lasă Lindei nicio îndoială că este foarte mulţumit de modul în care conduce spitalul închisorii.

2:30 p.m.

Presa este plină de articole despre problemele cu care se confruntă Serviciul de penitenciare din cauza supraaglomerării. În prezent, există un număr maxim de 71.000 de locuri, iar puţin peste 70.000 dintre acestea sunt ocupate. Secretarul de stat pentru afaceri interne, David Blunkett, are de ales între a elibera mai devreme deţinuţii sau a construi mai multe închisori. Tocmai a anunţat că perioada de eliberare condiţionată va fi extinsă de la două la trei luni, cu efect de la 1 aprilie. Astfel, voi fi eliberat cu trei luni mai devreme dacă la apel mi se va scădea sentinţa chiar şi cu o zi.

4:00 p.m.

Printre cei care vor sosi în această după-amiază se numără un deţinut din Lincoln care mai are de executat doar trei săptămâni. Nu a încetat să se plângă din momentul în care a ajuns. Cere o cameră single cu televizor şi o placă de pat pentru că suferă de dureri de spate. Toţi deţinuţii îşi încep viaţa la NSC într-o cameră dublă şi există mai mulţi deţinuţi care sunt aici de câteva luni şi încă nu au televizor. În ceea ce priveşte placa, toate cele patru sunt date în acest moment.

La o oră după ce a părăsit spitalul, deţinutul a fost descoperit întins pe spate în parcarea de lângă maşina guvernatorului. Când domnul Leighton a fost chemat să se ocupe de problemă, a spus că nu vede niciun motiv pentru care deţinutul să nu doarmă în parcare şi a plecat cu maşina. Deţinutul s-a întors în camera care i-a fost alocată în decurs de o oră. De atunci nu a mai avut probleme.

ZIUA 198 – VINERI, 1 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Printre cei care astăzi completează hârtiile pentru eliberare se numără un tânăr care nu a împlinit încă treizeci de ani, dar care a fost la închisoare de optsprezece ori. Este un hoţ mărunt de buzunare, care nu se teme de închisoare – şi acesta este punctul important. Pentru el, este un inconvenient temporar în cariera sa. Pentru că nu are antecedente de violenţă sau de implicare în traficul de droguri, rareori este condamnat la mai mult de şase luni. Petrece câteva zile într-o închisoare de categoria A, înainte de a fi transferat într-o închisoare de categoria D, o închisoare deschisă. NSC îi asigură trei mese pe zi, o cameră şi compania unor colegi profesionişti. Când va ieşi, va continua să fure până când va fi prins din nou. Atunci va fi arestat, condamnat şi se va întoarce la NSC, cea mai apropiată închisoare de categoria D de casa sa din Boston.[31] Câştigă între cincizeci şi o sută de mii de dolari pe an (fără taxe), în funcţie de câte luni petrece „afară" într-un anumit an.

Domnul Hocking (şeful securităţii) mi-a spus că acest tânăr are un drum lung de parcurs înainte de a-l învinge pe Greville, hoţul care a părăsit NSC anul trecut la vârsta de şaizeci şi trei de ani, declarând că acum are destui bani pentru a se pensiona. În timpul unei cariere cu normă întreagă, Greville a fost condamnat în treizeci şi una de ocazii (nu este un record) şi a preferat NSC, unde a fost întotdeauna numit îngrijitor la recepţie la câteva zile după ce a intrat din nou. Era atât de profesionist în ocupaţia aleasă încât, dacă în zona sa avea loc o spargere, fără absolut nicio urmă de intrare, amprente sau alte indicii, poliţia locală făcea imediat o vizită la casa

[31] A fost foarte mâhnit să afle anul trecut că Ministerul de Interne lua în considerare închiderea închisorii. (N.a.)

lui Greville. De atunci, Greville s-a retras într-un bungalou pe malul mării pentru a trăi din profiturile sale şi pentru a-şi îngriji grădina. Şi astfel, uite o altă poveste, despre care domnul Hocking jură că este adevărată.

Greville a fost principalul suspect atunci când au dispărut nişte monede valoroase dintr-un muzeu local. Câteva zile mai târziu, poliţia a primit un pont anonim care spunea că Greville a fost văzut îngropând ceva în grădină. O echipă de poliţişti a sosit în decurs de o oră şi a început să sape; au stat acolo cinci zile, dar nu au găsit nimic.

Ulterior, Greville i-a mulţumit în scris şefului poliţiei pentru treaba excelentă pe care oamenii săi au făcut-o la răscolirea pământului, în special pentru modul în care au lăsat totul atât de îngrijit şi ordonat.

2:30 p.m.

Mă tund la frizerul excelent al închisorii, Gary (jumătate de carte de telefon). Vreau să arăt elegant pentru vizitatorii mei de duminică.

3:00 p.m.

Vineri este ziua în care fiecare deţinut îşi schimbă efectele personale. Spitalul are propriul timp alocat, deoarece avem nevoie de douăzeci de prosoape noi, şase cearceafuri, douăsprezece feţe de pernă şi mai multe articole diferite de echipament de curăţenie în fiecare săptămână. În timp ce infirmierul şef, Mark (jaf armat, zece ani), selectează o clasă mai bună de prosoape pentru spital, îmi povesteşte despre un deţinut care tocmai a venit pentru schimbarea săptămânală a hainelor.

Acest deţinut anume lucrează la fermă şi nu se dezbracă niciodată de la o săptămână la alta, nici măcar când se duce la culcare. Are o cameră dublă numai pentru el, pentru că, surpriză,

surpriză, nimeni nu este dispus să împartă un pat cu el. Mark se întreabă dacă nu cumva face asta doar pentru a se asigura că va ajunge să aibă o cameră de o persoană. Mi-e greu să cred că cineva ar fi dispus să sufere un asemenea disconfort doar pentru a se asigura că va fi lăsat singur.

Înainte de a întreba, pentru că am făcut-o, Serviciul penitenciar nu îl poate obliga să se spele sau să se bărbierească. Aceasta ar încălca drepturile omului.

ZIUA 199 – SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE 2002

9:24 a.m.

Domnul Berlyn trece pe aici. A fost de acord cu sugestia Lindei ca un specialist în droguri să viziteze închisoarea pentru a-mi oferi o perspectivă asupra problemelor cu care se confruntă în prezent copiii mici în şcoli. Dar domnul Berlyn face un pas mai departe şi îmi vorbeşte despre un ofiţer de la închisoarea Stocken care vizitează în mod regulat şcolile din East Anglia pentru a le spune elevilor de ce nu ar vrea să ajungă în închisoare, şi ar putea fi posibil ca eu, odată ce am trecut FLED-ul, să-l însoţesc şi să învăţ despre droguri la faţa locului. Dacă mi se reduce pedeapsa, mi s-ar permite să vizitez imediat şcolile, în loc să trec prin întregul proces de învăţare după apelul meu.

11:00 a.m.

Sora este pe punctul de a închide infirmeria, când un deţinut cu un aspect foarte deprimat intră şchiopătând.

— M-au prins crabii, spune el, cu mâna înfăşurată în jurul părţii de sus a pantalonilor.

Sora descuie uşa cabinetului şi îl lasă să intre. El pare neliniştit, iar Linda pare îngrijorată. Îşi desface încet fermoarul blugilor, cu o durere evidentă, şi îşi pune mâinile înăuntru. Linda şi cu mine ne holbăm în timp ce el îşi desface încet mâinile pentru a dezvălui doi crabi mici, vii, pe care îi pasează Lindei. Ea se dă înapoi, în timp ce eu izbucnesc în râs, conştient că vom fi ţinta umorului din închisoare pentru câteva săptămâni de acum încolo.

— Doamne, spune Linda, în timp ce se uită la blugii lui descheiaţi, nu-mi place cum arată asta. Cred că va trebui să iau o mostră de sânge.

Deţinutul se grăbeşte să iasă pe uşă, cu blugii căzându-i în jurul genunchilor. Onoarea este restabilită, cu excepţia faptului că el râde la urmă, pentru că îngrijitorul spitalului (eu) este cel care ajunge să ducă cei doi crabi înapoi în mare.

2:00 p.m.

Un deţinut a fost prins în parcarea pentru vizitatori în posesia a două grame de heroină. În exterior, două grame de heroină au o valoare de 80 de lire sterline. În închisoare, fiecare gram va fi transformat în zece puncte, iar fiecare punct va fi transformat în trei vânzări. Fiecare vânzare va fi compusă dintr-o treime de heroină şi două treimi de paracetamol zdrobit, care poate fi luat în orice zi de la spital de către un deţinut care pretinde că îl doare capul. Fiecare vânzare valorează 5 lire sterline, astfel încât dealerul se alege cu 300 de lire sterline pentru două grame, de aproape patru ori mai mult decât preţul pieţei.

Unii traficanţi sunt fericiţi să rămână în închisoare pentru că pot face mai mulţi bani înăuntru decât „afară". Deţinutul în cauză susţine că un bărbat care era în vizită la un alt deţinut i-a dat un pachet în parcare. Şeful securităţii ştie cine era vizitatorul, dar nu-l poate acuza pentru că nu a fost prins în flagrant. Ştie, de asemenea, cărui deţinut îi era destinată heroina, dar şi el este în afara oricărui pericol, deoarece nu a primit-o niciodată.

ZIUA 200 – DUMINICĂ, 3 FEBRUARIE 2002

5:00 a.m.

Mă trezesc devreme şi scriu timp de două ore.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt fiul meu Will şi Chris Beetles. Will mă conduce prin pregătirile pentru apelul meu la sentinţă, care sunt aproape finalizate, deoarece ambele cercetări privind sperjurul şi încercarea de a perverti cursul justiţiei arată că optsprezece luni ar fi, din punct de vedere istoric, o sentinţă lungă pentru un infractor la prima abatere. Chris mă ţine la curent cu tot ceea ce se întâmplă în lumea artei.

4:00 p.m.

La ceaiul de duminică după-amiază de la Club Hospital, David (fraudă, profesor) dezvăluie că Brian (fraudă la ferma de struţi) şi John (fraudă) au probleme de când au fost eliberaţi. Brian se trezeşte în toiul nopţii, transpirând, pentru că se teme că nu va ajunge la timp pentru verificarea de la ora 19:00, iar John este stresat pentru că nu a reuşit să îşi găsească un loc de muncă.

6:00 p.m.

După ce membrii clubului au plecat, mă aşez să îmi pregătesc cina. Într-un bol mare de supă (un cadou de la William), pun conţinutul unei conserve de şuncă Princes, două pachete de chipsuri Walkers şi un cub Oxo; apoi torn apă fierbinte deasupra. Ce combinaţie! Mănânc în timp ce citesc *Street Drugs* de Andrew Tyler, cartea pe care mi-am propus să o citesc în această săptămână.

Mâncarea este minunată, iar cartea chinuitoare.

ZIUA 201 – LUNI, 4 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Un tânăr din blocul de nord, care mai are de ispăşit doar două săptămâni din pedeapsa de trei luni de închisoare, a fost găsit în camera sa cu capul în ştreangul făcut dintr-un cearşaf atârnat la capătul patului. Băiatul, care trebuie să aibă în jur de douăzeci şi unu de ani, îmi aminteşte de băiatul căruia i se arunca nisip în faţă în acele reclame ale lui Charles Atlas pe care le vedeam când eram copil. Este dus la spital pentru a fi interogat de domnul Berlyn, doctorul Harris şi asistenta sa în spatele uşilor închise. Este sigur că va fi plasat sub supraveghere pentru sinucidere, cu un ofiţer care îl va verifica la fiecare treizeci de minute.

Domnul Berlyn îmi spune că nu au avut niciodată o sinucidere la NSC pentru că, dacă un deţinut este atât de disperat, de obicei fuge. Adevărata problemă apare în închisorile închise din care nu există scăpare. Anul trecut au avut loc şaptezeci şi trei de sinucideri în închisori şi nici una dintre ele nu a avut loc la una de categorie D.

În momentul în care domnul Berlyn pleacă, băiatul care udă patul reapare cu o pungă neagră care conţine încă două cearşafuri. Îi dau două cearceafuri curate şi pleacă arătând şi mai neajutorat decât în cazul sinucigaşului; nu ai crede niciodată că aceasta este o închisoare pentru bărbaţi.

2:00 p.m.

Mă uit la patru videoclipuri pe tema heroinei. Încet-încet acumulez mai multe cunoştinţe despre droguri prin intermediul lecturilor, al videoclipurilor şi al muncii mele de zi cu zi ca infirmier de spital, dar încă nu am nicio experienţă directă. Mă duc să-l văd pe David în biroul CARAT (Consiliere, Evaluare, Recomandare, Consiliere, Asistenţă). El este dispus să mă lase să particip la una

dintre sesiunile sale de consiliere în materie de droguri, cu condiţia ca ceilalţi participanţi să fie de acord, deoarece voi fi singurul care nu este în prezent şi nu a fost niciodată dependent.

6:00 p.m.

Particip la discuţia despre dezintoxicare în biroul CARAT. David îi întreabă pe ceilalţi cinci deţinuţi dacă vreunul dintre ei obiectează la prezenţa mea. Cu toţii par încântaţi că m-am deranjat să particip.

David deschide discuţia întrebându-i dacă au impresia că, după ce vor fi eliberaţi, vor putea rezista să nu se întoarcă la droguri, în special la heroină. Unul dintre ei este ferm convins că nu se va mai atinge niciodată de un drog. Relaţia sa cu cei pe care îi iubeşte a fost distrusă şi se întreabă dacă cineva va fi vreodată dispus să îl angajeze. El îi spune grupului că ajunsese în stadiul în care ar fi furat de la oricine, inclusiv de la propria familie, pentru a se asigura că îşi ia doza, iar chiar înainte de a fi arestat, avea nevoie de patru doze pe zi pentru a-şi satisface dependenţa.

Următorul participant spune că singurul său gând când se trezea era cum să facă rost de prima doză. După ce cerşea, împrumuta sau fura cele 20 de lire sterline necesare, pleca în căutarea unui dealer. Imediat ce făcea rost de jumătatea de gram de heroină, alerga înapoi la el acasă şi, adesea cu soţia şi cei doi copii în camera alăturată, punea pulberea într-o lingură mare, în care adăuga apă şi sucul de la orice citrice. Apoi amesteca până când obţinea un lichid maroniu şi gros, pe care îl turna pe o bucată de folie de aluminiu şi îl încălzea cu un chibrit. Apoi îl adulmeca cu un pai. Unul dintre deţinuţi intervine şi adaugă că preferă să-l fumeze. Cu toate acestea, toţi sunt de acord că cea mai mare senzaţie era atunci când o injectai. Băiatul din Scarborough îşi ridică apoi mâneca jachetei de blugi şi piciorul pantalonilor şi declară:

— Asta devine dificil atunci când nu mai există vene pe care să le injectezi.

Cel care nu a spus nimic până acum intervine pentru prima dată. Ne spune că a renunţat la heroină de cinci săptămâni şi încă nu poate dormi, iar ceea ce este mai rău este că colegul său de cameră sforăie toată noaptea. Dealerul intervine.

— Vei începe să dormi după aproximativ opt săptămâni, iar apoi va fi din ce în ce mai bine în fiecare zi, până când vei reveni la normal.

Îl întreb ce vrea să spună prin asta.

— Odată ce eşti dependent, nu mai ai nevoie de o doză pentru a te simţi bine, ci doar pentru a te putea întoarce la normal. Atunci devii un „smack head" – între două doze începi să tremuri şi, cu cât eşti mai rău, cu atât devii mai disperat să revii la normal. Şi, Jeff, adaugă el, dacă plănuieşti să vorbeşti despre această problemă în şcoli, ar trebui să începi cu cei de unsprezece ani, pentru că la paisprezece ani este prea târziu. În Scarborough, fete de paisprezece ani arătoase, bine crescute şi educate, mă abordează tot timpul pentru doza lor zilnică.

Ultima persoană care a participat este un alt dealer, care susţine că a vândut doar pentru că profiturile îi permiteau să-şi finanţeze propria dependenţă de droguri. De la opt dimineaţa până la zece seara, telefonul său mobil suna cu un flux neîntrerupt de cereri din partea clienţilor. Mă asigură că nu a fost niciodată nevoit să racoleze pe cineva. Le spune grupurilor că nu mai consumă heroină de aproape şapte luni şi că nu va mai face niciodată trafic de droguri sau nu va mai lua droguri. Nu mă simt atât de încrezător după ce adaugă că poate câştiga 1.000 de lire sterline pe zi ca vânzător. Încheie sesiunea cu o declaraţie care mă ia prin surprindere – pe mine, dar pe nimeni altcineva din sală.

— Aproape toţi prietenii mei sunt în închisoare sau sunt morţi.

Are treizeci şi unu de ani.

ZIUA 202 – MARŢI, 5 FEBRUARIE 2002

7:00 a.m.

Îmi las stiloul jos după câteva ore de scris pentru a mă uita la programul *Today*. Marea Britanie se află în plină grevă feroviară. Nu există nici o gară la North Sea Camp.

9:00 a.m.

Doi dintre deţinuţii care au participat aseară la şedinţa de consiliere privind drogurile sunt arestaţi pentru „racolare". După ce medicul îi va declara apţi, vor participa la o şedinţă de judecată prezidată de guvernatorul Leighton. Unul dintre ei a fost testat pozitiv la canabis la ultimul test antidrog şi adaugă cu părere de rău că se aşteaptă să fie trimis într-o închisoare de categoria B în cursul zilei de astăzi. Acum ştiu de ce abia a vorbit la şedinţa de ieri. De asemenea, arată ca şi cum nu ar fi dormit noaptea trecută.

1:00 p.m.

Ziarele sunt pline de articole despre reformele penitenciarelor propuse de David Blunkett, care nu par a fi decât de bun simţ. Orice persoană care a primit o pedeapsă neprivativă de libertate pentru o primă infracţiune non-violentă va fi plasată imediat sub eliberare condiţionată, cu detenţie la sfârşit de săptămână şi, eventual, va trebui să se prezinte la o secţie de poliţie în fiecare seară. Pentru infracţiuni mai puţin grave, aceştia vor fi eliberaţi condiţionat imediat, cu o interdicţie de ieşire din casă de la 7:00 seara la 7:00 dimineaţa. La a doua abatere, vor fi trimişi la închisoare.

La 1 februarie, populaţia penitenciară se ridica la 67.978 de persoane, iar previziunile sunt că închisorile deja supraaglomerate vor fi supuse unei presiuni suplimentare în urma recentei declaraţii

a Ministrului de Justiţie cu privire la infracţiunile cu telefoane mobile.

4:00 p.m.

Alte trei manuscrise sosesc astăzi la poştă cu scrisori în care mă întreabă dacă aş putea să le critic. Patru edituri au refuzat unul; altul spune că soţia sa, care este cel mai sever critic al său, crede că este de primă clasă, iar ultimul îmi cere sfatul cu privire la editurile de prestigiu.[32]

4:20 p.m.

Unul dintre cei sosiţi astăzi este domnul T. Blair. Acesta a fost condamnat la şase luni pentru tulburarea liniştii publice, dar cu reducerea pedepsei şi eliberarea condiţionată, se aşteaptă să fie eliberat după numai opt săptămâni. Celălalt domn T. Blair se pare că va ispăşi cel puţin opt ani.

4:37 p.m.

Încă mă minunez de ceea ce deţinuţii au tupeul să ceară asistentei. Astăzi, un deţinut a cerut o sticlă de after-shave pentru că are o problemă de piele. Sunt pe punctul de a izbucni în râs, când Linda îi întinde o sticlă şi el pleacă fără să mai spună nimic.

— De ce nu-şi poate cumpăra una de la cantină? întreb.

— Nu poţi cumpăra after-shave la cantină, îmi aminteşte Linda, conţine alcool, iar mai mulţi deţinuţi l-ar bea cu plăcere.

— Dar tocmai ai dat...

— After-shave fără alcool furnizat special pentru spitalele din închisori. În ziua eliberării, îmi aminteşte Linda, orice deţinut poate

[32] Aşa-numitele edituri de prestigiu sunt foarte bucuroase să vă publice cartea – dacă, împreună cu manuscrisul, ataşaţi un cec de 3.000 de lire sterline. (N.a.)

cere un ac gratuit pentru a se injecta cu heroină, precum şi un pachet de prezervative.

ZIUA 203 - MIERCURI, 6 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Nu-mi vine să cred cât de proşti pot fi unii oameni.

Luni am asistat la o întâlnire CARAT unde unul dintre participanţi a spus tuturor celor prezenţi că a renunţat la droguri. Marţi, acelaşi om a ajuns în faţa guvernatorului pentru că nu a reuşit să treacă un test antidrog pentru canabis. I-au fost adăugate şapte zile la sentinţă, iar el mi-a spus că se consideră norocos că nu a fost mutat. Aseară, acelaşi bărbat a fost prins pe drumul de întoarcere de la Boston în posesia unei pungi de plastic pline de droguri, printre care canabis şi heroină. A fost închis în celula de izolare peste noapte şi va fi trimis în această dimineaţă într-o închisoare de categoria B, unde i se vor adăuga încă 21 de zile la pedeapsă.

Prostia sa nu este singurul aspect al acestui incident care merită luat în considerare. Dacă ar fi fost prins cu o astfel de cantitate de droguri „afară", ar fi fost condamnat la cel puţin şapte ani, dar cum pedeapsa sa este deja de paisprezece ani, scapă cu douăzeci şi una de zile adăugate. Este doar un alt indiciu al problemei drogurilor cu care se confruntă în prezent această ţară.

11:00 a.m.

Mary îmi trimite un articol din *Peterborough* pe care l-a găsit pe net. Mă face să râd atât de mult încât este pur şi simplu mai bine să o reproduc decât să încerc o descriere. (Vezi mai jos.)

O femeie cu substanţă

Simţul umorului al lui Lady Archer este viu şi sănătos. Parfumata chimistă tocmai a prezentat nişte „date privind materialele periculoase" în buletinul informativ *Chemistry at Cambridge*. „**Element**: femeie. **Simbol**: Wo. **Descoperitor**: Adam. **Masa atomică**: acceptată ca fiind

de 55 kg, dar se ştie că variază între 45 kg şi 225 kg. **Prezenţă**: se găseşte în cantităţi mari în zonele urbane, cu urme în regiunile periferice. **Proprietăţi fizice**: fierbe la absolut nimic, îngheaţă fără niciun motiv aparent. Se topeşte dacă i se aplică un tratament special, este amar dacă este folosit incorect. **Proprietăţi chimice**: afinitate cu aurul, argintul, platina şi toate pietrele preţioase. Cel mai puternic agent de reducere a banilor cunoscut de om. **Utilizare obişnuită**: foarte ornamental, în special în maşinile sport. Poate fi un agent de curăţare foarte eficient. **Riscuri**: foarte periculos, cu excepţia mâinilor experimentate. Este ilegală deţinerea a mai mult de unul, deşi se pot păstra mai multe în locaţii diferite, atâta timp cât exemplarele nu intră în contact direct unul cu celălalt."

The Telegraph publică, de asemenea, rezultatele unui sondaj de opinie cu privire la recentele declaraţii ale domnului Blunkett, potrivit cărora deţinuţii non-violenţi, aflaţi la prima abatere, ar trebui să poată, acolo unde este posibil, să îşi continue munca în timp ce se prezintă la închisoare seara şi în weekend; 83% spun „să rămână închişi", în timp ce doar 12% consideră că ministrul de interne are dreptate să ia în considerare o legislaţie în acest sens mai realist. Trebuie să mărturisesc că, înainte de a fi fost la închisoare, m-aş fi numărat printre cei 83 la sută.

7:00 p.m.

O sun pe Mary, care îmi spune, înainte de a putea trece de „Bună ziua", că baroneasa Nicholson a emis în sfârşit o declaraţie în care îşi prezintă scuze cu părere de rău. (Vezi mai jos.)

Baroneasa Nicholson doreşte să precizeze că în niciun moment nu a avut intenţia de a sugera că Lordul Archer a deturnat personal banii strânşi în campania *Purul Adevăr*. Într-adevăr, nici nu i-a trecut prin cap că ar fi fost posibil ca Lordul Archer să obţină acces la fondurile strânse de către Crucea Roşie Britanică. În cazul în care s-a tras concluzia că ea l-a acuzat pe Lordul Archer că a furat banii campaniei Purul Adevăr de

la Crucea Roşie Britanică, regretă această neînţelegere şi regretă orice supărare care ar fi putut fi cauzată familiei lui Lord Archer.

ZIUA 204 – JOI, 7 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Domnul Berlyn intră cu paşi repezi. După ce stă câteva minute cu asistenta în biroul ei, iese pentru a-mi spune că Ministerul de Interne a emis un proiect de „supraaglomerare", deoarece toate închisorile din nordul Angliei sunt ocupate în totalitate. Rezultatul: astăzi vom primi zece noi deţinuţi şi vor fi în total 213 deţinuţi. Aici, la NSC, vedem deja aceste statistici de supraaglomerare transpuse în realitate.

Domnul Berlyn a ordonat ca doi deţinuţi să fie cazaţi în spital peste noapte. Mă tem că voi avea parte de multe astfel de experienţe în următoarele săptămâni şi s-ar putea, fără avertisment, să fiu nevoit să împart raiul cu alţi păcătoşi. Cu toate acestea, întrucât şase deţinuţi vor fi eliberaţi mâine, s-ar putea ca acest lucru să fie doar temporar.

12:07 p.m.

Linda şi Gail ies din spital cu o butelie de oxigen şi două cutii de prim-ajutor. Tot ce mi se spune este că un membru al personalului a căzut de pe o scară. La interfon se anunţă că toţi ofiţerii de securitate trebuie să se prezinte imediat la blocul de sud. Mă simt ca şi cum m-aş fi întors într-o închisoare de tip A, unde acest lucru se întâmpla zilnic. Deţinuţii îmi spun că în Nottingham ambulanţele erau mai frecvente decât Black Marias.

Câteva minute mai târziu, Linda şi Gail se întorc cu un ofiţer ras în cap acoperit de sânge. Se pare că s-a aplecat în timp ce urca pe o scară şi s-a dezechilibrat, aterizând pe betonul de dedesubt. Nu a fost implicat niciun prizonier.

Descopăr rapid că dintr-o rană mică la cap poate să ţâşnească atât de mult sânge încât pare mult mai gravă decât este. Când Linda a

terminat de curăţat pacientul şi i-am dat o ceaşcă de ceai (ca între englezi), el zâmbeşte şi face haz de necaz cu întregul episod. Dar Linda tot vrea să-l trimită la Spitalul Pilgrim pentru copci la rana de la scalp şi atât ea, în calitate de asistentă la spital, cât şi domnul Hocking, şeful securităţii, trebuie să completeze nenumărate formulare, ca să demonstreze că nu a fost niciun deţinut responsabil.

6:00 p.m.

Citesc un alt capitol din *Street Drugs*, de data aceasta pentru a afla mai multe despre cocaina crack, proprietăţile şi consecinţele sale. Este destul de greu să nu accepţi argumentul că unii tineri, după ce au experimentat un drog şi s-au bucurat de el, ar putea dori să treacă la altul, pur şi simplu pentru a descoperi dacă senzaţia este şi mai excitantă.

10:00 p.m.

La uşa mea apare doar unul dintre cei doi deţinuţi suplimentari alocaţi să petreacă noaptea în spital, cu o pătură şi un cearşaf sub braţ. Se pare că au găsit un pat pentru celălalt sosit. Este foarte liniştit, în ciuda faptului că mâine va fi eliberat. Se strecoară în pat şi spune pur şi simplu:

— Noapte bună, Jeff.

Sunt atât de înspăimântător?

ZIUA 205 – VINERI, 8 FEBRUARIE 2002

5:30 a.m.

— Ce crezi că faci, tâmpitule?

Sunt pe cale să-i explic colegului meu de noapte că scriu câteva ore în fiecare dimineaţă, dar când mă întorc cu faţa la el, îmi dau seama că încă doarme adânc. Este prima dată când cineva înjură în faţa mea de multă vreme, chiar şi în somn, şi îmi aduce aminte de Belmarsh şi Wayland. Continui să scriu până la şapte, când trebuie să-l trezesc.

— Bună dimineaţa, Jeff, spune el.

Până când am ieşit din baie, el a dispărut – cearşafurile şi feţele de pernă împăturite frumos la capătul patului. Până acum trebuie să fie la recepţie, să semneze actele pentru plecare, iar până la opt şi jumătate va fi un om liber.[33]

2:00 p.m.

Cei doi nou-sosiţi de astăzi sunt oarecum neobişnuiţi, şi nu doar pentru că amândoi sunt veterani (acum avem 23 de veterani din 210 ocupanţi). Primul îmi spune că a stat în închisoare timp de 23 de ani şi are doar 39 de ani. Al doilea şchiopătează în spital şi petrece un timp considerabil cu asistenta în spatele uşilor închise.

Mai târziu, când îi iau tensiunea şi îi verific greutatea, îmi spune că a executat deja paisprezece ani şi că în urmă cu doi ani a contractat encefalită. După ce i-am completat fişa şi i-am înmânat-o Lindei, caut encefalită în dicţionarul medical. Bietul om. Poate că merită închisoarea pe viaţă, dar nu şi encefalita.

[33] Închisoarea are dreptul să te ţină până la miezul nopţii în ziua eliberării, dar de obicei părăseşti incinta până la ora nouă. (N.a.)

ZIUA 206 – SÂMBĂTĂ, 9 FEBRUARIE 2002

2:00 p.m.

Mary şi James mă vizitează astăzi, şi este departe de a fi un eveniment social. Mary are chiar şi o agendă scrisă. Chiar o ador.

Pe plan familial, a cumpărat o mică oglindă victoriană pentru hol şi îmi cere aprobarea. În continuare, îmi spune că baroneasa Nicholson mi-a scris că vrea să pună capăt disputei, susţinând că nu a vrut niciodată ca cineva să creadă că eu am deturnat fonduri. În acest caz, cum de am ajuns într-o celulă de trei paşi pe cinci, închis timp de paisprezece ore pe zi la Wayland, dacă poliţia şi serviciul penitenciar au înţeles-o greşit?[34]

În ceea ce priveşte prejudecata domnului judecător Potts, rămâne de văzut dacă Godfrey Barker mai este dispus să dea o declaraţie ca martor. El a confirmat, în mai multe rânduri, în prezenţa mai multor martori, că Potts, la o cină la care el şi soţia sa au participat, a răcnit împotriva mea pentru o perioadă considerabilă de timp.

4:00 p.m.

Când mi se strigă numele prin difuzor ca să mă prezint la recepţie, presupun că James a lăsat ceva pentru mine la poartă. Mă aşteptam la o duzină de casete cu *West Wing*, care vor trebui mai întâi să ajungă la bibliotecă înainte de a le putea scoate. Cadoul meu

---

[34] Baroneasa Nicholson i-a scris lui Sir John Stevens, Comisarul Poliţiei Metropolitane, în iulie 2001, cerând „o investigaţie privind implicarea lui Jeffrey Archer în fondurile strânse şi cheltuite prin intermediul campaniei *Purul adevăr*". Acest lucru a determinat nu numai o anchetă a poliţiei, ci şi o investigaţie îndelungată şi costisitoare efectuată de KPMG în numele Crucii Roşii. Insinuarea baronesei Nicholson că am furat bani din campanie a fost iresponsabilă şi complet lipsită de temei, iar la 23 ianuarie 2002, poliţia şi-a închis ancheta „având în vedere... lipsa de dovezi din partea informatorului".

se dovedeşte a fi opt casete, douăsprezece CD-uri şi trei DVD-uri, nu de la James, ci de la un membru anonim al publicului, aşa că nici măcar nu pot să-i scriu pentru a-i mulţumi.

Altcineva a trimis şapte albume de timbre de clasa întâi şi un pachet de plicuri timbrate, după ce a auzit câte scrisori primesc în fiecare zi. Domnul Garley, ofiţerul de serviciu, îmi explică faptul că nu pot primi timbrele (ar putea fi schimbate pe droguri), dar pot primi plicurile cu timbre (logica închisorii). Nu ar trebui ca această regulă să fie universală pentru toate închisorile? La Belmarsh, o închisoare de categoria A, timbrele sunt permise. Nu fac niciun comentariu. Nu este vina domnului Garley şi el nu poate face nimic în această privinţă.

ZIUA 207 – DUMINICĂ, 10 FEBRUARIE 2002

7:21 a.m.

Gail este supărată. Şi-a cumpărat de curând un Peugeot nou, elegant, de culoare verde închis, pe care îl parchează în faţa spitalului. Ieri, unul dintre deţinuţi i-a pus beţe de chibrit în încuietori, astfel că, atunci când a încercat să deschidă uşa, a împins beţe de chibrit mai mult înăuntru şi a blocat încuietoarea.

4:00 p.m.

Club Hospital se întâlneşte pentru ceai şi biscuiţi. Unul dintre noii noştri membri, care este cu noi doar de o lună, va fi eliberat mâine. A fost acuzat de violenţă rutieră şi condamnat la trei luni. A petrecut şase săptămâni în închisoare. L-am urmărit cu atenţie la întâlnirile noastre şi în timp ce-şi vedea de treburile sale prin închisoare. Este bine educat, manierat şi pare incapabil să lovească o muscă.

A povestit grupului că a oprit maşina pentru a ajuta o femeie care era atacată, dar, pentru deranjul său, a fost trântit la pământ de cel care s-a dovedit a fi prietenul ei. Cei doi au plecat apoi cu maşina. El s-a întors acasă, dar a fost arestat ulterior pentru violenţă la volan, deoarece femeia a depus mărturie că a atacat-o. Dacă s-ar fi dus mai întâi la secţia de poliţie şi i-ar fi reclamat pentru agresiune, celălalt bărbat ar fi fost acum în închisoare, nu el. Şi-a pierdut locul de muncă la compania farmaceutică la care lucrează de 21 de ani şi este îngrijorat că nu va mai găsi altul acum că are cazier. Soţia sa a rămas alături de el şi speră că unul dintre rivalii

vechii sale firme va dori să profite de experienţa sa.[35] Acest lucru mă aduce la subiectul soţiilor.

Dintre cei şapte membri căsătoriţi ai Clubului prezenţi astăzi, două dintre soţiile lor au fost nevoite să îşi vândă casele şi să se mute în case mai mici într-o altă zonă; două au fost nevoite să lucreze cu normă întreagă în timp ce încercau să crească copiii (trei într-un caz, doi în celălalt), iar ceilalţi doi au primit cereri de divorţ în timp ce se aflau în închisoare. Eu sunt al şaptelea.

Nu găsesc nicio scuză pentru infracţiunile comise, dar cred că trebuie repetat faptul că, de multe ori, soţiile sunt cele care suferă chiar mai mult decât soţii – pentru ele nu există niciun program de reabilitare.

[35] Ulterior, mi-a scris pentru a-mi spune că fosta sa firmă l-a primit înapoi în ziua în care a fost eliberat şi a tratat cele şase săptămâni de absenţă ca fiind concediu plătit integral. (N.a.)

ZIUA 208 – LUNI, 11 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Unul dintre deţinuţii care aşteaptă să fie văzut de Dr. Walling în această dimineaţă este un participant obişnuit. Azi a reuşit cumva să îşi înfigă un cui în cap. I-a zgâriat doar suprafaţa craniului, dar a produs mult sânge. După ce Gail l-a curăţat şi l-a bandajat, el a întrebat:

— Aş putea avea rugină pe creier?

2:00 p.m.

Închisoarea este plină; 211 la închidere noaptea trecută. Doi deţinuţi au fost eliberaţi în această dimineaţă, iar trei noi deţinuţi au sosit în această după-amiază de la Leicester. Nici că se putea să fie mai diferiţi. Unul are 18 ani şi execută o pedeapsă de şase săptămâni pentru o infracţiune rutieră. Mai are de executat doar două săptămâni înainte de a se înscrie în septembrie la Universitatea din Leicester pentru a studia matematică. Cel de-al doilea are în jur de douăzeci şi patru de ani şi execută şase luni pentru că a lovit pe cineva într-un bar. Solicită consiliere pentru problema sa cu băutura; băutura este considerată de către autorităţile penitenciare ca fiind un drog, la fel de mult ca şi canabisul sau heroina. Cel de-al treilea execută şase ani de închisoare pentru vătămare corporală gravă, din care un an l-a petrecut la Belmarsh.

6:00 p.m.

Particip la şedinţa săptămânală CARAT, dar unul dintre deţinuţi se opune prezenţei mele, aşa că plec imediat.

Consilierul pe probleme de droguri îmi spune mai târziu că, din cauză că eu însumi nu am fost niciodată dependent şi că scriu un jurnal, nu se simte liber să se exprime în timp ce sunt acolo – corect.

Mă aşez să citesc cea mai recentă broşură pe tema dependenţei, *Consumă copilul tău droguri?* Nu, slavă Domnului. Cu toate acestea, este o lectură fascinantă. Nu este neobişnuit ca un copil să înceapă să fumeze la şapte ani – unsprezece ani este norma – aşa că nu este surprinzător că unii copii sunt dependenţi de heroină până la vârsta de paisprezece ani.

ZIUA 209 – MARŢI, 12 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

În această dimineaţă avem o evaluare completă: trei pentru eliberare, doi pentru o săptămână de eliberare temporară şi unsprezece cu boli imaginare sau reale. Dr. Allwood, un om minuţios şi conştiincios, nu se grăbeşte niciodată. De fapt, după patruzeci de minute, unul dintre deţinuţii din sala de aşteptare se plânge de cât de mult timp îi ia. Gail sare din cabinet şi îi spune deţinutului că soţul ei şi-a vizitat medicul de familie săptămâna trecută şi a trebuit să stea trei ore, şi asta după ce a trebuit să aştepte o săptămână înainte de a putea face o programare. Deţinutul răcneşte.

Chris, un condamnat pe viaţă (şi-a ucis soţia), îşi suflecă mâneca şi îmi arată o cicatrice decolorată pe interiorul braţului său.

— Eu am făcut asta, spune el, aruncând-o sub privirea deţinutului care se plânge, care pare surprins. Da, continuă el, am fost înjunghiat în miez de noapte de colegul meu de celulă, iar când am apăsat butonul de urgenţă nu a venit niciun gardian să mă ajute pentru că eram la ultimul etaj.

Chris are acum întreaga atenţie a celorlalţi membri ai infirmeriei.

— Niciun doctor de la Gartree nu a venit în ajutorul meu, aşa că am cusut-o singur.

Mă uit neîncrezător la cicatricea lui decolorată, dar Gail dă din cap pentru a confirma că a văzut multe exemple de cusături de amatori de-a lungul anilor.

— Am avut nevoie doar de un ac şi aţă, adaugă el.

10:40 a.m.

Domnul Berlyn intră în spital şi spune că trebuie să vorbească urgent cu mine. Intrăm în salon. A luat legătura cu domnul Le Sage

de la ÎMS Stocken pentru ca eu să-l însoţesc atunci când va ţine o conferinţă în şcoli despre problemele tinerilor care se implică în consumul de droguri şi ajung în închisoare. Vestea bună este că domnul Le Sage caută un nou deţinut care să îl asiste şi a fost de acord să se deplaseze la NSC lunea viitoare pentru a discuta despre posibilitatea ca eu să lucrez alături de el. Aceasta este cea mai bună veste pe care am primit-o de când am fost numit îngrijitor de spital.

Evadarea din limitele NSC, vizitarea şcolilor şi sentimentul că fac ceva util trebuie să fie următorul pas în această călătorie specială. Îi mulţumesc domnului Berlyn şi, încă o dată, am ceva ce să aştept cu nerăbdare. Lunea viitoare.

3:00 p.m.

Doar doi noi sosiţi astăzi, deoarece închisoarea este plină. Când îmi verific agenda, observ că unul dintre ei se numeşte Blackburn. Avem deja un Blackburn, îi spun tânărului care stă în faţa mea.

— Da, e tatăl meu, spune el. A fost co-inculpat cu mine.

Îmi miroase a poveste.

— N-o să-ţi vină să crezi ce ne aşteaptă, Jeff, adaugă el.

Rămân tăcut.

— Am fost prinşi furând batoane Lion şi am primit trei ani şi jumătate.

— Sună cam dur, am îndrăznit eu prosteşte.

— Da, ei bine, trebuie să recunosc, Jeff, au fost patruzeci şi şase de tone, cu o valoare de piaţă de aproape două sute de mii de dolari.

— Dar cum faci trafic cu batoanele de ciocolată?

El râde.

— Aveam deja un cumpărător.

— La ce preţ?

— Patruzeci de mii.

— Şi cum v-aţi lăsat prinşi?

— Unul dintre paznicii de noapte care făcea parte din echipa noastră ne-a turnat, ce crezi?

— De ce?

— Era acuzat de o infracţiune minoră de furt şi a făcut o înţelegere cu poliţaiul.

— A scăpat?

— Da, au renunţat la acuzaţie, dar l-au arestat pentru altceva câteva luni mai târziu şi apoi l-au băgat în închisoare... cu tatăl meu.

4:07 p.m.

Domnul Hocking a venit să spună că este încântat că aş putea să merg să asist un ofiţer de penitenciare în discuţia despre droguri. L-a informat deja pe guvernator că nu sunt considerat un risc de securitate. Stătea cu mine doar câteva minute când interfonul i-a cerut să se întoarcă imediat la biroul de securitate.

— Am mai avut unul, sunt singurele cuvinte pe care le aud clar.

Mă arăt curios.

— Avem un informator în serie, îmi explică el, ne scrie în fiecare zi spunându-ne cine sunt traficanţii de droguri şi unde vom găsi următoarea livrare. Până acum a nimerit de fiecare dată.

— Ştiţi cine este informatorul? îl întreb.

— Habar n-am, nici nu vreau să ştiu, răspunde el. Tot ce pot să îţi spun este că scrisul este acelaşi de fiecare dată.

ZIUA 210 – MIERCURI, 13 FEBRUARIE 2002

5:43 a.m.

Noaptea trecută am visat un bărbat minunat pe nume John Bromley – Brommers pentru prietenii lui – care a murit de cancer acum câteva zile. Am avut privilegiul de a lucra cu el – nu lucrai *pentru* John, chiar dacă era şeful departamentului de sport al ITV. Avea un dar uimitor de a face chiar şi femeia de serviciu să se simtă parte din echipă. Dacă îţi plăcea sportul, umorul, vinul bun şi femeile frumoase, era pur şi simplu cea mai bună companie pe care o putea avea un bărbat. Prevăd că la funeraliile sale va fi la fel de multă lume ca la cele ale oricărui prim-ministru. Sper doar că voi ajunge la timp pentru a fi acolo.

9:30 a.m.

Un frumos labrador negru numit Bessie intră în spital însoţit de doi ofiţeri de la brigada antidrog. Mi se spune să aştept în hol în timp ce Bessie îşi face treaba. Prin uşa închisă, o pot auzi cum se plimbă adulmecând drogurile printre bunurile mele personale. Dacă Bessie ştie să citească, va găsi mai multe cărţi, broşuri şi hârtii despre droguri, dar până când nu reuşeşti să pici un test antidrog din cauza Ribena, Bovril sau Evian, nu prea mai găseşti altceva.

Ceilalţi deţinuţi care stau în hol aşteptând să-l vadă pe doctor nu-şi pot masca surpriza. Câteva momente mai târziu, uşa se deschide şi Bessie reapare, iar când trece pe lângă mine, mă ignoră – un semn bun, pentru că dacă Bessie începe să te adulmece, ai probleme. Dacă te linge, vei fi pus sub acuzare. Ar trebui să fiu mulţumit, dar când mă întorc în secţie, urmele de labe ale lui Bessie sunt peste tot, iar eu am frecat podeaua abia ieri.

11:00 a.m.

Domnul Hocking explică faptul că percheziţia pentru droguri a avut un scop. Sunt pe cale să facă o razie mare, în urma unui alt pont, şi a vrut ca ceilalţi deţinuţi să vadă că nu sunt scutit de percheziţie. Până acum, toată lumea din închisoare va şti, iar unii s-ar putea chiar să se întrebe dacă sunt pe cale să fiu expediat. Bănuiesc că adevărata percheziţie va avea loc în cursul zilei de astăzi.

3:00 p.m.

Am parte de o vizită juridică din partea avocaţilor mei Tony Morton Hooper şi Lord Mishcon, acum în vârstă de optzeci şi patru de ani – este drăguţ din partea lui să suporte cele şapte ore de călătorie dus-întors. Ne petrecem următoarele două ore pregătindu-ne pentru viitorul apel, nu că ar fi fost stabilită încă o dată.

6:00 p.m.

Doug îmi spune că vom avea un nou guvernator, pe nume Beaumont. Întrucât a fost guvernator la închisoarea Leicester, vor fi mulţi deţinuţi care ne pot da informaţii despre el.

ZIUA 211 – JOI, 14 FEBRUARIE 2002

8:15 a.m.

Nu mai iau micul dejun în sala principală pentru că Linda îmi furnizează o cutie de fulgi de porumb o dată pe săptămână şi o jumătate de litru de lapte în fiecare zi. Astăzi a adăugat un nou lux – o banană.

9:00 a.m.

Unul dintre deţinuţii care se află în această dimineaţă în infirmerie are nevoie de un formular de concediu de weekend semnat de medic, pentru a demonstra că este apt să iasă din închisoare. Ieri, concediul i-a fost revocat pentru că a scos o sumă mare de bani din contul de la cantină, lăsând un sold de numai 3,72 lire sterline. Nu poţi lua concediu de weekend dacă nu ai cel puţin 4 lire sterline în cont. Se presupune că, dacă îţi goleşti contul, vei fugi. Acest lucru pare puţin probabil în acest caz, deoarece deţinutul mai are de executat doar două săptămâni din pedeapsă.

Domnul Berlyn dă dovadă de bun simţ, îi permite deţinutului să pună 28 de pence înapoi în cont şi îi semnează permisul de ieşire în weekend.

12:00 amiaza

Prânz la cantină. Cartofi la cuptor şi varză, urmate de un cozonac acoperit, şi vreau să spun acoperit, cu cremă. Nu mănânc niciodată al doilea fel de mâncare, dar îl iau, deoarece Carl poate mânca întotdeauna două porţii.

3:00 p.m.

Dr. Harris este de serviciu şi prima sa responsabilitate este să semneze actele de externare pentru opt deţinuţi care vor fi eliberaţi

mâine. Toţi au beneficiat de eliberare condiţionată, care le permite să plece cu două luni mai devreme, atâta timp cât rămân în casele lor între orele 7:00 seara şi 7:00 dimineaţa. Aceste ore pot fi flexibile dacă le afectează locul de muncă.

Când am ajuns prima dată la NSC şi am lucrat ca îngrijitor în unitatea de gestionare a pedepselor, comisia de eliberare condiţionată formată din domnii Berlyn şi Simpson obişnuia să fie de acord cu aproximativ 50 la sută dintre cei eligibili pentru acest privilegiu. Acum, toate opt sunt acordate în aceeaşi zi[36], inclusiv unui tânăr de 23 de ani care a fost deja în închisoare de patru ori. Lee recunoaşte că a fost şocat când comisia i-a acordat posibilitatea eliberării condiţionate, deoarece infracţiunea sa a fost lovirea cuiva cu pumnul în nas într-o încăierare într-un pub şi, în orice caz, el priveşte închisoarea ca pe un mod de viaţă. De fapt, ultimul său comentariu adresat Lindei înainte de a ne părăsi a fost:

— Ne vedem spre sfârşitul anului, dacă nu înainte.

S-a întors spre mine şi a adăugat:

— Să sperăm că vei ieşi până atunci, Jeff.

4:15 p.m.

Mătur salonul şi dau cu mopul pe jos. Din două în două zile dau cu aspiratorul în micul birou al Lindei, îndepărtând urmele de lăbuţe ale lui Bessie. Totul este foarte terapeutic.

5:00 p.m.

O sun pe Mary. Îmi mulţumeşte pentru florile pe care am rugat-o pe Alison să i le trimită ieri. Apoi mă pune la curent cu situaţia lui Angie Peppiatt şi a domnului judecător Potts.

5:30 p.m.

[36] Din cauza supraaglomerării. (N.a.)

Îmi ridic corespondenţa. Unsprezece felicitări de Sfântul Valentin, pe care le expun în salon pentru ca toată lumea să le vadă, plus câteva scrisori, inclusiv una de la John Major şi alta de la Billy Connolly.

Cu mulţi ani în urmă, pe când John era cancelar al Trezoreriei, l-am rugat să inaugureze extinderea noii noastre nebunii de la Old Vicarage la petrecerea noastră anuală de vară. John a descris clădirea ca fiind „a doua nebunie a lui Mary". Billy a luat apoi cuvântul şi a finalizat imediat.

ZIUA 212 – VINERI, 15 FEBRUARIE 2002

5:23 a.m.

Abia acum mi-am dat seama de ce sunt aceiaşi cinci deţinuţi care apar în fiecare dimineaţă în fruntea cozii pentru medicamente; Linda, în calitate de asistentă medicală, nu le permite decât o rezervă de medicamente pentru o zi, în timp ce într-o clinică „de afară" le-ar prescrie suficient pentru o săptămână, iar în unele cazuri chiar pentru o lună. De ce, vă puteţi întreba.

a. Dacă unui deţinut i s-ar da o rezervă pentru o lună, ar putea foarte bine să o ia pe toată într-o singură zi.

b. De asemenea, ar putea să-şi schimbe medicamentele cu alte droguri.[37]

c. Ar putea fi pierdute sau furate.

Rezultatul, avem o coadă lungă în fiecare dimineaţă pentru o zi de medicamente, aşa că toţi se vor întoarce mâine.

7:30 a.m.

Domnul Beaumont, noul guvernator, a început să lucreze de la zero. A cerut ca biroul său să fie revopsit şi toată mobila să fie înlocuită, iar toate acestea trebuie să fie gata până mâine, când se întoarce dintr-o vizită la Ministerul de Interne.

8:30 a.m.

---

[37] Analgezicul pe care deţinuţii îl cer cel mai des este Kapake, un amestec de paracetamol şi codeină, deoarece codeina va apărea în testul antidrog ca fiind un opiaceu şi, astfel, va masca opiaceele ilegale. Consumatorul poate protesta apoi: „Dar eu iau Kapake, pe care mi l-a prescris medicul". Medicii din penitenciare încearcă acum să limiteze utilizarea Kapake şi a diazepamului atunci când un deţinut are antecedente de consum de droguri.

Domnul Vessey, un ofiţer de securitate, intră în spital. Apariţia sa înseamnă, de obicei, că un deţinut urmează să fie arestat pentru o infracţiune. Nu mă pot gândi la nicio infracţiune pe care am comis-o recent, în afară de faptul că am fost în posesia unei sticle de Ribena (introdusă prin contrabandă de Doug). Domnul Vessey, care nu încearcă niciodată să fie prietenos, îmi cere să îl însoţesc şi are o plăcere considerabilă să mă scoată în marş din spital şi să mă plimbe prin tabără. Mai mulţi prizonieri se uită neîncrezători. În cele din urmă, îmi spune că numele meu a apărut pe computer pentru un test antidrog aleatoriu.

Mă escortează într-o cabină, unde sunt închis într-o cameră cu alţi cinci prizonieri. Trei dintre ei par relaxaţi şi stau de vorbă cu plăcere, în timp ce ceilalţi doi sunt tăcuţi, agitaţi şi par extrem de nervoşi. Câteva minute mai târziu, aud o cheie care se roteşte în încuietoare şi un alt ofiţer ni se alătură.

Patru dintre noi au apărut pe calculator pentru un test aleatoriu, în timp ce alţi doi sunt aici în baza unei „suspiciuni rezonabile". Vreun informator a oferit, fără îndoială, numele lor. Ofiţerul ne prezintă apoi dreptul său de a efectua un astfel de test (vezi mai jos) înainte de a întreba cine ar dori să fie testat primul.

FORMULAR DE AUTORIZARE A TESTULUI OBLIGATORIU ANTIDROG

Numele deţinutului: *ARCHER* Număr: *FF 8282*

Numărul de referinţă al testului:
NS 33/01
Pentru alocare în momentul prelevării probei

1. Guvernatorul a autorizat ca, în conformitate cu secţiunea 16A din Legea penitenciarelor din 1952, oricărui deţinut să îi poată fi solicitat

de către un ofiţer de penitenciar să furnizeze o probă de urină în scopul testării pentru depistarea prezenţei unui drog controlat.

2. Vi se cere acum, în conformitate cu prevederile secţiunii 16A, să furnizaţi o probă proaspătă şi nealterată de urină pentru a fi testată în vederea depistării prezenţei drogurilor.
3. Autoritatea pentru această cerinţă a fost dată de către: *GUVERNATOR*
4. Motivul cerinţei: (se bifează doar o singură căsuţă)

[√] **Test aleatoriu**: Aţi fost selectat pentru acest test pe o bază strict aleatorie.

[ ] **Suspiciune rezonabilă**: Aţi fost selectat pentru acest test deoarece personalul are motive să creadă că aţi făcut abuz de droguri. Acest test a fost aprobat de un manager superior.

[ ] **Evaluarea riscurilor**: Aţi fost selectat pentru acest test deoarece sunteţi luat în considerare pentru un privilegiu sau un loc de muncă în care vi se acordă un grad ridicat de încredere.

[ ] **Program de testare frecventă**: Aţi fost selectat pentru un test mai frecvent din cauza antecedentelor dvs. anterioare de abuz de droguri.

[ ] **La sosire**: Aţi fost selectat pentru a fi testat la sosire în mod aleatoriu.

5. Procedurile utilizate în timpul recoltării şi testării probei au fost concepute pentru a vă proteja şi pentru a se asigura că nu există greşeli în manipularea probei dvs. La sfârşitul procedurii de recoltare vi se va cere să semnaţi o declaraţie prin care confirmaţi că urina sigilată în flacoanele de probă pentru testare este proaspătă şi vă aparţine.
6. Proba dvs. va fi împărţită la punctul de recoltare în recipiente separate care vor fi sigilate în prezenţa dvs. În cazul în care contestaţi orice rezultat pozitiv al testului, unul dintre aceste containere va fi disponibil, pentru o perioadă de până la 12 luni, pentru ca dumneavoastră să puteţi aranja, dacă doriţi, efectuarea unei analize independente pe cheltuiala dumneavoastră.
7. Veţi fi pasibil de a vi se face raport dacă:

(a) furnizaţi un eşantion pozitiv;

(b) refuzaţi să furnizaţi o probă; sau,

(c) nu furnizaţi o probă după 4 ore de la ordinul de a face acest lucru (sau după 5 ore dacă poliţistul consideră că întâmpinaţi dificultăţi reale în furnizarea unei probe).

Consimţământul pentru divulgarea informaţiilor medicale

*(i) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care

Semnătura deţinutului: *ARCHER* Data: *15.2.02*

PROCEDURA PRIVIND LANŢUL DE CUSTODIE A SERVICIULUI PENITENCIAR

Numele deţinutului: *ARCHER* Număr: *FF 8282*

PROGRAM DE TESTARE ALEATORIE

Acest formular trebuie utilizat numai pentru testele efectuate în cadrul programului aleatoriu MDT (adică atunci când deţinuţii au fost selectaţi de computerul LIDS).

Numărul de referinţă al testului: *NS 33/01*

Lista de verificare pentru colectarea de probe – bifaţi căsuţele pe măsură ce desfăşuraţi acţiunea. Consultaţi notele orientative în caz de îndoială.

1 [√] Este prezentă doar o trusă de colectare a probelor.
2 [√] Verificaţi identitatea deţinutului. Completaţi detaliile de mai sus şi în registrul de colectare a probelor.
3 [√] Efectuaţi procedurile de percheziţie şi de spălare a mâinilor. (Fără săpun).
4 [√] Arătaţi-i deţinutului că paharul şi sticlele de colectare sunt goale.
5 [√] Cereţi deţinutului să furnizeze suficientă urină pentru a fi împărţită în mod egal între cele două sticle de prelevare.

6 [√] Luaţi temperatura cu ajutorul benzii de temperatură. Dacă temperatura este în afara intervalului (32-38C) (90-100F), notaţi în secţiunea de comentarii şi faceţi trimitere la notele de orientare.
7 [√] Sub supravegherea deţinutului, se transferă urina în mod egal între cele două flacoane. Umpleţi fiecare peste linia de 15 ml şi sub 30 ml. Apăsaţi bine capacele.
8 [√] Cereţi deţinutului să parafeze şi să dateze ambele sigilii ale sticlelor.
9 [√] Sub supravegherea deţinutului, puneţi un sigiliu pe capacul fiecărei sticle.
10 [√] Aruncaţi surplusul de urină şi paharul.
11 [√] Împachetaţi două sticle în containerul de corespondenţă şi apoi în punga pentru lanţul de custodie – Nu sigilaţi punga.
12 [√] Supravegheat de deţinut, fixaţi etichetele cu cod de bare şi introduceţi numărul de referinţă al testului pe toate exemplarele acestui formular.
13 [√] Cereţi deţinutului să semneze şi să dateze Declaraţia deţinutului de mai jos.
14 [√] Completaţi Raportul privind lanţul de custodie, rupeţi-l şi puneţi-l în punga pentru lanţul de custodie, cu faţa spre exterior.
15 [√] Sigilaţi punga, rugaţi deţinutul să pună iniţialele pe pungă în locul indicat.
16 [√] Aşezaţi punga sigilată într-un frigider securizat până când este gata de expediere la laborator.
17 [√] Permiteţi deţinutului să plece.

Declaraţia deţinutului

Confirm că (i) înţeleg de ce mi s-a cerut să furnizez proba şi ce se poate întâmpla dacă nu respect această cerinţă.
(ii) proba de urină pe care am dat-o este a mea şi a fost furnizată recent;
(iii) proba a fost împărţită în două flacoane şi sigilată în prezenţa mea cu sigiliile parafate şi datate de mine;
(iv) sigiliile folosite pe aceste flacoane poartă un cod de bare identic cu codul de bare ataşat la prezentul formular.

Semnătura deţinutului *Jeffrey Archer* Data *12.10.01*

Mă ridic în picioare şi îl urmez într-o cameră alăturată. Apoi mi se explică procedura şi mi se cere să semnez un formular prin care declar că sunt de acord cu testul. După aceea mi se cere să mă dezbrac şi să îmbrac un halat. Domnul Vessey îmi înmânează un pahar de plastic şi mă roagă să mă duc la toaleta de alături şi să îl umplu cu cel puţin 60 ml de urină. După ce reuşesc acest lucru, îi înmânez paharul înapoi domnului Vessey, care desigilează două tuburi de plastic în prezenţa mea şi apoi toarnă jumătate din urină în fiecare tub. După ce le-am parafat pe ambele, le sigilează şi le pune într-o pungă de plastic, pe care o sigilează şi el. Punga este apoi depozitată în frigider. Subliniază că numele meu nu se află pe pungă, ci doar numărul meu, FF8282.

După ce am finalizat această procedură, semnez un alt formular pentru a confirma că sunt mulţumit de modul în care a fost efectuat testul. Sunt apoi eliberat pentru a mă întoarce la spital.

În ciuda faptului că este o experienţă umilitoare, este una pe care o aprob pe deplin. Deşi nu m-am înţeles niciodată cu domnul Vessey, acesta este un profesionist care nu-şi poate ascunde dispreţul faţă de toţi cei implicaţi în comerţul cu droguri, în special faţă de traficanţi.

9:00 a.m.

Unul dintre deţinuţii chemaţi în faţa guvernatorului în această dimineaţă a fost acuzat de posesie ilegală de marijuana – dar cu o diferenţă. Când i s-a percheziţionat camera, l-au găsit încercând să înghită un pacheţel de plastic. L-au trântit la pământ şi i-au extras dovada din gură. Dacă ar fi înghiţit conţinutul, nu ar fi putut fi acuzat. Pachetul era unul dintre cele pe care le furnizăm de la spital şi care conţine şase pastile de paracetamol. Acesta conţinea o uncie de marijuana, iar deţinutul s-a ales cu şapte zile în plus la pedeapsă.

3:00 p.m.

Domnul Hocking apare în spital cu o servietă mare şi dispare în biroul Lindei. Câteva minute mai târziu, ies amândoi şi mi se alătură în salon. Geanta mare de plastic este aşezată pe un pat de spital şi deschisă pentru a dezvălui o trusă de medicamente: douăzeci şi unu de recipiente pătrate de plastic încastrate în spumă de cauciuc arată numeroasele droguri diferite aflate în prezent pe piaţă. Pentru prima dată văd heroină, cocaină crack, tablete de ecstasy, amfetamine şi marijuana în toate formele ei.

Linda şi domnul Hocking ţin o prelegere introductivă pe care o oferă oricărui ofiţer de penitenciar despre cum să recunoască diferitele droguri şi modul în care pot fi consumate. Domnul Berlyn şi echipa sa de securitate sunt în mod evident hotărâţi ca eu să fiu instruit în mod corespunzător înainte de a mi se permite să îl însoţesc pe domnul Le Sage atunci când vizităm şcolile.

Este fascinant la vârsta mea (61 de ani) să studiez un subiect nou ca şi cum aş fi un student în primul an de licenţă.

5:00 p.m.

Noul guvernator, domnul Beaumont, face un tur al penitenciarului şi petrece şapte minute în spital – o vizită rapidă. A auzit că spitalul este condus în mod eficient de Linda şi Gail şi, atât timp cât va continua să fie aşa, le dă impresia că nu va interveni.

ZIUA 213 – SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE 2002

8:45 a.m.

Ieri am fost luat urgent să fac un test antidrog. Astăzi se anunţă la radio că se fac teste antidrog voluntare pentru cei cu nume de familie care încep cu A-E. Acestea sunt cunoscute sub numele de *teste de scufundare*, pentru că faci pipi tot într-un pahar de plastic, dar de data aceasta ofiţerul responsabil înmoaie un beţişor în pahar şi câteva clipe mai târziu este capabil să-ţi dea un rezultat.

Mă îndrept spre cabină, dau încă 60 ml de urină şi sunt imediat eliminat, ceea ce face ca testul de ieri să fie oarecum redundant.

Mai târziu aflu că unul dintre ceilalţi a ieşit pozitiv şi a trebuit să-şi sune soţia pentru a o anunţa că nu va fi lăsat să iasă în vizită în oraş în acest weekend. Întrucât a fost un test voluntar, nu-mi dau seama de ce a fost de acord să fie testat.

10:00 a.m.

Infirmeria este întotdeauna liniştită la sfârşit de săptămână, deoarece majoritatea deţinuţilor care se prezintă cu diverse afecţiuni în timpul săptămânii în speranţa că vor scăpa de la serviciu rămân în pat, în timp ce toţi cei care sunt apţi nu ne vizitează niciodată.

11:00 a.m.

Carl şi un deţinut pe nume Jason, care se află la noi doar de două săptămâni (infracţiune rutieră), se prezintă la spital. Împreună, scoatem toate paturile din salon şi le împingem pe coridor, înainte de a face o curăţenie de primăvară în spital.

Jason îmi spune că „afară" este pictor şi decorator şi că ar putea zugrăvi secţia în timpul celor două săptămâni de încarcerare. Luni voi vorbi cu guvernatorul, pentru că la 8,20 lire sterline pe

săptămână ar fi o adevărată afacere. Poate vă întrebaţi de ce m-au ajutat Carl şi Jason la curăţenia de primăvară. Plictiseala. Curăţenia de primăvară ne-a ocupat timpul o dimineaţă întreagă.

2:00 p.m.

Mă uit la echipa de fotbal a închisorii cum pierde cu 7-2 şi sunt martor la alte două prostii incredibile ale colegilor deţinuţi. Portarul nostru, care a fost eliminat de acelaşi arbitru data trecută când am jucat, strigă din nou obscenităţi la el şi este surprins când este eliminat. Mă tem că se va întoarce în închisoare la câteva luni după ce va fi eliberat. Dar, şi mai rău, atacantul nostru central este un deţinut care tocmai a ieşit din spitalul Pilgrim după o accidentare inghinală şi i s-a spus să se odihnească timp de şase săptămâni. El va apărea fără îndoială la infirmerie luni, aşteptând compasiune. Nu e de mirare că NHS este în criză dacă pacienţii se comportă atât de iresponsabil după ce au primit sfaturi de specialitate.

ZIUA 214 – DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE 2002

6:01 a.m.

Dacă aş fi primit aceeaşi sentinţă ca şi Jonathan Aitken, aş fi fost eliberat astăzi. Jonathan a fost condamnat la optsprezece luni şi, pentru că a fost un deţinut model, a trebuit să ispăşească doar şapte (jumătate minus două luni eliberare condiţionată). Mâine nu mă voi întoarce acasă, la soţia şi familia mea, deoarece domnul judecător Potts m-a condamnat la patru ani. În schimb, mă voi întâlni cu Mark Le Sage, un ofiţer de la închisoarea Stocken care vizitează şcolile din Lincolnshire, avertizându-i pe copii cu privire la consecinţele consumului de droguri.

Voi rămâne la NSC până când voi afla rezultatul apelului meu, dar pentru prima dată în şapte luni (de la înmormântarea mamei mele) voi putea părăsi închisoarea şi mă voi putea întoarce în lumea exterioară.

ZIUA 215 - LUNI, 18 FEBRUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Le Sage nu se prezintă la întâlnirea noastră.

Guvernatorul de la ÎMS Stocken a decis că nu ar trebui să suporte costul însoţirii de către mine a domnului Le Sage în vizitele la şcoli, deoarece nu ar mai fi o activitate voluntară pe care domnul Le Sage o desfăşoară în mod normal în timpul liber.

Aşa cum se întâmplă atât de des în închisori, cineva va căuta un motiv pentru a nu face ceva, în loc să încerce să facă să funcţioneze o idee bună. Nu pot pretinde că m-am obişnuit atât de mult cu această atitudine negativă încât să nu fiu dezamăgit. De asemenea, domnul Berlyn nu reuşeşte să îşi mascheze furia şi pare hotărât să nu se lase zădărnicit de acest eşec. El a decis că NSC îşi va trimite propriul ofiţer (domnul Hocking) ca însoţitor al meu, astfel încât să pot asista în continuare la prelegerile lui Mark Le Sage. Întrucât nu voi şti dacă această sugestie va fi respinsă până când domnul Berlyn nu va vorbi cu guvernatorul Stocken, îmi voi continua rolul de îngrijitor al spitalului.

11:30 a.m.

Alan Purser, consilierul pe probleme de droguri din închisoare, vine la spital pentru a-mi da un exemplar din *The Management of Drug Misuse in Prisons*[38], de Dr. Celia Grummitt. Dr. Grummitt va deveni noul meu tovarăş de somn.

4:00 p.m.

Domnul Vessey i-a acuzat pe Chris (condamnat pe viaţă, crimă) şi David (condamnat pe viaţă, crimă) că se aflau la fermă în posesia

[38] Managementul abuzului de droguri în închisori. (N.t.)

a patru cartofi şi a unei verze. În condiţii normale, acest lucru ar fi stârnit foarte puţin interes, chiar şi în lumea noastră închisă. Cu toate acestea, aceasta va fi prima hotărâre a noului guvernator, pe care o aşteptăm cu toţii cu sufletul la gură.

ZIUA 216 – MARŢI, 19 FEBRUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Beaumont a respins acuzaţiile împotriva lui Chris şi David, deoarece un lucrător agricol a venit şi a spus că le-a dat permisiunea să ia cartofii şi varza.

2:07 p.m.

Ca parte a pregătirii mele pentru a vorbi cu copiii despre pericolele şi consecinţele drogurilor, am primit vizita unui ofiţer de poliţie ataşat la brigada antidrog din Lincolnshire. Numele ei este Karen Brooks. Este o blondă atrăgătoare, în vârstă de 35 de ani, mamă singură a doi copii. Menţionez acest lucru doar pentru a arăta că ea este normală. Karen a executat în prezent doi ani şi jumătate dintr-o misiune de patru ani ataşată la brigada antidrog, fiind membră a poliţiei în ultimii paisprezece ani: cu greu se încadrează în imaginea de la televizor a ofiţerului antidrog obişnuit.

Îmi oferă o lecţie care durează puţin peste o oră şi, probabil, cel mai înfricoşător răspuns al ei la întrebările mele nesfârşite – şi este brutal de sinceră – este că a cerut să fie transferată la alte sarcini, deoarece nu mai poate suporta stresul cotidian de a lucra cu dependenţii de droguri.

Karen recunoaşte că, deşi se bucură de slujba ei, îşi doreşte să nu se fi oferit niciodată voluntară pentru unitatea antidrog, deoarece cicatricile psihice vor rămâne cu ea pentru tot restul vieţii.

Fiul ei, în vârstă de 12 ani, este elev la una dintre cele mai de succes şcoli din Lincolnshire şi a primit deja oferte de droguri de la un tânăr de 14 ani. Nu este vorba de o şcoală săracă din East End din Londra, ci de o şcoală de primă clasă din Lincolnshire.

Karen povesteşte apoi o întâmplare care aproape că o face să plângă. Odată a arestat o fată de doisprezece ani dintr-o familie din

clasa de mijloc, profesionistă, pentru că a furat o pereche de şosete de la Woolworth. Părinţii fetei au fost îngroziţi şi au asigurat-o pe Karen că nu se va mai întâmpla. Doi ani mai târziu, fata a fost arestată pentru că a furat dintr-un magazin de lenjerie intimă şi a fost pusă sub supraveghere. Când s-au întâlnit din nou, fata avea şaptesprezece ani, mergând pe patruzeci. Trei ani de experimente cu marijuana, cocaină, ecstasy şi heroină, precum şi o relaţie cu un traficant de droguri de douăzeci de ani, îşi luaseră tributul. Fata a murit luna trecută, la vârsta de optsprezece ani. Traficantul este încă în viaţă – şi continuă să vândă.

În timp ce Karen se pregăteşte să plece, o întreb câţi ofiţeri sunt ataşaţi la brigada antidrog.

— Cinci, răspunde ea, ceea ce înseamnă că doar aproximativ 10 la sută din timpul nostru este proactiv, în timp ce restul de 90 la sută este reactiv.

Spune că mă va vizita din nou peste două săptămâni.

ZIUA 228 – DUMINICĂ, 3 MARTIE 2002

6:30 a.m.

Ieri am citit broşura Celiei Grummitt despre utilizarea abuzivă a drogurilor în închisori şi următoarele fapte merită să fie repetate:

a. Şapte milioane de persoane din Marea Britanie consumă droguri în mod regulat (acest număr nu include alcoolul sau ţigările).

b. Şaisprezece milioane de persoane din Marea Britanie fumează.

c. Problemele legate de droguri costă în prezent NHS, serviciul de poliţie, serviciul de penitenciare, serviciile sociale, serviciul de probaţiune şi instanţele de judecată – ţara – optsprezece *miliarde* de lire sterline pe an.

d. Dacă Marea Britanie nu ar avea o problemă cu drogurile, şi prin asta înţeleg abuzul de droguri de clasa A, cum ar fi heroina şi cocaina, am putea închide 25 la sută din închisori şi nu ar mai exista liste de aşteptare la NHS.

e. În 1975, mai puţin de 10.000 de persoane consumau heroină. Astăzi sunt 220.000, iar pentru aceia dintre voi care nu a trebuit niciodată să vă faceţi griji pentru copiii voştri, gândiţi-vă la nepoţi.

ZIUA 231 – MIERCURI, 6 MARTIE 2002

10:00 a.m.

Mark Le Sage, tânărul ofiţer de la ÎMS Stocken, mă vizitează la spital. Este în serviciul penitenciar de doisprezece ani, iar în ultimii opt ani a petrecut multe ore ca voluntar adresându-se şcolilor din zona Norfolk.

Domnul Berlyn ni se alătură, deoarece a fost ideea lui ca eu să particip la câteva dintre discuţiile lui Mark înainte de a mă aventura pe cont propriu. Deoarece nu am trecut încă FLED-ul, va trebui să fiu însoţit de domnul Hocking, care a fost de acord să îndeplinească şi această sarcină în timpul său liber, deoarece NSC nu dispune de fonduri pentru a acoperi cheltuielile suplimentare (14 lire sterline pe oră). Domnul Berlyn spune că îi va scrie astăzi guvernatorului de la ÎMS Stocken, deoarece domnul Le Sage se află sub jurisdicţia sa.

11:00 a.m.

Blossom (călător) se află astăzi la Înalta Curte pentru apelul său. În prezent, el execută o pedeapsă de cinci ani şi jumătate de închisoare pentru furt de maşini şi rulote. Şi-a lăsat barba şi mai lungă, în speranţa că judecătorul va crede că este mult mai bătrân decât este şi, prin urmare, îi va scurta pedeapsa. Intenţionează să îşi radă barba imediat ce se întoarce în această seară.

6:00 p.m.

Blossom se întoarce de la apel şi anunţă că i s-a redus un an din sentinţă. Nu a avut nicio legătură cu lungimea bărbii, pentru că a stat în boxa acuzaţilor doar câteva minute şi judecătorul abia dacă s-a uitat la el. Era clar că citise toate documentele relevante cu mult înainte de apariţia lui Blossom.

7:00 p.m.

Blossom şi-a ras deja barba.

Cealaltă informaţie interesantă care a reieşit din vizita lui Blossom la Înalta Curte a fost că trei traficanţi de canabis şi-au înjumătăţit pedepsele de la şapte la trei ani şi jumătate. Un semn al lucrurilor care vor urma?

ZIUA 234 – SÂMBĂTĂ, 9 MARTIE 2002

8:00 a.m.

Blossom vine la asistentă. Este într-o stare îngrozitoare. Soţia lui i-a scris pentru a-l anunţa că fiul său cel mare (în vârstă de douăzeci şi nouă de ani) se droghează cu heroină. Mă roagă să completez un formular pentru a putea solicita un concediu de compasiune. Îmi spune că a făcut deja rost de o pereche de cătuşe şi că plănuieşte să îl lege pe băiat de o ţeavă de apă până când se va lăsa de droguri. Este foarte serios.

Linda îi spune cu fermitate că planul său nu este nici legal, nici practic şi nici de mare valoare pentru fiul său.

6:00 p.m.

Lui Blossom i s-au acordat două zile de concediu de compasiune. Este un amestec atât de ciudat de valori morale înalte şi de viaţă joasă. Este foarte fericit să fure rulote şi maşini, motiv pentru care mai mulţi membri ai familiei sale au ajuns în închisoare, dar este devastat când descoperă că fiul său consumă heroină. Acesta este un om care este căsătorit de treizeci şi şase de ani, are unsprezece copii şi nenumăraţi nepoţi şi, până acum, niciunul dintre urmaşii săi nu a fost vreodată implicat în droguri.

ZIUA 235 – DUMINICĂ, 10 MARTIE 2002

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Ed Streator, fostul ministru american la Curtea St James's şi ulterior ambasador american la NATO, şi Quentin Davies MP, care este în prezent secretar de stat din umbră pentru Irlanda de Nord. Cele nouăzeci de minute trec repede, deoarece ambii bărbaţi au atât de multe să-mi spună despre ceea ce se întâmplă acolo unde vă aflaţi cu toţii.

Uitasem că Quentin a fost adjunctul lui Kenneth Baker când acesta era ministru de interne. În acea perioadă, el a promovat opinii puternice cu privire la reforma sistemului nostru penal după ce a devenit conştient de problema drogurilor atât în interiorul, cât şi în afara închisorilor. El vorbeşte cu o francheţe şi onestitate revigorantă despre ambele subiecte.

Ed adaugă un punct de vedere de pe cealaltă parte a Atlanticului şi, atunci când discutăm despre fumatul canabisului, îmi aminteşte că în California s-a adoptat recent o lege care împiedică orice persoană sub vârsta de 21 de ani să cumpere tutun, darămite canabis. De fapt, adaugă el, în California este practic ilegal să fumezi oriunde, cu excepţia propriei case. Quentin sugerează că, dacă tutunul ar fi fost descoperit astăzi, ţigările ar fi fost ilegale – posesie doi ani, tutungerii cinci ani.

4:00 p.m.

Stephen este cel mai recent membru care s-a alăturat Clubului Hospital (duminica, între orele 16:00 şi 18:00). În prezent, el execută o pedeapsă de doi ani pentru furt, influenţarea justiţiei şi fals în acte contabile. Dar există mai multe răsturnări de situaţie.

El este un fost căpitan în Corpul adjutantului general şi, după ce a fost trimis în faţa Curţii Marţiale, a fost trimis la închisoarea

Colchester (o instituţie militară) pentru prima lună. Dar, pentru că sentinţa sa depăşea douăzeci şi opt de zile, a fost transferat automat în sistemul penitenciar pentru a-şi duce la bun sfârşit pedeapsa.

Şi acum, a doua întorsătură de situaţie. O hotărâre a Curţii Europene a stabilit recent că sistemul disciplinar al forţelor armate este invalid şi că toţi prizonierii care execută o pedeapsă rezultată în urma unei curţi marţiale trebuie să fie eliberaţi.

Stephen nu numai că ar putea fi eliberat, dar va avea dreptul la o compensaţie de 60.000 de lire sterline şi va fi repus în funcţia de căpitan. Stăpânii noştri de la Haga au decis că nu trebuie să fii arestat, acuzat, judecat şi condamnat *de colegii tăi*.

Stephen mi-a spus că în prezent există 600 de astfel de prizonieri în închisorile britanice şi speră să afle rezultatul acestei hotărâri în următoarele câteva săptămâni.

Întorsătura finală – chiar înainte de a fi arestat, Stephen a primit o scrisoare de la comandantul său prin care îl anunţa că este luat în considerare pentru a fi promovat la gradul de maior.

ZIUA 236 – LUNI, 11 MARTIE 2002

9:00 a.m.

Un bărbat pe care îl dispreţuiesc intră în cabinet.

Şoferii care conduc în stare de ebrietate sunt hrana de bază a NSC. Din cei 220 de deţinuţi care sunt aici în prezent, aproximativ 20% au fost condamnaţi pentru infracţiuni în trafic. Din păcate, Tony nu este atipic.

Tony are în jur de 50 de ani, este tatăl a cinci copii de la patru femei. În prezent locuieşte cu o altă femeie într-un parc de rulote din Scunthorpe. El a pledat vinovat la ultima acuzaţie, de conducere în timp ce nu avea dreptul de a conduce şi nu era asigurat (cu siguranţă a sosit timpul ca toţi conducătorii auto să afişeze – aşa cum se face în Franţa – un certificat de asigurare, precum şi o vignetă). Pentru această ultimă infracţiune Tony a fost condamnat la 12 luni, ceea ce în termeni reali înseamnă că, dacă i se acordă eliberarea condiţionată, va fi eliberat după patru. Acum, iată care este problema: în ultimii douăzeci de ani, Tony a fost acuzat de douăsprezece infracţiuni similare şi a fost trimis la închisoare în şapte ocazii diferite. I s-a interzis să conducă timp de patru ani şi spune cu plăcere oricui îl ascultă că, imediat ce îl vor elibera, se va urca din nou la volan.

Situaţia devine şi mai gravă. În prezent, este angajat al unui garaj local ca dealer de maşini second-hand, având astfel acces la o varietate de vehicule, şi recunoaşte că îi place să se „îmbuibe" la pub-ul de peste drum după ce încheie o vânzare. Nu manifestă nicio remuşcare şi nu se teme de întoarcerea la închisoare. Consideră că NSC îi oferă un nivel de trai puţin mai ridicat decât cel de care se bucură în prezent într-un parc de rulote din Scunthorpe.

Poate că a sosit momentul să schimbăm infracţiunea pentru cei care sunt condamnaţi în mod regulat pentru conducere sub

influenţa băuturilor alcoolice în una de „omor potenţial prin imprudenţă”, care atrage după sine o pedeapsă privativă de libertate de patru ani într-o închisoare de tip închis, şi să tratăm aceste persoane ca pe orice alţi infractori violenţi.

12 amiaza

Alison îmi spune că BBC a luat legătura cu mine în legătură cu un program despre bestsellerurile de autor, intitulat *Reading the Decades*. Acceptând faptul că nu pot apărea în faţa camerei de filmat, mă întreabă dacă aş putea face un interviu telefonic. Au deja contribuţii de la King, Grisham, Le Carre, Forsyth, Cooper şi Rowling. Îi cer guvernatorului Leighton un punct de vedere, iar el spune că va cere sfatul Ministerului de Interne[39].

4:00 p.m.

Domnul Beaumont a trimis o circulară tuturor ofiţerilor de la NSC cu câteva zile înainte de sosirea sa, circulară pe care am obţinut-o recent. Aceasta vă poate da o idee despre acest om. (Vezi mai jos.) Nu cred că secretara sa a verificat vreodată dacă nu există greşeli gramaticale. Abia aştept să îl întâlnesc.

ÎMS NORTH SEA CAMP
NOTA DE INFORMARE A PERSONALULUI NR. 82/2002
(Nu se afişează în zonele deţinuţilor)

NUMIREA NOULUI GUVERNATOR AL NORTH SEA CAMP

[39] Domnul Leighton nu este în măsură să ia singur această decizie. El raportează a doua zi că BBC a luat deja legătura cu Ministerul de Interne şi că au fost refuzaţi. (N.a.)

Următorul mesaj a fost primit de la Keith Beaumont, care a fost numit în funcţia de guvernator al North Sea Camp începând de luni, 18 martie 2002:

„Până acum trebuie să fi aflat cu toţii că am fost numit noul guvernator şi nu mă îndoiesc că există o mie şi una de păreri cu privire la motivul pentru care am venit la North Sea Camp şi de ce am părăsit Nottingham. Adevărul este foarte simplu. Am venit la North Sea Camp pentru a prelua funcţia de Guvernator şi pentru a ajuta la dezvoltarea pe viitor. Noile unităţi* îi oferă şansa de a se reafirma şi de a se reorienta, astfel încât să se afirme ca un loc de excelenţă.
Acest lucru va necesita o muncă grea din partea noastră a tuturor, dar, aşa cum aţi demonstrat deja până acum, menţinerea deschisă a North Sea Camp nu este doar despre a rămâne acolo, ci despre a oferi motive pentru care locul ar trebui să rămână deschis şi a demonstra acest lucru tuturor. Acest lucru l-aţi făcut în mod clar pentru a consolida noua dezvoltare.
Nu mă îndoiesc, de asemenea, că aţi auzit multe zvonuri, unele adevărate, altele rău intenţionate, despre persoana mea, despre stilul meu şi despre cum îmi place să lucrez. Repet, sunt o persoană onestă care crede în onestitate şi împreună vom putea merge mai departe.
Aştept cu nerăbdare şansa de a lucra cu dumneavoastră şi sunt convins că, în lunile care vor urma, vom ajunge să ne cunoaştem bine."

KEITH BEAUMONT
Guvernator desemnat

R. LEIGHTON
Guvernator în funcţie

13 Martie 2020

** Noile unităţi = se vor construi rapid în următoarele 3 luni două blocuri în care se pot ţine 40 de deţinuţi*

ZIUA 238 - MIERCURI, 13 MARTIE 2002

7:22 a.m.

Gail intră în grabă, roşie la faţă. O femeie de la *News of the World* a intrat pe uşă şi a aflat (de la o colegă) că ea părăseşte NSC pentru a ocupa un alt post. Jurnalista este în căutare de ştiri şi a întrebat:

— Pleci din cauza lui Archer?

Gail a răspuns că lucrez ca îngrijitor la spital şi că îmi iau munca foarte în serios, că sunt popular atât cu ofiţerii, cât şi cu ceilalţi deţinuţi şi că învăţ despre droguri şi despre relevanţa lor în închisoare. Gail a întrebat cu inocenţă cât ar plăti pentru un articol, la care jurnalistul a răspuns câteva mii de lire sterline – mai mult dacă ar fi fost un articol important care l-ar fi arătat pe Archer într-o lumină proastă.

10:11 a.m.

Sunt chemat pentru un test voluntar de depistare a drogurilor. Poţi refuza, dar dacă o faci, privilegiile tale – vizite în oraş, bani la cantină şi concediu de weekend – riscă să fie anulate. Aflu că doi deţinuţi au ieşit pozitiv, unul pentru amfetamine, celălalt pentru canabis.

Până la sfârşitul dimineţii, numărul acestora a crescut la cinci; toţi vor apărea mâine în faţa guvernatorului pentru a fi judecaţi.

12:00 amiaza

Un ofiţer intră în spital şi îmi spune că a lucrat cândva în unitatea pentru infractori sexuali de la închisoarea Whitemoor şi că ar putea să-mi spună destule poveşti cât să umple un alt volum.

— Dă-mi un exemplu, îi cer, turnându-i cafeaua.

Se opreşte pentru o clipă.

— Am avut odată un tânăr deţinut în blocul B care ţinea un papagal în celulă, iar mica pasăre a devenit cel mai important lucru din viaţa lui. Un alt deţinut care locuia în aceeaşi aripă, simţind vulnerabilitatea tânărului, a ameninţat că omoară papagalul dacă nu-i face o felaţie. Prizonierul a acceptat cu reticenţă. În câteva zile, primul deţinut a devenit un prostituat, iar al doilea, proxenetul său. Proxenetul percepea două cartele telefonice pentru ca deţinutul să facă sex oral şi trei pentru penetrare. Proxenetul a ajuns să câştige o sută de lire sterline pe săptămână, iar papagalul a supravieţuit. Asta până când un deţinut l-a turnat în speranţa că proxenetul va fi transferat la o altă închisoare şi că va putea prelua poziţia sa profitabilă. Amândoi deţinuţii au fost mutaţi în unităţi separate în ziua următoare. În acea dimineaţă, papagalul a fost strangulat.

ZIUA 247 – VINERI, 22 MARTIE 2002

Guvernatorul Berlyn vine la spital în această dimineaţă şi îmi spune că, în ciuda eforturilor sale, nu mi se va permite să îl însoţesc pe Mark Le Sage atunci când se va adresa şcolii pe tema drogurilor. Guvernatorul de la ÎMS Stocken i-a spus domnului Le Sage că nu va permite astfel de excursii, chiar dacă un ofiţer de securitate al NSC mă va însoţi.

Naţiunea se află în prezent în ghearele unei epidemii masive de consum de droguri, copiii de doisprezece ani primind heroină pe terenurile noastre de joacă. Ca parte a reabilitării mele, m-am oferit voluntar să vizitez şcolile din zona Lincolnshire şi să le vorbesc despre această problemă. Până în prezent, am beneficiat de asistenţă din partea brigăzii antidrog a poliţiei locale, a autorităţii educaţionale din Lincolnshire şi a echipei medicale de la NSC, condusă de Dr. Walling. Aşadar, nu pot decât să mă întreb de ce guvernatorul din Stocken ar dori să oprească un proiect atât de valoros.

Poate că Ministerul de Interne cunoaşte răspunsul?

ZIUA 249 – DUMINICĂ, 24 MARTIE 2002

4:00 p.m.

A fost o săptămână plină de vizitatori: duminica trecută, Henry Togna şi David Watson, luni, Gilly Gray QC, miercuri, Lorzii Hayhoe şi Denham-Bertie, fostul meu şef de grup.

Aşa că acum sunt la curent cu proiectul de lege de reformă a Camerei Lorzilor, cu vânătoarea de vulpi şi cu starea de sănătate a lui Margaret Thatcher. Ca să nu mai vorbim de euro şi de momentul în care ar putea fi sau nu referendumul planificat.

I-am propus o idee lui Bertie cu privire la proiectul de reformă a Camerei Lorzilor, când, spre groaza mea, a scos dintr-un buzunar interior un mic reportofon. M-am uitat spre birou şi i-am văzut pe ofiţerii de serviciu discutând între ei. M-am simţit uşurat când Bertie a băgat reportofonul înapoi în buzunar. Nu avem nevoie de încă un membru al Camerei Lorzilor ca rezident al North Sea Camp.

ZIUA 250 – LUNI, 25 MARTIE 2002

10:00 a.m.

Ziarele sunt pline de ştiri despre modelul Naomi Campbell, care a primit 3.500 de lire sterline de la *Daily Mirror* şi editorul său de atunci, Piers Morgan, pentru că i-a încălcat intimitatea. Cu toate acestea, judecătorul a declarat, de asemenea, că aceasta a minţit în mod deliberat atunci când s-a aflat în boxa martorilor.

Norman Tebbitt a întrebat prin intermediul presei dacă va fi judecată pentru sperjur sau dacă aceste legi se aplică doar politicienilor conservatori?

4:00 p.m.

Domnul Belford vine la spital cu rezultatele testului meu antidrog meu. (Vezi mai jos.)

ÎMS NORTH SEA CAMP

TEST ANTIDROG OBLIGATORIU

NUME: *ARCHER* NUMĂR: *FF8282* LOCAŢIE: *SPITAL*

Am plăcerea de a vă informa că proba de urină pe care aţi dat-o în cadrul Programului de testare obligatorie antidrog a ieşit **negativă** şi nu se va lua nicio măsură suplimentară.
Cu toate acestea, veţi putea fi testat din nou, dacă va fi necesar, la o dată ulterioară.

COORDONATOR TESTARE ANTIDROG

6:00 p.m.

Peter (incendiator, a dat foc unei secţii de poliţie) a executat până acum treizeci şi unu de ani; poate vă amintiţi că am povestit mai devreme prima sa vizită în oraş. În această dimineaţă, doi ofiţeri au sosit în faţa camerei sale şi l-au coborât în celulele de izolare, ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: astăzi va fi expediat într-o închisoare închisă.

Bănuiesc că excursia la Boston va fi ultima în care a văzut lumea exterioară.

Când am venit pentru prima dată la NSC acum câteva luni, Peter mătura drumul principal care merge de la poartă până la blocul de birouri; la aproximativ 300 de metri distanţă. Cu o statură de 1,80 metri, Peter avea o prezenţă pe care nu o puteai evita cu uşurinţă, dar zero abilităţi sociale, iar treizeci şi unu de ani de închisoare (dintre care douăzeci şi opt în spatele gratiilor) au asigurat că nu avea să-i fie niciodată uşor să se acomodeze.

În fiecare dimineaţă, se desprindea de măturatul lui şi deschidea portierele maşinilor pentru membrele personalului feminin. Apoi le angaja în conversaţii lungi. Destul de inofensiv, aţi putea spune, dar câteva dintre fetele mai tinere se simţeau hărţuite şi nu se plângeau de teamă că ar putea afecta perspectivele de eliberare condiţionată a lui Peter. Din păcate, aceste episoade au continuat, în ciuda mai multor avertismente din partea ofiţerilor. Guvernatorului Berlyn, care se ocupă de cei condamnaţi pe viaţă, nu i-a rămas decât să ia măsuri pentru a calma temerile personalului.

I-a luat lui Peter slujba de măturător de drumuri şi i-a cerut să fie îngrijitor la recepţie. Peter a făcut ceaiul şi i-a ajutat pe ofiţeri cu sarcini minore. Era peste puterile lui. A rezistat două săptămâni. Apoi l-au mutat pe Peter la cantina ofiţerilor, pentru a ajuta la curăţenie şi pentru a servi ocazional. A rezistat zece zile înainte de a

fi transferat la fermă ca păstor, unde a supravieţuit mai puţin de o săptămână înainte de a fi trimis la bucătărie. Aici nu a avut mai mult succes şi a ajuns la izolare înainte de a fi mutat din nou la o închisoare de categoria B.

Peter este în vârstă de 60 de ani şi nu are nicio speranţă de a se întoarce la o închisoare de categoria D în mai puţin de cinci ani, dacă se va întoarce vreodată. Acest caz evidenţiază o problemă mai mare. Nu avem oare alte obligaţii faţă de o fiinţă umană decât aceea de a o închide pentru tot restul vieţii sale? Peter nu a reuşit să se împace cu sistemul, aşa că sistemul l-a dezamăgit.

Când voi fi eliberat în cele din urmă, mi se vor pune atât de multe întrebări la care nu ştiu răspunsul.

ZIUA 257 – LUNI, 1 APRILIE 2002

10:30 a.m.

Ascult un anunţ la megafon.

— Oricine doreşte să ajute la excursia grupului de persoane cu nevoi speciale la Skegness, este rugat să se prezinte la autobuz la poarta din faţă. Expresia „este rugat" ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Ofiţerii de la închisoare rareori, sau chiar niciodată, nu spun „te rog". Cu toate acestea, doi deţinuţi se prezintă totuşi la poartă în speranţa de a urca în autobuzul inexistent spre Skegness.

Gluma de 1 aprilie care mi-a fost jucată mie a luat o altă formă. Domnul Hewitt, şeful departamentului de lucrări, a cumpărat un puzzle cu Casa Lorzilor de la o vânzare de vechituri şi mi-a spus că se aştepta să îl termin până la sfârşitul săptămânii, ca parte a programului meu de gestionare a furiei.

Mi-a luat două ore doar pentru a termina marginea. Intenţionez să-i chem pe toţi membrii Clubului Hospital pentru a mă ajuta cu acest monstru de 1.000 de piese.

ZIUA 262 – SÂMBĂTĂ, 6 APRILIE 2002

Dr. Susan Edwards, lector de drept la Universitatea Buckingham, a finalizat studiul său independent care arată duritatea cu care am fost tratat primind o pedeapsă de patru ani.[40]

> Jeffrey Archer, fost vicepreşedinte al Partidului Conservator şi autor de bestselleruri, a fost condamnat pentru sperjur şi pervertirea cursului justiţiei, în urma unei acţiuni de calomnie privind faptul că a petrecut o noapte cu o anume Monica Coghlan, pentru care, în urma unei pledoarii de nevinovăţie, a primit o pedeapsă cu închisoarea de patru ani. Deoarece sentinţa de închisoare a lui Jeffrey Archer este cea mai lungă sentinţă pronunţată într-un caz de sperjur civil, iar durata sentinţei este comparabilă cu sentinţele de închisoare pronunţate în cele mai grave cazuri de sperjur penal, inclusiv crimă şi corupţie în cadrul poliţiei, este necesară o analiză mai detaliată.

Gilbert Gray QC a avertizat-o deja pe Mary că va putea prezice rezultatul apelului meu de îndată ce va cunoaşte componenţa completului de trei judecători. Ce condamnare îngrozitoare a justiţiei britanice – faptul că viitorul meu nu va fi decis de faptul că sunt nevinovat sau vinovat, ci de cine mă judecă.

[40] Raportul complet a fost publicat în *Criminal Law Review* din august 2003. (N.a.)

ZIUA 265 – MARŢI, 9 APRILIE 2002

NSC, la fel ca majoritatea închisorilor din Marea Britanie, are un deficit mare de personal. Avem peste 200 de deţinuţi şi doar 27 de ofiţeri cu normă întreagă, ceea ce înseamnă că nu sunt niciodată mai mult de 12 ofiţeri la datorie în acelaşi timp. Următorul anunţ apare în mai multe ziare locale în fiecare săptămână şi nu stârneşte decât puţine răspunsuri. (vezi mai jos)

Mi s-a spus că nu este diferit pentru niciuna dintre celelalte 137 de închisori din Marea Britanie. Nu este deloc o carieră atrăgătoare, decât pentru cei care cred cu adevărat în justiţie – sau pentru cineva care nu este suficient de înalt pentru a intra în poliţie.

ÎMS NORTH SEA CAMP
POSTURI VACANTE DE SPRIJIN OPERAŢIONAL

Închisoarea MS North Sea Camp are locuri vacante pentru posturi de sprijin operaţional (OSG). Posturile vor implica supravegherea deţinuţilor: candidaţii trebuie să fie capabili să comunice clar şi eficient şi să dorească să fie o parte eficientă în procesul de reabilitare a deţinuţilor. Atribuţiile pot include securitatea, paza, conducerea escortelor, centrala telefonică, cantina şi magazinele.

Programul de lucru: 39 de ore pe săptămână.

Concediu anual: 22 de zile pe an, ajungând la 25 de zile după un an.

Salariu: începe de la 12.651 de lire sterline şi creşte anual până la maximum pentru post

Permisul de conducere este esenţial

Permisul profesionist de conducere este un avantaj, dar nu este esenţial.

Formularele de aplicaţie pot fi obţinute de la Boston Job Centre, West Street, Boston, Lines. Tel: (01205) 883000.

Pentru informaţii suplimentare, vă rugăm să o contactaţi pe doamna Carole Pattinson la biroul de personal de la North Sea Camp. Tel: (01205) 760481 int. 2 28.

Formularele de aplicaţie trebuie returnate la centrul de ocupare a forţei de muncă din Boston până vineri, 22 martie 2002.

Candidaţii vor trebui să declare dacă sunt membri ai unui grup sau organizaţie pe care Serviciul Penitenciar o consideră rasistă.

Serviciul Penitenciar este un angajator care oferă şanse egale de angajare. Aşteptăm candidaturi din partea oricui, indiferent de originea etnică, credinţa religioasă, sexul, orientarea sexuală, handicapul sau orice alt factor de respingere. Membrii minorităţilor etnice sunt în prezent subreprezentaţi în North Sea Camp, iar candidaturile din partea acestora sunt binevenite. Toate candidaturile vor fi luate în considerare şi numirile se vor face pe baza meritelor.

ZIUA 268 – VINERI, 12 APRILIE 2002

9:07 a.m.

Dr. Walling soseşte cu câteva minute întârziere. Când m-a vizitat Stephen Sherbourne (fostul secretar politic al lui Margaret Thatcher), i-am spus că dacă ai anunţat că eşti bolnav între 7:30 şi 8 dimineaţa, de luni până vineri, ai garanţia că vei vedea un medic la ora 9 în aceeaşi zi.

Stephen m-a întrebat dacă mă pot gândi la o infracţiune pentru care ar fi condamnat la două săptămâni, astfel încât să-şi poată rezolva toate problemele medicale.

11:11 a.m.

CRIMINALUL SE CĂSĂTOREŞTE CU PSIHIATRUL DIN ÎNCHISOARE este genul de titlu pe care te-ai putea aştepta să-l citeşti în *The Sun*.

Astăzi, Andy, un condamnat pe viaţă care a executat 12 ani de închisoare, a primit o săptămână de concediu. A fost un deţinut model şi se aşteaptă să fie eliberat anul viitor. În timp ce se afla în închisoarea anterioară, Ashwell, o parte din cursul său de reabilitare includea întâlniri regulate cu psihiatrul închisorii şi, pe măsură ce au trecut lunile, au început să aibă o relaţie. Cred că este corect să precizez în acest moment că Andy are 35 de ani, 1,80 m, cu o înfăţişare întunecată, ca un star de cinema italian. Când a fost transferat la NSC, psihiatrul l-a vizitat în mod regulat. Un raport al vizitei sale a fost transmis la propria închisoare, iar ulterior a trebuit să demisioneze din serviciu. Şi-a găsit un nou loc de muncă în Loughborough, iar relaţia ei cu Andy a continuat să înflorească. Astăzi s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii la Boston, la care au participat cinci ofiţeri şi nouă deţinuţi.

NSC are în prezent 23 de criminali rezidenţi şi cred că i-am cunoscut pe fiecare dintre ei. Trei dintre ei, inclusiv Andy, sunt printre cei mai blânzi oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

3:30 p.m.

Unul dintre deţinuţi refuză să facă un test antidrog. Este bine cunoscut faptul că este dependent de heroină şi a găsit încă o modalitate de a învinge sistemul. Dacă refuză să facă testul, guvernatorul poate adăuga doar douăzeci şi opt de zile la pedeapsa sa, în timp ce, dacă acceptă să îl facă şi apoi se dovedeşte pozitiv la heroină, ar putea fi condamnat la cincizeci şi şase de zile suplimentare şi chiar să fie trimis la o închisoare de tip B. Cu toate acestea, domnul Vessey subliniază că, dacă refuză a doua oară, îl pot transfera în aceeaşi zi.

ZIUA 269 – SÂMBĂTĂ, 13 APRILIE 2002

Noul îngrijitor de la capelă a comis o crimă neobişnuită. „Afară", era contabil şef la o cunoscută companie de mobilă. A devenit şef al departamentului de reclamaţii, a cărui responsabilitate era să se asigure că atunci când clienţii returnează bunuri primesc banii înapoi, iar articolul este returnat la departamentul adecvat al magazinului.

De Crăciun, îngrijitorul de la capelă a cumpărat o canapea pentru mama sa, dar nu i-a plăcut. El a returnat canapeaua şi a cerut o rambursare, indicându-şi numele şi adresa. Banii au fost restituiţi în mod legal. Atunci bărbatul şi-a dat seama că doar el şi computerul erau la curent cu tranzacţia. Folosind un nume fals, dar propria sa adresă, a autorizat şi a prezentat o cerere falsă, iar computerul i-a creditat contul cu plăcere. Schimbându-şi numele de fiecare dată, a putut face o cerere de rambursare o dată pe săptămână, iar în anul următor şi-a suplimentat veniturile cu peste 200.000 de lire sterline. Îngrijitorul de la capelă şi prietena lui (ea fără să vrea) au trăit în confort, deoarece el a devenit din ce în ce mai încrezător, mărind sumele săptămânal şi oferindu-şi chiar un bonus în perioada de vârf a Crăciunului.

Deci, cum a fost prins? O secretară a deschis din greşeală un fişier la întâmplare pe computerul ei şi a fost surprinsă de ceea ce a găsit – cum puteau 127 de persoane care locuiau la aceeaşi adresă să ceară rambursarea a 127 de piese de mobilier diferite pe care le comandaseră în ultimul an?

Contabilul a pledat vinovat şi a fost condamnat la trei ani de închisoare. În prezent, acesta este îngrijitor la capela de la NSC.

ZIUA 278 – LUNI, 22 APRILIE 2002

Ca parte a reabilitării sale în societate, unul dintre condamnaţii pe viaţă (Malcolm, jaf armat) tocmai a început o slujbă în afara închisorii ca om de serviciu la liceul Haven.

Prima zi s-a dovedit a fi un mic şoc cultural când a descoperit cât de mature şi încrezătoare în sine au devenit tinerele moderne. A repetat o conversaţie pe care o avusese de dimineaţă cu o fată de paisprezece ani care l-a abordat pe coridor.

— Eşti un deţinut?

— Da, sunt.

— Pentru ce eşti închis?

— Jaf armat.

— Câţi ani ai executat?

— Paisprezece.

— Paisprezece ani fără să faci sex? a întrebat fata, cu neîncredere.

— Da, a repetat el, la care fata şi-a ridicat fusta şi a spus:

— Ei bine, înseamnă că eşti pregătit pentru asta.

Malcolm a ieşit în fugă din clădire. Dacă ea l-ar fi reclamat pentru că a vorbit măcar despre sex, probabil că ar fi fost transferat înapoi la o închisoare de categoria B în aceeaşi zi.

ZIUA 287 – MIERCURI, 1 MAI 2002

10:30 a.m.

Se întâmplă lucruri ciudate astăzi în închisoare. Tony, un cunoscut traficant de droguri, s-a prăbuşit după ce a luat o supradoză cu doar câteva ore înainte de a fi eliberat. Ce fel de probleme poate avea afară, încât consideră sinuciderea o cale de ieşire mai bună decât poarta din faţă?

Tony a fost un obişnuit al spitalului în ultimele săptămâni, aşa că nu avem de unde să ştim dacă a adunat pastile şi câte a înghiţit astăzi. În loc să aştepte o ambulanţă, Tony a fost transportat de urgenţă la spitalul Pilgrim în microbuzul închisorii, însoţit de doi ofiţeri. Voi afla mai multe în seara asta.

6:00 p.m.

Tony tocmai s-a întors pentru a-şi petrece ultima noapte în închisoare. I-au făcut o spălătură stomacală, aşa că mâine va pleca tot la 8 dimineaţa. Dar cât timp va supravieţui afară?

7:08 p.m.

Tocmai mă întorceam de la o plimbare de o oră în jurul curţii cu intenţia de a urmări meciul Hendry vs. Doherty din sferturile de finală ale Campionatului Mondial de snooker[41], când cineva bate la uşa mea.

Este Tony care ţine în mână o scrisoare pe care vrea să i-o înmânez asistentei, dar mă roagă să o citesc mai întâi. Este o misivă scrisă de mână pe două feţe, în care îşi cere scuze pentru comportamentul său din ultimele săptămâni şi îi mulţumeşte

[41] Am fost preşedinte al World Snooker Association până când am fost arestat şi consiliul mi-a cerut să demisionez. Alte două organisme m-au demis, Royal Society of Arts şi MCC. (N.a.)

asistentei pentru bunătatea şi înţelegerea ei. Îi promit că i-o voi da mâine dimineaţă. Tony tocmai se pregătea să plece când îl întreb dacă ar fi dispus să răspundă la câteva întrebări despre droguri. Mă aştept ca el să-mi spună să mă duc undeva, folosind limbajul obişnuit al închisorii, dar, spre surprinderea mea, ia loc în sala de aşteptare şi spune:

— Întreabă-mă tot ce vrei, Jeff. Nu-mi pasă, plec de aici mâine dimineaţă la prima oră.

În următoarea oră, îi pun întrebare după întrebare, la toate îmi răspunde cu o francheţe brutală.

— Ai încercat să te sinucizi?

— Nu, am luat o supradoză.

— Cât de des iei heroină?

— De când sunt aici, de obicei de patru ori pe zi. Când mă trezesc dimineaţa, imediat după cină, apoi din nou după ceai şi chiar înainte de a mă culca.

— Ţi-o injectezi, o inhalezi sau o fumezi?

— O fumez, răspunde Tony. Numai cretinii nenorociţi o injectează. Am văzut prea mulţi drogaţi care s-au infectat cu HIV sau hepatita B, injectându-se cu acul altcuiva. Cât am fost în închisoare, am văzut ace folosite de o sută de deţinuţi diferiţi. Nu uita, Jeff, 235.000 de persoane din Marea Britanie sunt consumatori obişnuiţi de heroină, iar dacă luăm în considerare familiile lor, peste un milion de persoane trebuie să fie implicate. Heroina costă NHS trei miliarde de dolari pe an.

— Cum se introduce heroina în închisoare?

— Există mai multe modalităţi, dar cea mai frecventă este să o iei de la un dealer când eşti în concediu de weekend, apoi să împachetezi două uncii într-un prezervativ şi să ţi-o bagi în rect. Niciunui ofiţer nu-i face plăcere să verifice acolo.

— Două uncii?

— Doar atât mi-am putut permite de data asta. Recordul meu „afară" a fost să mă întorc din Olanda cu şapte uncii de marijuana.

— Cât ar valora asta?

— Dacă e pură, cea mai bună, ar putea fi vorba de o sută de mii de dolari.

— Deci, când aduci drogurile înapoi în închisoare, sunt doar pentru tine?

— Nu, nu, nu, nu, trebuie să-mi plătesc furnizorul „afară". Eu sunt doar un dealer. Traficanţii sunt fie regi, fie pioni. Eu sunt un pion. Un rege rareori consumă droguri, doar le aduce din străinătate şi le distribuie printre pionii săi, dintre care cei mai mulţi fac afaceri doar pentru a-şi putea satisface propria poftă.

— Deci câţi dintre cei 200 de deţinuţi de la NSC iau heroină?

Se opreşte pentru a reflecta la întrebare.

— Din câte ştiu eu, treizeci şi nouă, spune el.

— Dar asta înseamnă în jur de douăzeci şi cinci la sută.

— Da, răspunde el, fără să se îndoiască.

— Cum îl plăteşti pe traficantul rege când eşti înăuntru?

— Uşor, spune Tony. Vând doar acelor deţinuţi care au pe cineva afară care îi va da banii direct dealerului meu. Nu livrez niciodată până când nu primesc banii.

— Dar asta poate dura zile întregi, iar dacă eşti în pragul unui sevraj...

— Este nevoie doar de un singur telefon, iar o oră mai târziu verific cu dealerul şi dacă a primit banii, atunci îi furnizez.

— Dacă ai fi în afară şi nu ai fi dealer, de cât ai avea nevoie pentru a-ţi acoperi propria dependenţă?

— Trei sute de lire pe zi.

— Dar asta înseamnă o sută de mii de lire sterline pe an – bani gheaţă.

— Da, dar ca dealer pot câştiga de două ori mai mult şi tot îmi iau doza de patru ori pe zi.

Tony continuă să vorbească despre temerile sale după ce va fi eliberat mâine dimineaţă. Părinţii lui vor veni să îl ia la ora opt. Aceştia cred că a renunţat la viciu în urma unei perioade petrecute într-o închisoare specială din Devon, unde l-au dezintoxicat de heroină timp de cincisprezece luni. Dar, odată ce a fost considerat vindecat, l-au transferat într-o închisoare de tip D, în acest caz NSC, unde drogul era „în faţa lui", iar în câteva săptămâni a devenit din nou dependent.

— Nu voi trăi până la cincizeci de ani, spune Tony. Am fost în închisoare mai mult de jumătate din viaţa mea. Face o pauză. Mi-aş fi dorit să nu fi luat niciodată acea primă doză gratuită când aveam cincisprezece ani. Ai trecut pe lângă zece dintre noi pe stradă în fiecare zi, Jeff, şi nu ai fost conştient. Poate că de acum încolo o vei face.

Tony a părăsit spitalul la ora 19:28.

I-am înmânat asistentei scrisoarea lui în dimineaţa următoare.

ZIUA 294 – MIERCURI, 8 MAI 2002

9:00 a.m.

Pe lista de astăzi a noilor veniţi la doctor se află Patel, Patel, Patel şi Patel. Este greu de crezut că nu există o poveste pe undeva. Când apar prizonierii, devine repede clar că avem de-a face cu un tată şi trei fii. Mai târziu, descopăr că şi mama se află în închisoare la Holloway; toţi cinci au fost acuzaţi de aceeaşi infracţiune.

Soţii Patel sunt sikhi şi au valori familiale foarte puternice, astfel că, atunci când au descoperit că fiica/ sora lor îşi câştiga existenţa ca prostituată, au pus la cale un plan pentru a o răpi (punctul de vedere al legii)/ a o salva (părerea familiei Patel). Prima parte a acestui plan nu a fost prea dificil de realizat pentru o echipă de sikhi inteligenţi şi hotărâţi, care au urcat pur şi simplu fata într-o maşină şi au dus-o la casa familiei. Cu toate acestea, proxenetul/ amantul/ prietenul – nu pot fi sigur care dintre varinte – a pornit să o salveze, pentru a o putea pune din nou la muncă. Din nefericire pentru el, nu a ţinut cont de rezoluţia familiei Patel, aşa că s-a ales cu braţul şi nasul rupte după ce a fost bătut.

Proxenetul a raportat incidentul la poliţie, ceea ce a dus la condamnarea tatălui şi a celor trei fraţi la doi ani de închisoare pentru răpire şi agresiune, iar mama la optsprezece luni de închisoare în calitate de complice. Toţi cei cinci au mers la închisoare, în timp ce fiica a fost eliberată şi a continuat să îşi desfăşoare activitatea. În calitate de romancier, aş putea inventa o duzină de scenarii cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla atunci când familia Patel va fi eliberată în 2003.

10:30 a.m.

Printre deţinuţii care vor fi eliberaţi astăzi se numără şi Daryl, care execută o pedeapsă de 12 luni pentru furt. A fost un deţinut

model, niciun semn de droguri, niciodată la raport şi, ori de câte ori vizitează spitalul, este întotdeauna politicos şi grijuliu, aşa că nu am fost surprins că i s-a acordat eliberarea condiţionată şi că ne va părăsi după numai patru luni. După ce doctorul l-a verificat şi a semnat externarea, Daryl îi mulţumeşte surorii şi îmi strânge mâna.

— Succes, i-am spus, şi am adăugat: Sper să nu ne mai întâlnim niciodată – tradiţionala urare pentru cei pe care îi consideri puţin probabil să recidiveze.

Imaginaţi-vă surpriza mea când am aflat în această seară că Daryl era din nou în închisoare. S-a întâmplat aşa:

A fost condus la gara Boston cu autobuzul închisorii, unde i s-a înmânat un voucher de tren pentru Manchester şi 40 de lire sterline în numerar. Fiecare deţinut care nu este luat de la poarta principală primeşte un voucher de călătorie şi 40 de lire sterline dacă are o adresă cunoscută la care să meargă. În cazul în care nu au domiciliu fix (NFA), li se înmânează 90 de lire sterline şi adresa unui cămin din zona spre care se îndreaptă. După paisprezece zile, dacă nu au reuşit să găsească un loc de muncă, se pot înscrie în registrul serviciilor sociale şi pot primi ajutor de şomaj. Înapoi la Daryl.

S-a urcat în tren la Boston, dar a trebuit să schimbe la Birmingham pentru a prinde un alt tren spre Manchester. În timpul escalei la Birmingham, a cumpărat nişte peşte şi cartofi prăjiţi înainte de a se îndrepta spre peronul şase. Dar cum trenul nu trebuia să sosească decât peste câteva minute, a intrat la W. H. Smith şi a luat o revistă pe care să o citească în timpul călătoriei.

Raftul cu reviste se afla lângă raftul cu cărţi, iar ochiul i-a atras atenţia asupra secţiunii A. A plecat câteva clipe mai târziu cu o revistă şi trei cărţi ale aceluiaşi autor. Era pe punctul de a se urca în tren când un poliţist din gară l-a arestat pentru furt din magazin.

Când poliţia a aflat că Daryl fusese eliberat condiţionat din închisoare în acea dimineaţă, a fost dus imediat la închisoarea Gartree din Birmingham, unde îşi va petrece următoarele două luni

pentru a-şi ispăşi pedeapsa, plus orice perioadă de timp adăugată din cauza furtului din magazine.

Cu toate acestea, Daryl nu deţine recordul pentru că a revenit în arest cel mai repede după ce a fost eliberat. Domnul Belford mă asigură că această distincţie îi aparţine lui Fingers Danny din Pentonville.

Danny a fost eliberat din Pentonville la ora 8 dimineaţa, într-o zi rece de noiembrie. Cu cele 90 de lire sterline în mână, a pornit pe jos spre Islington, nu în căutarea celui mai apropiat cămin, ci a celui mai apropiat Sainsbury's. A ajuns chiar în momentul în care se deschideau uşile de la intrare. A început să umple un cărucior cu produse, apoi a ieşit încet din magazin fără să încerce să plătească. Când detectivul magazinului s-a apropiat de el pe trotuar, Danny a luat-o la fugă, dar nu prea repede.

Danny a fost arestat şi s-a prezentat în faţa magistratului la ora zece dimineaţa. A pledat vinovat. Înainte de a fi pronunţată sentinţa, Danny a făcut câteva remarci pertinente cu privire la chelia magistratului, la lipsa de carismă a acestuia şi la originea sa îndoielnică, asigurându-se că, până la prânz, s-a întors în celula sa de la Pentonville.

Cu toate acestea, diferenţa dintre Danny şi Daryl este că irlandezul plănuise întreaga operaţiune cu câteva săptămâni înainte de a fi eliberat. La urma urmei, era noiembrie şi unde altundeva i s-ar fi putut garanta lui Danny un pat într-o celulă caldă, trei mese pe zi şi compania prietenilor săi în timpul sărbătorilor?

Şi-a pus cele 90 de lire sterline pentru eliberare în contul de la cantină.

ZIUA 311 – SÂMBĂTĂ, 25 MAI 2002

Trei deţinuţi au evadat ieri; până la Boston faci o oră pe jos, cam o oră şi jumătate până la Skegness. Primul, Slater (vătămare corporală gravă), avea o sentinţă de şase ani şi se afla la NSC doar de patru zile. Şi mai inexplicabil este faptul că el putea să fie eliberat condiţionat în septembrie şi, fiind transferat la o închisoare de categoria D, se putea aştepta să se aprobe eliberarea. Slater a fost arestat din nou la patru ore după ce a plecat şi a fost dus la ÎMS Lincoln, o închisoare de categoria B, unde îşi va petrece restul pedepsei – încă doi ani plus douăzeci şi opt de zile pentru fugă. Nebunie.

Un ofiţer m-a informat că la cel de-al doilea deţinut, Benson (agresiune cu vătămare corporală gravă), se aşteptau un Test antidrog pozitiv de la Ministerul de Interne şi, întrucât era la a doua infracţiune în trei luni, guvernatorului nu i-ar fi rămas decât să îl trimită la o închisoare de categoria B. Aşa că s-a trimis singur. A fost arestat în Boston în această dimineaţă devreme şi se află acum în drum spre Nottingham (categoria A), cu douăzeci şi opt de zile în plus la pedeapsă.

Al treilea deţinut, Blagdon (înjunghiere în bar), este un caz mai interesant. El trebuia să iasă în iulie, după ce a executat deja nouă ani. A intrat într-o secţie de poliţie în această dimineaţă şi s-a predat după ce a fost fugar timp de numai şapte ore. De asemenea, el este acum închis în siguranţă într-o închisoare de categoria A. Cu toate acestea, în cazul lui Blagdon, acesta nu a intenţionat niciodată să îşi fructifice evadarea. Colegul său de celulă mi-a spus că nu credea că va putea face faţă lumii exterioare după nouă ani de închisoare – dintre care opt în condiţii de izolare (închis douăzeci şi două de ore pe zi) – aşa că acum se va întoarce în aceste condiţii pentru cel puţin încă cinci ani, la sfârşitul cărora va trebui să găsească o altă

modalitate de a se asigura că nu va fi eliberat, pentru că nu se va mai întoarce niciodată într-o închisoare de categoria D.

10:00 a.m.

În fiecare zi din această săptămână, un deţinut pe nume Jenkins a trecut pe la spital pentru a mă întreba câţi deţinuţi recruţi aşteptăm în acea zi şi a adăugat: „Este vreunul dintre ei de la ÎMS Lincoln?" Am presupus că Jenkins spera că unul dintre colegii săi va fi transferat la NSC. Dimpotrivă, se temea de sosirea iminentă a unui vechi duşman.

Ieri dimineaţă, anunţul spitalului arăta că şase prizonieri urmau să sosească de la Lincoln, iar când Jenkins a studiat lista de nume, s-a făcut vizibil palid înainte de a părăsi rapid spitalul. Asta a fost ultima dată când l-am văzut, pentru că a lipsit de la apelul de la ora 11:45. Trei ore mai târziu, s-a predat la o secţie de poliţie locală. A fost arestat şi trimis la Lincoln.

La prânz, am stat lângă colegul de cameră al lui Jenkins, care a fost foarte fericit să-mi spună că Jenkins se culca cu soţia unui alt deţinut, pe nume Owen, ori de câte ori acesta ieşea în concediu de două zile în oraş. A continuat să-mi spună că Owen (omor prin imprudenţă) aflase de curând că soţia lui îi era infidelă şi că aceasta îi spusese chiar numele amantului ei. Owen, care tocmai primise statutul de categoria D după opt ani de închisoare, a solicitat imediat să fie trimis la NSC şi urmează să ajungă în această după-amiază. Acum înţeleg de ce a fugit Jenkins.

2:00 p.m.

Un grup de cinci deţinuţi sosesc de la Lincoln, dar Owen nu se află printre ei. Când intră pe uşă, îi raportez asistentei că se pare că am pierdut unul.

— Oh, da, Owen, spune ea, uitându-se la lista ei. A comis o infracţiune minoră în această dimineaţă şi i s-a retras statutul de categoria D. Aşa că va rămâne la Lincoln în viitorul apropiat.

ZIUA 313 – LUNI, 27 MAI 2002

9:07 a.m.

O scrisoare de la Înalta Curte mă informează că data apelului meu a fost stabilită pentru luni, 22 iulie – peste opt săptămâni.

10.07 a.m.

Un prizonier pe nume Morris a sosit în această dimineaţă. Are 36 de ani şi ispăşeşte o pedeapsă de patru ani pentru fraudă cu carduri de credit. Morris a furat peste 500.000 de lire sterline de când a terminat şcoala şi nu are nicio remuşcare. Îmi spune cu multă mândrie că încă mai are ceva mai puţin de 100.000 de lire sterline în numerar, ascunse în siguranţă, şi că el şi co-inculpatul său duc „o viaţă bună". Împart un apartament mare în Londra, conduc un Mercedes, au o garderobă plină de haine de firmă şi se cazează doar la cele mai bune hoteluri. Zboară la clasa întâi şi lucrează chiar şi în vacanţă. El este un infractor de carieră pentru care închisoarea este un inconvenient temporar şi, având în vedere că autorităţile îl transferă întotdeauna la o închisoare de tip D în termen de trei săptămâni de la trimiterea în închisoare, nu este un inconvenient atât de mare.

Morris a fost găsit vinovat de fraudă de patru ori în ultimii zece ani şi a primit pedepse de şase luni, opt luni, douăsprezece luni şi patru ani. Cu toate acestea, el va executa mai puţin de trei ani în total până când va fi eliberat în ianuarie anul viitor.

În 2003, el anticipează că el şi partenerul său vor fi fraudat peste un milion de lire sterline în numerar, iar dacă vor fi prinşi, va fi fericit să se întoarcă la NSC.

Pe vremea lui Dickens, Morris ar fi fost cunoscut sub numele de „şmecheraş". În timp ce şmecherul iscusit fura batiste şi ceasuri de buzunar, Morris fură cărţi de credit. Metoda sa obişnuită este să se

cazeze la un hotel de patru stele care organizează o conferinţă mare de weekend. Apoi lucrează în baruri noaptea, când mulţi dintre clienţi au băut prea mult. După un weekend bun, poate părăsi hotelul în posesia a cel puţin o duzină de carduri de credit. Până duminică seara, stă la clasa întâi într-un avion spre Viena (un card epuizat), unde îşi face rezervări la un hotel de cinci stele (al doilea card). Apoi închiriază o maşină, nu cu un card de credit, ci cu bani lichizi, pentru că trebuie să călătorească prin Europa fără a fi reţinut. Apoi va conduce de la Viena la Roma, cheltuind tot drumul, înainte de a se întoarce în Anglia cu o maşină încărcată cu bunuri. El şi partenerul său iau apoi o scurtă pauză, înainte de a repeta întregul exerciţiu.

Morris are mai multe pseudonime şi mi-a spus că poate obţine un paşaport fals pentru doar o mie de lire sterline. Intenţionează să mai petreacă încă zece ani pentru a ajunge în vârful profesiei sale înainte de a se retrage în ţări mai calde.

— Este un mod de viaţă frumos, spune el. Îţi pot spune mai multe, Jeffrey.

Dar nu vreau să aud mai multe.

11:45 a.m.

Intră un deţinut care cere să se prezinte urgent la doctor. Îi explic că a plecat acum o oră, iar asistenta este la blocul administrativ, dar că ar putea să îl vadă pe doctor mâine. Pare neliniştit, aşa că îl întreb dacă îl pot ajuta.

— Tocmai m-am întors din concediu, explică el, şi în timp ce eram plecat, am făcut sex neprotejat şi aş vrea să verific dacă nu am luat nimic.

— O cunoşteai pe fată? întreb.

— Nu cunoşteam pe niciuna dintre ele, răspunde el.

— Niciuna dintre ele?

— Da, au fost şapte.

Când îi spun mai târziu asistentei, ea nu clipeşte, ci doar îi face o programare la doctor.

12:00 amiaza

Printre noii sosiţi de astăzi se numără un deţinut pe nume Mitchell (conducere sub influenţa alcoolului, trei luni). În timp ce îi verific tensiunea arterială, îmi spune că nu s-a mai întors la NSC din 1968, când era un centru de detenţie.

— S-a schimbat puţin de atunci, adaugă el. Spitalul era tot aici. Dar, înainte de a merge la doctor, te spălau cu furtunul şi te rădeau pe cap cu o lamă de ras, ca să se asigure că nu ai purici.

— Dar mâncarea? întreb.

— Pâine şi apă în primele două săptămâni, iar dacă vorbeai în timpul mesei, un ofiţer pe nume Raybold îţi dădea cu capul de perete.

A trebuit să zâmbesc, pentru că ştiu unul sau doi ofiţeri care ar mai vrea să o facă.

2:30 p.m.

Directorul general, Martin Narey, a emis o directivă prin care le cere tuturor ofiţerilor de penitenciare să se adreseze deţinuţilor cu prefixul „domnule".

Când un ofiţer strigă prin parcare:

— Mişcă-ţi fundul aici, Archer, îi atrag atenţia cu politeţe că probabil nu a văzut misiva directorului general.

— Mă doare-n cot de directorul general, răspunde el, te numesc cum vreau eu.

În urmă cu câţiva ani, un deţinut a găsit o modalitate neobişnuită de a rezolva această problemă. Şi-a schimbat numele în Mister Rogers, dar atunci avea o condamnare de 20 de ani.

3:00 p.m.

Dacă lucrezi în afara închisorii, poţi câştiga până la 300 de lire sterline pe săptămână, ceea ce îţi permite să trimiteţi bani soţiei, partenerului şi familiei, ceea ce cu siguranţă nu poţi face cu suma pe care o primeşti lucrând în închisoare. Un bonus suplimentar este că unele companii oferă muncă cu normă întreagă la eliberare oricărui deţinut care şi-a dovedit valoarea în timp ce a fost angajat de ele.

Odată ce eşti calificat să lucrezi afară, trebuie mai întâi să efectuezi o lună de muncă voluntară, în parte ca răsplată, dar şi pentru a dovedi că eşti atât apt, cât şi sigur pentru a lucra în comunitate. După ce ai finalizat această etapă, îţi poţi petrece restul pedepsei lucrând în exterior, astfel încât, în cel mai bun caz, atunci când vei fi eliberat, să fie o evoluţie fără probleme. În cel mai rău caz, Mike era la doar câteva săptămâni distanţă de această evoluţie fără probleme, când doi ofiţeri de penitenciare au apărut la locul său de muncă şi l-au însoţit înapoi la NSC. Se pare că o domnişoară care lucra la aceeaşi fabrică nu a putut face nimic pentru a-i descuraja avansurile neîmpărtăşite. Mama ei lucra tot acolo şi l-a raportat conducerii. Conducerea, pe bună dreptate, nu a fost dispusă să îl condamne pe deţinut doar pe baza cuvântului mamei şi a efectuat propria investigaţie. Câteva zile mai târziu, au trimis un raport complet guvernatorului închisorii.

Ulterior, Mike a fost trimis de la NSC înapoi la închisoarea Lincoln, o închisoare dură de categoria B. Mai avea doar câteva săptămâni până la eliberarea condiţionată, iar fabrica îi oferise deja un loc de muncă cu normă întreagă la eliberare. Acum şi-a pierdut statutul de categoria D, şi-a pierdut locul de muncă, şi-a pierdut venitul şi, posibil, şi-a pierdut orice şansă de eliberare condiţionată.

Îmi amintesc de remarca clasică a lui Robin Williams: „Dumnezeu i-a dat omului un penis şi un creier, dar nu suficient sânge pentru a le folosi pe amândouă în acelaşi timp”.

ZIUA 314 – MARŢI, 28 MAI 2002

Puţini deţinuţi refuză oportunitatea de a primi vizite săptămânale, sau şansa de a fi evaluaţi şi eliberaţi condiţionat cu două luni mai devreme. Gary este o excepţie rară.

Gary a fost condamnat la doi ani de închisoare pentru furtul unui autovehicul (BMW) şi, datorită comportamentului bun, va executa doar douăsprezece luni. Dar de ce nu îl vizitează nimeni şi de ce nu vrea să profite de opţiunea de a fi eliberat condiţionat şi să execute doar zece luni?

Nimeni din familia sau prietenii lui Gary nu ştie că acesta se află în închisoare. Mama sa crede că lucrează cu prietenul său Dave la un contract de un an pe o platformă petrolieră din apele mexicane.

Când a ajuns în Mexic, Dave i-a trimis lui Gary o mare selecţie de cărţi poştale cu peisaje mexicane. Gary îi scrie săptămânal o felicitare mamei sale, o trimite înapoi prietenului său Dave din Mexic, care o ştampilează şi o trimite în Anglia.

Gary va fi eliberat săptămâna viitoare şi se pare că a reuşit să scape cu micul său subterfugiu, deoarece Dave se va întoarce din Mexic în aceeaşi zi, când se vor întâlni la Heathrow şi se vor întoarce împreună la Wolverhampton. În timpul călătoriei, Dave îl va informa pe Gary despre cum este să lucrezi şi să trăieşti pe o platformă petrolieră mexicană.

Asta numesc eu un prieten adevărat.

ZIUA 316 – JOI, 29 MAI 2002

North Sea Camp are cinci medici care lucrează prin rotaţie, iar unul dintre ei, Dr. Harris, este, de asemenea, responsabil pentru unitatea de abuz de substanţe din Boston. Dr. Harris soseşte astăzi la spital, însoţit de un infirmier. Nigel, care are în jur de 30 de ani şi este îmbrăcat cu un tricou negru, blugi albaştri, cu un inel în ureche, a venit să mă viziteze pentru că lucrează în prezent cu tineri cu vârste cuprinse între 12 şi 19 ani care au probleme cu heroina. Înţeleg de ce se simt în largul lor cu el.

Nigel îmi explică faptul că poate lucra doar cu tinerii care doresc să lucreze cu el. El le ascultă întrebările, le oferă răspunsuri, dar nu judecă niciodată. S-au săturat ca părinţii lor să le spună să se maturizeze, să se poarte frumos şi să-şi găsească un loc de muncă. Prezintă statisticile – acestea sunt terifiante.

În prezent, în Marea Britanie există 220.000 de dependenţi de heroină, dintre care doar 3.000 (11%) sunt implicaţi într-o formă sau alta de program de dezintoxicare. Una dintre probleme, explică Nigel, este că, dacă te adresezi medicului de familie local pentru un loc într-unul dintre aceste programe, aşteptarea poate dura până la şase săptămâni, timp în care „clientul" a renunţat adesea să mai încerce să renunţe la droguri. Ironia este că, dacă ajungi la închisoare, vei fi înscris într-un program de dezintoxicare a doua zi. Nigel cunoaşte mai mulţi dependenţi care comit o infracţiune în speranţa că vor fi trimişi la închisoare pentru a se putea dezintoxica de droguri. Nigel lucrează direct cu un mic grup de şapte dependenţi, deşi îmi aminteşte:

— Nu poţi salva pe nimeni; îi poţi ajuta doar pe cei care vor să se ajute singuri.

Apoi mă ghidează prin problemele cu care se confruntă tinerii din ziua de azi. Ei încep prin a experimenta cu canabisul sau prin a

inhala solvenţi, apoi trec la ecstasy şi cocaină, apoi la cocaină crack, pentru a ajunge la heroină. Cunoaşte câţiva tineri de 17 ani care au experimentat toată gama. El adaugă cu părere de rău că, dacă s-ar respecta litera legii, şapte milioane de britanici ar ajunge la închisoare pentru că au fumat canabis, deoarece, în prezent, posesia de canabis este pasibilă de o pedeapsă de doi ani. Un gram de drog de clasa A costă aproximativ 40 de lire sterline. Acest lucru explică creşterea masivă a infracţionalităţii stradale din ultimul deceniu, în special în rândul tinerilor.

Pericolul nu constă doar în droguri, ci şi în ace. Adesea, consumatorii de droguri trăiesc în comunităţi şi împart aceleaşi ace. Acesta este grupul care sfârşeşte prin a se îmbolnăvi de HIV şi de hepatita B şi C.

Astăzi, de exemplu, Nigel are întâlniri cu două fete dependente de heroină, una în vârstă de nouăsprezece şi cealaltă de şaptesprezece ani, care doresc să înceapă un program de dezintoxicare. Cea mai mare problemă a lui este reprezentată de iubiţii lor, care nu numai că sunt responsabili de faptul că ele se droghează, dar sunt şi furnizorii lor, aşa că ultimul lucru pe care şi-l doresc este ca prietenele lor să fie vindecate de pofta de droguri. Nigel mi-a spus că există doar 50-50% şanse ca ei să se prezinte la programare. Şi dacă o fac, dependenţii fac în medie şapte încercări de a renunţa la heroină înainte de a reuşi.

Responsabilitatea lui Nigel este de a îndruma cazurile sale către un medic de familie specializat, astfel încât aceştia să poată fi înscrişi la un program de dezintoxicare. El se teme că prea mulţi dependenţi se adresează direct medicului lor de familie, care adesea le prescrie un remediu greşit pentru a-i vindeca.

Nigel nu dă dovadă de cinism în timp ce îmi prezintă o zi obişnuită din viaţa sa şi îmi aminteşte că nu este finanţat oficial, lucru pe care speră că NHS îl va rezolva în viitorul apropiat. Dintr-o dată, el aduce problema la nivel local, subliniind starea de rău la

nivel naţional. Nigel are şapte dependenţi de heroină în evidenţele sale, într-un comitat care are 10.000 de dependenţi de acest drog. Nu este nici măcar o aşchie, nici o zgârietură, nici măcar o înţepătură, în imaginea globală.

Nigel mă părăseşte pentru a se duce la întâlnirea cu un băiat de şaptesprezece ani care, în ultimii patru ani, vizitează locurile de campare a rulotelor pentru a-şi putea alimenta dependenţa; el taie furtunul de cauciuc şi trage pe nas gaz. Nici măcar nu încalcă legea, decât prin deteriorarea proprietăţii.

2:00 p.m.

Gail caută o placă de pat pentru un nou deţinut care are probleme cu spatele. Sunt 12 scânduri pe undeva. Problema este că, odată ce le-ai alocat, nu le mai recuperezi niciodată, pentru că atunci când un deţinut este eliberat, ultimul lucru la care se gândeşte este să returneze o placă de pat.

Gail sună la unitatea din blocul de sud, doar ca să descopere că un ofiţer înlocuitor din Lincoln este de serviciu. Ea îşi aruncă mâinile în aer, disperată, dar îi spune totuşi despre problema ei. Prin încrucişarea cu dosarele deţinuţilor, ea îi poate verifica pe cei care au cu adevărat nevoie şi pe cei care tocmai au intrat implicit în posesia unei table de pat. Spre surprinderea ei, ofiţerul se întoarce o oră mai târziu, însoţit de şapte dintre plăcile de pat incriminate.

Îi ofer o ceaşcă de cafea şi descopăr rapid că întreaga sa viaţă este la fel de bine organizată. Îmi povesteşte despre munca de la Lincoln, iar o frază mă opreşte din drum.

— Am dezvoltat un sistem care mă asigură că trebuie să lucrez doar cinci luni pe an.

Ofiţerul lucrează în serviciul penitenciar de puţin peste şapte ani şi, împreună cu alţi cinci colegi, a dezvoltat un program de lucru on-off, astfel încât, pentru salariul său de 23.000 de lire sterline, trebuie să fie la datorie doar cinci luni pe an. El mă asigură că

sistemul se desfăşoară în majoritatea închisorilor, cu mici variaţii. Ar fi fericit să lucreze ore suplimentare dacă ar putea fi plătit, dar, în prezent, puţine închisori îşi pot permite cheltuielile suplimentare, cu excepţia vizitelor însoţite (spitale, tribunal sau transfer). Aceasta este partea în care trebuie să vă concentraţi. Ofiţerii lucrează în următoarele schimburi:

Tura A: tura de dimineaţă, 7.30-12.30 sau Tura B: o tură principală (de zi), 7.30-5.30.

Tura C: tura de noapte, 1.30-8.30 sau Tura D: tura de seară, 5.00-9.00.

Tura E: o tură principală (de noapte), 9.00-7.00.

Ofiţerul şi colegii săi fac schimb de ture şi, întrucât nu există ore suplimentare, îşi iau timp liber în schimb. Fiecare ofiţer ar trebui să lucreze 39 de ore pe săptămână, dar dacă schimbă turele cu colegii, poate ajunge să facă A+C sau B+D sau D+E şi, astfel, să acumuleze aproape 70 de ore pe săptămână, în timp ce un alt coleg îşi ia o săptămână liberă. Adăugaţi la aceasta cele douăzeci şi opt de zile de concediu pe an, iar ei trebuie să lucreze doar cinci luni, luându-şi şapte luni libere. Trei dintre colegii săi au, de asemenea, locuri de muncă cu jumătate de normă, „afară", iar ofițerul m-a asigurat că un procent mare de ofiţeri îşi completează astfel veniturile.

Nu pot decât să presupun că acest lucru nu este o surpriză pentru Martin Narey, în prezent director general al Serviciului penitenciar. Sunt obligat să spun că, dacă secretara, menajera, agentul, contabilul, editorul sau medicul meu şi-ar lua şapte luni pe an pentru a face o altă muncă, aş reorganiza sistemul sau i-aş înlocui.

ZIUA 320 – LUNI, 3 IUNIE 2002

Începând de astăzi, Ministerul de Interne a recategorizat NSC ca închisoare de reinstalare. În viitor, toţi deţinuţii care au executat un sfert din pedeapsă şi au trecut FLED-ul vor putea să se mute într-unul dintre blocurile recent construite şi să înceapă să lucreze în afara închisorii. Ideea din spatele acestei măsuri este că, permiţându-le deţinuţilor să îşi câştige existenţa, aceştia vor fi mai puţin predispuşi la recidivă atunci când vor fi eliberaţi. Două noi blocuri (Portakabins) de 40 de camere au fost construite în acest scop pe terenurile de joacă din apropierea porţii. Începând de astăzi, şaizeci şi doi de deţinuţi vor putea părăsi NSC de la ora 7:30 dimineaţa şi nu vor fi nevoiţi să se întoarcă până la ora 19:00.

Dar, şi întotdeauna există un *dar* în închisoare, domnul Berlyn a afişat un anunţ în ambele blocuri noi, precizând clar că acest lucru trebuie considerat un privilegiu, iar oricine nu respectă aceste reguli va fi suspendat şi va fi pus la muncă la fermă cu 5,60 lire sterline pe săptămână.[42]

[42] Doi deţinuţi au fugit în timpul primei lor săptămâni de muncă. Amândoi au fost prinşi şi transferaţi la o închisoare de categoria B din Nottingham. Doi au fost găsiţi într-un pub şi au revenit la muncă la fermă; în timp ce trei au fost concediaţi pentru comportament nepotrivit – avansuri nedorite către personalul feminin. Şi asta a fost în prima săptămână. (N.a.)

ZIUA 325 - VINERI, 7 IUNIE 2002

Domnul Beaumont (guvernatorul) tocmai a intrat în spital, însoţit de domnul Berlyn. Dr. Walling, David şi cu mine ne uităm la meciul dintre Anglia şi Argentina la Cupa Mondială, iar Beckham tocmai a marcat din penalty şi ne-a adus în avantaj. Presupun că au auzit aclamaţiile şi au venit să afle scorul. Cu toate acestea, nici măcar nu se uită la ecran. O singură privire în direcţia mea şi amândoi pleacă din nou la pas.

Aflu mai târziu că guvernatorul primise un telefon de la Reuters care îi cerea să confirme că m-am sinucis.

Nu în timp ce suntem în avantaj împotriva Argentinei.

11:00 a.m.

Un ofiţer vine şi îmi spune la o cafea că există o nelinişte în rândul ofiţerilor şi al personalului că infractorii sexuali vor reprezenta în viitor un procent considerabil din deţinuţii noştri. Ofiţerii se tem că atmosfera s-ar putea schimba de la starea de relaxare de care ne bucurăm în prezent la una de tensiune constantă, deoarece infractorii obişnuiţi îi dispreţuiesc pe pedofili. Este chiar posibil ca unul sau doi dintre cei mai violenţi dintre deţinuţi să ia asupra lor să administreze propria lor formă de justiţie.[43]

Ofiţerul continuă să-mi spună că un criminal de la Gartree a împărţit celula cu un deţinut care se presupune că a fost închis pentru jaf. Dar deţinutul condamnat pe viaţă a descoperit de la un alt deţinut, care fusese într-o închisoare anterioară cu colegul său de

[43] Majoritatea infractorilor sexuali, atunci când sunt găzduiţi într-o închisoare deschisă, primesc o poveste de acoperire în cazul în care cineva întreabă pentru ce sunt închişi. (N.a.)

celulă, că acesta era de fapt un infractor sexual care îşi violase fiica de nouă ani.

În dimineaţa următoare, la apelul nominal, deţinutul pe viaţă s-a prezentat la biroul principal. Declaraţia sa a fost simplă şi explicită. Îşi înjunghiase colegul de celulă până la moarte şi îl lăsase pe patul său. Deţinutul pe viaţă a fost plasat imediat în izolare, a fost pus sub acuzare şi, ulterior, i s-a dat o altă condamnare pe viaţă. Judecătorul a adăugat că, de data aceasta, închisoare pe viaţă însemna tot restul vieţii sale.

6:00 p.m.

Arbitrez meciul de cricket din această seară dintre NSC şi o şcoală locală. Îl dau afară pe primul jucător al echipei oaspete, prins şi eliminat. Când văd privirea de surpriză de pe faţa jucătorului, mă simt imediat neliniştit, pentru că aruncătorul prinsese mingea în timp ce alerga în faţa mea. Oare am făcut o greşeală? Jucătorul se îndreaptă deja spre pavilion (o mică baracă de lemn) când Mo (ucigaş, terorist), care se afla la mijlocul terenului, se uită la mine şi spune:

— A fost o minge bună, Jeff.

Îl chem înapoi pe cel care a deschis jocul şi îmi cer scuze pentru greşeala mea, în timp ce restul echipei aplaudă sportivitatea lui Mo.

Echipa oaspete câştigă, datorită unei bune reprize a primului jucător. O lume veche şi amuzantă.

ZIUA 369 – LUNI, 22 IULIE 2002

A fost o zi tensionată, în timp ce aştept să aflu cât timp va trebui să mai rămân aici. Recursul meu împotriva condamnării a avut nevoie de două minute pentru a fi respins de către domnul judecător Rose, ceea ce nu a fost mai mult decât prevăzuse avocatul meu, Nick Purnell QC. Recursul împotriva sentinței a fost admis de către domnul judecător Brown, aşa că am fost cu toţii mai încrezători că domnul judecător Rose îmi va acorda o reducere a pedepsei de cel puţin un an, posibil doi, permiţându-mi să mă întorc acasă în această seară.

La ora 17:07, domnul Hocking intră încet în spital, cu o privire sumbră. În calitate de ofiţer superior de securitate, el pusese deja în mişcare un plan pentru a mă scoate din incintă înainte ca presa să ajungă. Mi-a spus că Alison a sunat pentru a-mi spune că pedeapsa mea nu a fost redusă, nici măcar cu o zi. Deşi domnul Purnell s-a adresat judecătorilor timp de peste două ore, domnul judecător Rose a revenit în sala de judecată la un minut şi patruzeci şi opt de secunde după ce Nick s-a aşezat şi a citit o declaraţie pregătită pe care trebuie să o fi scris cu câteva zile înainte. Domnul judecător Rose ar fi putut măcar să aibă politeţea de a-i spune domnului Purnell să nu se mai deranjeze, deoarece se hotărâse deja şi nu era interesat de noi probe.

Cam atât despre justiţia britanică.

ZIUA 370 – MARŢI, 23 IULIE 2002

Presa este curioasă să afle de ce Mary nu s-a prezentat în instanţă pentru a-mi asculta apelul. La ora 13:00 trebuia să susţină un interviu pentru postul de preşedinte al Spitalului Addenbrooke, iar data fusese stabilită de câteva săptămâni.

Îi spusesem că în niciun caz nu avea voie să solicite o schimbare de dată, deoarece acesta era în mod clar cel mai important interviu din viaţa ei. Addenbrooke's, ataşat ombilical de Universitatea Cambridge, este unul dintre cele mai importante spitale universitare din ţară. Are un buget de aproximativ 250 de milioane de lire sterline pe an şi aproape 1.000 de medici şi 2.500 de asistente medicale. Mary a fost vicepreşedinte în ultimii doi ani şi membru al consiliului de administraţie timp de opt ani şi, deşi are de înfruntat o listă formidabilă de candidaţi, cred că are şanse mari.

Am petrecut mai mult de o oră la telefon (până când am rămas fără cartele telefonice) analizând întrebările care ar putea apărea. Îmi doresc ca Mary să obţină acest post de preşedinte mai mult decât îmi doresc eu să fiu eliberat din închisoare; în caz contrar, mi-aş petrece tot restul vieţii cu sentimentul că eu am fost motivul pentru care a eşuat.

ZIUA 371 – MIERCURI, 24 IULIE 2002

O sun pe Mary pentru a confirma că va veni să mă ia sâmbătă şi să mă ducă în prima mea vizită în oraş, un precursor al concediului la domiciliu. Nu apuc să îi pun nicio întrebare, deoarece totul este pus în umbră de vestea că a fost numită preşedintă al Addenbrooke's.

Sunt atât de încântat încât nu-mi amintesc de ce am sunat.

ZIUA 373 – VINERI, 26 IULIE 2002

Nu a existat niciodată o sinucidere la NSC, în ciuda faptului că anul trecut au avut loc şaptezeci şi trei de sinucideri în închisorile britanice.

Astăzi, un deţinut a încercat de două ori să-şi ia viaţa. Mai întâi a încercat să-şi taie încheietura mâinii şi, după ce a fost transportat de urgenţă la spitalul Pilgrim şi cusut, a încercat să se spânzure. Nu a reuşit.

Este un tânăr care şi-a pierdut recent mama, iar săptămâna trecută prietena sa i-a trimis o scrisoare „Dragă John”[44]. Am aflat mai târziu că în timpul procesului a luat 106 comprimate de paracetamol şi, deşi i-au făcut spălături, şi-a afectat ireversibil ficatul. Apropo, infracţiunea sa a fost furt din magazine, pentru care a primit şase luni şi va sta cel mult trei luni.

Totuşi, un lucru bun a ieşit din asta. Ascultătorii, care de ceva vreme au solicitat o cameră pentru consiliere, au primit una în această dimineaţă.

[44] Scrisoare prin care se pune capăt unei relaţii. (N.t.)

ZIUA 374 – SÂMBĂTĂ, 27 IULIE 2002

7:00 a.m.

Astăzi au oprit încălzirea centrală, ceea ce este tot ce trebuie să ştiţi despre modul în care este condusă North Sea Camp.

10:00 a.m.

Prima mea zi de ieşire din închisoare după un an.

Mary vine să mă ia şi, pentru că presa aşteaptă la poartă, evităm Bostonul. Ajungem pe o pajişte, la un picnic. Paradisul, chiar dacă presa face inevitabila poză.[45]

În timpul unui prânz cu salată de curcan şi şuncă, urmată de brânză Cheddar, servită cu o Cola dietetică, Mary şi cu mine discutăm despre noile ei responsabilităţi în calitate de preşedinte al Spitalului Addenbrooke.

După o plimbare cu maşina pe drumuri de ţară, Mary mă duce înapoi la NSC imediat după ora cinci, deoarece mâine pleacă în Japonia, pentru a lua cuvântul la o conferinţă.

La prima vizită în oraş, nu ai voie să depăşeşti împrejurimile oraşului Boston (16 km) şi trebuie să te întorci în închisoare până la ora 19:00. Săptămâna viitoare, presupunând că nu am încălcat nicio regulă, nu am depăşit limita de 16 km, nu am băut ceva sau nu am comis vreo infracţiune (furtul din magazine, cel mai des întâlnit), mi se va permite să parcurg o distanţă „în linie dreaptă" de 55 de mile, care include Cambridge şi Grantchester.

La întoarcerea la spital, mă hotărăsc să iau o cartelă de telefon şi să o sun pe Mary pentru a-i mulţumi pentru tot ceea ce face. Mă duc la sertarul de lângă patul meu şi descopăr că îmi lipsesc

[45] Ei au făcut-o. A fost publicată în *Sunday Mirror* a doua zi. (Vezi pagina următoare). (N.a.)

cartelele telefonice. Trec câteva minute până când pot accepta că un coleg de celulă a intrat în spital şi mi-a furat toate cartelele telefonice (opt, în valoare de 16 lire sterline). Nu uitaţi că eu câştig 11,70 lire sterline pe săptămână. Dar când verific fereastra de vizavi de patul meu, observ că nu este aşa cum am lăsat-o. Aşa că acum ştiu cum a intrat hoţul.

Va trebui să împrumut câteva cartele de la David, două de la Stephen şi două de la Tony dacă vreau să supravieţuiesc săptămâna viitoare.

ZIUA 377 – MARŢI 30 IULIE 2002

8:00 a.m.

În această dimineaţă, patru dintre deţinuţii de la Highpoint au fost urcaţi într-o dubă şi trimişi la Lincoln (categoria B), însoţiţi de şase ofiţeri şi un şofer. Chiar înainte de a părăsi NSC, unul dintre prizonieri a atacat un ofiţer. Guvernatorul a spus clar că nu va mai accepta prizonieri din această unitate.

Cinci inspectori ai închisorilor sosesc neanunţaţi la poarta principală. Domnul Beaumont (guvernatorul) este în vacanţă în Ţara Galilor, dar se întoarce de urgenţă în închisoare, împreună cu alţi câţiva membri ai personalului.

În următoarele trei zile, mă întâlnesc cu toţi cei cinci inspectori şi sunt impresionat de rapiditatea cu care aceştia identifică ce este bun, ce este rău şi ce este pur şi simplu indiferent. Ei au remarcat bucătăria şi spitalul – ambele conduse de femei – şi le-au lăudat.

Cu toate acestea, guvernatorul nu a fost prezent pentru a le asculta raportul final, deoarece s-a întors în Ţara Galilor.

ZIUA 382 – DUMINICĂ, 4 AUGUST 2002

Întrucât am terminat prima mea vizită în oraş fără incidente, am acum dreptul să călătoresc la Cambridge (pe o rază de cincizeci şi cinci de mile de la NSC). (Vezi mai jos.) Mary este în Japonia, participând la o conferinţă, iar Will lucrează la Kennedy Center, în Washington DC, aşa că îmi petrec ziua cu James.

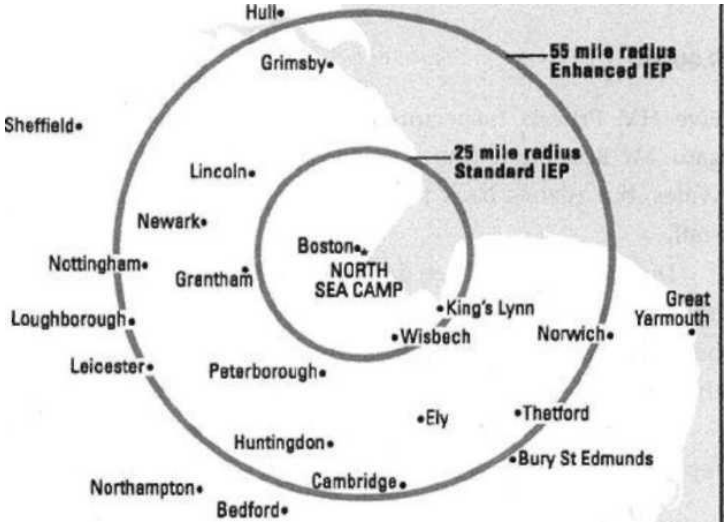

În timp ce intrăm cu maşina în Grantchester, tânjesc să văd Old Vicarage. Petrec prima oră plimbându-mă prin grădina uşor invadată de vegetaţie – grădinarul nostru este în concediu de câteva săptămâni – admirând florile, lacul plin de crapi koi şi sculpturile care împodobesc gazonul.

James pregăteşte prânzul şi, după ce am citit ziarele de duminică, mă mulţumesc cu felii de pepene galben cu şuncă de Parma, urmate de spaghetti bolognese (la alegerea mea) şi o Cola dietetică. În mod normal, am fi băut un pahar de vin roşu, dar încă un an nu pot.

După un platou de brânzeturi – eu sunt interesat doar de Cheddar – ne plimbăm din nou prin grădină într-o zi fără nori, înainte de a ne întoarce în casă pentru a urmări Jocurile Commonwealth-ului. Ce triumf pentru Manchester!

Plec la ora 17, pentru că trebuie să mă prezint înainte de ora 19, când voi fi testat cu alcooltestul şi percheziţionat. Orice semn că aş fi luat măcar o gură de vin şi mi-aş fi pierdut slujba de infirmier al spitalului şi nu aş mai fi luat în considerare pentru voluntariat în viitor. De asemenea, ar trebui să mă întorc într-o celulă dublă din blocul de nord şi să fiu pus la muncă la fermă. Poate fi cineva atât de prost?

La întoarcerea din această seară, doi deţinuţi au depăşit limita de viteză. Amândoi şi-au pierdut toate privilegiile.

ZIUA 384 – MARŢI, 6 AUGUST 2002

Toţi deţinuţii care au trecut FLED-ul sunt eligibili pentru a munci în exterior atâta timp cât mai au 12 luni până la data eliberării condiţionate (a mea este 19 iulie 2003). În acest caz, un deţinut poate lucra în afara lagărului între orele 7:00 şi 19:00, timp de cinci zile pe săptămână, şi poate avea chiar şi o a şasea zi de pregătire. Odată acceptat pentru programul de reinstalare, deţinutul se mută într-unul dintre blocurile rezidenţiale situate în apropierea porţii (camere individuale) şi are voie să poarte în permanenţă propriile haine. De asemenea, poate conduce propria maşină pentru a merge la serviciu şi poate avea un telefon mobil (care nu poate fi scos din maşină).

Scopul programului de reinstalare este de a-i ajuta pe deţinuţi să se ajute singuri prin câştigarea unui salariu decent (150-250 de lire sterline pe săptămână). Dacă eşti independent din punct de vedere financiar, aceste reguli nu se aplică. Cu toate acestea, poţi totuşi să lucrezi pentru o organizaţie de voluntariat sau de caritate, iar închisoarea îţi va plăti 12,50 lire sterline pe săptămână (salariul actual ca infirmier de spital, 11,60 lire sterline pe săptămână).

Guvernatorul Berlyn (şeful departamentului de reinstalare) a refuzat deja cererea mea de a lucra pentru Dr. Walling la clinica Parkside ca asistent stagiar. El a invocat două motive pentru decizia sa: o parte din personalul închisorii sunt pacienţi ai clinicii, iar Dr. Walling, în calitate de şef al cabinetului, este, din punct de vedere tehnic, un membru al personalului şi, prin urmare, nu are voie să mă angajeze. Cu toate acestea, domnul Berlyn a primit o scrisoare de la un domn Moreno de la Theatre Royal Lincoln, care mi-a oferit un loc de muncă ca asistent în cadrul programului comunitar al teatrului. Domnul Berlyn mă va însoţi la Lincoln marţea viitoare pentru un interviu. Teatrul Royal Lincoln intră în categoria

organizaţiilor caritabile, deoarece este subvenţionat de către Consiliul Judeţean Lincolnshire.

ZIUA 386 – JOI, 8 AUGUST 2002

8:00 a.m.

Un isteţ a lipit pe panoul de anunţuri din faţa magazinelor: „Dacă se potriveşte, dă-l înapoi".

Se pare că peste douăzeci de celule au fost sparte în ultimele două săptămâni, iar mai mult de două sute de cartele telefonice au fost furate. Prizonierii mai vechi mi-au spus că trebuie să fie un drogat dacă a fost atât de disperat încât să intre prin efracţie în spital. Până la sfârşitul săptămânii, hoţul a intrat în capelă şi în cantină (magazin).

Unii deţinuţi pretind că îl cunosc pe vinovat.

6:00 p.m.

Un deţinut care a sosit recent de la Highpoint spune că mă va bate înainte de a fi eliberat. Această ameninţare a fost făcută în timpul rondului meu de dimineaţă, în faţa unui grup de colegi de-ai săi. Trebuie să aibă în jur de treizeci de ani şi este închis pentru vătămare corporală gravă.

Mărturisesc că mă simt speriat pentru prima dată în ultimele luni.

ZIUA 387 – VINERI, 9 AUGUST 2002

8:00 a.m.

În această dimineaţă, acelaşi deţinut apare la spital. Încerc să par calm. Îşi cere scuze pentru ceea ce a spus ieri, susţinând că a fost o glumă şi că, evident, l-am înţeles greşit.

— N-aş face niciodată nimic care să-ţi facă rău, Jeff.

Bănuiesc că este îngrijorat că ameninţarea lui ar putea ajunge la urechile unui ofiţer, ceea ce ar duce la trimiterea lui la o închisoare de categoria B. Hărţuirea este considerată o infracţiune mai gravă decât consumul de droguri. Eu dau din cap, iar el părăseşte rapid spitalul.

6:00 p.m.

David (jaf la oficiul poştal) îmi spune că deţinutul de la Highpoint care m-a ameninţat a primit o vizită de la Jim (jaf, doar la anticariate), Mo (terorist) şi Big Al (vătămare corporală gravă) în miez de noapte. I-au explicat ce i se va întâmpla dacă Jeff va păţi ceva, sau vor auzi vorbe în acest sens.

Sunt emoţionat că trei deţinuţi pe care nu îi cunosc atât de bine se simt suficient de puternici pentru a-mi păzi spatele.

L-am dat pe Big Al afară în meciul de cricket de săptămâna trecută, iar de atunci nu a încetat să bombănească.

ZIUA 391 – MARŢI, 13 AUGUST 2002

Domnul Berlyn mă duce cu maşina la Lincoln pentru un interviu cu Chris Moreno şi Chris Colby, proprietarul şi directorul Teatrului Royal Lincoln.

Aceşti bărbaţi nu ar fi putut fi mai binevoitori şi mai amabili. Ei îi spun clar domnului Berlyn că au nevoie de „voluntari" şi că ar fi bineveniţi şi alţi deţinuţi care să mi se alăture. Domnul Berlyn pare mulţumit că există un loc de muncă real şi că aş putea fi de folos comunităţii. Spune că va recomanda ca eu să încep să lucrez de luni.

ZIUA 393 – JOI, 15 AUGUST 2002

2:00 p.m.

Un deţinut pe nume Hugh atacă un ofiţer în blocul de nord. Ajunge la spital cu un pomete rupt. Hugh este transferat imediat la închisoarea Lincoln şi va fi acuzat de agresiune. Ofiţerul îi spune Lindei că va cere despăgubiri şi că se aşteaptă să fie în concediu de odihnă pentru cel puţin patru luni.

5:30 p.m.

La NSC soseşte „Norocosul" – bărbatul care pretinde că a câştigat la loterie şi care a cheltuit câştigurile sale inexistente.

7:00 p.m.

Este ultima mea zi ca îngrijitor la spital. Stephen (doi ani, fraudă cu TVA, 160.000 de lire sterline) îmi ia locul. Voi continua să fiu îngrijitor sâmbătă, pentru a-mi putea păstra privilegiul de a face baie zilnic, când Stephen va avea ziua liberă.

ZIUA 396 – DUMINICĂ, 18 AUGUST 2002

8:00 a.m.

Jim (îngrijitorul de la sală) mă duce cu maşina la Cambridge, ca să-mi petrec ziua acasă cu James. Mary este încă în Japonia. James şi cu mine cumpărăm patru crapi koi noi de la centrul de grădinărit local. Libertatea este subestimată.

5:00 p.m.

Conduc maşina lui Mary înapoi la închisoare şi o las în parcare. Acesta va fi vehiculul pe care îl voi folosi pentru a mă deplasa la Lincoln şi înapoi în fiecare zi. Am decis să nu conduc BMW-ul meu 720, deoarece ar fi provocat tot felul de probleme cu presa, cu personalul închisorii şi cu ceilalţi deţinuţi. În timp ce conduc, mă simt un pic ca Toad pe motocicleta sa.

ZIUA 397 - LUNI, 19 AUGUST 2002

9:00 a.m.

Astăzi am început să lucrez la Theatre Royal Lincoln şi mă bucur să port cămaşă şi cravată pentru prima dată după un an. Nu am reuşit să găsesc un loc de parcare şi am ajuns cu câteva minute întârziere. Peste o sută de jurnalişti, fotografi şi cameramani mă aşteaptă.

Primul lucru pe care îl observ este că micul meu birou are gratii la fereastră.

Când mă plimb pe stradă în timpul pauzei de prânz, publicul este amabil şi atent. Mi-e greu să plec la cinci, să mănânc rapid şi să mă întorc la şapte.

Ajung la NSC cu trei minute înainte. Dacă nu aş fi reuşit să ajung la timp, mi-aş fi pierdut toate privilegiile din prima zi şi probabil aş fi fost pus la muncă la fermă.

ZIUA 424 – DUMINICĂ, 15 SEPTEMBRIE 2002

Acum pot să părăsesc închisoarea în fiecare duminică şi să călătoresc până la Grantchester pentru a fi alături de Mary şi de familie pentru o zi.

Astăzi, a patra mea duminică, Mary şi cu mine am fost invitaţi să luăm prânzul cu Gillian şi Tom Shephard şi câţiva dintre prietenii lor la casa lor din Thetford. Întrucât Thetford se află pe drumul de întoarcere la NSC şi pe o rază de cincizeci şi cinci de mile de la NSC, decidem să luăm maşini separate pentru ca eu să mă pot întoarce la închisoare după prânz.

Plecăm de la Old Vicarage la ora 12:15 pm[46].

[46] Nu aveam nicio idee cât de important se va dovedi a fi acest prânz în seara în care am scris aceste cuvinte. (N.a.)

ZIUA 434 – MIERCURI, 25 SEPTEMBRIE 2002

Cinci săptămâni idilice de lucru la Theatre Royal. *Annie* intră la repetiţii cu Su Pollard, Mark Wynter şi Louise English. M-am ocupat de copii şi, în special, de nevoile lor de cazare, în timp ce pleacă în turneu prin ţară. După evenimentele îngrozitoare din Soham, domnul Moreno este ferm convins că siguranţa lor trebuie să fie primordială. Petrec ore întregi organizând unde vor sta fetele şi însoţitorii lor în fiecare oraş.

Astăzi, asist la repetiţia generală a spectacolului *Annie* de la ora 14:30 de la Clubul Liberal şi părăsesc actorii după ce Chris Colby îşi trece în revistă notiţele.[47] Le urez tuturor succes şi plec cu câteva minute înainte de ora şase. Acum mă simt nu numai că fac parte din echipă, ci şi că fac o treabă care merită.

Ajung înapoi în Boston la ora şase şi mă duc la restaurantul Eagles pentru ceea ce nu ştiam atunci că va fi ultima mea friptură şi plăcintă cu rinichi.

La sosirea mea înapoi la închisoare, domnul Elsen, un ofiţer superior, mă roagă să îl însoţesc la biroul guvernatorului. Încerc cu disperare să mă gândesc la ce aş fi putut face greşit. Domnul Beaumont, guvernatorul, şi domnul Berlyn, viceguvernatorul, mă aşteaptă. Guvernatorul nu pierde timpul şi mă întreabă dacă, duminică, 15, m-am oprit în drumul de întoarcere spre tabără pentru a lua prânzul cu Gillian Shephard MP.

— Da, răspund fără ezitare, deoarece nu consider că Gillian sau oricare dintre ceilalţi invitaţi ai săi sunt criminali.

Domnul Beaumont îmi spune că mi-am încălcat obligaţiile părăsindu-mi casa din Cambridge. Asta, în ciuda faptului că am

[47] Când am intrat pentru prima dată în Clubul Liberal, un domn mai în vârstă a remarcat: "Închisoarea este un lucru, Jeff, dar Clubul Liberal?" (N.a.)

rămas în raza permisă a închisorii, am fost cu soţia mea, nu am băut nimic mai tare decât suc de mere şi m-am întors la NSC cu bine la timp.

Fără să mi se ofere şansa de a da o explicaţie, am fost condus în blocul de izolare şi nu mi s-a permis nici măcar să dau un telefon.

Camera rece şi sumbră, de cinci paşi pe trei, are doar o saltea subţire pe podea, lipită de un perete, o chiuvetă de oţel şi o toaletă deschisă.

ZIUA 435 – JOI, 26 SEPTEMBRIE 2002

5:00 a.m.

Nu am dormit nici măcar o secundă din cele zece ore în care am fost închis în această celulă.

8:00 a.m.

Primul meu vizitator este Dr. Razzak, care mă asigură că îl va informa pe guvernator că nu ar trebui să fiu mutat din motive medicale.[48]

10:00 a.m.

Primesc o vizită din partea domnului Forman (preşedintele IMB, Consiliul Independent de Monitorizare al închisorii), care mă asigură că nu voi fi mutat dacă singura mea infracţiune a fost că am luat prânzul cu Gillian Shephard.

11:30 a.m.

Sunt escortat la şedinţa de judecată. Devine rapid clar că toate deciziile sunt luate la Londra de către domnul Narey, directorul general al Serviciului penitenciar. După ce îmi dau seama de acest lucru, accept că nu există nicio speranţă de dreptate.

Domnul Beaumont îmi spune că, în urma acestei încălcări a condiţiilor, voi fi transferat la închisoarea de categoria B Lincoln, în ciuda faptului că, până acum, am avut un cazier exemplar şi nu am fost niciodată trecut la raport. El adaugă că am făcut de ruşine serviciul penitenciar, în urma unui articol de presă. Ziarul m-a acuzat că am băut şampanie la o petrecere conservatoare.

---

[48] Presupun că domnul Beaumont a primit sfatul doctorului Razzak. Dacă este aşa, l-a ignorat. (N.a.)

— Care ziar? am întrebat nevinovat.

— *The Sun*, spune domnul Beaumont, dezvăluind astfel ce ziar citeşte domnul Narey în fiecare dimineaţă şi ce editoriale îl ajută să ia decizii.

Săptămâna trecută, în North Sea Camp, un prizonier care s-a întors târziu şi beat a fost lipsit de toate privilegiile timp de o lună; un altul, care a adus vodcă în tabără, a fost pedepsit timp de o lună. Numai săptămâna trecută, un deţinut de la NSC poreclit Ginger a plecat în concediu şi s-a întors cu trei zile întârziere. Scuza lui a fost că prietena lui l-a ţinut captiv (acest lucru a provocat un amestec de invidie şi ilaritate în rândul celorlalţi deţinuţi). Singura sa pedeapsă a fost internarea în NSC pentru o perioadă scurtă de timp. De atunci, mai mulţi foşti deţinuţi au contactat-o pe soţia mea, subliniind faptul că îşi vizitau în mod regulat prietenii şi socrii în zilele de concediu, precum şi că îşi duceau copiii în excursii în parc sau la piscină, şi nu li s-a sugerat niciodată că acest lucru ar fi fost împotriva regulamentului.

Nu mi s-a oferit nicio posibilitate de a face apel.

Am aflat mai târziu că Dr. Walling (medicul superior al închisorii) a protestat împotriva faptului că am fost plasat în izolare şi mutat la închisoarea Lincoln. Dr. Walling mi-a spus că a fost avertizat că, dacă îşi făcea publice sentimentele, zilele sale la NSC ar fi fost numărate.

3:45 p.m.

Un ofiţer, domnul Masters, este atât de îngrozit de această hotărâre încât vine la marginea dubei de transport pentru a-mi strânge mâna.

ÎNAPOI ÎN IAD

4:19 p.m.

Duba de transport intră pe porţile ÎMS Lincoln imediat după ora 16:00. Închisoarea Lincoln se află la mai puţin de o milă de Teatrul Regal, dar ar putea fi la fel de bine la o mie de mile distanţă.

Sunt escortat la recepţie şi sunt întâmpinat de un domn Fuller. Pare nedumerit de ceea ce fac aici. Îmi verifică genţile de plastic şi îmi permite să păstrez trusa de bărbierit şi o pereche de pantofi de sport. Restul, mă asigură, îmi va fi returnat atunci când voi fi transferat în altă închisoare sau eliberat. Completează mai multe formulare, un proces care durează mai mult de o oră, în timp ce eu stau pe un coridor murdar şi plin de fum, încercând să asimilez ceea ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci de ore. După ce a fost completat ultimul formular, un alt ofiţer mă escortează într-o celulă dublă din faimoasa aripă A.

Când intru în blocul principal, mă confrunt cu obişnuitele huiduieli şi limbajul vulgar. Ne oprim în faţa celulei paisprezece. Uşa masivă de fier este descuiată şi apoi trântită în spatele meu. Noul meu coleg de celulă îşi ridică privirea din pat, zâmbeşte şi se prezintă ca Jason. În timp ce despachetez ce mi-a mai rămas din lucrurile mele şi îmi fac patul, Jason îmi spune că este arestat pentru vătămare corporală gravă. A găsit un bărbat în pat cu soţia lui şi l-a bătut aproape până la moarte.

— Îmi doresc să-l fi omorât, adaugă el.

Sentinţa sa este de patru ani.

Jason continuă să vorbească în timp ce eu stau întins pe salteaua mea tare şi mă uit în sus la tavanul verde. Îmi spune că încearcă să se împace cu soţia lui. O va vedea pentru prima dată de la condamnarea sa (în urmă cu zece săptămâni) la o vizită sâmbătă. Aflu, de asemenea, că Jason a servit zece ani în forţele aeriene,

câştigând trei medalii în Golf, şi a fost campion de box la categoria grea uşoară al RAF. A părăsit forţele armate cu un dosar exemplar, despre care crede că a contribuit la reducerea acuzaţiei de tentativă de omor la vătămare corporală gravă.

Adorm, dar numai pentru că nu am mai dormit de treizeci şi nouă de ore.

ZIUA 436 – VINERI, 27 SEPTEMBRIE 2002

Mă trezesc la cuvintele „Ducă-se dracului toţi gardienii", care răsună în aer de la etajul de deasupra.

Nu am mai mâncat de două zile şi mă forţez să înghit o felie de pâine şi un sorbet de lămâie expirat.

Când mă lasă să ies din celulă (patruzeci şi cinci de minute pe zi), o sun pe Mary. Un deţinut de pe palierul de deasupra mă scuipă, apoi izbucneşte în râs.

În ciuda faptului că ofiţerii sunt prietenoşi şi înţelegători, nu am fost niciodată mai deprimat în viaţa mea. Ştiu că, dacă aş avea o condamnare de douăzeci şi cinci de ani, m-aş sinucide. Săptămâna aceasta au avut loc trei tentative de sinucidere la Lincoln. Unul a reuşit – un tânăr de 22 de ani, care nu a fost încă condamnat.

Jason mi-a spus că a auzit că voi fi mutat în aripa C. Spune că este mai curat şi că fiecare celulă are un televizor, dar, şi întotdeauna există un „dar" în închisoare, va trebui să lucrez în bucătărie. Dacă aşa stau lucrurile, voi fi blocat în aripa A pentru cât timp voi rămâne aici. Jason îmi pasează ziarul. *The Mirror* prezintă un raport corect despre prânzul meu cu Gillian şi Tom Shephard; nimeni nu sugerează că am băut alcool. *The Times* adaugă că Martin Narey a spus că nu va trece mult timp până când voi fi mutat. Asta mă înveseleşte – un pic, apoi îmi amintesc ce înseamnă „nu peste mult timp" în închisoare. Presa, în general, consideră că am fost nedreptăţit, iar *Daily Mail* nu are nicio îndoială că amprentele ministrului de interne sunt peste tot în decizia de a se răzbuna pe mine. Stau pe patul meu oră după oră, întrebându-mă dacă voi fi vreodată liber.

ZIUA 437 - SÂMBĂTĂ 28 SEPTEMBRIE 2002

12:00 amiaza

Stau la coadă la masa de prânz întrebându-mă dacă va fi ceva comestibil. Zăresc un măr. Trebuie să-mi amintesc să-i scriu lui Wendy şi să o felicit pentru standardul mâncării de la North Sea Camp. Un prizonier, cu trei înaintea mea la coadă, cere cu asprime nişte orez. Ospătarul îi trânteşte o lingură plină pe tava de tablă.

— Asta e tot ce primesc? întreabă deţinutul, la care ospătarul îi răspunde:

— Mişcă-te, nenorocitule.

Deţinutul îşi aruncă tava pe podea, se îndreaptă spre partea din spate a tejghelei şi îl loveşte pe ospătar în nas. În lupta care a urmat, ospătarul îşi izbeşte cupa grea de capul celuilalt deţinut şi sângele ţâşneşte pe mâncare. Restul din coadă formează un inel în jurul celor doi combatanţi. Deţinuţii nu se alătură niciodată la cearta altcuiva, fiind prea conştienţi de consecinţe, dar asta nu îi împiedică să râdă şi să aplaude, iar unii chiar să parieze. Bătaia continuă mai bine de un minut înainte de a se declanşa alarma, aducând ofiţeri care aleargă din toate direcţiile.

Până la sosirea ofiţerilor, este sânge peste tot. Este nevoie de cinci dintre ei pentru a-i despărţi pe cei doi bărbaţi. Cei doi combatanţi sunt apoi târâţi la izolare.[49]

5:00 p.m.

Nu mănânc mâncarea din închisoare. Încă o dată, trebuie să mă bazez pe biscuiţi cu ciocolată şi suc de coacăze negre. Şi încă o dată

[49] Un ofiţer împinge capul prizonierului în jos, în timp ce un altul îi ţine picioarele îndoite; acest lucru este cunoscut ca fiind „îndoit în sus" sau „răsucit în sus". În manualul de reguli este descris ca fiind „control şi constrângere". (N.a.)

am o problemă de aprovizionare, de care s-a ocupat la Belmarsh Del Boy. Descopăr repede echivalentul lui Lincoln, Devon.

Devon este îngrijitorul senior al închisorii. Îmi spune cu multă mândrie că are 41 de ani, cinci copii de la trei femei diferite şi deja cinci nepoţi. Îi spun nevoile mele. El zâmbeşte; zâmbetul unui om care ştie să-ţi livreze ce ai nevoie.

În mai puţin de o oră, am primit o a doua pernă, o pătură, două sticle de apă, un KitKat şi un exemplar din ziarul *Times* de ieri. Apropo, la fel ca Del Boy, Devon este indian. Cum Devon este în arest preventiv, i se permite să iasă din celulă mult mai mult timp decât unui deţinut condamnat. A fost acuzat că a atacat un traficant de droguri rival cu o macetă (vătămare corporală gravă). I-a tăiat bărbatului braţul drept, aşa că nu este prea optimist în ceea ce priveşte rezultatul viitorului său proces.

— La urma urmei, spune el, zâmbind, încă mai au braţul, nu-i aşa? Face o pauză. Mi-aş fi dorit doar să fi fost capul.

Mă întorc în celula mea, simţindu-mă rău.

6:00 p.m.

Mi-e greu să mă adaptez la faptul că sunt din nou încuiat timp de douăzeci şi două de ore pe zi, dar imaginaţi-vă surpriza mea când, în timpul asocierii – acea pauză de patruzeci şi cinci de minute în care ai voie să ieşi din celulă – mă întâlnesc cu Clive. Vi-l amintiţi pe Clive? Obişnuia să vină la spital seara, la North Sea Camp, şi să joace table cu mine, şi aproape întotdeauna câştiga. Ei bine, s-a întors în arest preventiv, de data asta acuzat de spălare de bani. În timp ce ne plimbăm prin curte, îmi povesteşte ce s-a întâmplat în viaţa lui de când ne-am întâlnit ultima dată.

Se pare că, după ce a fost eliberat din NSC, Clive a înfiinţat o companie care vindea telefoane mobile arabilor, care le plăteau cu bani gheaţă. Apoi a distribuit banii la diferite bănci din întreaga lume, păstrând 10% pentru el.

— De ce este ilegal? am întrebat eu.

— În primul rând, nu au existat niciodată telefoanele, recunoaşte el.

Clive pare încrezător că nu vor putea dovedi spălarea de bani, dar s-ar putea să-l prindă pentru neplata TVA.[50]

În timpul asocierii, o sun pe Mary. În timp ce ea mă informează cu privire la încercările lui Narey la radio şi televiziune de a-şi apăra decizia de a mă trimite la Lincoln, izbucneşte o altă ceartă. Privesc cum încă doi prizonieri sunt târâţi de acolo. Mary continuă să-mi spună că Narey se retrage cât de repede poate, iar Ministerul de Interne nu este de găsit nicăieri. Comentatorii par convinşi că voi fi transferat înapoi la o închisoare de categoria D destul de repede.

— Oricât de repede nu e prea devreme, îi spun eu, locul ăsta e plin de bătăuşi violenţi şi dependenţi de droguri. Nu pot decât să admir modul în care ofiţerii ţin capacul pe un asemenea cazan clocotitor.[51]

În timp ce mă plimb cu Jason în timpul asocierii, el îmi arată cu degetul trei lituanieni care stau singuri în colţul îndepărtat.

— Sunt în arest preventiv în aşteptarea procesului pentru crimă, îmi spune el. Chiar şi ofiţerii se tem de ei.

Devon ni se alătură şi adaugă că sunt asasini plătiţi de mafia rusă şi că au fost trimişi în Anglia pentru a efectua o execuţie. Au fost acuzaţi de uciderea a trei compatrioţi de-ai lor, tăindu-i în bucăţele, trecându-i prin maşina de tocat şi apoi dându-i de mâncare la câini.

---

[50] Mă bucur să aflu că David, simpaticul învăţător de la NSC care s-a alăturat companiei lui Clive la ieşirea din închisoare, şi-a dat seama repede ce făcea şi a demisionat. (N.a.)

[51] A avut loc o revoltă în săptămâna de după ce am plecat, iar şaptesprezece deţinuţi au ajuns la spital. (N.a.)

ZIUA 438 – DUMINICĂ, 20 SEPTEMBRIE 2002

11:00 a.m.

Uşa celulei se deschide şi un ofiţer mă escortează până la capelă: orice pentru a ieşi din celulă. La urma urmei, capela este cea mai mare încăpere din închisoare. Slujba este Sfânta Împărtăşanie, cu plăcerea suplimentară a cântării de către coriştii de la Catedrala Lincoln. Ei sunt în număr de şaptesprezece, iar congregaţia treisprezece.

Mă aşez lângă un bărbat care a fost în blocul A în ultimele zece săptămâni. Are cincizeci şi trei de ani şi execută o pedeapsă de doi ani. Este prima lui infracţiune şi nu are antecedente de droguri sau violenţă.

Ministrul de interne nu poate avea nicio idee despre daunele pe care le provoacă unor astfel de oameni, forţându-i să se amestece în condiţii josnice cu criminali, huligani şi dependenţi de droguri. Astfel de oameni ar trebui să fie trimişi într-o închisoare de categoria D în ziua în care sunt condamnaţi.[52]

12 amiaza

Mă duc la bibliotecă şi aleg trei cărţi, maximul permis. Îmi petrec următoarele douăzeci de ore în celulă, citind.

10:00 p.m.

Închei ziua cu *Povestiri de citit cu uşile închise*, de Alfred Hitchcock. Oarecum ironic.

---

[52] Am scris acest lucru în *Jurnalul unui lord întemniţat 1 – Belmarsh: Iadul*, iar Ministerul de Interne nu a arătat prea mult interes. Nu există voturi în închisori. (N.a.)

ZIUA 439 – LUNI, 30 SEPTEMBRIE 2002

6:00 a.m.

În ultimele zile am scris cu furie, dar tocmai mi s-a confiscat lucrarea de către viceguvernator – cam atât despre libertatea de exprimare. Acesta a precizat că ordinul de a mă împiedica să trimit orice material scris a venit direct de la Ministerul de Interne. Mi-am rescris ziua şi am scos această copie pe ascuns – nu este prea dificil cu aproape o sută de deţinuţi în arest preventiv care părăsesc închisoarea pentru a se prezenta la tribunal în fiecare zi.

8:00 a.m.

După micul dejun, sunt blocat la celula mea în compania lui Jason pentru următoarele opt ore.

6:00 p.m.

Domnul Marsh, un ofiţer superior, care are un dar rar de a ţine lucrurile sub control, deschide uşa celulei şi îmi spune că am o întâlnire cu managerul zonei.[53] Sunt escortat într-o cameră privată şi sunt prezentat domnului Spurr şi doamnei Stamp. Domnul Spurr îmi explică faptul că i s-a încredinţat responsabilitatea de a investiga cazul meu. Având în vedere că am primit aproximativ 600 de scrisori în ultimele patru zile (fiecare dintre ele reţinută), fiecare dintre ele exprimându-şi indignarea faţă de hotărârea directorului general, acest lucru nu reprezintă o mare surpriză.

Întrebările inteligente ale domnului Spurr mă fac să cred că este cu adevărat interesat să îndrepte o nedreptate. Îi spun lui şi doamnei Stamp exact ce s-a întâmplat.

---

[53] Un manager de zonă este mai mare decât un guvernator şi poate avea până la cincizeci de închisori în subordinea sa. El se subordonează direct directorului general adjunct. (N.a.)

Vineri, 27 septembrie, Serviciul penitenciar a anunţat că „alte acuzaţii grave" au fost formulate împotriva mea. S-a dovedit că acestea se refereau la un prânz la care participasem miercuri, 25 septembrie, la restaurantul Zucchini's din Lincoln (care se află în apropierea Teatrului Regal) cu domnul Paul Hocking, pe atunci ofiţer superior de securitate la North Sea Camp, şi cu poliţista Karen Brooks de la Lincolnshire Constabulary.

I-am explicat domnului Spurr că, în ceea ce mă priveşte, singurul scop al prânzului a fost acela de a putea descrie ceea ce am văzut despre cultura drogurilor care pătrunde în închisorile din Marea Britanie poliţistei Brooks, care se întorsese între timp să lucreze la Brigada Antidrog a poliţiei din Lincolnshire. La urma urmei, avusesem mai multe întâlniri cu Hocking şi/sau Brooks în trecut pe tema drogurilor. Nu ştiam că ofiţerii de penitenciare nu au voie să ia masa cu deţinuţii şi nici nu exista vreun motiv pentru care ar fi trebuit să ştiu acest lucru. Mai mult, atunci când un ofiţer superior îi cere unui deţinut să participe la o întâlnire, chiar şi într-un context social, un prizonier înţelept nu pune la îndoială dreptul ofiţerului de a face acest lucru.

În ceea ce îl priveşte pe ofiţerul Hocking, am fost mâhnit să aflu că a fost forţat să demisioneze rapid din serviciul penitenciar la 27 septembrie, sub ameninţarea că îşi va pierde pensia dacă nu face acest lucru[54]. Poliţista Karen Brooks a fost mai norocoasă în ceea ce priveşte angajatorii săi. Rolul ei a fost investigat în mod cuprinzător de către inspectorul-şef Gossage şi sergentul Kent de la poliţia din Lincolnshire, iar ea a rămas în cadrul poliţiei. Inspectorul-şef Gossage şi sergentul Kent m-au intervievat în timpul investigaţiei lor ulterioare privind acelaşi prânz şi au spus foarte clar că, în

[54] După suspendarea domnului Beaumont, domnul Hocking s-a adresat tribunalului şi a precizat că a fost forţat să demisioneze de către Beaumont, cu ameninţarea de a fi concediat. Dar cine l-a intimidat pe domnul Beaumont?

opinia lor, Serviciul penitenciar a acţionat în grabă şi în mod disproporţionat atunci când m-a transferat la ÎMS Lincoln.

La plecare, domnul Spurr m-a asigurat că îşi va finaliza raportul cât mai repede posibil, deşi mai are de intervievat câteva persoane. Repetă că este interesat să vadă că se face dreptate pentru orice deţinut care a fost tratat pe nedrept.

Ceva timp mai târziu, *Daily Mail* a scris că ministrul de interne l-a constrâns pe domnul Narey să ia decizia de a mă transfera la ÎMS Lincoln.

Ordinea desfăşurării evenimentelor, în măsura în care am reuşit să o stabilesc, este următoarea: Ziarul *The Sun* a telefonat la biroul lui Martin Narey în seara zilei de miercuri, 25 septembrie, iar a doua zi a publicat o relatare foarte colorată a prânzului cu Gillian Shephard. Acest lucru l-a determinat pe ministrul de interne să trimită un fax extraordinar (vezi mai jos) lui Martin Narey, cerându-i acestuia din urmă să ia „măsuri disciplinare imediate şi decisive" împotriva mea. Narey, care se opusese anterior încercărilor presei de a prezenta tratamentul meu ca fiind privilegiat, a cedat şi l-a instruit pe domnul Beaumont să mă transfere imediat la Lincoln. De asemenea, Narey a participat la o serie de emisiuni de radio şi televiziune pentru a mă critica în termeni extrem de personali, în ceea ce *Independent on Sunday* a descris drept „un atac fără precedent la adresa unui deţinut", mai ales în lumina afirmaţiilor făcute ulterior, conform cărora Serviciul penitenciar „nu poate discuta în detaliu cu terţi despre un anume deţinut".

Domnul Beaumont s-a aflat într-o dificultate şi mai mare: nu mă întrebase despre prânzul Zucchini, aşa că nu putea să facă din acest lucru baza unui ordin de transfer. În cele din urmă, notificarea de transfer pe care a semnat-o spunea pur şi simplu: „În urma unor acuzaţii grave raportate în mass-media şi confirmate de dumneavoastră că, la 15 septembrie 2002, aţi participat la o petrecere în loc să vă petreceţi ziua într-o vizită comunitară la

Cambridge împreună cu soţia dumneavoastră, nu este adecvat să mai rămâneţi la ÎMS North Sea Camp".

DE LA MINISTRUL DE INTERNE

CONFIDENŢIAL

DE LA: Ministrul de interne
Queen Anne's Gate
DATA: 28 septembrie 2002

CĂTRE: MARTIN NAREY

Dragă Martin,

Aş fi recunoscător dacă mi-ai raporta personal despre cele două incidente pe care le investighezi în relaţia cu Jeffrey Archer.

Dacă oricare din aceste incidente este adevărat, mă aştept să iei măsuri disciplinare imediate şi decisive.

M-am săturat şi am obosit să citesc poveştile lui Jeffrey Archer despre condiţiile confortabile în care este ţinut, libertatea care îi este dată, oportunitatea să facă ce îi place şi superioritatea cu care ne priveşte pe toţi.

Cu bine,
DAVID BLUNKETT

Condiţiile concediului meu nu mă limitau la locuinţa mea din Grantchester în timpul eliberării. Însă, în cadrul Ministerului de Interne a fost distribuit un e-mail care spunea: „*Închisoarea* [ÎMS North Sea Camp] *îi acordase lui JA un permis de şedere la domiciliu, dar condiţiile de acordare a permisului stipulau că nu trebuie să meargă în altă parte decât acasă. Având în vedere acest lucru, el a încălcat condiţiile concediului său şi va trebui să facă obiectul unei hotărâri judecătoreşti*". La acel moment, copia carnetului meu principal (un registru păstrat de penitenciar care înregistrează toate eliberările unui deţinut în baza unei autorizaţii temporare) nu conţinea nicio astfel de clauză şi

nici nu am fost vreodată condamnat pentru încălcarea unei astfel de clauze.

Ulterior, domnul Spurr a declarat într-o scrisoare că „nu a reuşit să localizeze" carnetul meu atunci când a efectuat ancheta privind transferul meu, fapt pe care l-a recunoscut ca fiind „regretabil". Trebuie să ne întrebăm de ce şi cum a dispărut acest carnet. Cu toate acestea, domnul Narey mi-a spus să nu-i mai scriu pe această temă, deoarece problema era închisă.

ZIUA 440 – MARŢI, 1 OCTOMBRIE 2002

6:00 a.m.

O plângere frecventă în rândul ofiţerilor din penitenciare şi al deţinuţilor – cu care am o oarecare simpatie – este că pedofilii şi infractorii sexuali sunt trataţi cu mai multă indulgenţă şi trăiesc în medii mult mai plăcute decât restul dintre noi.

La sosirea la Lincoln, eşti plasat imediat în aripa A, descrisă pe bună dreptate de tabloide ca fiind un infern victorian. Dar dacă eşti un infractor sexual condamnat, te duci direct în aripa E, un bloc de cazare modern, format din celule individuale inteligente, fiecare cu propriul televizor. Aripa E are, de asemenea, mese de tenis de masă şi de biliard şi o sală de bowling.

În ultimele zile, am fost supus la izolare, transferat la Lincoln, plasat în blocul A cu criminali, infractori violenţi şi traficanţi de droguri, într-o celulă pe care orice şobolan care se respectă ar părăsi-o, mi s-a oferit mâncare pe care nu sunt în stare să o mănânc şi trebuie să împart celula cu un bărbat care a bătut pe cineva până la limita vieţii. Toate acestea pentru că am luat prânzul cu Rt Hon Gillian Shephard în compania soţiei mele, în timp ce mă întorceam de la Grantchester la NSC.

Delincvenţii sexuali pot supravieţui într-o închisoare deschisă, deoarece ceilalţi deţinuţi au „încredere" şi nu vor să rişte să fie trimişi înapoi într-o închisoare de categoria B sau să li se prelungească pedeapsa. Cu toate acestea, aceste reguli nu se aplică într-o închisoare închisă. Un ofiţer mi-a relatat recent cel mai grav caz pe care l-a întâlnit în cei treizeci de ani petrecuţi în serviciul penitenciar. Dacă vă este scârbă, treceţi la pagina următoare, pentru că mărturisesc că mi-a fost foarte greu să scriu acest lucru.

Deţinutul în cauză a fost acuzat şi condamnat pentru că a făcut sex cu fiica sa de cinci ani. În timpul procesului, s-a dezvăluit că

acuzatul nu numai că a violat-o, dar pentru ca penetrarea să aibă loc a trebuit să taie vaginul fiicei sale cu o lamă de ras.

Ştiu că nu l-aş fi putut ucide pe acel bărbat, dar bănuiesc că aş fi închis ochii în timp ce altcineva ar fi făcut-o.

10:34 a.m.

Am primit vizita unui deţinut portughez pe nume Juan. El mă avertizează că unii deţinuţi au fost văzuţi în celula mea în timpul asocierii, în timp ce vorbeam la telefon. Se pare că sperau să pună mâna pe vreun suvenir personal pe care să-l vândă presei.

Engleza este a doua limbă a lui Juan şi nu am întâlnit un deţinut care să stăpânească mai bine limba noastră maternă; şi mă îndoiesc că există un alt deţinut din blocul A care să aibă mâini mai îngrijite - inclusiv eu. Este, întâmplător, un om liniştit şi bine educat. Mi-a scris o scrisoare de mulţumire pentru că i-am dat un pahar de suc de coacăze negre. Trebuie să încerc să aflu de ce se află în închisoare.

11:17 a.m.

Un ofițer (domnul Brighten) îmi descuie uşa şi îmi spune că are nevoie de un formular semnat pentru a mă lăsa să lucrez în bucătărie. La început, presupun că este o glumă, apoi devin dureros de conştient că vorbeşte serios. Cu siguranţă personalul nu poate să nu fi observat că nu am mâncat aproape nimic din ziua în care am sosit, iar acum vor să mă pună acolo unde se prepară mâncarea? Îi spun politicos, dar ferm, că nu doresc să lucrez în bucătărie.

3:11 p.m.

Mă uit la mica mea fereastră, la câţiva centimetri de tavan, şi mă gândesc la Oscar Wilde. Cred că este cel mai aproape de a trăi în condiţiile descrise atât de clar de marele dramaturg în timp ce îşi ispăşea o pedeapsă de doi ani în închisoarea din Reading.

Nu am văzut niciodată un om care să privească
Cu un ochi atât de melancolic
Acel mic cort albastru
Pe care deţinuţii îl numesc cer.

5:15 p.m.

Domnul Brighten se întoarce să-mi spună că voi fi trecut în raport dacă refuz să lucrez în bucătărie. Sunt de acord să lucrez în bucătărie.

ZIUA 443 – VINERI, 4 OCTOMBRIE 2002

Sfârşitul celei de-a doua cele mai lungi săptămâni din viaţa mea.

Jason (vătămare corporală gravă) a primit ordinul de a fi transferat la ÎMS Stocken din Rutland (categoria C) în cursul acestei dimineţi. Este „distrus", deoarece spera să fie trimis direct la o închisoare de categoria D. Cu toate acestea, o condamnare pentru violenţă a împiedicat acest lucru. Apropo, el şi soţia sa au fost de acord să se împace, iar ea îl va vizita de acum înainte în fiecare sâmbătă.

Un ofiţer descuie uşa celulei mele şi strigă: „Program de sport". Douăzeci sau treizeci dintre noi formăm un rând lângă poarta cu gratii de la capătul celălalt al încăperii cu pereţi de cărămidă şi fără ferestre. Câteva minute mai târziu, suntem escortaţi pe coridoare lungi, sumbre, cu ecou, cu multe descuietori şi încuietori ale mai multor porţi grele, în timp ce ne îndreptăm încet spre sala de sport situată în cealaltă parte a închisorii.

Suntem duşi într-un vestiar, unde îmi pun un tricou şi pantaloni scurţi. Clive (spălare de bani) şi cu mine intrăm în sala de sport spaţioasă. Ne încălzim cu un joc de tenis de masă, iar el mă termină în câteva minute. Trec mai departe să fac o mie de metri la maşina de vâslit în cinci minute şi închei cu un mic antrenament cu greutăţi uşoare. Când un ofiţer strigă: „Încă cinci minute", îmi verific greutatea. 82 de kilograme. Am slăbit două kilograme în şase zile. Mă alătur colegilor mei de celulă la duşuri şi fac primul meu duş cu buton de apăsare de un an, ceea ce îmi aduce în minte alte amintiri neplăcute din Belmarsh.

În timp ce suntem cu toţii escortaţi înapoi în blocul A de către domnul Lewis, ofiţerul superior de gimnastică, trecem pe lângă aripa E (pedofili) şi niciunul dintre deţinuţi nu se uită în direcţia feţelor holbate. De ce? Pentru că suntem însoţiţi de un ofiţer.

Deţinuţii sunt avertizaţi că orice abuz (strigăte, limbaj vulgar) va fi tratat ca o problemă disciplinară, cu pierderea drepturilor zilnice la sala de sport ca pedeapsă. Când eşti închis douăzeci şi două de ore pe zi, este un stimulent suficient pentru a rămâne tăcut, indiferent de ce gândeşti.

5:00 p.m.

Uşa celulei este descuiată, iar noul meu coleg de celulă intră cu inevitabila pungă de plastic. Jason este înlocuit de Phil, un tânăr de 28 de ani, amabil şi arătos – în ciuda cicatricei de pe faţă.

A fost pus în celula mea pentru că nu fumează, ceea ce este foarte rar în închisoare. Phil vorbeşte foarte mult şi îmi spune că vrea să se întoarcă să lucreze în bucătărie. Cu siguranţă pare să cunoască drumul prin închisoare, ceea ce se pare că se datorează faptului că a făcut mai multe vizite la Lincoln în ultimii zece ani.

Este foarte bucuros să-mi povestească cele mai mici detalii ale dosarului său. Alte 28 de infracţiuni au fost luate în considerare înainte ca judecătorul să pronunţe sentinţa împotriva lui Phil în această dimineaţă.

Infracţiunea – Vârsta – Lungimea sentinţei – Perioada executării
agresiune cu vătămare corporală gravă – 17 – 18 luni – 13 ½ luni
jaf armat (oficiul poştal) – 19 – 4 ½ ani – 3 ani 3 luni
fraudă cu carduri bancare, înşelăciune – 22 – 31 luni – 11 luni
conducere cu permisul suspendat – 25 – 6 luni – 3 luni
conducere fără permis – 25 – 4 luni – 2 luni
conducere în stare de ebrietate – 25 – serviciu în folosul comunităţii – 80 de ore
agresiune cu vătămare corporală gravă (accident de maşină, agresarea celuilalt şofer) – 26 – 6 luni – 3 luni
violenţă casnică (soţia) – 27 – 5 luni – 10 săptămâni
Total – 28 – 9 ½ ani – 6 ani 1 lună

Phil mi-a spus:

— Nu mă mai întorc niciodată.

Acum are o viaţă de familie fericită – nu-l întreb cum îşi explică ultima condamnare – şi o slujbă bună la care să se întoarcă. Poate câştiga 500 de lire sterline pe săptămână, punând beton şi nu are nevoie de o nouă perioadă de închisoare. Phil recunoaşte că problema lui este că are un fitil scurt.

— Dacă aprinzi un chibrit, explodez, adaugă el râzând.

5:40 p.m.

Domnul Brighten descuie uşa celulei pentru a mă anunţa că mâine la ora opt încep să lucrez în bucătărie. Închide uşa înainte ca eu să pot comenta.

6:00 p.m.

Uşa celulei mele este descuiată din nou, iar Phil şi cu mine, împreună cu alte trei persoane, suntem escortaţi la spital. Mi se spune că trebuie să fac un test antidrog înainte de a mi se permite să lucrez în bucătărie. În ciuda faptului că nu vreau să lucrez în bucătărie, Phil îmi spune că cinci deţinuţi se înscriu în fiecare zi pentru că munca este foarte populară. Phil şi cu mine trecem testul de urină pentru a arăta că nu consumăm droguri, iar ofiţerul de serviciu ne spune să ne prezentăm la bucătărie până la ora opt. Ceilalţi trei pică testul.

6:40 p.m.

În timpul asocierii, îl sun pe agentul meu, Jonathan Lloyd. El trece în revistă detaliile anunţului de mâine privind publicarea volumului unu al acestor jurnale. Îl felicit pentru cât de bine a fost păstrat secretul. Nici un ziar nu a aflat că mâine va fi publicat volumul *A Prison Diary de FF8282*. Aceasta este o realizare

deosebită, având în vedere că cel puţin douăzeci de persoane trebuie să fi ştiut la Macmillan şi zece sau mai multe la *Daily Mail*.

ZIUA 444 – SÂMBĂTĂ, 5 OCTOMBRIE 2002

5:52 a.m.

Aceasta este a zecea zi de încarcerare la Lincoln.

6:01 a.m.

Publicarea volumului *A Prison Diary Volume One - Belmarsh: Hell (Jurnalul unui lord întemniţat, volumul unu - Belmarsh: Iadul)* este principalul subiect de ştiri. Faptele sunt relatate în mod corect. Nimeni nu pare să creadă că Ministerul de Interne va încerca să împiedice publicarea. Cu toate acestea, directorul general verifică dacă am încălcat vreo regulă a închisorii. Domnul Narey este deosebit de agitat de menţionarea numelor altor deţinuţi. Am menţionat numele de familie ale deţinuţilor doar atunci când aceştia sunt personaje importante în jurnal, şi numai atunci când mi s-a acordat permisiunea lor.[55]

Un reprezentant al Asociaţiei ofiţerilor din penitenciare a declarat în cadrul emisiunii *Today* că, întrucât mă ascund în camera mea toată ziua, nu aş avea nimic de spus despre închisori care să merite. Poate că ar fi fost mai înţelept din partea lui să deschidă gura după ce a citit cartea, când ar fi descoperit cât de bine ies colegii lui din experienţa mea.

7:32 a.m.

Uşa celulei mele este deblocată pentru a putea fi transferat din aripa A în aripa J. Acest lucru este considerat un privilegiu pentru acel grup select care lucrează în bucătărie. Celulele sunt mult mai

[55] Doi ani şi două jurnale de închisoare mai târziu, şi nu am primit nicio scrisoare de plângere din partea unui deţinut sau a unui ofiţer din penitenciar cu privire la jurnale, în ciuda faptului că am primit aproximativ 16.000 de scrisori în ultimii trei ani. (N.a.)

curate şi au şi televizoare. Noul meu tovarăş este un adult nefumător pe nume Stephen (39 de ani), care este numărul unu în bucătărie.

Stephen ispăşeşte o pedeapsă de şapte ani de închisoare pentru contrabandă cu o tonă şi jumătate de canabis în Marea Britanie. Este un om inteligent, care conduce atât aripa, cât şi bucătăria cu o combinaţie de farmec şi puterea exemplului.

8:00 a.m.

Un grup de paisprezece deţinuţi este escortat la bucătării. Doar doi dintre cei cinci care s-au prezentat ieri seară la testul antidrog mai fac parte din grup.

Sunt pus să lucrez în camera de legume pentru a ajuta un tânăr de 23 de ani, Lee, care este atât de bun în meseria lui – taie cartofi, feliază ceapă, rade brânză şi pasează napi – încât devin asistentul său incompetent. Lipsa mea de îndemânare nu pare să-l îngrijoreze.

Ofiţerul responsabil de bucătărie, domnul Tasker, se dovedeşte a fi unul dintre cei mai decenţi şi profesionişti oameni cu care am avut de-a face de când sunt încarcerat. Bucătăria lui este ca aeroportul din Singapore: ai putea mânca de pe podea. Se străduieşte să îmi atragă atenţia că are la dispoziţie doar 1,27 lire sterline pentru fiecare deţinut pentru a livra trei mese pe zi. În aceste condiţii, ceea ce reuşesc el şi personalul său să realizeze nu este nimic mai puţin decât un miracol.

ZIUA 445 – DUMINICĂ 6 OCTOMBRIE 2002

11:14 a.m.

În această a unsprezecea zi, am o a doua vizită din partea domnului Spurr şi a colegei sale, doamna Stamp.

Spun că doresc să pună la punct câteva aspecte minore. Sunt impresionat de modul în care domnul Spurr înţelege ce se întâmplă la North Sea Camp şi, încă o dată, dă impresia că este preocupat.

Pleacă promiţând că îmi va putea spune rezultatul anchetei sale vineri.

ZIUA 450 – VINERI, 11 OCTOMBRIE 2002

7:30 a.m.

Un ofiţer deosebit de necioplit şi nepoliticos descuie uşa celulei mele şi îmi aruncă nişte hârtii. Îmi spune cu mare plăcere că voi fi pus sub acuzare la ora 4 după-amiaza.

Citesc ziarele de mai multe ori. Nu mai am prea multe de făcut. Se pare că, prin publicarea *Jurnalului unui lord întemniţat*, am încălcat Regula 51, paragraful 23, prin „numirea personalului astfel încât să poată fi identificat", contrar prevederilor SO 5, paragraful 34 (9) (d).

8:10 a.m.

La ieşirea din celulă pentru a merge să lucrez în bucătărie, sunt surprins să îi găsesc pe domnul Spurr şi pe doamna Stamp aşteptându-mă. Sunt escortat într-o cameră laterală. Domnul Spurr îmi spune că şi-a finalizat ancheta şi că voi fi transferat la Hollesley Bay (categoria D) în cursul săptămânii viitoare. Vă amintiţi cuvintele guvernatorului Lewis: „Orice aţi face, să nu ajungeţi în Hollesley Bay..."?

10:30 a.m.

Fac o pauză de la curăţarea cartofilor, nu că aş putea pretinde că am făcut atât de mulţi. Observ că domnul Tasker stă în biroul său şi citeşte *Daily Mail*. Îmi face semn să intru şi îmi spune să închid uşa.

— Tocmai am citit despre timpul petrecut la Belmarsh, spune el, arătând cu degetul spre paginile centrale, şi văd că sugerezi că şaptezeci la sută dintre deţinuţi consumă droguri şi că până la treizeci la sută ar putea consuma heroină. Îşi ridică privirea, îmi aruncă o expresie dureroasă şi apoi adaugă: Te înşeli.

Nu comentez, aşteptându-mă ca el să respingă afirmaţiile mele şi să-mi amintească statisticile oficiale mereu repetate de către Ministerul de Interne ori de câte ori se pune problema drogurilor.

— Care aţi spune că este cea mai populară ocupaţie din închisoare? întreabă domnul Tasker, împăturindu-şi ziarul.

— Bucătăria, fără îndoială, răspund eu, şi din toate motivele evidente.

— Aveţi dreptate, spune el. În fiecare zi, cel puţin cinci deţinuţi se înscriu pentru a lucra la bucătărie. Face o pauză, îşi soarbe cafeaua şi adaugă: Aţi făcut ieri un test antidrog?

— Da, răspund eu, împreună cu alţi patru.

— Şi câţi dintre voi aţi fost invitaţi să lucraţi în bucătărie?

— Doar Phil şi cu mine, răspund eu.

— Corect, dar ceea ce nu ştii este că am dreptul să am 21 de deţinuţi care să lucreze în bucătărie, dar în prezent am doar 17 angajaţi. Mai ia o înghiţitură din cafea. Nu am reuşit niciodată să ocup toate posturile vacante în ultimii zece ani, în ciuda faptului că nu avem niciodată mai puţin de şapte sute de deţinuţi. Domnul Tasker se ridică de pe scaun. Acum nu sunt matematician, spune el, dar cred că veţi constata că şaptesprezece din şapte sute nu înseamnă treizeci la sută.

3:00 p.m.

Acelaşi bădăran necioplit şi nepoliticos care mi-a deschis uşa celulei de dimineaţă se întoarce să mă ia de la bucătărie şi să mă escorteze la izolare. De data aceasta, sunt lăsat acolo doar pentru aproximativ patruzeci de minute înainte de a fi adus în faţa domnului Peacock, guvernatorul. Domnul Peacock stă în capul mesei, cu viceguvernatorul în dreapta sa şi cu ofiţerul din blocul meu în stânga. Bădăranul stă în spatele meu în caz că aş putea încerca să scap. Guvernatorul citeşte acuzaţia şi mă întreabă dacă doresc să pledez vinovat sau nevinovat.

— Nu sunt sigur, răspund. Nu ştiu exact ce infracţiune am comis.

Apoi mi se arată regulile închisorii în întregime. Îmi exprim o oarecare surprindere, spunând că am predat fiecare pagină din *Belmarsh: Iadul* cenzorului închisorii, iar acesta le-a trimis cu amabilitate secretarului meu, şi că în niciun moment nu a sugerat că aş fi comis vreo infracţiune. Guvernatorul pare jenat pe măsură când îi cer să noteze fiecare cuvânt pe care l-am spus. Aşa a făcut.

Domnul Peacock subliniază că fiecare deţinut are acces la o copie a regulilor închisorii în bibliotecă.

— Da, dar oricine mi-ar fi citit jurnalul – are un exemplar din *Belmarsh* pe masa din faţa lui – ar şti că nu am avut voie să vizitez biblioteca sau să am acces la educaţie cât timp am stat la Belmarsh.

Îl îndrept spre pasajul de pe pagina respectivă. Cel puţin are eleganţa de a zâmbi, adăugând că ignoranţa legii nu este o scuză.

Domnul Peacock îl cheamă apoi pe ofiţerul de la blocul meu pentru a-şi face raportul.

— Archer FF8282, lucrează în bucătărie şi este un deţinut politicos, bine educat, fără antecedente de droguri sau violenţă.

Guvernatorul notează şi el aceste cuvinte, înainte de a-şi curăţa gâtul şi de a pronunţa sentinţa.

— Pierderea tuturor privilegiilor timp de paisprezece zile şi a dreptului la cumpărături în aceeaşi perioadă, se opreşte guvernatorul, cu suspendare timp de şase luni.

Mă ridic, îi mulţumesc şi plec. Am sentimentul că va fi foarte fericit să-mi vadă spatele. Dar, mai important, s-a luat decizia de a nu-mi retrage statutul de categoria D, dovedind astfel că nu aveau niciun motiv să mă trimită aici de la bun început.

Trebuia să mai treacă încă şase zile până la transferul meu la Hollesley Bay, în Suffolk, şi chiar şi acest lucru simplu au reuşit să îl strice.

ZIUA 457 – VINERI 18 OCTOMBRIE 2002

6:00 a.m.

Mă ridic şi îmi împachetez lucrurile într-o pungă de plastic de la ÎMS în timp ce mă pregătesc pentru următoarea mutare, nu foarte diferit de ceea ce face cineva când părăseşte un motel fără stele la sfârşitul unei vacanţe ploioase. În timp ce îmi adun lucrurile, stau de vorbă cu colegul meu de apartament, Stephen (marijuana, şapte ani), care îmi spune că i s-a acordat statutul de categoria D şi speră că nu va trece mult timp până când îl vor transfera în North Sea Camp.

7:00 a.m.

Uşile celulelor din aripa noastră sunt deblocate pentru a le permite lui Stephen şi echipei sale să fie escortaţi la bucătării şi să înceapă munca de zi. Încerc în mod inadecvat să îi mulţumesc pentru bunătatea şi ajutorul acordat în ultimele zece zile, urându-i în acelaşi timp noroc pentru un transfer rapid.

8:07 a.m.

Uşa celulei este deschisă pentru ultima oară, pentru a dezvălui un tânăr ofiţer care stă în picioare în uşă. Fără un cuvânt, acesta mă escortează la recepţie. Este un drum lung, deoarece trebuie să târăsc cu mine doi saci de plastic mari şi grei şi, oricât de des m-aş opri, ofiţerul nu face nicio încercare de a mă ajuta.

Când ajungem în sfârşit la recepţie, sunt plasat în inevitabila sală de aşteptare. Din când în când, domnul Fuller mă cheamă la ghişeu pentru a semna formulare şi pentru a verifica conţinutul altor şase saci de plastic care au fost ţinuţi sub cheie. Aceştia sunt plini de cadouri – în principal cărţi – trimise de public în ultimele trei săptămâni. Le-am sortat pe cele care pot fi donate bibliotecii

(inclusiv nouă Biblii) şi am rămas cu patru saci plini, care vor trebui să călătorească cu mine în Suffolk.

Mai durează încă treizeci de minute până când formularul final este completat şi am permisiunea de a pleca spre următoarea mea destinaţie. Între timp, mă întorc în sala de aşteptare.

10:19 a.m.

Doi tineri ofiţeri din grupul de transport apar pe coridor. Ei urmează să mă însoţească pe mine şi pe alţi doi deţinuţi din această gaură infernală – nu că paznicii diavolilor ar fi fost neprietenoşi. De fapt, cu o singură excepţie, au fost prietenoşi şi de sprijin.

Ofiţerii mă ajută cu nesfârşitele pungi de plastic, înainte de a fi închis într-o cabină minusculă într-o altă dubă de transport. Stau înghesuit în tăcere, aşteptând un „ordin de deplasare".

11:49 a.m.

Porţile electrice se deschid încet, iar duba iese uşor pe drumul principal. Mă uit de la fereastra mea întunecată şi văd mai mulţi fotografi care fac poze. Tot ce vor obţine este o fereastră înnegrită.

Rămân ghemuit în cutia mea mică, în ciuda faptului că, în calitate de prizonier de categoria D, am dreptul ca soţia mea să mă ducă la Hollesley Bay cu maşina familiei. Dar, încă o dată, Ministerul de Interne nu a permis acest lucru.

În următoarele cinci ore, sunt închis cu două sandvişuri vechi şi o sticlă de bere, în timp ce traversăm patru comitate în călătoria fără sfârşit spre un loc pe coasta Suffolk.

3:19 p.m.

Duba ajunge în sfârşit la Hollesley Bay şi se opreşte în faţa unei clădiri de cărămidă. Noi trei ieşim afară, pentru a fi escortaţi la recepţie. Mai multe formulare de completat şi mai multe verificări

ale bagajelor – se iau decizii cu privire la ceea ce putem sau nu putem avea.

În timp ce pungile mele de plastic sunt verificate, ofiţerul de serviciu dă totul de gol, fără să vrea, cu o remarcă nevinovată.

— Este prima dată când verific pe cineva din Lincoln.

Şi mai rău, ceilalţi doi deţinuţi care au venit cu mine mai au de executat doar două săptămâni şi, respectiv, trei săptămâni până la ispăşirea pedepsei; asta în ciuda faptului că locuinţele lor sunt în nordul Yorkshire. Au fost dezrădăcinaţi pentru că Ministerul de Interne este dispus să se joace cu vieţile lor doar pentru a se asigura că nu pot călători cu maşina.

După ce toată birocraţia este finalizată, sunt însoţit la blocul nordic de un alt ofiţer, care mă lasă într-o cameră single.

Încă o dată încep să despachetez. Încă o dată, va trebui să-mi potrivesc paşii. Încă o dată, voi fi supus unui curs de iniţiere. Încă o dată, va trebui să sufăr nesfârşitele mişţouri şi priviri încruntate, fără să cobor niciodată garda. Încă o dată, va trebui să-mi găsesc un loc de muncă.

Încă o dată...

EPILOG

În ultimele paisprezece luni, am scris două mii de cuvinte pe zi, aproape un milion în total, ceea ce a dus la publicarea a trei jurnale.

Deşi Hollesley Bay s-a dovedit a fi destul de diferit de North Sea Camp, nu a fost suficient de diferit pentru a justifica un al patrulea jurnal. Cu toate acestea, există o diferenţă semnificativă demnă de menţionat. Hollesley Bay este o închisoare deschisă, nu o unitate de reinstalare. A fost în mod clar selectată pentru a se asigura că nu puteam lucra afară. După ce mi-am terminat iniţierea, directorul de la Genesis, un proiect Mencap din Ipswich, mi-a oferit un loc de muncă. Solicitarea sa a fost respinsă de domnul Jones, directorul închisorii, în ciuda faptului că mai erau alţi trei deţinuţi care lucrau la Genesis la acel moment. Am făcut apel la Ombudsmanul penitenciarelor cu privire la această discriminare flagrantă, dar acesta a spus că nu are autoritatea de a anula decizia guvernatorului.

M-am mulţumit cu reticenţă cu postul de îngrijitor la bibliotecă, cu sarcina de a „determina mai mulţi deţinuţi să citească" din partea domnului Jones. Treizeci şi două de cărţi au fost împrumutate în prima mea săptămână ca îngrijitor la bibliotecă şi o sută nouăzeci şi una în ultima, opt luni mai târziu.

Cu toate acestea, deoarece biblioteca era deschisă deţinuţilor doar între orele 12:30 şi 13:30 şi între 18:00 şi 19:00, am rămas cu nenumărate ore pe care trebuia să le ocup. Nu durează atât de mult să repoziţionezi pe rafturi cele douăzeci sau treizeci de cărţi returnate în fiecare zi. Aş fi putut să ocup aceste ore fără viaţă scriind un al patrulea jurnal, dar, aşa cum am explicat, am simţit că nu aş fi obţinut prea multe.

În timpul acelor prime luni de încarcerare la Hollesley Bay, am editat *Jurnalul unui lord întemniţat 2 – Wayland: Purgatoriul*, şi a fost

scos săptămânal prin contrabandă de un deţinut care lucra în Ipswich. Dar nici măcar acest exerciţiu solicitant nu mi-a ocupat pe deplin timpul.

Următoarea mea aventură a fost să scriu nouă povestiri scurte bazate pe poveşti pe care le culesesem din toate cele patru închisori. Această colecţie va fi publicată în 2005 sub titlul *Cat of Nine Tales*[56]. Din nefericire, chiar şi acest demers, cu numeroasele sale rescrieri, m-a ocupat doar până la Crăciun, lăsându-mi încă şase luni de omorât înainte de a fi eliberat.

Moartea unui vechi prieten a fost cea care m-a stimulat să trec la acţiune şi a dat din nou un scop vieţii mele...

Cu câteva luni înainte de începerea procesului meu, am luat prânzul la Mosimann's cu Chris Brasher şi cu un prieten comun, John Bryant. Scopul prânzului, şi Chris a avut întotdeauna un scop, a fost, în primul rând, să mă convingă că ar trebui să alerg la maratonul de la Londra şi să încerc să bat recordul mondial pentru suma strânsă în scopuri caritabile de către o persoană în acest eveniment (1.166.212 lire sterline) şi, în al doilea rând, să scriu primul meu scenariu.

În timp ce maratonul a fost amânat din cauza evenimentelor, m-am trezit brusc cu timp liber pentru a scrie un scenariu. Chris Brasher ştia, de asemenea, subiectul pe care dorea să îl abordez şi a început să-mi spună povestea lui George Mallory, un englez care, în 1924, a urcat la mai puţin de 800 de metri de vârful Everest, îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, cu o frânghie încolăcită pe un umăr, cu un rucsac de 55 de kilograme în spate şi purtând un piolet într-o mână şi o umbrelă rulată în cealaltă.

La ora 12:50, la 17 iulie 1924 (Ziua Înălţării), el şi tânărul său însoţitor Sandy Irvine au fost învăluiţi de nori şi nu au mai fost văzuţi niciodată.

---

[56] Publicată în România cu titlu *Pisica are nouă vieţi*, editura Vivaldi, 2007. (N.t.)

A fost Mallory primul om care a cucerit Everestul?

Moartea prematură a lui Chris Brasher a fost cea care a readus în memorie acel prânz.

M-am hotărât să pun în aplicare a doua sugestie a lui.

ZIUA 725 - LUNI, 21 IULIE 2003

5:09 a.m.

Am avut o noapte bună de somn şi m-am trezit devreme pentru a face un duş. Îmi fac bagajele, ca să nu pierd timpul atunci când mă cheamă la recepţie.

Sunt emoţionat de câţi deţinuţi vin în camera mea în această dimineaţă, pentru a-mi strânge mâna şi a-mi ura noroc. Cu toate acestea, nu este adevărat, aşa cum a sugerat un tabloid, că am primit o gardă de onoare când am părăsit închisoarea.

7:00 a.m.

Ultimul meu mic dejun în închisoare – fulgi de porumb şi lapte. Nu mă pot abţine să nu mă uit la ceas la fiecare câteva minute.

8:09 a.m.

Sunt chemat la recepţie, unde – fără nicio surpriză – există un nou pachet de formulare care trebuie semnate înainte de a fi eliberat.

În sfârşit, actele de eliberare sunt completate de domnul Swivenbank, care nu încearcă să ascundă un zâmbet în timp ce îmi înmânează cele 40 de lire sterline regulamentare. Pun bancnotele în cutia de caritate de pe tejghea, dau mâna cu ambii ofiţeri şi plec, cu cea de-a şaptea schiţă de scenariu, ascunsă sub braţ, iar în buzunar un CD cu un cântec interpretat de The Seven Deadly Sins la petrecerea mea de adio de aseară. (Vezi mai jos.)

JEFFREY
(pe melodia *Daniel* de Elton John)

Jeffrey pleacă astăzi pe alee
Îi văd pe paparazzi, clipind în zadar;
Oh, şi-l văd pe Jeffrey făcându-le la revedere;
Doamne, se pare că Jeffrey ar putea avea o lacrimă în ochi.

Oh, ooh, Jeffrey, fratele nostru, pun pariu că eşti bucuros că eşti liber;
Acum poţi spune lumii ce crezi despre Narey.
Ţi-ai ispăşit pedeapsa, acum e vremea ta să povesteşti;
Jeffrey, eşti un star, dă-i drumul, fiule, dă-i dracu'.

Will stă în maşina mea parcată în faţa uşii din spate, aşteptându-mă. El ne conduce încet printre grupurile de jurnalişti care împânzesc ambele părţi ale drumului. În momentul în care accelerăm şi cred că am scăpat de ei, zărim un elicopter de ştiri Sky TV care se învârte deasupra noastră, precum şi trei motociclete cu cameramani lipiţi de scaunele din spate şi alte cinci maşini în spatele lor, în urmărire imediată. Will nu a depăşit nici măcar o dată limita de viteză pe drumul de întoarcere spre Cambridge.

La sosirea la Old Vicarage, Mary a ieşit în grabă să mă întâmpine, iar eu am făcut o scurtă declaraţie de presă:

Comunicat de presă: Interzis până la miezul nopţii, duminică 20 iulie 2003.

Declaraţia lui Jeffrey Archer

Vreau să le mulţumesc soţiei mele Mary şi fiilor mei, William şi James, pentru sprijinul lor neclintit şi neabătut în această perioadă nefericită din viaţa mea. Aş dori, de asemenea, să le mulţumesc numeroşilor prieteni care şi-au luat osteneala de a mă vizita în închisoare, precum şi nenumăraţilor membri ai publicului care mi-au trimis scrisori, felicitări şi cadouri.

Nu voi acorda niciun interviu în viitorul apropiat. Cu toate acestea, am acceptat o invitaţie de a lua cuvântul la conferinţa Ligii Howard pentru reforma penală de la New College Oxford din septembrie şi mai multe cereri de a participa la licitaţii de caritate în perioada premergătoare Crăciunului.

De atunci nu am mai dat niciun interviu presei şi nici nu am mai apărut la radio sau televiziune.

În cursul anului trecut, m-am adresat unei duzini de organizaţii de când am vorbit la Liga Howard, inclusiv la Disraelian Society, Trinity College Oxford, Thirty Club, clubul Hawks şi Asociaţia avocaţilor de drept penal.

De asemenea, am condus douăzeci de acţiuni caritabile, strângând puţin peste un milion de lire sterline, şi am alergat la maratonul Flora din Londra (5 ore şi 26 de minute), unde am fost depăşit de o cămilă, o cabină telefonică, un tort şi o fată care mergea.

Cea mai mare parte a timpului meu liber a fost ocupată cu cercetarea pentru următorul meu roman – şi cu continuarea lucrului la scenariul filmului *Mallory: Walking Off the Map*.